PRINTED AT
THE NOBLE PRESS, TRIPLICANE,
MADRAS, S. E.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பொருளடக்கம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசகத் திருப்பதிக அட்டவணை.

ஆகத் திருப்பதிகங்கள் ௫௧. அகவலோடு செய்யுள் ௬௫௮.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

சரித்திரச் சுருக்கம்.

அநாதிமலமுத்த சித்துருவாகிய முழுமுதற்கடவுள் சிவபெருமானை என்று ஆன்மாக்கள் யாவருந் துணிந்து வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டுப் பற்பல அற்புதங்களினாலே, சகல சமயாதீதமாகிய சித்தாந்த சைவத்தை ஸ்தாபித்தருளிய பரம சமயாசாரிய சுவாமிகள் நால்வருள் **ஸ்ரீமத் - மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்** ஒருவர். அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாசகமும் தமிழ்வேதமென்று உயர்ந்தோர் அனைவராலுங் கொள்ளப்பெற்றுப் பாராயணஞ் செய்வோர்க்குப் பத்தி ஞானங்களை உண்டாக்குகின்றது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்குச் சிவக்ஷேத்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் மார்கழி மாசத்திலே திருவிழா நடத்தப்படுகின்றது. அவற்றுள் அப்பெருமானார் உபதேசம்பெற்ற திருப்பெருந்துறையிலே மார்கழி ஆனிமாசங்களில் நடத்தப் படுகின்ற மஹோற்சவங்களிலே அவருக்கு இடபவாகன முதலிய எல்லா வாகனங்களுமுண்டு.

இத்துணை அரியபெரிய மகிமைவாய்ந்த மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பலவளங்கள் நிறைந்த செந்தமிழ்த் தென் பாண்டிநாட்டிலே, அரிமர்த்தன பாண்டிய ராஜன் காலத்திலே, திருவாதவூரிலே, அமாத்தியரென்னும் அந்தணர் குலத்திலே திருவவதாரஞ்செய்து வாதவூரர் என்கிற பிள்ளைத்திருநாமம்பெற்றுப் பதினாறு பிராயத்துள்ளே வேதசிவாகம முதலியகலைகள் முற்றுங் கற்றுச் சிவபெருமானிடத் தப் பேரன்பு பூண்டவராயொழுகினார்.

அவ்வாறு ஒழுகிப்பொலிவெய்திய அவ்வாதவூரருடைய நற்குண நற்செய்கைகள் அனைத்தும் மதுரையில் அரசாட்சிசெய்த

அரிமர்த்தனபாண்டியன செவிக்குப் புலப்பட்டன. புலப்பட்ட
வுடனே, அவ்வரசன் வாதவூரரை வருவித்து ஆராய்ந்து, கேள்வி
யுற்றதிலும் மேம்பட்டு விளங்குங் குணாதிசயங்களை வியந்து கொண்
டாடிப் பல சிறப்புகள் செய்து, **தென்னவன் பிரமராயன்** என்னும்
பட்டப்பெயருங் கொடுத்துத் தனக்கு முதன் மந்திரியாராக நியமித்
துக் கொண்டான்.

அம்மந்திரியார் அரசனுக்கு இனியராய்ப் பெருஞ்செல்வராய்
வாழ்ந்திருக்கும்போழ்து, மனந்தூய்மையுடையராய் நித்தியாநித்திய
வுணர்வு தோன்ற, இம்மை மறுமைப்பயனை வெறுத்துப் பிறவிக்
கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாமிக்குடையராய், தம்முடைய வெண்ண
முழுதுஞ் சிவபெருமான் பாற்சேர்த்து அவருடைய திருவடிப்பேறு
அடைதற்குக் காரணமாகிய தத்துவஞானத்தை யுபதேசிக்கத்தக்க
ஞானாசாரியரைக் காணுதற்குப் பேரவா வுற்றிருந்தனர்.

அங்ஙனமிருக்கும்போது, அரசன் கீழ்க்கடற்றுறையிலே
சென்று குதிரைகள் வாங்கி வரும்படி அம்மந்திரியாரை யேவினன்.
ஏவப்பட்ட மந்திரியார் அரசனது அளவிறந்த திரவியத்தைக் கைக்
கொண்டு, நால்வகைப் படைகளுஞ் சூழ நன்னாளிலே பிர
யாணப்பட்டுச் சென்று, மார்க்கத்தின் மத்தியிலேயுள்ள **திருப்பெருந்
துறை** என்னுஞ் சிவக்ஷேத்திரத்தைச் சமீபித்தனர். சமீபிக்குங்
கால், பரமபதியாகிய சிவபிரான் மந்திரியார்க்கு இருவினையொப்பு
மலபரிபாக முற்றமைகண்டு, அவருக்கு அநுக்கிரகிக்கும்பொருட்டு,
திருப்பெருந்துறைச் சிவாலயத்திலே, அருள்வடிவாகிய குருந்தமர
நீழலிலே, தம்முடைய கணநாயகர்கள் மாணாக்கராய்ச்சூழ அக்
குழாத்தின் நாப்பணே தாம் ஒரு அந்தணர் வடிவந்தாங்கி ஆசாரி
யராகத் திருவுருக்கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார். பின்பு மந்திரியார்
ஆலயஞ் சேர்ந்து குருமூர்த்தியைத் தரிசித்த வளவில் அன்புமிகப்
பட்டு மெழுகென மனமுருகி அழுதகண்ணுந் தொழுதகையுமுடை
யராய்த் திருவடிக்கமலங்களிலே வீழ்ந்து, தேவரீர் அடியேனுக்கு
அநுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். மந்திரி
யாரது அதிதீவிரதர சத்திநிபாதத்தைக் கண்டு தேசிகோத்தமர் திரு
வருள் சுரந்து விஞ்ஞானதீக்ஷைசெய்து, பாசத்தை யறுவி, ஞானத்

தாற் பசுபதியாகிய தம்மை யநந்நியமாகக் கண்டு தம்முள் விழுங்கக் கொடுத்து ஏகபூரணவடிவாய் நிற்கும் வண்ணம் ஸ்ரீ **முத்தி பஞ்சாக்கரத்தை** உபதேசித்துத் திருவடி சூட்டி யருளினார். அவ்வுபதேசப் பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத்தெளிந்து நிட்டையில் அமர்ந்து சிவாநுபவஞ் சுவாநுபூதியாகக்கொண்ட மெய்யன்பர் சிவாநந்த மேலீட்டினாலே குருமூர்த்தங்கொண் டருளிய பரமசிவனது பாதாரவிந்தங்களிற் பாமாலை சூட்டத் தொடங்கினார். அப்பாடல்களைக் கேட்டருளிய சிவபிரான் திருவுளங் களிகூர்ந்து, உயர்ந்த மாணிக்கங்கள்போல அப்பாடல்களிலே வாசகங்கள் அமைந் திருந்தமை நோக்கி, அவ்வாதவூரடிகளுக்கு "**மாணிக்க வாசகன்**" என்று திருப்பெயர் கொடுத்து அங்கே அமர்ந்திருக்கும்படி கட்டளையிட்டுத் தம் மாணாக்கர்களோடு மறைந்தருளினார்.

பின்பு அன்பே உருவாகிய மாணிக்கவாசகப் பிரான் குதிரை கொள்ளக் கொடுவந்த தனங்களை யெல்லாம் அப்பதிக்கண்ணதாகிய சிவாலயத்திருப்பணிக்கும், நித்திய பூஜைக்கும், நைமித்திகமாகிய விசேட பூஜைக்கும், அடியார்களுக்கும் உபயோகப் படுத்திப் பித்துப் பிடித்தார்போல் அமர்ந்தருளுங்கால், "இதுகாறுங் குதிரைகள் வாங்கிவாராமைக்குக் காரணம் என்னை" என்று அரசன் திருமுகம் அனுப்பினமைகண்டு, ஆலயத்துக்குச்சென்று சிவ சந்நிதானத்திலே விண்ணப்பஞ் செய்தபொழுது, அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அதனைக் கேட்டவுடனே அடியார்க் கெளியராய் அவர் வேண்டிய வேண்டியாங்கு செய்தருளும் எம்பரமநாதன் குருவடிவாயெழுந்தருளி அன்பனே! "நாம் பரிகொண்டு வருகின்றோம் நீ செல்லுதி" என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, உடனே மாணிக்கவாசக மூர்த்திகள் எழுந்து மதுரையம்பதி சேர்ந்து, அரசனுக்கு மகிழ்ச்சி யுண்டாகும்படி "இத்தனை நாளிலேபரிகள்வரும்" என்று வரையறை கூறினார். வரைசெய்த நாள்காறும் பரிகள் வாராமைகண்டு அரசன் கோபங் கொண்டு மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை வருத்தப்படுத்தி முன் கொண்டுசென்ற பொன்னை வாங்கும்படி சேவகரை யேவினான். சுவாமிகள் அவ்வருத்தம் பொறாது சிவபிரானை நோக்கி முறையிடும் பொழுது, சிவபிரான் வனத்திலே திரிகின்ற நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொணர்ந்து காட்டி, அரசனை மகிழ்வித்துத் தந்தொண்டரை

விடுவித்தனர். பின்பு அன்றிரவிற்றானே அப்பரிகள் அனைத்தும் நரிகளாய் முன்னுள்ள பரிகளுக்கும் ஊறுசெய்து நகரமெங்கும் கலங்கும்படிச் செய்து தம்மிடங்களை அடைந்தன. விடிந்தவுடனே நிகழ்ந்த செய்திகளைக்கேட்டு அரசன் பெருங்கோபங்கொண்டு மந்திரியாரை வருவித்து "ஏ மந்திரியே ? நீமாயவித்தையினால் நம்மை மயக்கிவிட்டாய்" என்று கூறிச் சேவகரை நோக்கி இம்மந்திரியைக் கொடுந்தண்டஞ்செய்து குதிரை கொள்ளக்கொடுத்த பொன்னை வாங்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தான். உடனே சேவகர் அவ்வாறே கொடுந்தண்டஞ்செய்த போது, சுவாமிகள் சிவபிரானை நோக்கித் துதித்தனர். அதனையுணர்ந்த சிவபிரான் வைகைநதியை மதுரைநகரில் பெருகி வரும்படிச்செய்து மாணிக்கவாசக சுவாமிகளது மகிமையை அரசனுக்கு அறிவித்தனர்.

பின்பு சிறப்புச் செல்வர்களாகிய சுவாமிகள் எக்காலமும் திருவருளிற் றிளைத்துக்கொண்டு அரசனோடு அகன்று பல சிவஸ்தலங்களையும் பணிந்து பாடி, ஸ்ரீ சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை அடைந்து அங்கே ஸ்ரீ ஆனந்த நடராஜப் பெருமானைத் தொழுது உளங்கசிந்துருகும்படிப் பாடி, அத்தில்லையம்பலத்துக்கு மேலைத் திசையிலேயுள்ள தபோவனத்தில் [illegible] அமர்ந்தருளினார். அதன்பின்னர் ஸ்ரீ நடராஜ ராஜர் அந்தணவடிவாய புத்தரை வாதில் வென்று, [illegible] அங்கே அமரும்போது, சிவபிரான் அந்தணராய் வந்து, அது வரையும் பாடியவைகளைத் [illegible] வரைசெய்து திருவாசகத் திருக்கோவையாரையும் [illegible] பாடும்படி கேட்டு அதனை யதன் பின்னருமவ்விடத்து தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் வரைந்தருளி "**இங்ஙனம் மாணிக்கவாசகன் சொல்லியபடி அழகிய திருச்சிற்றம்பலமுடையார் எழுதியது**" என்று திருக்கைச்சாத்திட்டு மறைந்தருளினார். பின்பு அவ்வண்ணம் [illegible] வியாபக சந்நிதானத்துப் [illegible] ஸ்ரீ பரமானந்த தாண்டவேசுரர் திருவடி நீழலில் அருள்வடிவத்தோடு மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் [illegible] பகர்ந்தனர்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் புராணசாரம்.

"செய்யதிரு வாதவூர் வந்தருளி யமைச்சரெனச் சிறந்துநீடு
வையமிசை வழுதிநிதி கொண்டரனைக் குருந்தடியில் வணங்கிஞாலம்
உய்யவருட் பணியாற்றி நரிபரியாச் செய்துநதி யுடைப்பிலெங்கள்
ஐயன்முடி மிசையுவந்து மண்சுமக்க வன்பிலுரு வாயினாரே. (க)

எங்குமாகிய வொருவன் மேனிபிரம் படிதாங்க வோங்கிப் புத்தர்
மங்கவா தருள்செய்து மூகைபே சிடவழங்கி மன்னுமன் றுடும்
எங்குரு வகன்கரத்தா லெடுமெழுத்தாணியுங் கொண்டெழுதப் பாடி
அங்கண்மே வியசோதி தன்னிலிரண் டறக்கூடி யமர்ந்திட்டாரே.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தோத்திரம்.

எழுதரு மறைகடேரு விறைவனை யெல்லிற் றுங்குல்
பொழுதுறு காலத்தென்றும் பூசனை விடாது செய்து
தொழுதகை தலைமே லேறத் துளும்புகண் ணீருண்மூழ்கி
அழுதடி யடைந்த வன்ப னடியவர்க் கடிமை செய்வாம். (க)

பெருந்துறையிற் சிவபெருமா னருளுதலும் பெருங்கருணைப்
பெற்றி நோக்கிக்
கரைந்துகரைந் திருகண்ணீர் மழைவாரத் துரியநிலை
கடந்து போந்து
திருந்துபெருஞ் சிவபோகக் கொழுந்தேறல் வாய்மடுத்துத்
தேக்கிச் செம்மாந்
திருந்தருளும் பெருஞ்சீர்த்தி வாதவூ ரடிகளடி
யிணைகள் போற்றி. (உ)

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சிறப்பு.

ஊமையினைப் பாற்றி யுணர்மொழியச் செய்ததுவும்
தாயனைய னேரெழுதக் கற்றதுவும் - ஆமையைப்போல்
ஐந்தடக்கி யீச னருளிற் கலந்ததுவும்
மூன்றும் பகரணைமோ.

திருவாசகப் பெருமை.

நேரிசை வெண்பா.

வள்ளுவர்நூ லன்பர்திரு வாசகந்தொல் காப்பியமே
தெள்ளுபரி மேலழகன் செய்தவுரை—ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணந் தொகைச்சித்தி யோராறும்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம். (௧).

தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர். (௨).

நேரிசை யாசிரியப்பா.

விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கண்
காரண னுரையெனு மாரண மொழியோ
ஆதிசீர் பரவும் வாதவூ ரண்ணல்
மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ
யாதோ சிறந்த தென்குவீ ராயின்
வேத மோதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலெம்
திருவா சகமிங் கொருகா லோதின்
கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
அன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரிலரே. (௩).

பெருந்துறை புகுந்து பேரின்ப வெள்ளம்
மூழ்கிய புனிதன் மொழிந்தவா சகமே
வாசக மதற்கு வாச்சியம்
தாசக லல்குல்வேய்த் தோளிடத் தவனே. (௪).

திருவாசகப் பெருமை

வலமழு வுயரிய நலமலி கங்கை
நதிதலை சேர்ந்த நற்கரு ணைக்கடல்
முகந்துல குவப்ப வுகந்தமா ணிக்க
வாசக னெனுமொரு மாமழை பொழிந்த
திருவா சகமெனும் பெருநீ ரொழுகி
ஓதுவார் மனமெனு மொண்குளம் புகுந்து
நாவெனு மதகி னடந்து கேட்போர்
செவியெனு மடையிற் செவ்விதிற் செல்லா
உளமெனு நிலம்புக வூன்றிய வன்பாம்
வித்திற் சிவமெனு மென்முளை தோன்றி
வளர்ந்து கருணை மலர்ந்து
விளங்குறு முத்தி மெய்ப்பயன் றருமே. (௧)

நலமலி வாதவூர் நல்லிசைப் புலவ
மனநின் றுருக்கு **மதுர வாசக**
கலங்குறு புலனெறி விலங்குறு வீர
திங்கள் வார்சடைத் தெய்வ நாயகன்
ஒருகலை யேனு முணரா னஃதான்று
கைகளோ முறிபடுங் கைகள் காணின்
கண்களோ வொன்று காலையிற் காணும்
மாலையி லொன்று மயங்கித் தோன்றும்
பழிப்பி னொன்று விழிப்பி னெரியும்
ஆயினுந் தன்னை நீபுகழ்ந் துரைத்த
பழுதில் செய்யு ளெழுதினா னதனால்
புகழ்ச்சி விருப்பன் போலும்
இகழ்ச்சி யறியா வென்பணி வானே. (௨)

திருவார் பெருந்துறைச் செழுமலர்க் குருந்தின்
நீழல்வா யுண்டநிகரிலா னந்தத்
தேன்றேக் கெறியுஞ் செய்யமா ணிக்க
வாசகன் புகன்ற **மதுர வாசகம்**
யாவரு மோது மியற்கைத்தாதலின்
பொற்கல விகர்க்கும் பூசுரர் நான்மறை

மட்கல நிகர்க்குமதுர வாசகம்
ஓதின் முத்தி யுறுபயன்
வேத மோதின் மெய்ப்பய னறமே. (எ)

செய்ய வார்சடைத் தெய்வ சிகாமணி
பாதம் போற்றும் வாதவூ ரன்ப
பாவெனப் படுவதுன் பாட்டுப்
பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே. (அ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

மாசறு மணிபோற் பன்னாள் **வாசக மாலை** சாத்திப்
பூசனை செய்து பன்னாட் புண்ணிய மன்று ளாடும்
ஈசன தடிக்கீ ழெய்தி யீறிலா வறிவா னந்தத்
தேசொடு கலந்து நின்றார் சிவனருள் விளக்க வந்தார். (கூ)

திருவாசக உண்மை.

சிவபுராணம்.

தேசுறுமா ணிக்கமெனச் சிறந்ததிரு வாசகத்தில்
பேசுதிருச் சிவபுரா ணத்தகவற் பெருமைசொலில்
ஈசர்தமக் கியல்பான திருநாம முதலெவையும்
மாசறவே வாழ்கவென வாழ்த்துகின்ற வருட்குறிப்பாம். (க)

கீர்த்தித்திருவகவல் - திருவண்டப்பகுதி.

புகழ்பெருகுஞ் செய்கையெலாம் புகலகவ லொன்றாகும்
திகழ்திருவண் டப்பகுதித் திருவகவல் செப்பியது
தகுசிருட்டி திதியொடுக்கஞ் சாற்றுதிரோ தம்பொதுவாய்
அகலமுறத் தேர்ந்திடவே யருளியநற் பொருளாகும். (உ)

போற்றித்திருவகவல் - திருச்சதகம் - நீத்தல்விண்ணப்பம்.

முத்திபெறு நெறியறியு மொழிபோற்றித் திருவகவல்
சத்தியஞா னந்தருதே சிகர்மோகஞ் சதகமதாம்

மித்தையுல கினையகற்றி விடாமலெனை யாண்டருளென்
றத்தாறிந் திடநீத்தல் விண்ணப்ப மறைந்ததுவாம். (௩)

திருவெம்பாவை - திருவம்மானை.

மலவிருளூற் றுறங்காமன் மன்னுபரி பாகருள்
செலமுழுக வருகவெனச் செப்பறிரு வெம்பாவை
நலமுறுமந் தணர்வடிவாய் நாரணன்காண் பரியபதம்
நிலமதில்வந் தாள்கருணை நினைந்தாட லம்மானை. (௪)

திருப்பொற்சுண்ணம் - திருக்கோத்தும்பி.

சத்திகளாற் றனுகரண புவனபோ கங்கடமை
அத்தனுக்குச் சுண்ணமவை யாமிடிக்கக் கூவுதலே
ஒத்ததிருச் சுண்ணமுயர் போதமொரு வுண்டாகச்
சித்தவிகா ரத்தாது செப்பிவிடல் கோத்தும்பி. (௫)

திருத்தெள்ளேணம் - திருச்சாழல்.

பொன்றூர்மெய் யண்ணலரும் போதவின்ப மேமிகுந்து
தென்றுதென் றெனவே தெள்ளேணங் கொட்டியதாம்
மூன்றோர் கலையுமுணை ராழுகை யாமேடி
தன்றாற் பதிமுதன்மை சாற்றியதாந் திருச்சாழல். (௬)

திருப்பூவல்லி - திருவுந்தியார்.

தேவரறி யாதசிவன் றேடியே யாண்டநலம்
ஆவலொடுஞ் சொல்லி யடியாரோ டிங்கூடிப்
பூவியந்து கொய்ததிருப் பூவல்லி யாமரன்சீர்
பாவமுறா திமையறப் பாடறிரு வுந்தியதே. (௭)

திருத்தோணோக்கம் - திருப்பொன்னூசல்.

சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே புண்ணியமாய்
அத்தன் செயுங்கருணைக் காராமை யுண்மிகுந்து
பொத்தியகை கொட்டிப் புகழ்தோ ணோக்கமருள்
சத்தியிருக் காடத்தா லாட்டிடுதல் பொன்னூசல். (௮)

திருவன்னைப்பத்து - குயிற்பத்து.

நேயம்மி குந்த நிலைகுலையக் கூடுதலை
ஆயவருட் டாய்க்கங் கறைதலன்னைப் பத்தாகும்
தூயவருட் குயிலேலநற் சோதியெனைக் கூடுதற்குன்
வாயினூற் கூவெனமுன் வாழ்த்தல்குயிற் பத்தாமே. ([illegible])

திருத்தசாங்கம் - திருப்பள்ளியெழுச்சி.

பேர்நாடூ ராறுமலை பெயரூர்தி படைமுரசு
தார்கொடியே லாமரற்குச் சாற்றறசாங் கமதாம்
ஏர்மருவு திருப்பள்ளி யெழுச்சிபணி விடைகேட்
டார்வமுட னண்டவராற் கன்புசெயு மியல்பே. (௰)

கோயின்மூத்ததிருப்பதிகம் - கோயிற்றிருப்பதிகம்.
சேத்திலாப்பத்து - அடைக்கலப்பத்து.

கோயின்மூத்ததிருப்பதிகஞ்சிதம்பரத்திலருளடையுங்குறிப்பதாகும்
ஏயுங்கோயிற்றிருப்பதிகம்பெருந்துறைத்தேசிகர்மோகமியம்பலாகு
ஆயபசுபோதம்முற்றுங்கெடவேண்டலேசெத்திலாப்பத்தாகும் [ம்

ஆசைப்பத்து - அதிசயப்பத்து.

கருவியுறு மூனுடற்கண் வாராமற் றிருவருளிற் கலப்ப தற்கே,
அரனடியைப்புகழ்ந்துபெருகார்வமொடுபாடுதலேயாசைப்பத்தாம்
வெருவிமலத்தினைச்சீலத்தொன்ருகுமடியர்குழாத்துடனேகூட்டும்
பரமாருட்பெருமைமிகுதியைப்புகழ்ந்துபாடலதிசயப்பத்தாமே. ()

புணர்ச்சிப்பத்து - வாழாப்பத்து.

ஆண்டகுரு வைப்பிரியா தணைந்துபணி பிரிந்துமிகு மன்போ
டின்பம், பூண்டுகிடக் கப்பெறுவ தென்றுகொலோ வெனும் விருப்
பம் புணர்ச்சிப் பத்தாம், நீண்டவுல கத்தினிற்பற் றொன்றிலே
னிவ்வுடற்க ணின்று வாழேன், மாண்டகுருநின் பதநிழற்கீழ் வருக
வருள் புரியெனுஞ்சொல் வாழாப் பத்தே. (கஅ)

அருட்பத்து - திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்.

சோதியருட் சுடர்விளக்கே துயர்ப்பிறவி குடல்விடுத் துன்
றாள் சேர்தற், காதரித்திங் குனையழைத்த லதெத்துவெனக் கேளே

னுஞ்சொ லருட்பத் தாகும், நீதிமறை பரவுதிருப் பெருந்துறையிற் குருவடியாய் நிகழ்ந்த கோலம், காதலொடுங் காட்டினையே யெனுங் களிப்புப் பகர்தறிருக் கழுக்குன்றாமே. (கச)

கண்டபத்து - பிரார்த்தனைப்பத்து.

இந்திரிய வயமயங்கா தேயெடுத்துத் தானுக்கு மெழிலா னந்தம், கந்தமலி தில்லையினுட் கண்டேனென் றுவந்துரைத்தல் கண்ட பத்தாம், அந்தமிலா வானந்தத் தகலாம லெனையழுத்தி யாள்வா யென்று, சிந்தைசலந் துரைத்ததுவே பிரார்த்தனைப்பத் தாய்ப்புக லுஞ் செய்கை யாமே. (கரு)

குழைத்தபத்து - உயிருண்ணிப்பத்து.

இழைத்தேனிவ் வாக்கைபொறுத் தினிக்கணமும் பொறுக் கலே னேழையேனைக், குழைப்பதென் பிழைபொறுத்தா ளென விரங்கிக் கூறுதலே குழைத்த பத்தாம், தழைத்துவளர் பேரின்பந் தானாகி யுயிர்தோன்றாத் தன்மை யாய்த்துன், பொழித்துநிறை வைப்பெறுத லுயிருண்ணிப் பத்தாயிங் குரைத்த தாமே. (கசு)

அச்சப்பத்து - திருப்பாண்டிப்பதிகம்.

தரையில்வளர் வினைமுழுதும் வரினுமஞ்சேன் சிவசமயத் தலஞ்சாராதார், அருகின்வரக் காண்கின்மன மஞ்சுமென விகழ்ந் துரைத்த லச்சப் பத்தாம், புரவியின்மேற் பாண்டியன்முன் வரும் பதத்தை யாம்பெறுமற் புதம்போல் யாரும், விரவுமின்க ளென்றடி யார்க் குறுதி சொலற் றிருப்பாண்டி விருத்த மாமே. (கஎ)

பிடித்தபத்து - திருவேசறவு.

மிக்கபிற வித்துயரொ லாமொழித்து விபுத்துவமங் களித்த லாலே, பிக்கறச் சிக்கெனப் பிடித்தே னின்னை யென்று துணிவு செப் பல் பிடித்த பத்தாம், தக்கபரி யாய்நரியை யாக்குதல்போ லெனைப் பெரிதாய்த் தாக்கித் தாட்கீழ், அக்கணம்வைத் தனையேயென் றிரங் கறிரு வேசறவென் றியம்பலாமே. (கஅ)

திருப்புலம்பல் - குலாப்பத்து.

கரைந்துருகும் பேரன்புன் கழலிணைக்கே கற்றாவின் மனம்போ லென்றும், இருந்துய்க்கை யெனக்கருள்க வெனக்கேட்ட றிருப்

புலம்ப லாகு முள்ளம், விரும்புசிவா னந்தவெள்ளம் விளைந்துதில்லை
நாயகனை மிகக்கொண்டாடி, நிரம்புமனக் களிமிகுந்த விறுமாப்பே
குலாப்பத்தாய் நிகழ்த்த லாமே. (கக)

அற்புதப்பத்து - சென்னிப்பத்து.

மாயவுருக் கொண்டுளத்தை மயங்குமின்றோர் கண்வலையுண்
மயங்கு வேற்கிங், காயுமறி வளித்தாள லதிசயமென் றுரைத்தலற்பு
தப்பத் தாகும், தூயவருட் குருபதத்தைச் சூட்டுதற்குப் பெற்றவுயிர்
சுகத்தை நோக்கிச், சேயமலர்ப் பதத்தருமை யடியவராய்ம் வியந்
துரைத்தல் சென்னிப் பத்தே. (உ0)

திருவார்த்தை - எண்ணப்பதிகம்.

அறம்பெருகும் பெருந்துறையிற் றமையாண்ட செயன்முதலா
வரன்சீ ரரட்டின், திறமறிவா ரெம்பிரா னாவரென வுரைத்ததிரு
வார்த்தையாகும், நிறம்வளரு மலர்ப்பொழில்சூழ் தோங்குதிருத்
தில்லைமன்று ணிமலனுமைத், திறம்பெருகு மின்பமரு வொன்றவெண்
ணப் பத்தெனவுந் திகழ்த்த லாமே. (உக)

யாத்திரைப்பத்து - திருப்படையெழுச்சி.

பொல்லாத பவத்தைவிட்டுச் சிவன்கழற்கீழ்ப் புகுங்காலம்
புணர்ந்த தெற்கிங், கெல்லாரும் வாருமெனக் கருணையினு லழைத்
திடல்யாத் திரைப்பத்தாகும், அல்லாத ஆர்க்குணமா யப்படைகள்
விளையாம லருள்வா ளேந்தி, நல்லோர்க ளியாருமெம்மோ டெய்து
மெனப் படை யெழுச்சி நவிறலாகும். (உஉ)

திருவெண்பா - பண்டாயநான்மறை.

தொந்தமா மலமொழித்துச் சுகம்பெருக்கிப் பெருந்துறைவாழ்
சோதி யென்றன், சிந்தனையே யூராகக் கொண்டிருந்தா ரென்
றுரைத்த திருவெண் பாவாம், எந்தைதிருப் பெருந்துறையை
யெத்தினமே ரேவாழ்வுற் றிடர்சேர்பாச, பந்தமறத் திகழ்வெனப்
பண்டாய நான்மறையும் பகர்ந்த தாமே. (உங)

திருப்படையாட்சி - ஆனந்தமாலை - அச்சோப்பதிகம்.

வாகுதிருப் பெருந்துறையா ரெழுந்தருளப் பெறிலெல்லா
வளங்கண்முற்றும், ஆகுமெமக் கல்லாத தாகாதென் றியம்பல்படை

யாட்சி யாகும், மோகமிகு மடியரொடுங் கூடவிரும் பியதானந் தமொ
ழியு மீசர், போகசுக மெனக்களித்தா ரார்பெறுவா ரெனுமருமை
புகற லச்சோ. (உச)

திருப்பதிகங்களின் பெயருந் தொகையும்.

சிவபுரா ணங்கீர்த்தி திருவண்டப் பகுதி
திருப்போற்றி யுடனகவ றிருச்சதக நூறும்
நவநீத்தல் விண்ணப்ப மைம்பதாம் பாவை
நலந்திகழு மம்மானை நல்லபொற் சுண்ணம்
புவனமகிழ் கோத்தும்பி திருவார்தெள் ளேணம்
பொருவரிய திருச்சாழல் பூவல்லி யுந்தி
இவையிருப தாம்பிரே ழாகுந்தோ ணோக்கம்
எழிற்பொன்னூ சலுமேயொன் பானென்ப விவையே. (க)

திருவன்னை குயிற்பத்துத் திருத்தசாங்கம்
திருப்பள்ளி யெழுகோயின் மூத்ததிருப் பதிகம்
அருட்கோயிற் றிருப்பதிகஞ் செத்திலடைக் கலமே
ஆசையதி சயம்புணர்ச்சி வாழாப்பத் தருட்பத்
தொருபதெனு வுரைசெய்வர் கழுக்குன்ற மேழாம்
உயர்பிரார்த் தனைகள்பதி னொன்றருங் காண்பத்
திருமைபெருங் குழைத்தபத் துயிருண்ணி யச்சம்
எழிற்பாண்டி பிடித்தபத்தொ டேசறவு பத்தே. (உ)

திருப்புலம்பல் மூன்றுகுலா வற்புதமே சென்னி
திருவார்த்தை பத்தெண்ணப் பதிகமொரு வாறும்
பரற்குரிய யாத்திரைப்பத் தொருபதா மற்றைப்
படையெழுச்சி யிரண்டாகும் பதினொன்றும் வெண்பா
அருட்டவழும் பண்டாய நான்மறையே யாகும்
வலியபடை யாட்சியெட் டானந்த மேழாம்
அருட்பெறுமச் சோவொன்ப தைம்பதொன்றும் பதிகம்
அகவலொடு செய்யுளறு நூற்றைம்ப தெட்டே. (ங)

நூலின் திருநாமங்கள்.

க. திருவாசகம்.

உ. மணிவாசகம்.

ங. மதுரவாசகம்.

ச. வாசகமாலை.

ரு. தமிழ்வேதம்.

சா. வாசகத்தேன்.

எ. அம்பலத்தானெழுதுமறை.

அ. எட்டாந்திருமுறை.

சுவாமிகள் திருநாமங்கள்.

க. திருவாதவூரர்.

உ. தென்னவன் பிரமராயர்.

ங. மாணிக்கவாசகர்.

ச. மணிவாசகப்பிரான்.

ரு. ஆளுடைய வடிகள்.

சா. கோவை வேந்தர்.

சிவமயம்.

தமிழ்வேதம்,

ஆகிய

திருவாசகம்

நூற்சிறப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொல்லை யிரும்பிறவிச் சூழுந்தளை நீக்கி
அல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே — எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூ ரெங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நூற்சிறப்பு

(குறிப்புரையும் விஷய சூசனமும்.)

தொல்லை இரும் - அநாதியாக (தொன்றுதொட்டு) வாராநின்ற பெரிய; தளை - கட்டு, பிணிப்பு; அல்லல் - துன்பங்களுக்கெல்லாம் மூலமாகிய அறியாமை; எல்லை மருவா - முடிவெய்தாத; நெறி - பேரின்பப்பெருநெறி (வீட்டுநெறி); தேன் - பூந்தேன். இப்பூந்தேனை நுகருந்தோறும் நுகருந்தோறும் நாவுக்கும் மனதுக்குமே சிறுபோழ்து சுவையைத் தருகின்றது. ஆனால் **திருவாசகம்** என்னுந் **தமிழ்த் தேனோ** அவ்விரண்டுக்கும் சுவையைத் தருவதோடு, உயிர்க்கும் உயிர்க்குயிர்க்கும் எப்போதும் இனிப்பையே தந்துகொண்டிருக்கின்றது. அம்மட்டோ, நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் பேசுந்தோறும் எப்போதும் எலும்புகளனைத்தும் உள்ளே நெகிழும்படிச் செய்து ஆனந்த வெள்ளம் பொழிந்துகொண்டிருக்கின்றது. ஆகையினாலன்றோ "திருவாசகத்திலுருகாதார் ஒரு வாசகத்திலுமில்லை" என்னும் முதுமொழி பண்டைக் காலந்தொட்டு நம்நாட்டில் வழங்கப் பெற்று வருகின்றது.

அன்றியும், வேதாகமங்களின் சாரமாயும், பேரின்பப்பொருளைப் பயப்பதாயும், பாடல்களுட் சிறந்த ஞானப்பனுவலாயுமுள்ள இம்**மணிவாசகத்தேன்** சொல்லளவானே இன்பத்தைத் தருதலால் இதனைப் பலகாலன்றி ஒருகாலோதினும் நெஞ்சம் நெக்குவிட்டுருகிக் கசிவதோடு எத்தகைய கருவிகரணங்களும் அன்பினாலீர்க்கப்பட்டுப் புரைபுரைகனிந்து, அருள் வசப்பட்டு, இறுதியில் தேன் போன்று இனித்து, இன்பகனமாய் விடுதல் எவராலும் மறுக்கப்படாத பரமசித்தாந்தம். ஆகையினாலே மாணவாவஸ்தையிலுங்கூட இதைத் தப்பாதோதும் நியமம் அறிஞர் பலராலுங் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. இதுவே சிந்தைக்கினிது, செவிக்கினிது, வாய்க்கினிதாயுள்ளது. இது அறிவடிவாய்க் காணப்படினும் எவரும் வீட்டு நெறியிற் றலைப்படுதற்கு விழுமிய வாயிலாய் விளங்குகின்றது. பிராமணர் முதல் பல சிறந்தாராயுள்ள பலரும் எளிதிலோர்ந்து சிவானந்தத்தேனைப் பருகுதற்குப் பெருஞ்சாதனமாயிருப்பது இம்**மதுரவாசகத்தேனே**. இதைத் திருவருள் கொண்டு பருக ஆகூழ் வேண்டும்.

உ

சிவமயம்.

சிவபுராணம்.

சிவனது அநாதிமுறைமையான பழமை

எ - து, சிவனது அருவ நிலைமை கூறல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

கலிவெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன்றாள் வாழ்க
இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் றாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் றாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் றாள்வாழ்க
ரு. ஏக னநேக னிறைவ னடிவாழ்க
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்தனடி வெல்க

(க) நமச்சிவாய - ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம்; நாதன் - பஞ்சாக்ஷரப் பொருளாயுள்ள தலைவன். (௩) கோகழி - திருப்பெருந்துறை, திருவாவடுதுறை எனவுங் கூறுவாருமுளர். (௪) ஆகமம் - காமிக முதல் வாதுளாந்தமாகச் சொல்லப்பட்ட இருபத்தெட்டு சிவாகமங்கள்; அண்ணிப்பான் - அணுகி அநுக்கிரகிப்பவன். (ரு) ஏகன் - ஏகபரிபூரணன்; அநேகன் - தடஸ்த லக்ஷணத்தில் பல திருமேனிகளுடையவன் (தடஸ்தம் - பிறிதொரு பொருளின் சார்பாயுள்ளது), அது உலகெலாமாகி நின்ற தன்மையையும் குறிக்கும்; இறைவன் - இறைமைத் தன்மையுடையவன், சேதநாசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்குப் பதியாயுள்ளவன். (சு) வேகம் - மனவிருத்திகளின்வேகம்; கெடுத்து - ஒடுக்கி.

பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவா ருண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
ய. சிரங்குவிவா ரோங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க
ஈச னடிபோற்றி யெந்தை யடிபோற்றி
தேசனடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கு மன்ன னடிபோற்றி
கரு. சீரார் பெருந்துறைநந் தேவ னடிபோற்றி
ஆராத வின்ப மருளுமலை போற்றி
சிவனவனென் சிந்தையு ணின்ற வதனால்
அவனரு ளாலே யவன்றாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழச் சிவபுரா ணந்தன்னை
உய. முந்தை வினைமுழுது மோய வுரைப்பனியான்
கண்ணுதலான் றன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா வெழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
உரு. பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன்
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லசு ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
ஙய. செல்லாஅ நின்றவித் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான்

(அ) புறத்தார் – தன்னை வழிபடாத அயலார்; சேயோன் – தூர மானவன். (கக) ஈசன் – அனைத்தையுமாள்வோன். (கஉ) தேசன் – ஒளியுருவன். (கங) நேயத்தே – உள்ளன்பின் கண்ணே. (கச) மாயப்பிறவி – வஞ்சனை, பொய் முதலியவற்றிற்கு இருப்பிடமான பிறவி. (கஅ) சிவபுராணம்–சிவனது அநாதிமுறைமையான பழமை. (உய) ஓய – கெட. (உக) கண் ணுதலான் – நெற்றியில் அக்கினிக் கண்ணையுடையவன். (உஉ) எழில்–அழகு. (உஎ) விருகம்–மிருகம். (ஙய) தாவரம் – அசையாப்பொருள்; சங்கமம் – அசையும்பொருள்.

மெய்யேயுன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யவென் னுள்ளத்து ளோங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
௩௫. ஐயா வெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே
வெய்யாய் தணியா யியமான னாம்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞான மில்லாதே னின்பப் பெருமானே
௪0. அஞ்ஞானந் தன்னை யகல்விக்கு நல்லறிவே
ஆக்க மளவிறுதி யில்லா யனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பா யழிப்பா யருடருவாய்
போக்குவா யென்னைப் புகுவிப்பாய் நின்றொழும்பில்
நாற்றத்தி னேரியாய் சேயாய் நணியானே
௪௫. மாற்ற மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுட் டேனூறி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கு மெங்கள் பெருமான்
நிறங்களோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த
௫0. மறைந்திருந்தா யெம்பெருமான் வல்வினையேன் றன்னை
மறைந்திட மூடிய மாய விருளை
அறம்பாவ மென்னு மருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
மலஞ்சோரு மொன்பது வாயிற் குடிலை
௫௫. மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா வுனக்குக்
கலந்தவன் பாகிக் கசிந்துள் ளுருகும்

(௩௪) விமலா – மலத்தினின்றும் நீங்கினவனே; விடைப் பாகா – இடபவாகனனே. (௩௬) இயமானன் – எஜமானன். (௪௧) ஆக்கம் – தோற்றம்; அளவு – நிலை. (௪௪) நாற்றம் – பூவின்மணம்; நேரியாய் - பொருந்தியிருப்பவனே. (௪௫) மாற்றம் - சொல். (௪௯) நிறங்கள் - ஸத்தியோ ஜாத முதலியவற்றிற்குரிய நிறங்கள். (௫௨) அறம்பாவம் – புண்ணிய பாவங்கள்.

நலந்தா னிலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காட்டி
௬0. நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த வடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கு மாரியனே
௬௫. நேச வருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்
பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா வமுதே யளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதா ருள்ளத் தொளிக்கு மொளியானே
நீரா யுருக்கியென் னாருயிராய் நின்றானே
௭0. இன்பமுந் துன்பமு மில்லானே யுள்ளானே
அன்பருக் கன்பனே யாவையுமா யல்லையுமாம்
சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே யந்த நடுவாகி யல்லானே
ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட வெந்தை பெருமானே
௭௫. கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தில்
நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே யத்தாமிக் காய்நின்ற
௮0. தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேயென் சிந்தனையுள்
ஊற்றான வுண்ணா ரமுதே யுடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப

(௫௪) குடிலை - குடிசை, உடல். (௫௫) மலங்க - சுலைய. (௫௯) ...ங்கும்-பிரபஞ்சவாதனையினின்று நீங்கும். தத்துவனே-உண்மை (௬௪) பாரிக்கும்-வளர்க்கும்; ஆரியனே-அறிவுடையோனே. (௭௫) கூர்த்த - கூர்மையான. (௭௭) புணர்வு - கலத்திருத்தல். (௮௧) மாற்றம் - மாறுபாடு. (௮௪) விடக்கு - ஊன்.

௮௫. ஆற்றேனெம் மையா வரனேயோ வென்றென்று
போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
நள்ளிருளி னட்டம் பயின்றாடு நாதனே
௯௰. தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
அல்லற் பிறவி யறுப்பானே யோவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
௯௫. பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

---

(௮௫) ஐயா-ஐயனே; அரனே-அஞ்ஞானத்தை அரிப்பவனே, முடிவில் மாயாகாரியமனைத்தையும் சங்கரிப்பவனே, அடியார் துயர்களைபவனே. (௮௬) மெய்யானார் - சிவமாந்தன்மை யெய்தினவர், அறிவேயுருவானவர், ஆன்ம அறிவுகெட்டு முதல்வனறிவு மாத்திரமாய் நின்றவர். (௮௮) குரம்பை-உடல். (௮௯) நள்இருள்-நடுவிருள், ஸம்ஹாரகாலம், தமஸ் என்னும் மூலப்பிரகிருதியாகிய விருள்; பயின்று - மிகுந்து. (௯௨) சொல்லி - துதித்து; கீழ் - மீது; சொல்லுவார் - அறிப்பவர். (௯௪) செல்வர் - செல்வார்கள்; உள்ளார் - இன்புற்றிருப்பார்கள்.

கீர்த்தித் திருவகவல்

சிவனது திருவருட்புகழ்ச்சி முறைமை.

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்ட

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தில்லை மூதூ ராடிய திருவடி
பல்லுயி ரெல்லாம் பயின்றன னாகி
எண்ணில் பல்குண மெழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோ ருலகும்
௫. துன்னிய கல்வி தோற்றியு மழித்தும்
என்னுடை யிருளை யேறத் துரந்தும்
அடியா ருள்ளத் தன்புமீ தூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையுஞ் சிறப்பும்
மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனில்
௰. சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்
கல்லா டத்துக் கலந்தினி தருளி
நல்லா ளோடு நயப்புற வெய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியிற் பான்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சா தீண்டு மின்னருள் விளைத்தும்
௧௫. கிராத வேடமொடு கிஞ்சுக வாயவள்
விராவு கொங்கை நற்றடம் படிந்தும்

---

(௨) பயின்றனன் - இயக்கினவன். (௬) ஏற - முழுதும். ஈண்டும் - மிகுதியும். (௧௫) கிராதன் - வேடன்; கிஞ்சுக வாய முருக்கம் பூப்போன்ற வாய். (௧௬) விராவு - நெருங்கின.

கேவேட ராகிக் கெளிறது படுத்து
மாவேட் டாகிய வாகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்தி ரத்திருந்
உ0. துற்றவைம் முகங்க ளாற்பணித் தருளியும்
நந்தம் பாடியி ஞன்மறை யோனய்
அந்தமி லாரிய ஞயமர்ந் தருளியும்
வேறுவே றுருவும் வேறுவே றியற்கையும்
நூறுநா றுயிர மியல்பின தாகி
உரு. ஏறுடை யீசனிப் புவனியை யுய்யக்
கூறுடை மங்கையுந் தானும்வந் தருளிக்
குதிரையைக் கொண்டு குடநா டதன்மிசைச்
சதுர்படச் சாத்தாய்த் தானெழுந் தருளியும்
வேலம் புத்தூர் விட்டே றருளிக்
ஙூ0. கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும்
தர்ப்பண மதனிற் சாந்தம் புத்தூர்
விற்பொரு வேடற் கீந்த விளைவும்
மொக்கணி யருளிய முழுத்தழன் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்
ஙூரு. அரியொடு பிரமற் களவறி யொண்ணுன்
நரியைக் குதிரை யாக்கிய நன்மையும்
ஆண்டுகொண் டருள வழகுறு திருவடி
பாண்டி யன்றனக் குப்பரி மாவிற்
றீண்டு கனக மிசையப் பெறாஅ
௪0. தாண்டா னெங்கோ னருள்வழி யிருப்பத்
தூண்டுசோதி தோற்றிய தொன்மையும்

(கஎ) கேவேடர் - வலைஞர்; கெளிறு - கெளிற்று மீன். (கஅ) மா - பெரிய; வேட்டு - விருப்பம். (உஉ) ஆரியன் - ஆசிரியன். (உஎ) குடநாடு - மேல்நாடு. (உஅ) சதுர் - திறமை; சாத்தாய் - வணிகர் கூட்டத் தலைவனாய். (உகூ) விட்டேறு - வேற்படை. (ஙக) தர்ப்பணம் - கண்ணாடி. (ஙஉ) ஈந்த - கொடுத்த; விளைவு - ஆக்கம். (ஙங) மொக்கணி - கொள்முதலியன இடும் பை. (ஙச)சொக்கம்-அழகு.(ஙஅ)பரிமா-குதிரை.(ஙகூ) ஈண்டு-திரண்ட.

அந்தண னாகி யாண்டு கொண்டருளி
இந்திர ஞாலங் காட்டிய வியல்பும்
மதுரைப் பெருநன் மாநக ரிருந்து
௪௫. குதிரைச் சேவக னாகிய கொள்கையும்
ஆங்கது தன்னி லடியவட் காகப்
பாங்காய் மண்சுமந் தருளிய பரிசும்
உத்தர கோச மங்கையு ளிருந்து
வித்தக வேடங் காட்டிய வியல்பும்
௫௰. பூவண மதனிற் பொலிந்திருந் தருளித்
தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
வாத வூரினில் வந்தினி தருளிப்
பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்
திருவார் பெருந்துறைச் செல்வ னாகிக்
௫௫. கருவார் சோதியிற் கரந்த கள்ளமும்
பூவல மதனிற் பொலிந்தினி தருளிப்
பாவ நாச மாக்கிய பரிசும்
தண்ணீர்ப் பந்தர் சயம்பெற வைத்து
நன்னீர்ச் சேவக னாகிய நன்மையும்
௬௰. விருந்தின னாகி வெண்கா டதனில்
குருந்தின் கீழன் றிருந்த கொள்கையும்
பட்ட மங்கையிற் பாங்கா யிருந்தங்
கட்டமா சித்தி யருளிய வதுவும்
வேடுவ னாகி வேண்டுருக் கொண்டு
௬௫. காடது தன்னிற் கரந்த கள்ளமும்
மெய்க்காட் டிட்டு வேண்டுருக் கொண்டு
தக்கா னொருவ னாகிய தன்மையும்
ஓரி யூரி லுகந்தினி தருளிப்
பாரிரும் பாலக னாகிய பரிசும்
௭௰. பாண்டூர் தன்னி லீண்ட விருந்தும்
தேவூர்த் தென்பாற் றிகழ்தரு தீவில்
கோவார் கோலங் கொண்ட கொள்கையும்

(௫௫) கரு - மூலம்; கள்ளம் - வஞ்சகம். (௭௰) ஈண்ட -

தேனமா சோலைத் திருவா ரூரின்
ஞானந் தன்னை நல்கிய நன்மையும்
எ௫. இடைமரு ததனி லீண்ட விருந்து
படிமப் பாதம் வைத்தவப் பரிசும்
ஏகம் பத்தி னியல்பா யிருந்து
பாகம் பெண்ணோ டாயின பரிசும்
திருவாஞ் சியத்திற் சீர்பெற விருந்து
அ௰. மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும்
சேவக னாகித் திண்சிலை யேந்திப்
பாவகம் பலபல காட்டிய பரிசும்
கடம்பூர் தன்னி லிடம்பெற விருந்தும்
ஈங்கோய் மலையி லெழிலது காட்டியும்
அ௫. ஐயா றதனிற் சைவ னாகியும்
துருத்தி தன்னி லருத்தியோ டிருந்தும்
திருப்பனை யூரில் விருப்ப னாகியும்
கழுமல மதனிற் காட்சி கொடுத்தும்
கழுக்குன் றதனில் வழுக்கா திருந்தும்
௯௰. புறம்பய மதனி லறம்பல வருளியும்
குற்றா லத்துக் குறியா யிருந்தும்
அந்தமில் பெருமை யழலுருக் கரந்து
சுந்தரவேடத் தொருமுத லுருவுகொண்
டிந்திர ஞாலம் போலவந் தருளி
௯௫. எவ்வெவர் தன்மையுந் தன்வயிற் படுத்துத்
தானே யாகிய தயாபர னெம்மிறை
சந்திர தீபத்துச் சாத்திர னாகி
அந்தரத் திழிந்துவந் தழகமர் பாலையுள்
சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்திருந் தருளியும்
௱. மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன்

(எஉ) கோ - அரசத் தன்மை. (எக) படிமம் - தெய்வத் தன்மை. (அஉ) பாவகம் - தோற்றம். (௯௫) வயின் - இடம்; படுத்து - அடக்கி. (௯௯) தன்மை - கோலம். (௱) மந்திரம் - இரக சியத்தானம்.

அந்தமில் பெருமை யருளுடை யண்ணல்
எந்தமை யாண்ட பரிசது பகரின்
ஆற்ற லதுவுடை யழகமர் திருவுரு
நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
௱௫. ஊனந் தன்னை யொருங்குட னறுக்கும்
ஆனந் தம்மே யாறா வருளியும்
மாதிற் கூறுடை மாப்பெருங் கருணையன்
நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்
அழுக்கடை யாம லாண்டுகொண் டருள்பவன்
௱௰. கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண் டருளியும்
மூல மாகிய மும்மல மறுக்கும்
தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
ஏலுடைத் தாக வெழில்பெற வணிந்தும்
௧௧௫. அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன்
பரிமா வின்மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
மீண்டு வாரா வழியருள் புரிபவன்
பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகவும்
பத்திசெ யடியரைப் பரம்பரத் துய்ப்பவன்
௧௨௰. உத்தர கோச மங்கையூ ராகவும்
ஆதி மூர்த்திகட் கருள்புரிந் தருளிய
தேவ தேவன் றிருப்பெய ராகவும்
இருள் கடிந் தருளிய வின்ப வூர்தி
அருளிய பெருமை யருண்மலை யாகவும்
௧௨௫. எப்பெருந் தன்மையு மெவ்வெவர் திறமும்
அப்பரி சதனா லாண்டுகொண் டருளி
நாயி னேனை நலமலி தில்லையுள்
கோல மார்தரு பொதுவினில் வருகென

(௱௪) நீற்றுக் கோடி - திருவெண்ணீற்று ரேகைகள்; நிமிர்ந்து - இடையிட்டு. (௱௫) ஊனம் - உடற் பிறவித் துன்பம். (௱௰) கழுக்கடை - சூலம். (௧௧௪) ஏல் - பொருத்தம். (௧௧௯) பரம்பரம் - மிகவும் மேலானமூர்த்தி, அதாவது பரமூர்த்தி.

ஏல வென்னை யீங்கொழித் தருளி
கஙடு. அன்றுடன் சென்ற வருள்பெறு மடியவர்
ஒன்ற வொன்ற வுடன்கலந் தருளியும்
எய்தவந் திலாதா ரெரியிற் பாயவும்
மாலது வாகி மயக்க மெய்தியும்
பூதல மதனிற் புரண்டுவீழ்ந் தலறியும்
கஙரு. கால்விசைத் தோடிக் கடல்புக மண்டி
நாத நாத வென்றழு தரற்றிப்
பாத மெய்தினர் பாத மெய்தவும்
பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநா டகவென்
றிதஞ்சலிப் பெய்தநின் றேங்கினை ரேங்கவும்
கசய. எழில்பெறு மிமயத் தியல்புடை யம்பொற்
பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினி னடநவில்
கனிதரு செவ்வா யுமையொடு காளிக்
கருளிய திருமுகத் தழகுறு சிறுநகை
இறைவ னீண்டிய வடியவ ரோடும்
கசரு. பொலிதரு புலியூர்ப் புக்கினி தருளினன்
ஒலிதரு கைலை யுயர்கிழ வோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(௪ ௬) ஏல - பொருந்த. (கஙக) ஒன்ற ஒன்ற - பொருந்தப் பொருந்த. (கஙங) மாலது ஆகி - ஆசைகொண்டு. (கஙச) பூதலம் - பூமி. (கஙரு) விசைத்து - வேகங்கொண்டு; மண்டி - நெருங்கி. (கஙக) இதம் - இருதயம். (கசய) இமயத்து - இமயமலையின். (கசஉ) கனிதரு - கொவ்வைக் கனிபோன்ற. (கசரு) ஈண்டிய - நெருங்கிய. (கசக) கிழவோன் - உரிமையுடையோன்.

திருவண்டப் பகுதி

சிவனது தூலசூக்குமத்தை வியந்தது

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

இணைக்குறளாசிரியப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அண்டப் பகுதியி னுண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங்காட்சி
ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன
ரு. இன்னுழை கதிரின் றுன்னணுப் புரையச்
சிறிய வாகப் பெரியோன் றெரியின்
வேதியன் றொகையொடு மாலவன் மிகுதியும்
தோற்றமுஞ் சிறப்பு மீற்றொடு புணரிய
மாப்பே ரூழியு நீக்கமு நிலையும்
ய. சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்
தெறியது வளியில்
கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன் முழுவதும்
படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை
காப்போற் காக்குங் கடவுள் காப்பவை
கரு. கரப்போன் கரப்பவை கருதாக்

(க) பகுதி - பிரிவு; உண்டை - கோளம்; பிறக்கம் - பெருக்கம். (ரு) இல் - வீடு; துன் - நெருக்கம். (எ) மிகுதி - ஏற்றம். (அ) ஈற்றொடு புணரிய - இறுதியடைய. (கக) எறியது - வீசுவதில். (கஉ) கொட்க - சுழல. (கரு) கரப்போன் - [illegible]

கருத்துடைக் கடவு டிருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத் தறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபே றாய்நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையுங் கிழவோ னாடொறும்
௨௰. அருக்கனிற் சோதி யமைத்தோன் றிருத்தகு
மதியிற் றண்மை வைத்தோன் றிண்டிறல்
தீயின் வெம்மை செய்தோன் பொய்தீர்
வானிற் கலப்பு வைத்தோன் மேதகு
காலி னூக்கங் கண்டோ னிழறிகழ்
௨௫. நீரி லின்சுவை நிகழ்ந்தோன் வெளிப்பட
மண்ணிற் றிண்மை வைத்தோ னென்றென்
றெனைப்பல கோடி யெனைப்பல பிறவும்
அனைத்தனைத் தவ்வயி னடைத்தோ னஃதான்று
முன்னோன் காண்க முழுதோன் காண்க
௩௰. தன்னே ரில்லோன் றானே காண்க
ஏனத் தொல்லெயி றணிந்தோன் காண்க
கானப் புலியுரி யரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க நினைதொறு நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க வந்தோ கெடுவேன்
௩௫. இன்னிசை வீணையி லிசைந்தோன் காண்க
அன்னதொன் றவ்வயி னறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க பழையோன் காண்க
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க
அற்புதன் காண்க வநேகன் காண்க
௪௰. சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க
சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க
ஒருவ னென்னு மொருவன் காண்க
விரிபொழின் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க

(௧௯) கீடம் - புழு; கிழவோன் - உரியன். (௨௪) ஊக்கம் - வேகம்; நிழல்-ஒளி. (௨௭) பிறவும் - மற்றப்பொருள்களும். (௨௮) அஃதான்று - அதுவுமல்லாமல். (௩௪) ஆற்றேன் - சகியேன்.

௪௫. அணுத்தருந் தன்மை யிலையோன் காண்க
இணைப்பருங் பெருமையி லீசன் காண்க
அரியதி லரிய வரியோன் காண்க
மருவியெப் பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
நூலுணர் வுணரா நுண்ணியோன் காண்க
௫௰. மேலொடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க
அந்தமு மாதியு மகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதுஞ் செல்வது மானோன் காண்க
கற்பமு மிறுதியுங் கண்டோன் காண்க
௫௫. யாவரும் பெறவுறு மீசன் காண்க
தேவரு மறியாச் சிவனே காண்க
பெண்ணா ணலியெனும் பெற்றியன் காண்க
கண்ணா லியானுங் கண்டேன் காண்க
அருணனி சுரக்கு மமுதே காண்க
௬௰. கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க
புவனியிற் சேவடி தீண்டினன் காண்க
சிவனென யானுந் தேறினன் காண்க
அவனெனை யாட்கொண் டருளினன் காண்க
குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
௬௫. அவளுந் தானு முடனே காண்க
பரமா னந்தப் பழங்கட லதுவே
கருமா முகிலிற் றோன்றித்
திருவார் பெருந்துறை வரையி லேறித்
திருத்தகு மின்னொளி திசைதிசை விரிய
௭௰. ஐம்புலப் பந்தனை வாளரா விரிய
வெந்துயர் கோடை மாத்தலை கரப்ப
நீடெழிற் றோன்றி வாளொளி மிளிர
எந்தம் பிறவியிற் கோப மிகுத்து

(௪௧) சேட்சியன் - தூரத்தன். (௪௭) பொழில் - உலகம். (௪௫) ஐயோன் - அழகன். (௫௭) பெற்றியன் - தன்மையன். (௬௧) நனி - மிகவும். (௭௧) கோடை - வெய்யில்; மாத்தலை - பெரியதலை.

மூரசெறிந்து மாப்பெருங் கருணையின் முழங்கிப்
௭௫. பூப்புரை யஞ்சலி காந்தள் காட்ட
எஞ்சா வின்னரு ணுண்டுளி கொள்ளச்
செஞ்சுடர் வெள்ளந் திசைதிசை தெவிட்ட, வரையுறக்
கேதக் குட்டங் கையற வோங்கி
இருமுச் சமயத் தொருபேய்த் தேரினை
௮௰. நீர்நசை தரவரு நெடுங்கண் மான்கணம்
தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடு
அவப்பெருந் தாப நீங்கா தசைந்தன
ஆயிடை வானப் பேரியாற் றகவயின்
பாய்ந்தெழுந் தின்பப் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
௮௫. சுழித்தெம் பந்தமாக் கரைபொரு தலைத்திடித்
தூழூ ழோங்கிய நங்கள்
இருவினை மாமரம் வேர்ப றித்தெழுந்
துருவ வருணீ ரோட்டா வருவரைச்
சந்தின் வான் சிறை கட்டி மட்டவிழ்
௯௰. வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறையகில்
மாப்புகைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
மீக்கொள மேன்மேன் மகிழ்தலி னோக்கி
அருச்சனை வயலு ளன்புவித் திட்டுத்
தொண்ட வுழவ ராரத் தந்த
௯௫. அண்டத் தரும்பெறன் மேகன் வாழ்க
கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க
அருந்தவர்க் கருளு மாதி வாழ்க
அச்சந் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க
நிச்சலு மீர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க

(௭௩) கோபம்-இந்திரகோபப்பூச்சி. (௭௫) பூ-தாமரை மலர்; அஞ்சல்-கைகுவித்தல். (௭௮) கேதக்குட்டம் - துன்பமாகிய குளம்; கையற - அழிய. (௭௯) பேய்த்தேர்-கானல் நீர். (௮௰) கணம்-கூட்டம். (௮௨) அசைந்தன - அயர்ந்தன. (௮௩) ஆயிடை - அவ்விடத்து. (௮௬) ஊழ் ஊழ் - முறை முறையாய். (௮௯) வான்சிறை - பெரியகரை. (௯௰) வெறி-மணம். (௯௪) ஆர-உண்ண. (௯௫) மேகன்-மேகம் போல்பவன். (௯௬) பணம்-படமுடைய பாம்பு. (௯௮) அச்சம்-பிறவிப்பயம்.

௱. சூழிருந் துன்பந் துடைப்போன் வாழ்க
எய்தினர்க் காரமு தளிப்போன் வாழ்க
கூரிருட் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க
பேரமைத் தோளி காதலன் வாழ்க
ஏதிலர்க் கேதிலெம் மிறைவன் வாழ்க
௱௫. காதலர்க் கெய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க
நச்சர வாட்டிய நம்பன் போற்றி
பிச்செமை யேற்றிய பெரியோன் போற்றி
நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி, நாற்றிசை
நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்
௱௰. நிற்பன நிறீஇச்
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன்
உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்
கண்முதற் புலனாற் காட்சியு மில்லோன்
விண்முதற் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்
௧௧௫. பூவி னாற்றம் போன்றுயர்ந் தெங்கும்
ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
இன்றெனக் கெளிவந் தருளி
அழிதரு மாக்கை யொழியச் செய்த, வொண்பொருள்
இன்றெனக் கெளிவந் திருந்தனன் போற்றி
௧௨௰. அளிதரு மாக்கை செய்தோன் போற்றி
ஊற்றிருந் துள்ளங் களிப்போன் போற்றி
ஆற்றா வின்ப மலர்ந்தலை செய்யப்
போற்றா வாக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்
மரகதக் குவாஅன் மாமணிப் பிறக்கம்
௧௨௫. இன்னொளி கொண்ட பொன்னொளி திகழத்
திசைமுகன் சென்று தேடினர்க் கொளித்தும்
முறையுளி யொற்றி முயன்றவர்க் கொளித்தும்

(௱௨) குனிப்போன் - குனிந்து நடிப்போன். (௱௩) அமை - மூங்கில். (௱௫) வைப்பு - சேர்த்து வைத்தபொருள். (௧௨௩) பொறுத்தல் - தாங்குதல். (௧௨௪) குவா அல் - கூட்டம். (௧௨௭) [illegible] - முறைமையாக.

திருவண்டப்பகுதி

ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கு முள்ளத்
துற்றவர் வருந்த வுறைப்பவர்க் கொளித்தும்
௧௩0. மறைத்திற நோக்கி வருந்தினர்க் கொளித்தும்
இத்தந் திரத்திற் காண்டுமென் றிருந்தோர்க்
கத்தந் திரத்தி னவ்வயி னொளித்தும்
முனிவற நோக்கி நனிவரக் கௌவி
ஆணெனத் தோன்றி யலியெனப் பெயர்ந்து
௧௩௫. வாணுதற் பெண்ணென வொளித்துஞ் சேண்வயின்
ஐம்புலன் செலவிடுத் தருவரை தொறும்போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை
அருந்தவர் காட்சியுட் டிருந்த வொளித்தும்
ஒன்றுண் டில்லை யென்றறி வொளித்தும்
௧௪0. பண்டே பயிறொறு மின்றே பயிறொறும்
ஒளிக்குஞ் சோரனைக் கண்டனம்
ஆர்மி னார்மி னாண்மலர்ப் பிணையலின்
தாடளை யிடுமின்
சுற்றுமின் சூழ்மின் றொடர்மின் விடேன்மின்
௧௪௫. பற்றுமி னென்றவர் பற்றுமுற் றொளித்தும்
தன்னே ரில்லோன் றானே யான தன்மை
என்னே ரனையோர் கேட்கவந் தியம்பி
அறைகூவி யாட்கொண் டருளி
மறையோர் கோலங் காட்டி யருளலும்
௧௫0. உளையா வன்பென் புருக வோலமிட்
டலைகடற் றிரையி னார்த்தார்த் தோங்கித்
தலைதடு மாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளவுங் கேட்டவர் வியப்பவும்
௧௫௫. கடக்களி றேற்றாத் தடம்பெரு மதத்தின்
ஆற்றே னாக வவயவஞ் சுவைதரு

(௧௩௭) துற்றவை துறந்த - நுகர்ந்தவற்றை விட்ட. (௧௫0) உளையா அன்பு - நீங்காத அன்பு.

கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்
ஏற்றார் மூதூ ரெழினகை யெரியின்
வீழ்வித் தாங்கன்
கசுய. றருட்பெருந் தீயி னடியோ மடிக்குடில்
ஒருத்தரும் வழாமை யொடுக்கினன்
தடக்கையி னெல்லிக் கனியெனக் காயினன்
சொல்லுவ தறியேன் வாழி முறையோ
தரியே னாயேன் றானெனைச் செய்தது
கசுரு. தெரியே னாவா செத்தே னடியேற்
கருளிய தறியேன் பருகியு மாரேன்
விழுங்கியு மொல்ல கில்லேன்
செழுந்தண் பாற்கடற் றிரைபுரை வித்
துவாக்கட னள்ளுநீ ருள்ளகந் ததும்ப
கஎய. வாக்கிறந் தமுத மயிர்க்கா றோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியே னூன்றழை
குரம்பை தோறு நாயுட லகத்தே
குரம்பைகொண் டின்றேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புத மான வமுத தாரைகள்
கஎரு. எற்புத் துளைதொறு மேற்றின னுருகுவ
தள்ளங் கொண்டோ ருருச்செய் தாங்கெனக்
கள்ளூ றாக்கை யமைத்தன னொள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிறெனக் கடைமுறை
என்னையு மிருப்ப தாக்கின னென்னில்
கஅய. கருணை வான்றேன் கலக்க
அருளொடு பராவமு தாக்கினன்
பிரமன்மா லறியாப் பெற்றி யோனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(கசுய) அடிக்குடில் - அடிமைச்சிறுவீடு. (கசுசு) ஆரேன் - நிறைவு பெறேன். (கசுஎ) ஒல்லகில்லேன் - ஆற்றேன். (கசுகூ) உவா - பௌர்ணமி; நள்ளும் - நடுவிலுள்ள. (கஎஅ) கன்னல் - கரும்பு; தேர் - உண்; கடைமுறை - இறுதி. (கஅக) பரா - மேலான.

போற்றித்திருவகவல்.

௪-து. பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கு முறைமை.

தில்லையிலருளிச் செயப்பட்டது.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுதெழ
ஈரடி யாலே மூவுல களந்து
நாற்றிசை முனிவரு மைம்புலன் மலரப்
போற்றிசெய் கதிர்முடித் திருநெடு மாலன்
௫. றடிமுடி யறியு மாதர வதனில்
கடுமுர ணேன மாகி முன்கலந்
தேழ்தல முருவ விடந்து பின்னெய்த்
தூழி முதல்வ சயசய வென்று
வழுத்தியுங் காணா மலரடி யிணைகள்
௰. வழுத்துதற் கெளிதாய் வார்கட லுலகில்
யானை முதலா வெறும்பீ றாய
வூனமில் யோனியி னுள்வினை பிழைத்தும்
மானுடப் பிறப்பினுண் மாதா வுதரத்
தீனமில் கிருமிச் செருவினிற் பிழைத்தும்

(௫) ஆதரவு - விருப்பம். (௬) கடு - மிக்க; முரண் - வலி. (௭) தலம் - உலகம். (௧௨) வினை - நல்வினை; பிழைத்து - தப்பி. (௧௪) ஈனம் - குறைவு; செரு - போர்.

கரு. ஒருமதித் தான்றியி னிருமையிற் பிழைத்தும்
இருமதி விளைவி னொருமையிற் பிழைத்தும்
மும்மதி தன்னு ளம்மதம் பிழைத்தும்
ஈரிரு திங்களிற் பேரிருள் பிழைத்தும்
அஞ்சு திங்களின் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
உ0. ஆறு திங்களி னூறலர் பிழைத்தும்
ஏழு திங்களிற் றாழ்புவி பிழைத்தும்
எட்டுத் திங்களிற் கட்டமும் பிழைத்தும்
ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
தக்க தசமதி தாயொடு தான்படுந்
உரு. துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்
ஆண்டுக டோறு மடைந்தவக் காலை
ஈண்டியு மிருத்தியு மெனைப்பல பிழைத்தும்
காலை மலமொடு கடும்பகற் பசிநிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்
ங0. கருங்குழற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கார்மயில்
ஒருங்கிய சாய னெருங்கியுண் மதர்த்து
கச்சற நிமிர்ந்து கதிர்த்து முன்பணைத்
தெய்த்திடை வருந்த வெழுந்து புடைபரந்
தீர்க்கிடை போகா விளமுலை மாதர்தங்
ஙரு. கூர்த்தநயனக் கொள்ளையிற் பிழைத்தும்
பித்த வுலகர் பெருந்துறைப் பரப்பினுள்
மத்தக் களிறெனு மவாவிடைப் பிழைத்தும்
கல்வி யென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்
செல்வ மென்னு மல்லலிற் பிழைத்தும்
ச0. நல்குர வென்னுந் தொல்விடம் பிழைத்தும்
பல்வரம் பாய பலதுறை பிழைத்தும்

(கரு) தான்றியின்-தான்றிக்காய்போன்ற உருவில். (கசு) விளைவு-நிகழ்ச்சி. (ககூ) முஞ்சுதல்-சாதல். (உ0) ஊறு-கொலை; அலர்-பழிச்சொல். (உஉ) கட்டம்-கஷ்டம். (உஎ) ஈண்டி-நெருக்கி. (ங0) கார்-கார்காலம். (ஙஉ) கதிர்த்து-ஒளிபெற்று; பணைத்து-பருத்து. (ஙரு) கொள்ளை-சூறை. (ஙசு) துறை-இடம், உலகம். (சஉ) வரம்பு எல்லை,

போற்றித்திருவகவல்

தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண் டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
௨௫. வேறு வேறுதம் மாயைக டொடங்கின
ஆத்த மானா ரயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்
சுற்ற மென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
௩௰. விரத மேபர மாகவே தியரும்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்
சமய வாதிக டத்த மதங்களில்
அமைவ தாக வரற்றி மலைந்தனர்
மிண்டிய மாயா வாத மென்னும்
௩௫. சண்ட மாருதஞ் சுழித்தடித் தாஅர்த்
துலோகா யதமெனு மொண்டிறற் பாம்பின்
கலாபே தத்த கடுவிட மெய்தி
அதிற்பெரு மாயை யெனைப்பல சூழவும்
தப்பா மேதாம் பிடித்தது சலியாத்
௪௰. தழலது கண்ட மெழுகது போலத்
தொழுதுள முருகி யழுதுடல் கம்பித்
தாடியு மலறியும் பாடியும் பரவியும்
கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதெனும்
படியே யாகிநல் லிடையறா வன்பின்
௪௫. பசுமரத் தாணி யறைந்தாற் போலக்
கசிவது பெருகிக் கடலென மறுகி
அகங்குழைந் தனுகுல மாய்மெய் விதிர்த்துச்
சகம்பே யென்று தம்மைச் சிரிப்ப

(௨௩) முனிவு - வெறுப்பு. (௨௬) ஆத்தமானோர் - ஆப்தரானவர். (௨௯) பதறினர் பெருகவும் - பதறிப்பெருகவும். (௩௧) சரதம் - உண்மை. (௩௩) மலை - போர்செய். (௩௪) மிண்டிய - திண்ணிய. (௩௭) கலாபேதம் - சாஸ்திரபேதம். (௪௩) கொடிறு - குறடு. (௪௬) மறுகி - மயங்கி.

நாணது வொழிந்து நாடவர் பழித்துரை
௭௰. பூணது வாகக் கோணுத லின்றிச்
சதுரிழந் தறிமால் கொண்டு சாரும்
கதியது பரமா வதிசய மாகக்
கற்றா மனமெனக் கதறியும் பதறியும்
மற்றோர் தெய்வங் கனவிலு நினையா
௭௫. தருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே திருவடி யிணையைப்
பிறிவினை யறியா நிழலது போல
முன்பின் னாகி முனியா தத்திசை
௮௰. என்புநைந் துருகி நெக்குநெக் கேங்கி
அன்பெனு மாறு கரையது புரள
நன்புல னொன்றி நாதவென் றரற்றி
உரைதடு மாறி யுரோமஞ் சிலிர்ப்பக்
கரமலர் மொட்டித் திருதய மலரக்
௮௫. கண்களி கூர நுண்டுளி யரும்பச்
சாயா வன்பினை நாடொறுந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி
மெய்தரு வேதிய னாகி வினைகெடக்
கைதர வல்ல கடவுள் போற்றி
௯௰. ஆடக மதுரை யரசே போற்றி
கூட லிலங்கு குருமணி போற்றி
தென்றில்லை மன்றினு ளாடி போற்றி
இன்றெனக் காரமு தானாய் போற்றி
மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி
௯௫. சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
மின்னா ருருவ விகிர்தா போற்றி
கன்னா ருரித்த கனியே போற்றி

(௭௨) சதுர் - திறம்; மால் - மயக்கம். (௭௫) பரத்தொரு-
வன் - மேலோனொருவன். (௮௫) களிகூர - களிப்புமிக. (௯௰)
ஆடகம் - பொன். (௯௬) விகிர்தா - வேறுபாடுடையவனே.

காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
ஆவா வென்றனக் கருளாய் போற்றி
௯. படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்றி
இடரைக் களையு மெந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி யிறைவ போற்றி
தேசப் பளிங்கின் றிரளே போற்றி
அரைசே போற்றி யமுதே போற்றி
௯௫. விரைசேர் சரண விகிர்தா போற்றி
வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி யறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கனியே போற்றி
நதிசேர் செஞ்சடை நம்பா போற்றி
௯௰. உடையாய் போற்றி யுணர்வே போற்றி
கடையே னடிமை கண்டாய் போற்றி
ஐயா போற்றி யணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி
௧௧௫. நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க் கரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க் கெளிய விறைவா போற்றி
மூவேழ் சுற்ற மூரணுறு நரகிடை
ஆழா மேயரு ளரசே போற்றி
௧௨௰. தோழா போற்றி துணைவா போற்றி
வாழ்வே போற்றியென் வைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி யரனே போற்றி
உரையுணர் விறந்த வொருவ போற்றி
௧௨௫. விரிகட லுலகின் விளைவே போற்றி

(௯௧) வேதி - வேதியனே. (௧௧௮) மூவேழ் - இருபத்தொரு நிலைமுறை. (௧௨௫) விளைவே - பயனே.

அருமையி லெளிய வழகே போற்றி
கருமுகி லாகிய கண்ணே போற்றி
மன்னிய திருவருண் மலையே போற்றி
௱௩௰. என்னையு மொருவ னாக்கி யிருங்கழல்
சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி
தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி
அழிவிலா வானந்த வாரி போற்றி
அழிவது மாவதுங் கடந்தாய் போற்றி
௱௩௰௫. முழுவது மிறந்த முதல்வா போற்றி
மானேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
வானகத் தமரர் தாயே போற்றி
பாரிடை யைந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
௱௪௰. தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி
வெளியிடை யொன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
அளிபவ ருள்ளத் தமுதே போற்றி
கனவிலுந் தேவர்க் கரியாய் போற்றி
௱௪௰௫. நனவிலு நாயேற் கருளினை போற்றி
இடைமரு துறையு மெந்தாய் போற்றி
சடையிடைக் கங்கை தரித்தாய் போற்றி
ஆரூ ரமர்ந்த வரசே போற்றி
சீரார் திருவை யாறா போற்றி
௱௫௰. அண்ணா மலையெம் மண்ணா போற்றி
கண்ணா ரமுதக் கடலே போற்றி
ஏகம் பத்துறை யெந்தாய் போற்றி
பாகம் பெண்ணுரு வானாய் போற்றி
பராய்த்துறை மேவிய பரனே போற்றி
௱௫௰௫. சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
மற்றோர் பற்றிங் கறியேன் போற்றி
குற்றா லத்தெங் கூத்தா போற்றி

(௱௨௰௮) கண்ணே - ஆதாரமே. (௱௩௰௨) கை - உடனே.

கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
ஈங்கோய் மலையெம் மெந்தாய் போற்றி
௧௬௰. பாங்கார் பழனத் தழகா போற்றி
கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி
அடைந்தவர்க் கருளு மப்பா போற்றி
இத்தி தன்னின் கீழிரு மூவர்க்
கத்திக் கருளிய வரசே போற்றி
௧௬௫. தென்னா டுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட் டவர்க்கு மிறைவா போற்றி
ஏனக் குருளைக் கருளினை போற்றி
மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
அருளிட வேண்டு மம்மான் போற்றி
௧௭௰. இருள்கெட வருளு மிறைவா போற்றி
தளர்ந்தே னடியேன் றமியேன் போற்றி
களங்கொளக் கருத வருளாய் போற்றி
அஞ்சே லென்றிங் கருளாய் போற்றி
நஞ்சே யமுதா நயந்தாய் போற்றி
௧௭௫. அத்தா போற்றி யையா போற்றி
நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
அரியாய் போற்றி யமலா போற்றி
௧அ௰. மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி
உறவே போற்றி யுயிரே போற்றி
சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி
மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
௧அ௫. பஞ்சே ரடியாள் பங்கா போற்றி

(௧௬௰) பாங்கு - அழகு. (௧௬௧) விடங்கா ஆண்மையுடைய வனே; (௧௬௭) குருளை - குட்டி. (௧௭௨) களம் கொள - கள்ளஞ் செய்ய; அருளாய் - அருளாதவனே. (௧அ௩) சிறவே - சிறப்பே. (௧அ௪) மஞ்சா - அருண்மழையே.

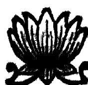
அலந்தே னாயே னடியேன் போற்றி
இலங்கு சுடரெம் மீசா போற்றி
கவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
௧௯௰. மலைநா டுடைய மன்னே போற்றி
கலையா ரரிகே சரியாய் போற்றி
திருக்கழுக் குன்றிற் செல்வா போற்றி
பொருப்பமர் பூவணத் தரனே போற்றி
அருவமு முருவமு மானாய் போற்றி
௧௯௫. மருவிய கருணை மலையே போற்றி
துரியமு மிறந்த சுடரே போற்றி
தெரிவரி தாகிய தெளிவே போற்றி
தோளா முத்தச் சுடரே போற்றி
ஆளா னவர்கட் கன்பா போற்றி
௨௱. ஆரா வமுதே யருளே போற்றி
பேரா யிரமுடைப் பெம்மான் போற்றி
தாளி யறுகின் றாராய் போற்றி
நீளொளி யாகிய நிருத்தா போற்றி
சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
௨௦௫. சிந்தனைக் கரிய சிவமே போற்றி
மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
எந்தமை யுய்யக் கொள்வாய் போற்றி
புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி
அலைகடன் மீமிசை நடந்தாய் போற்றி
௨௧௰. கருங்குரு விக்கன் றருளினை போற்றி
இரும்புலன் புலர விசைந்தனை போற்றி
படியுறப் பயின்ற பாவக போற்றி

(௧௯௧) அரி - பகைவர்; கேசரி - சிங்கம். (௧௯௮) தோளா - தொளைக்காத. (௨௦௨) தாளி அறுகின்தாராய் - தாளியென்னும் ஓர் கொடியின் இலையும் அறுகும் சேர்த்துக்கட்டிய மாலை அணிந்தவனே. (௨௦௪) சந்தனச்சாந்து - சந்தனமும் திருநீறும். (௨௦௮) புல்வாய் - மான். (௨௧௨) பாவக - தோற்றங்களையுடையவனே.

போற்றித் திருவகவல்

அடியொடு நடுவீ றானாய் போற்றி
நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமற்
உகரு. பரகதி பாண்டியற் கருளினை போற்றி
ஒழிவற நிறைந்த வொருவ போற்றி
செழுமலர்ச் சிவபுரத் தரசே போற்றி
கழுநீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
தொழுவார் மைய றுணிப்பாய் போற்றி
உஉ௰. பிழைப்பு வாய்ப்பொன் றறியா நாயேன்
குழைத்தசொன் மாலை கொண்டருள் போற்றி
புரம்பல வெரித்த புராண போற்றி
பரம்பரஞ் சோதிப் பரனே போற்றி
போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
உஉரு. போற்றி போற்றி புராண காரண
போற்றி போற்றி சயசய போற்றி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(உகசு) நானிலம் - பூமி. (உகஅ) ஒருவ - ஏகனே. (உஉ௰) பிழைப்புவாய்ப்பு-பிழைபடுதல் பிழைபடாமை. (உஉக) குழைத்த-மனங்குழைந்து. (உஉஉ) புரம்பல - திரிபுரங்கள்; புராண - பழையோனே. (உஉச) புயங்கம் - பாம்பு. (உஉரு) புராண காரண - புராதனமாகிய மூலகாரணனே. (உஉசு) சயசய - வெற்றியுண்டாக; வெற்றியுண்டாக.

திருச்சதகம்.*

பத்தி வைராக்கிய விசித்திரம்.

௫ - து. ஞானாசிரியர் பத்துவகையாக இரட்சித்த முறைமையை யுரைத்தல்.

—••✿••—

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செயப்பட்டது.

அவையாவன

க - வது. மெய்யுணர்தல்.

அதாவது:—தேகாதி பிரபஞ்சங்களைக்கண்டு நீக்கல்; பொய்மையை தவிர்த்து மெய்யை அறிதல்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்தா னரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரை யார்கழற்கென்
கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்
பொய்தான் றவிர்ந்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங்
கைதா னெகிழ விடேனுடை யாயென்னைக் கண்டுகொள்ளே. (க)

* நூறுசெய்யுள் கொண்டது.

(க) மெய்தான் அரும்பி - மெய் (உடல்) தானேயே மயி
சிலிர்த்து; விதிர்விதிர்த்து-மிகவும் நடுங்கி; விரை ஆர் - வாசனைநிறைந்த
கைதான் தலைவைத்து - கைதானேயே தலைமேல் அஞ்சலிசெய்து
ததும்பி - வடிந்து; வெதும்பி - வாடி; கை - ஒழுக்கம்; நெகிழ - நழுவ
என்னை - எனது நிலைமையை; கொள் - ஏற்றுக்கொள்.

இப்பாசுரத்தில் தூய்மைபெற்ற திரிகரண வழிபாடு கூறப்பட
டுள்ளது. ஒருவர்க்கு ஒரேவிதமான வழிபாடிருந்தால் அதை ஒ
முறை செய்யலாமேயொழிய மாறி மாறி செய்யமுடியாது. அ
தொன்றையே அடிக்கடி செய்தால் மனஞ்சலித்து வெறுப்படையு

கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளே னினதடி யாரொடல் லானர கம்புகினும்
எள்ளேன் றிருவரு ளாலே யிருக்கப் பெறினிறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வ முன்னையல் லாதெங்க ளுத்தமனே. (உ)

உத்தம னத்த னுடையா னடியே நினைந்துருகி
மத்த மனத்தொடு மாலிவ னென்ன மனநினைவில்
ஒத்தன வொத்தன சொல்லிட வூரூர் திரிந்தெவரும்
தத்த மனத்தன பேசவெஞ் ஞான்றுகொல் சாவதுவே. (௩)

சாவமுன் னாட்டக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்
ஆவவெந் தாயென் றவிதா விடுநம் மவரவரே
மூவரென் றேயெம் பிரானொடு மெண்ணிவின்
தேவரென் றேயிறு மாந்தென்ன பாவந் திரிதவரே. (௪)

தவமே புரிந்திலன் றண்மல ரிட்டுமுட் டாதிறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்த வருவினை யேனுனக் கன்பருள்ளாஞ்
சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றி லேனின் றிருவடிக்காம்
பவமே யருளுகண் டாயடி யேற்கெம்பரம் பரனே.
பரந்துபல் லாய்மல ரிட்டுமுட் டாதடி யேயிறைஞ்சி
இரந்தவெல் லாமெமக் கேபெற லாமென்னு மன்பருள்ளம்

பலவிதமான வழிபாடிருப்பின் திரிகரணங்களால் செய்யுங் கிரியை கள் வெவ்வேறாக மாறி வருமாதலால் புதிது புதிதாக வருமவற்றை மனஞ்சலியாது செய்யும். ஆதலால் புறவழிபாடு, அகப்புறவழிபாடு, அக வழிபாடு, அறிவுத்தொழில் வழிபாடு என நான்கு வழிபாடுகள் நஞ்சைவத்தில் ஏற்பட்டுள்ளன. மேற்சொன்ன வழிபாடு இவற்று ளடங்கும்.மனந்தூய்மை பெற்றபின்னரே ஞானமார்க்கம் தலைப்படும்.

(உ) நள்ளேன்–நட்புகொள்ளமாட்டேன்;எள்ளேன்·(நரகத்தை), இகழேன்; உத்தமன்–தமசு என்னும் மூலப்பிரகிருதியாகிய இருளைக் கடந்தவன், பெரியோன். (௩) அத்தன் – தந்தை; மத்தம் - உன் மத்தம்; மால் – மயக்கங்கொண்டவன்; சாவது – செயலற்றிருப் பது. (௪) வேள்வித்தகர் - யாகப்பசு; தின்று – அவிசுடனுண்டு; ஆவ – ஐயோ; அவிதாஇடு – முறையிடு; நம்மவர் அவரே – பிரம விஷ்ணுக்களாகிய நம்மவர்கள் தாமோ; திரிதவர் – திரிகின்றதலை வர்கள். (௫) உள்ளாம் - நடுவுளிருத்தலாகிய; சிவம் - மங்களகரம்; திரு–செல்வம்;பவம்–பிறப்பு; பரம்பரன்–மிக்கமேன்மையுடையவன்.

கரந்துநில் லாக்கள்வ னேநின்றன் வார்கழற் கன்பெனக்கு
நிரந்தர மாயரு ளாய்நின்னை யேத்த முழுவதுமே. (௬)

முழுவதுங் கண்டவ னைப்படைத் தான்முடி சாய்த்துமுன்னாள்
செழுமலர் கொண்டெங்குந் தேடவப் பாலனிப் பாலெம்பிரான்
கழுதொடு காட்டிடை நாடக மாடிக் கதியிலியாய்
உழுவையின் றோலுடுத் துன்மத்த மேல்கொண் டுழிதருமே. (௭)

உழிதரு காலுங் கனலும் புனலொடு மண்ணும்விண்ணும்
இழிதரு காலமெக் காலம் வருவது வந்ததற்பின்
உழிதரு காலத்த வுன்னடி யேன்செய்த வல்வினையைக்
கழிதரு காலமு மாயவை காத்தெம்மைக் காப்பவனே. (௮)

பவனெம் பிரான்பனி மாமதிக் கண்ணிவிண் ணோர்பெருமான்
சிவனெம் பிரானென்னை யாண்டுகொண் டானென் சிறுமைகண்டும்
அவனெம் பிரானென்ன நானடி யேனென்ன விப்பரிசே
புவனெம் பிரான்றெரி யும்பரி சாவதி யம்புகவே. (௯)

புகவே தகேனுனக் கன்பருள் யானென்பொல் லாமணியே
தகவே யெனையுனக் காட்கொண்ட தன்மையெப் புன்மையரை
மிகவே யுயர்த்திவிண் ணோரைப் பணித்தியண் ணாவமுதே
நகவே தகுமெம் பிரானென்னை நீசெய்த நாடகமே. (௰)

(௬) நிரந்தரம் - சதாகாலம். (௭) கண்டவன் - படைத்த பிரமன்; படைத்தான் - உந்திக்கமலத்தில் தோற்றுவித்த விஷ்ணு; அப்பாலன் - அப்பாலாயிருந்தவன்; கழுது - பேய்; உழிதரும் - திரியாநிற்பன். இதனால் இவன் சுடுகாட்டில் வசித்தலும், என்பு மாலை தரித்தலும், பேய்களை நேசித்தலும், பிணங்களைச் சூலத்தி லேந்துதலும், பித்தனாய்த் திரிதலுமே இலக்கணமாக உடையவன். இத்தனையும் கருவினையின்பாற் பட்டதே. (௮) உழிதருகால் - உழலாநின்ற காற்று; இழிதரு காலம் - அழிகின்ற சர்வஸம்ஹாரகாலம்; உழிதருகாலத்த - நிலைத்திருக்கும் காலதத்துவத்தையுடையவனே; கழிதரு - கழிந்தருளல் வேண்டும். (௯) பவன் - எல்லாவற்றிற்கும் பிறப்பிடமாயுள்ளவன்; மதிக்கண்ணி - ஒருகலைமாலை, (மதி மலர்மாலையைப்போல் வளைந்திருப்பதால் கண்ணி எனப்பட்டது). பரிசு - விதம்; புவன் - ஸ்வயம்பு; பரிசு - வழி. (௰) பொல்லா - பொள்ளா (போழ்க்காத); தகவே - தகுதியோ; உயர்த்தி - உயர்த்துகின்றாய்; பணித்தி - தாழ்த்துகின்றாய்; அண்ணா - சார்தற்கரியவனே; அமுதே - நாசமற்றவனே; நாடகம் - கூத்து.

௨ - வது அறிவுறுத்தல்.

அதாவது :—பொறியோடே கூட்டுதல், அருள்தரிசனம், குரு தரிசனம.

தரவுகொச்சககலிப்பா.

நாடகத்தா லுனடியார
வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே யிடையறா வன்புனக்கென்
னூடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருளெம் முடையானே. (௧௧)

யானேதும் பிறப்பஞ்சே னிறப்பதனுக் கென்கடவேன்
வானேயும் பெறில்வேண்டேன் மண்ணாள்வான் மதித்துமிரேன்
தேனேயு மலர்க்கொன்றைச் சிவனேயெம் பெருமானெம்
மானேயுன் னருள்பெறுநா ளென்றென்றே வருந்துவனே. (௧௨)

---

(௧௧) இந்தப்பாசுரத்தின் முதலிரண்டடியில் கூறியுள்ள தாழ்மைச் சுவாமிகளின்மீது ஏற்றுதல் கூடாமை. ஏனெனின், சுவாமிகள் வைதிகசைவமரபு மயங்காவண்ணம பக்திநெறியின்றிறத்தை உலகறிய நடத்திக்காட்டவந்த குருமூர்த்தமாதலின் ஆன்மாக்கள் தத்தம் பக்குவநிலைக்கீடாக உண்மையுணர்ந்து வழிபட்டுய்யும்வண்ணம் அவ்வாறு தமது தமிழ்வேதசூக்தியில் ஓதியருளினார். அது எதுபோலுமெனின், இறைவன்வாக்காகிய ஆரியவேதத்தில் ஆண்டவன் தன்னைப்பன்முறையும் புகழ்ந்துகொண்டதோடு ஆன்மநிலையினுந் தன்னைவைத்து, ஆண்டவனாகிய தன்னை ஆன்மாக்கள் பாவித்துதித்து உய்யுமுறைகாட்டியருளினபடியாம். இவ்வாறே சுவாமிகள் தன்னைத்தாழ்வாகக் கூறிக்கொண்ட இடங்களிலெல்லாம் அமைத்துக்கொள்க. அவர்கள் அவ்வாறு எடுத்துக்கூறியது ஜீவசுபாவப் பொதுத்தன்மைநோக்கியே. நடித்து-அபிநயித்து; வீடகம் - முத்தியுலகம்; ஆடகம் - பொன்; இடையறா அன்பு - இடையீடில்லாத அன்பு. அது தைலதாரையைப் போன்றது. எவ்வாறெனின், ஒருயௌவன ஸ்திரியின்மீது வைத்த ஓர் காமுகனது அடங்காத காதல் அவன் எத்தொழிலைச்செய்தாலும், எதைத்தைப்பட்டாலும் அவனதுமனம் அவளையேபற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருத்தல் போன்றதாம்; அகத்தூடு - மனத்துள். (௧௨) ஏதும் - சிறிதும்; வானேயும் - விண்ணுலக ஆளுகையையும்; என்றே என்று - எக்காலமோவென்று.

வருந்துவனின் மலர்ப்பாத மவைகாண்பா னாயடியேன்
இருந்துநல மலர்புனையே னேத்தேனு நாத்தழும்பேறப்
பொருந்தியபொற் சிலைகுனித்தா யருளமுதம் புரியாயேல்
வருந்துவனற் றமியேன்மற் றென்னேநா னாமாறே. (௧௩)

ஆமாறுன் றிருவடிக்கே யகங்குழையே னன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்
கோமானின் றிருக்கோயி றூகேன் மெழுகேன் கூத்தாடேன்
சாமாறே விரைகின்றேன் சதுராலே சார்வானே. (௧௪)

வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே. (௧௫)

வாழ்த்துவதும் வானவர்க டாம்வாழ்வான் மனநின்பால்
தாழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டிச்
சூழ்த்துமது கரமுரலுந் தாரோயை நாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப் பரவுவனே. (௧௬)

(௧௩) இருந்தும் - உயிரோடிருந்தும்; குனித்தாய் - வளைத்தாய்; நல் - மிகவும்; தமியேன் - தன்னந்தனியேன்; மற்று என் - வேறியாது; நான் ஆம் ஆறு - நான் ஆளாகும்வகை. (௧௪) குழையேன் - இளகேன்; உருகேன் - கரையேன்; தூகேன் - அலகிடேன்; சாம்ஆறே - இறக்கும்வழியிலே; சதுராலே - தொண்டின்உறைப்பினாலே; சார்வானே - அடையப்படுபவனே. (௧௫) இப்பாசுரத்தில் வானாகி என்றதுமுதல் உயிராகி என்றது வரையிலும் இறைவன் உயிரில்பொருளினும் உயிரினும் புணர்ந்துநின்றான் என்பதேயன்றி அவைகளாய் விரிந்தானென்பதன்று. எல்லாப்பொருள்களினும் இறைவனைக்காணும் அரியபெரியகொள்கை சைவசித்தாந்தத்துக்கே சிறப்பாயுள்ளது. அதுதான் பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தம். கண்டனவெலாமோனவுருவெளியதாகும். உண்மையும்ஆய்-பிரபஞ்சசொரூபமுமாய்; இன்மையும்ஆய்-பிரபஞ்சாதீதமாய்; கோன்ஆகி - பிரபஞ்சபதியாய்; கூத்தாட்டுவான் ஆகி - பிரபஞ்சாந்தர்யாமியாய். (௧௬) மதுகரம் - வண்டுகள் (மது - தேன்; கரம் - செய்தல்); தார் - கொன்றைமாலை.

பரவுவா ரிமையோர்கள் பாடுவன நால்வேதம்
குரவுவார் குழன்மடவாள் கூறுடையா ளொருபாகம்
விரவுவார் மெய்யன்பி னடியார்கண் மேன்மேலுன்
அரவுவார் கழலிணைகள் காண்பாரோ வரியானே. (கஎ)

அரியானே யாவர்க்கு மம்பரவா வம்பலத்தெம்
பெரியானே சிறியேனை யாட்கொண்ட பெய்க்கழற்கீழ்
விரையார்ந்த மலர்தூவேன் வியந்தலறே னயந்துருகேன்
றரியேனா னாமாறென் சாவேனான் சாவேனே. (கஅ)

வேனில்வேள் மலர்க்கணைக்கும் வெண்ணகைச்செவ் வாய்க்கரிய
பானலார் கண்ணியர்க்கும் புதைத்துருகும் பாழ்நெஞ்சே
ஊனெலா நின்றுருகப் புகுந்தாண்டா னின்றுபோய்
வானுளான் காணாய்நீ மாளாவாழ் கின்றாயே. (கக)

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்
டாழ்கின்றா யாழாமற் காப்பானை யேத்தாதே

(கஎ) குரவு-குராமலர்; மடவாள்-இளமையையுடையவள் (உமாதேவியார்); விரவுவார்-கலந்தவர்கள்; அரவு-அராவு; காண்பார் - தரிசிப்பார்; அரியானே - திரிகரணங்களுக்குமெட்டாதவனே. (கஅ) அம்பரவா-சிதாகாசத்திலிருப்பவனே; கழற்கீழ் - பாதங்களில்; ஆம் ஆறு என் - ஆளாகும்விதம்யாது. (கக) இந்தப்பாசுரத்தின் முதலிரண்டடியில் சுவாமிகள் தன்னை அவ்வாறு கூறிக்கொண்டது பிறர் உய்யும் பொருட்டேயாம். இளமைதொட்டு இம்மைமறுமை இன்பங்களில் உவர்ப்புற்று அறத்துறவியாயிருந்த தாம் இல்லறத்தானைப்போல் கூறிக்கொண்டார். நித்திய மாப்பிள்ளையாயிருந்த சுந்தரமூர்த்திகள் "ஊனார் கோவணமுந் திருநீறுமெய்ப் பூசியுன்றன், றாளேவந் தடைந்தேன் தலைவாவெனை ஏன்றுக்கொள்நீ" என்று தன்னைத் துறவியிலும் அதிகமாகக் கூறிக்கொண்டார். சமணச்சார்பிலிருந்த நாவுக்கரசரும், யார் எந்தச்சமயத்திலிருந்து எதை வழிபட்டாலும் முடிவில் அவ்வழிபாடு சிவபெருமானையே சாரும் என்பதாக "சலம் பூவொடு தூபமறந்தறியேன் தமிழோடிசைபாடல் மறந்தறியேன், நலந்தீங்கிலுமுன்னை மறந்தறியேன் உன்னாமமென்னாவில் மறந்தறியேன்." என்று தன்னைச்சிவாக்ரேசராகக் கூறிக்கொண்டார். இவற்றையெல்லாம் உய்த்துணரின் இவர்களது செய்கையும் வாக்கும் பரப்பிரயோசனார்த்தமென்றே உணரக்கிடக்கின்றது. வேனில்-வசந்தகாலம்; வேள் - மன்மதன்; நகை - பல்; பானல் - குவளைமலர்,

சூழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீயவலக் கடலாய வெள்ளத்தே.

---

௫ - வது சுட்டறுத்தல்.

அதாவது :—தன்செயலறுத்தல்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளந்தா ழுறுபுனலிற் கீழ்மே லாகப்
பதைத்துருகு மவர்நிற்க வென்னை யாண்டாய்க்
குள்ளந்தா னின்றுச்சி யளவு நெஞ்சா
உருகாதா லுடம்பெல்லாங் கண்ணா யண்ணா
வெள்ளந்தான் பாயாதா னெஞ்சங் கல்லாங்
கண்ணிணையு மரமாந்தீ வினையி னேற்கே.

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
போதுநான் வினைக்கேட னென்பாய் போல
இனையனு னென்றுன்னை யறிவித் தென்னை
ஆட்கொண்டெம் பிரானானாய்க் கிரும்பின் பாவை
அனையநான் பாடேனின் றாடே னந்தோ
அலறிடே னுலறிடே னாவி சோரேன்
முனைவனே முறையோநா னான வாறு
முடிவறியேன் முதலந்த மாயி னானே. (உஉ)

ஆயநான் மறையவனு நீயே யாதல்
அறிந்தியா னியாவரினுங் கடைய னாய

(உ௰) வாழ்கின்றாய் - (சமரசஞான சன்மார்க்க நன்னெறியில் நில்லாமல்) வாழ்கின்றாய்; வாழாத - அந்நன்னெறியில் நின்று வாழாத. (உக) வெள்ளம்தாழ் - கங்கைதங்கிய; ஆண்டாய்க்கு - ஆண்ட நின்பொருட்டு; உள்ளந்தான் நின்று - உள்ளங்காலிலிருந்து; உருகாதால் - உருகாமையாலும்; பாயாதால் - பாயாமையாலும். (உஉ) புகுந்து வலியப்புகுந்து; போது - வா; உலறிடேன் - காயேன்; முனைவனே - முன்னோனே. நான் ஆன ஆறுமுடிவும் - நான் உண்டானவிதமும் முடியும்விதமும். (உ௩) ஆய - ஆராயப்பட்ட;

நாயினே னாதலையு நோக்கிக் கண்டு
நாதனே நானுனக்கோ ரன்ப னென்பேன்
ஆயினே னாதலா லாண்டு கொண்டாய்
அடியார்தா மில்லையே யன்றி மற்றோர்
பேயனே னிதுதானின் பெருமை யன்றே
எம்பெருமா னென்சொல்லிப் பேசுகேனே. (உ௩)

பேசின்றா மீசனே யெந்தா யெந்தை
பெருமானே யென்றென்றே பேசிப் பேசிப்
பூசின்றான் றிருநீறே நிறையப் பூசிப்
போற்றியெம் பெருமானே யென்று பின்றா
நேசத்தாற் பிறப்பிறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
ஆண்டானே யவாவெள்ளக் கள்வ னேனை
மாசற்ற மணிக்குன்றே யெந்தா யந்தோ
என்னைநீ யாட்கொண்ட வண்ணந் தானே. (உ௪)

வண்ணந்தான் சேயதன்று வெளிதே யன்ற
நேகனேக னணுவணுவி லிறந்தா யென்றங்
கெண்ணந்தான் றடுமாறி யிமையோர் கூட்டம்
எய்துமா றறியாத வெந்தா யுன்றன்
வண்ணந்தா னதுகாட்டி வடிவு காட்டி
மலர்க்கழல்க ளவைகாட்டி வழியற் றேனைத்
திண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டாய்
எம்பெருமா னென்சொல்லிச் சிந்திக் கேனே. (உ௫

சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயி னேன்றன்
கண்ணிணைநின் றிருப்பாதப் போதுக் காக்கி

நோக்கிக்கண்டு – நன்றாயறிந்து. (உ௪) பேசில்–சொன்னால்; பூசில் – பூசினால்; நிறையப்பூசி–சர்வாங்கமும் உத்தூளனஞ்செய்து; பின்றா – பிறகிடாது; அவாவெள்ளம் – ஆசைப்பெருக்கு; என்னை – என்னை யோ. (உ௫) வண்ணம் - நிறம்; சேயது அன்று – செந்நிறத்தது அன்று; வெளிது அன்று - வெண்ணிறத்தது அன்று; அநேகன் – பலவாந்தன்மையன்; இறந்தாய் – இருப்பாய்; அங்கு – அப்படியே; வழி – உய்யும்வழி; காத்து – தடுத்து. (உ௬) ஆர – அநுபவிக்க;

வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கியைம் புலன்க ளார
வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புகுந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத்
தந்தனைசெந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
தனிச்சுடரே யிரண்டுமிலித் தனிய னேற்கே.

தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத் தெவ்வந்
தடந்திரையா லெற்றுண்டு பற்றொன் றின்றிக்
கனியைநேர் துவர்வாயா ரென்னுங் காலால்
கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட்
டினியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி
அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை
முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற்
கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்க னேற்கே. (உஎ)

கேட்டாரு மறியாதான் கேடொன் றில்லான்
கிளையிலான் கேளாதே யெல்லாங் கேட்டான்
நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத் துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயி னேற்கே
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிப் பின்னுங்
கேளா தனவெல்லாங் கேட்பித் தென்னை
மீட்டேயும் பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டான்
எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சை தானே. (உஅ)

வந்தனை - எழுந்தருளி வந்தனை; விச்சை - வித்தை; மால் பழமை; அமுதம் - இறவாத; இரண்டும் இல் இ - இம்மை மறுமைப் பயனாகிய இரண்டும் இல்லாத இந்த. (உஎ) பௌவம் - கடல்; எவ்வம் - துன்பம்; காலால் - காற்றால்; வான் - பெரிய; புணை - தெப்பம்; மல்லல் - வளப்பம்; கரை - முத்திக்கரை; (உஅ) கேட்டாரும் - அறிவினையுடைய எவராலும்; கேடு - மரணம்; கிளை - உறவினர்; தவிசு - ஆசனம்; எல்லாங்காட்டி - தன்னுடைய சொரூப தடஸ்த லக்ஷணங்களெல்லாவற்றையுங்காட்டி; எல்லாங்கேட்பித்து - வேதசிவாகமங்களின் இரகசியப்பொருள்களெல்லாவற்றையும் கேட்பித்து; விச்சை - வித்தை.

விச்சைதா னிதுவொப்ப துண்டோ கேட்கின்
மிகுகாத லடியார்தம் மடியனாக்கி
அச்சந்தீர்த் தாட்கொண்டா னமுத மூறி
அகநெகவே புகுந்தாண்டா னன்பு கூர
அச்சனாண் பெண்ணலியா காச மாகி
ஆரழலா யந்தமா யப்பா னின்ற
செச்சைமா மலர்புரையு மேனி யெங்கள்
சிவபெருமா னெம்பெருமான் றேவர் கோவே. (௨௯)

தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்
செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
மூதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை
யாவர்கோ னென்னையும்வந் தாண்டு கொண்டான்
யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாது மஞ்சோம்
மவனடியா ரடியா ரோடும்
மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே. (௩௰)

௪ - வது ஆத்துமசுத்தி.

அதாவது:—அநுபவத்தழுந்தல்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

த்துடை யான்கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்
பாடு கின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்

(௨௯) விச்சை - வித்தை; மிகுகாதல் - மிக்க அன்பு; அச்சன் - அத்தன், தந்தை; அந்தம் - முடிவிடம், பிரகிருதி; செச்சை - செச்சைமலர்; மாமலர் - தாமரை; புரையும் - நிகர்த்த. (௩௰) தேவர்கோ - இந்திரன்; பொழில்கள் - உலகங்கள்; மூர்த்தி - சகளமூர்த்தி; யாவர்கோன் - யாவர்க்குந்தலைவன்; மேன் மேலும் - கூடிமேலும்; குடைந்து - கலந்து.

(௩௧) ஆடுகின்றிலை கூத்து - கூத்து ஆடுகின்றாயில்லை; உடையான் - எப்பொருளையும் எவ்வுயிரையும் உடைமையாகவும் அடிமையாகவும் உடையவன்; சூட்டுகின்றதும் இலை - சூட்டுவதும்

சூடு கின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே
தேடு கின்றிலை தெருவுதோ றலறிலை செய்வதொன் றறியேனே.

அறிவி லாத வெனைப்புகுந் தாண்டுகொண் டறிவதை யருளிமேல்
நெறியெ லாம்புல மாக்கிய வெந்தையைப் பந்தனை யறுப்பானைப்
பிறிவி லாதவின் னருள்கள்பெற் றிருந்துமா றாடுதி பிணநெஞ்சே
கிறியெ லாமிகக் கீழ்ப்படுத் தாய்கெடுத் தாயென்னைக் கெடுமாறே.

மாறி நின்றெனைக் கெடக்கிடந் தனையெம் மதியிலி மடநெஞ்சே
தேறு கின்றிலை யினியுனைச் சிக்கெனச் சிவனவன் றிரடோண்மேல்
நீறு நின்றது கண்டனை யாயினு நெக்கிலை யிக்காயம்
கீறு கின்றிலை கெடுவதுன் பரிசிது கேட்கவுங் கில்லேனே. (௫௩)

கிற்ற வாமன மேகெடு வாயுடை யானடி நாயேனை
விற்றெ லாமிக வாள்வதற் குரியவன் விரைமலர்த் திருப்பாதம்
முற்றி லாவிளந் தளிர்பிரிந் திருந்துநீ யுண்டனை வெவ்வாமுன்
அற்ற வாறுநின் னறிவுநின் பெருமையு மளவறுக் கில்லேனே.

அளவ றுப்பதற் கரியவ னிமையவர்க் கடியவர்க் கெளியானைக்
களவ றுத்துநின் றாண்டமை கருத்தினுட் கசிந்துணர்ந் திருந்தேயும்
உளக றுத்துனை நினைந்துளம் பெருங்களன் செய்ததி லையென்றே
பளக றுத்துடை யான்கழல் பணிந்திலை பரகதி புகுவானே. (௫௫)

புகுவ தாவதும் போதர வில்லதும் பொன்னகர் புகப்போதற்
குகுவ தாவது மெந்தையெம்பிரானென்னை யாண்டவன் கழற்கன்பு

செய்கின்றிலை; துணை - ஒப்பு; பிணம் - பேய். (௫௨) நெறி - மார்க்கம்; புலமாக்கிய - அறிவுறுத்திய; பந்தனை - பிரவிர்த்தனை; கிறி - பொய். (௫௩) கிடந்து - சும்மாவிருந்து; அனையை - அத்தன்மைத்தாயினை; கீறு - பிளவு; பரிசு - தன்மை; கில்லேன் - [illegible] மதியேன். (௫௪) கிற்று அவாம் - வேண்டியவர் [illegible] யெல்லாம் அவாவும்; முற்றிலா - முதிராத, மிகவும்; அளவறுக்கில்லேன் - அளவுபடுத்தவல்லனல்லேன். (௫௫) கட்களவு அறுத்து - கள்ளத் தன்மையைச் சேதித்து; உளகறுத்து - உள்ள[illegible] ஒளித்து; பெருங்களன் - பெரியவஞ்சகம்; பளகறுத்து - குற்றங்களையொழித்து. (௫௬) போதரவு - மீளுதல்; பொன்னகர் - சிவலோகம்; உகுவது - மனங்குழைவது; நித்தலும் - நாடோறும்.

நெகுவ தாவது நித்தலு மமுதொடு தேனொடு பால்கட்டி
மிகுவ தாவதுமின்றெனின் மற்றிதற்கென்செய்கேன்வினையேனே.

வினையென் போலுடை யார்பிற ராருடை யானடி நாயேனைத்
தினையின் பாகமும் பிரிவது திருக்குறிப் பன்றுமற் றதனாலே [ன்
முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்துநான் முட்டிலேன் றலைகீறே
இனையன்பாவனை யிரும்புகன்மனஞ்செவியின்ன தென்றறியேனே.

எனை யாவரு மெய்திட லுற்றுமற் றின்னதென் றறியாத
தேனை யானெயைக் கரும்பினின் றேறலைச்சிவனையென்சிவலோகக்
கோனை மானன நோக்கிதன் கூறனைக் குறுகிலே னெடுங்காலம்
ஊனை யானிருந் தோம்புகின் றேன்கெடு வேனுயி ரோயாதே.(௩௮)

ஒய்வி லாதன வுவமனி லிறந்தன வொண்மலர்த் தாடந்து
நாயி லாகிய குலத்தினுங் கடைப்படு மென்னைநன் னெறிகாட்டித்
தாயி லாகிய வின்னருள் புரிந்தவென் றலைவனை நனிகாணேன்
தீயில்வீழ்கிலேன் றிண்வரையுருள்கிலேன்செழுங்கடல்புகுவேனே.

வேனில் வேள்கணை கிழித்திட மதிசுடு மதுதனை நினையாதே
மானி லாவிய நோக்கியர் படிறிடை மத்திடு தயிராகித்
தேனி லாவிய திருவருள் புரிந்தவென் சிவனகர் புகப்போகேன்
ஊனி லாவியை யோம்புதற் பொருட்டினு முண்டுடுத்திருந்தேனே.

---

(௩௭) தினையின்பாகம் - தினையளவு; முட்டிலேன் - முட்டிக்கொள்ளேன்; பாவனை - சிந்தனை. (௩௮) எனையயாவரும் - மற்றையபெருந்தேவர்களும்; தேறலை - சாற்றை; ஓயாதே - அழியாதோ. (௩௯) ஓய்வு - அழிவு; நாயில் ஆகிய குலம் - நாய்ச்சாதி; நனி - மிகவும்; வரை - மலை. (௪௰) படிறு - பொய், வஞ்சகம்; தேனிலாவிய - தேனினும் இனிமைபொருந்திய; ஓம்புதல் - வளர்த்தல்; இனும் - இன்னமும். வேள் - மன்மதன், இவன கருவேள், விஷ்ணுமூர்த்தியின் மானஸ புத்திரன். (ஈண்டு குறிப்பிட்டது இவனையே). மற்றொரு பொருள்:—வேள் - முருகன், இவன் செய்வேள், ஸ்ரீகண்ட ருத்திரமூர்த்தியின் நெற்றிக்கண்ணில் தோன்றினவன். இவ்விருவருக்குமுள்ள பேதம் யாதெனின்; கருவேள் - தனதுருவால் தன்றந்தையுருவங் கருப்பெனக்காட்டுவன். செவ்வேள் - தனதுருவால் தன்றந்தையுருவஞ் சோதிச்செவ்வுரு எனக்காட்டுவன். (உ) கருவேள் - தனது அனங்கன் என்னும்பெயரால் தன்றந்தைக்கு அதையுண்டாக்கும் ஆற்றலில்லையெனக்காட்டுவன். செவ்வேள் - தனது

௫-வது கைம்மாறுகொடுத்தல்.

அதாவது:—தன்னைச் சிவனிடத்திலே கொடுத்தல்.

கலிவிருத்தம்.

இருகை யானையை யொத்திருந் தென்னுளக்
கருவை யான்கண்டி லேன்கண்ட தெவ்வமே
வருக வென்று பணித்தனை வானுளோர்க்
கொருவ னேகிற்றி லேன்கிற்ப னுண்ணவே.

உண்டொ ரொண்பொரு ளென்றுணர் வார்க்கெலாம்
பெண்டி ராணலி யென்றறி யொண்கிலை
தொண்ட னேற்குள்ள வாவந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலே னென்னகண் மாயமே.

மேலை வானவ ரும்மறி யாததோர்
கோல மேயெனை யாட்கொண்ட கூத்தனே
ஞால மேவிசும் பேயிவை வந்துபோங்
கால மேயுனை யென்றுகொல் காண்பதே. (௪௩)

வேலிறைவன் என்னும் பெயரால் தன தந்தைக்கு [illegible] முள எனக்காட்டுவன். (௩) கருவேள் - தன் [illegible] தன் தந்தையை மாயோன் எனக்காட்டுவன். செவ்வேள் - தன் [illegible] தன் தந்தையை மாயாரறிதவெனக்காட்டுவன. (௪) கருவேள், ஆத்மாக்களுக்கு என்றும் பந்தமங்கையின் இச்சையை எழுப்புவன். செவ்வேள் - ஆத்மாக்களுக்கு என்றும் மோக்ஷ [illegible] இச்சையை எழுப்புவன். (௫) கருவேள் - ஆத்மாக்களை [illegible] தழுத்துவன். செவ்வேள் - ஆத்மாக்களை [illegible] தழுத்துவன். இவ்வுண்மையால் கற்றவர்கள் எக்காலமும் [illegible] செவ்வேளையே, அவர்கள் நிரந்தரம் விரும்புவது மாறாத இளமையும், [illegible] மணத்தையும், அழியாத அழகையுமுடைய முருகன் என்னுஞ் செவ்வேளையே.

(௪௧) இருந்து - (குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி) இருந்து; அக்கருவை - அந்த மகிமைப்பொருளை; எவ்வமே - [illegible]; [illegible] அடியேன்; உண்ணகிற்றிலேன் - [illegible]. (௪௨) ஒண் - சிறந்த; ஒண்கிலை - அறிந்துகொள்ளக் கூடாமை; கண் மாயமே - கண்ணை மறைக்கும் மாயவித்தையோ. (௪௩) மேலை - [illegible]; வந்துபோம் - தோற்றி யொடுங்கும். (௪௪) [illegible]

காண லாம்பர மேகட் கிறந்ததோர்
வாணி லாப்பொரு ளேயிங்கொர் பார்ப்பெனப்
பாண னேன்படிற் றாக்கையை விட்டுனைப்
பூணு மாறறி யேன்புலன் போற்றியே. (௪௪)

போற்றி யென்றும் புரண்டும் புகழ்ந்து நின்
றாற்றன் மிக்கவன் பாலழைக் கின்றிலேன்
ஏற்று வந்தெதிர் தாமரைத் தாளுறுங்
கூற்ற மன்னதொர் கொள்கையென் கொள்கையே.

கொள்ளுங் கில்லெனை யன்பரிற் கூய்ப்பணி
கள்ளும் வண்டு மறாமலர்க் கொன்றையான்
நள்ளுங் கீழுளு மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளு மெண்ணெயும் போனின்ற வெந்தையே. (௪௬)

எந்தை யாயெம் பிரான்மற்று மியாவர்க்குந்
தந்தை தாய்தம் பிரான்றனக் கஃதிலான்
முந்தி யென்னுள் புகுந்தனன் யாவருஞ்
சிந்தை யாலு மறிவருஞ் செல்வனே. (௪௭)

செல்வ நல்குர வின்றிவிண் ணோர்புழுப்
புல்வ ரம்பின்றி யார்க்கு மரும்பொருள்
எல்லை யில்கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
கல்வ கைமனத் தேன்பட்ட கட்டமே. (௪௮)

கட்ட றுத்தெனை யாண்டுகண் ணாரநீ
றிட்ட வன்பரொ டியாவருங் காணவே

கண்ணுக்கு; (கட்கு) இறந்தது - ஊனக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதது; பார்ப்பு - பறவைக்குஞ்சு; பாணனேன் - பாழ்நனேன், பாழான வஞ்சிய நான்; படிறு ஆக்கை - வஞ்சகம், பொய் முதலியவை நிறைந்தவுடல்; புலன் போற்றி - ஐம்பொறிகளைக்காத்து. (௪௫) எதிர் ஏற்று வந்து - எதிர்த்து வந்து; கூற்றம் - கூறுபடுத்தல், அது உடலுயிரைப் பிரித்தல் (இயமன்). (௪௬) கொள்ளுங்கில் எனை - அறிந்து கொள்ளுஞ் சக்தியில்லாத வென்னை; அனபர் இல் - அன்பரைப்போல; கூய்ப்பணி - கூவிப்பணிகொள்; கள் - தேன்; நள் - நடு; நின்ற - நீக்கமற நிறைந்து நின்ற. (௪௮) பட்ட கட்டம் - அடைந்த துன்பம். (௪௯) கட்டறுத்து - பிறவித்தளையைச் சேதி

பட்டி மண்டப மேற்றினை யேற்றினை
எட்டி னோடிரண் டும்மறி யேனையே. (௯)

அறிவ னேயமு தேயடி நாயினேன்
அறிவ னாகக்கொண் டோவெனை யாண்டது
அறிவி லாமையன் றேகண்ட தாண்டநாள்
அறிவ னோவல்ல னோவரு ளீசனே. (௰)

௬ - வது அநுபோகசுத்தி.

அதாவது :—சுகமேலீடு.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஈச னேயென் னெம்மானே யெந்தை பெருமா னென்பிறவி
நாச னேநான் யாதுமொன் றல்லாப் பொல்லா நாயான
நீச னேனை யாண்டாய்க்கு நினைக்க மாட்டேன் கண்டாயே
தேச னேயம் பலவனே செய்வ தொன்று மறியேனே. (௧௧)

செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன் செம்பொற் பாத மலர்காணாப்
பொய்யர் பெறும்பே றத்தனையும் பெறுதற் குரியேன் பொய்யிலா
மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாத மேவக் கண்டுங் கேட்டிருந்தும்
பொய்ய னேனு னுண்டுடுத்திங் கிருப்பதானே னுபோரேறே.(௧௨)

த்து; கண் ஆர ஆண்டு - நயனதீக்ஷைசெய்து ஆண்டு கொண்டு; பட்டி - கள்வன்; எட்டினோடு இரண்டும் அறியேனையே - எட்டு என்னும் எண் வரிவடிவில் அ வடிவாயும், இரண்டு என்னும் எண் வரிவடிவில் உ வடிவாயும் காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டோடு ம் என்னும் எழுத்தைச் சேர்த்தால் ஓம் என்று ஆயிற்று. இவ் வோங்காரத்தையும் அதன் உட்பொருளையும் அறியாத வென்னையே. அதுவுமன்றி, எட்டும் இரண்டும் உருவான லிங்கத்தை அறியாத என்னையே எனினும் பொருந்தும். அது எட்டும் இரண்டும் பத்து. அது யகரம்-அந்தயகாரம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தின் நடுவெனின்று ஆன்மாவைக்குறிக்கும். அந்த ஆன்மாவாகிய தன்னைத்தான் அறியாத தென்னையே; இதன் விரிவெல்லாம் எமது தனி விஷய சூசனத்தில் காண்க. (௰) அறிவனே - ஞான உருவினனே; அறிவன் ஆக - அறிவுடையோனாக; அல்லனோ - அறிவிலனோ.

(௧௧) ஒன்று அல்லா - ஒரு பொருளுமல்லாத. (௧௨) பெறு -

திருச்சதகம்

போரே றேநின் பொன்னகர்வாய் நீபோந் தருளி யிருணீக்கி
வாரே றிளமென் முலையாளோ டுடன்வந் தருள வருள்பெற்ற
சீரே றடியார் நின்பாதஞ் சேரக் கண்டுங் கண்கெட்ட
ஊரே றாயிங் குழல்வேனோ கொடியே னுயிர்தா னுலவாதே. (௫௧)

உலவாக் காலந் தவமெய்தி யுறுப்பும் வெறுத்திங் குனைக்காண்பான்
பலமா முனிவர் நனிவாடப் பாவி யேனைப் பணிகொண்டாய்
மலமாக் குரம்பை யிதுமாய்க்க மாட்டேன் மணியே யுனைக்காண்பான்
அலவா நிற்கு மன்பிலே னென்கொண் டெழுகே னெம்மானே. (௫௨)

மானேர் நோக்கி யுமையாள் பங்கா வந்திங் காட்கொண்ட
தேனே யமுதே கரும்பின் றெளிவே சிவனே தென்றில்லைக்
கோனே யுன்றன் றிருக்குறிப்புக் கூடு வார்நின் கழல்கூட
ஊனார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்ப தானே னுடையானே. (௫௩)

உடையா னேநின் றனையுள்கி யுள்ள முருகும் பெருங்காதல்
உடையா ருடையாய் நின்பாதஞ் சேரக் கண்டிங் கூர்நாயின்
கடையா னேனெஞ் சுருகாதேன் கல்லா மனத்தேன் கசியாதேன்
முடையார் புழுக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்பதாக முடித்தாயே. (௫௪)

முடித்த வாறு மென்றனக்கே தக்க தேமுன் னடியாரைப்
பிடித்த வாறுஞ் சோராமற் சோர னேனிங் கொருத்திவாய்
துடித்த வாறுந் துகிலிறையே சோர்ந்த வாறு முகங்குறுவேர்
பொடித்த வாறு மிவையுணர்ந்து கேடென் றனக்கே சூழ்ந்தேனே.

தேனைப் பாலைக் கன்னலின் றெளியை யொளியைத் தெளிந்தார்தம்
யுருக்கு முடையானை யும்ப ரானை வம்பனேன்

அன்பம்; போர் ஏறே - போரில் ஆண் சிங்கமே. (௫௧) நகர்வாய் - நகரினின்றும்; ஊர் ஏறு ஆய் - ஊர்ப்பன்றியைப் போன்று; உழல் - சுழல்; உலவாதே - அழியாமல் (௫௨) உலவா - ஒழியா, அளவில்லா; உறுப்பு - உடம்பு; குரம்பை - உடல்; அலவா - அன்புற்று; எழுகேன் - உய்வேன். (௫௩) கூடுவார் - பெறுவோர். (௫௪) உள்கி - நினைத்து; முடை ஆர் - அர்க்கந்தம் நிறைந்த. (௫௫) சோராமல் - கைவிடாமல்; துகில் இறை - ஆடைசிறிது; பொடித்த - அரும்பின; சூழ்ந்தேன் - செய்துகொண்டேன். (௫௬) ஊனை - உடலை; உம்பரானை - திருச்சிற்றம்பலவனை, சிதாகாசசொரூபனை.

நானின் னடியே னீயென்னை யாண்டா யென்றா லடியேற்குத்
தானுஞ் சிரித்தே யருளலாந் தன்மை யாமென் றன்மையே. (௫அ)

தன்மை பிறரா லறியாத தலைவா பொல்லா நாயான
புன்மை யேனை யாண்டையா புறமே போக விடுவாயோ
என்னை நோக்கு வாரியாரே யென்னான் செய்கே னெம்பெருமான்
பொன்னே திகழுந் திருமேனி யெந்தா யெங்குப் புகுவேனே. (௫௯)

புகுவே னெனதே நின்பாதம் போற்று மடியா ருள்நின்று
நகுவேன் பண்டு தோணோக்கி நாண மில்லா நாயினேன்
நெகுமன் பில்லை நினைக்காண நீயாண் டருள வடியேனுந்
தகுவ னேயென் றன்மையே யெந்தா யந்தோ தரியேனே. (௬0)

---

௭ - வது காருணியத்திரங்கல்.

அதாவது :—சிவனுடைய வெற்றிப்பாட்டிரங்கல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை சங்கரா போற்றி வான
விருத்தனே போற்றி யெங்கள் விடலையே போற்றி யொப்பில்
ஒருத்தனே போற்றி யும்பர் தம்பிரான் போற்றி தில்லை
நிருத்தனே போற்றி யெங்க ணின்மலா போற்றி போற்றி. (௬௧)

போற்றியோ நமச்சிவாய புயங்கனே மயங்கு கின்றேன்
போற்றியோ நமச்சி வாய புகலிடம் பிறிதொன் றில்லை
போற்றியோ நமச்சி வாய புறமெனைப் போக்கல் கண்டாய்
போற்றியோ நமச்சி வாய சயசய போற்றி போற்றி. (௬௨)

போற்றியென் போலும் பொய்யர் தம்மையாட் கொள்ளும் வள்ளல்
போற்றிநின் பாதம் போற்றி நாதனே போற்றி போற்றி

(௫௯) தன்மைபிறரால்அறியாத-தனக்குஅந்நியமாகப் பிறரொருவரும் இல்லையாதலின் அவர்களாலறியப்படாத தன்மை; ஆண்டு-அடிமை யாக்கிக்கொண்டு. (௬0) பண்டு - பழமையாகிய; தரியேன் - தரி யேன். (௬௧) வான விருத்தனே - சிதாகாயத்திலிருக்கும் பழை யோனே; விடலையே - திண்ணியனே; (௬௨) புறம் - புறத்தே, போக்கல் - போகவிடாதே; (௬௩) இயமானன் - உயிர்; கடவுள் -

போற்றிநின் கருணை வெள்ளப் புதுமதுப் புவனநீர்தீக்
காற்றிய மானன் வான மிருசுடர்க் கடவு ளானே. (௬௩)

கடவுளே போற்றி யென்னைக் கண்டுகொண் டருளு போற்றி
விடவுளே யுருக்கி யென்னை யாண்டிட வேண்டும் போற்றி
உடலிது களைந்திட் டொல்லை யும்பர்தந் தருளு போற்றி
சடையுளே கங்கை வைத்த சங்கரா போற்றி போற்றி. (௬௪)

சங்கரா போற்றி மற்றோர் சரணிலேன் போற்றி கோலப்
பொங்கரா வல்குற் செவ்வாய் வெண்ணகைக் கரிய வாட்கண்
மங்கையோர் பங்க போற்றி மால்விடை யூர்தி போற்றி
இங்கிவாழ் வாற்றகில்லே னெம்பிரா னிழித்திட் டேனே. (௬௫)

இழித்தன னென்னை யானே யெம்பிரான் போற்றி போற்றி
பழித்திலே னுன்னை யென்னை யாளுடைப் பாதம் போற்றி
பிழைத்தவை பொறுக்கை யெல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி
ஒழித்திடிவ் வாழ்வு போற்றி யும்பர்நாட் டெம்பிரானே. (௬௬)

எம்பிரான் போற்றி வானத் தவரவ ரேறு போற்றி
கொம்பரார் மருங்குன் மங்கை கூறவெண் ணீற போற்றி
செம்பிரான் போற்றி தில்லைத் திருச்சிற்றம் பலவ போற்றி
உம்பரா போற்றி யென்னை யாளுடை யொருவ போற்றி. (௬௭)

ஒருவனே போற்றி யொப்பி லப்பனே போற்றி வானோர்
குருவனே போற்றி யெங்கள் கோமளக் கொழுந்து போற்றி
வருகவென் றென்னை நின்பால் வாங்கிட வேண்டும் போற்றி
தருகநின் பாதம் போற்றி தமியனேன் றனிமை தீர்த்தே (௬௮)

(ஆன்மாவின் இருதய குகையிலிருந்துகொண்டு அவர்களை இயக்கிச் செலுத்துகின்ற) முதல்வன், கடவு + உள் = கடவுள் (கடவுதல் - செலுத்துதல்). அன்றியும். கட + உள் = கடவுள் எனப் பிரித்து தத்துவாதீதமாய் எல்லாவற்றையுங்கடந்து நின்ற பொருள் எனலுமாம்; விட - நெகிழும்படி ; உள்உருக்கி - மனத்தை யுருகச் செய்து; உம்பர் - முத்தியுலகம். (௬௫) இழித்திட்டேன் - தாழ்வு படுத்தினேன். (௬௭) கொம்பர் - பூங்கொம்பு ; ஆர் - ஒன்னரிய. (௬௮) கோமளம் - இளமை ; வாங்கிட - வளைக்க. (௬௯) தீர்ந்த - சார்புகெட்ட; அன்பாய்-அன்புருவமாகிய; வார்ந்த - ஓங்கியெழுந்த;

தீர்ந்தவன் பாய வன்பர்க் கவரினு மன்ப போற்றி
பேர்ந்துமென் பொய்மையாட்கொண் டருளிடும் பெருமை போற்றி
வார்ந்தநஞ் சயின்று வானோர்க் கமுதமீ வள்ளல் போற்றி
ஆர்ந்த நின் பாத நாயேற் கருளிட வேண்டும் போற்றி. (கூகூ)

போற்றியிப் புவன நீர்தீக் காலொடு வான மானாய்
போற்றியெவ் வுயிர்க்குந் தோற்ற மாகிநீ தோற்ற மில்லாய்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கு மீறாயீ றின்மை யானாய்
போற்றியைம் புலன்க ளின்னைப் புணர்கிலாப் புணர்க்கையானே.

௮ - வது

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

புணர்ப்ப தொக்க வெந்தை யென்னை யாண்டு பூண நோக்கினாய்
புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது நின்னொ டென்னொ டென்னிதாம்
புணர்ப்ப தாக வன்றி தாக வன்பு நின்க ழற்கணே
புணர்ப்ப தாக வங்க ணாள புங்க மான போகமே. (எக)

போகம் வேண்டி வேண்டி லேன்பு ரந்த ராதி யின்பமும்
ஏக நின்க ழலிணைய லாதி லேனெ னெம்பிரான்
ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி யஞ்ச லிக்கணே
ஆக வென்கை கண்க டாரை யாற தாக வையனே. (எ௨)

ஆர்ந்த - எங்கும்நிறைந்த. (எ0) புணர்கிலா - அடையாத; புணர்க்கையானே - புதுமையை யுடையவனே.

(எக) புணர்ப்பதொக்க - ஆண்டான் அடிமையைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொள்வது போல; பூண - தற்போதம் மேலெழாவண்ணம் அழுந்தும்படி; இது - இத்தகைய கிருபாநோக்கம்; புணர்ப்பது அன்று என்றபோது-இலேசில் கிடைப்பதன்று என்றறிந்தபோது; என் இது ஆம்புணர்ப்பு - என்னதாகியிருந்த சகஜமலம்; நின்னொடு என்னொடு - என்னை நின்னோடும்; அது ஆக - அநந்நியமாய்க் கூட்டுவதாகவும்; அன்பு இது அன்று ஆக - பிரபஞ்சத்தின்மேல் வைத்த பற்று இப்போது அன்றாகவும்; நின்கழற்கணே புணர்ப்பது ஆக - நின் திருவடிக்கண் மீளாது நிற்பதாகவும் ஆயின்; புங்கம் ஆன போகமே - (அதனால்) சிவானந்த போகமே உயர்ந்ததாயிற்று. (எ௨) போகம்வேண்டி - அநுபவிக்க விரும்பி; ஏகம்-ஒப்பில்லாத; ஆகம் - தேகம்; விண்டு - பிளந்து; கம்பம் - நடுக்கம்; குஞ்சி - சிரசு; தாரை

ஐய நின்ன தல்ல தில்லை மற்றோர் பற்று வஞ்சனேன்
பொய்க லந்த தல்ல தில்லை பொய்மை யேனெ னெம்பிரான்
மைக லந்த கண்ணி பங்க வந்து நின்க ழற்கணே
மெய்க லந்த வன்ப ரன்பெ னக்கு மாக வேண்டுமே. (எங)

வேண்டும் நின்க ழற்க ணன்பு பொய்மை தீர்த்து மெய்மையே
ஆண்டு கொண்டு நாயி னேனை யாவ வென்ற ருளுநீ
பூண்டுகொண் டடிய னேனும் போற்றி போற்றி யென்று மென்றும்
மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து மன்ன நின்வ ணங்கவே. (எச)

வணங்கு நின்னை மண்ணும் விண்ணும் வேத நான்கு மோலமிட்
டுணங்கு நின்னை யெய்த லுற்று மற்றொ ருண்மை யின்மையின்
வணங்கி யாம்வி டேங்க ளென்ன வந்து நின்ற ருளுதற்
கிணங்கு கொங்கை மங்கை பங்க வென்கொ லோநினைப்பதே. (எரு)

நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லு மெல்லை யேய வாக்கினால்
தினைத்த னையு மாவ தில்லை சொல்ல லாவ கேட்பவே
அனைத் துலகு மாய நின்னை யைம்பு லன்கள் காண்கிலா
எனைத்தெ னைத்த தெப்பு றத்த தெந்தை பாத மெய்தவே. (எசு)

எய்த லாவ தென்று நின்னை யெம்பி ரானிவ் வஞ்சனேற்
குய்த லாவ துன்க ணன்றி மற்றொ ருண்மை யின்மையின்
பைத லாவ தென்று பாது காத்தி ரங்கு பாவியேற்
கீத லாது நின்க ணொன்றும் வண்ண மில்லை யீசனே. (எள)

ஆறதா - நீர்த்தாரை ஆறாய்ப்பெருக. (எங) நின்னது அல்லது - நின்னுடைய பற்றன்றி; கலந்தது - சேர்ந்திருந்தது; இல்லை-(மெய்) இல்லை. (எச) மெய்மையே - உண்மையாகவே; பூண்டுகொண்டு- (உன் திருத்தொண்டை) மேற்கொண்டு; வந்துவந்து - பிறந்து பிறந்து. (எரு) உணங்கும் - மெலியும்; எய்தலுற்று - அறியத் தொடங்கி; உண்மை - மெய்ப்பொருள்; விடேங்கள் என்ன - விடோமென்று சொல்ல; இணங்கு-நெருங்கின; என்கொல் நினைப்பது - திருவுளம்பற்றுவது என்னே. (எசு) எல்லையேய - வரம்புண்டாக; எனைத்து எனைத்தது - அது எவ்வளவு அளவினது; எப்புறத்தது - எவ்விடத்தது. (எள) எய்தலாவது - அடைதலாவது; பைதலாவது - துன்பமுண்டாம்; ஈதலாது - இது வல்லாமல்; ஒன்றும் வண்ணம் - கூடும் வகை. (எஅ) முத்தையானகாலம் - முற்

ஈச னேநீ யல்ல தில்லை யிங்கு மங்கு மென்பதும்
பேசி னேனொ ரேத மின்மை பேதை யேனை னெம்பிரான்
ஈச னேனை யாண்டு கொண்ட நின்ம லாவொர் நின்னலால்
தேச னேயொர் தேவ ருண்மை சிந்தி யாது சிந்தையே. (௭௰)

சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்குச் சீரி லைம்பு லன்களால்
முந்தை யான கால நின்னை யெய்தி டாத மூர்க்கனேன்
வெந்தை யாவி ழுந்தி லேனெ னுள்ள மெள்கி விண்டிலேன்
எந்தை யாய நின்னை யின்ன மெய்த லுற்றி ருப்பனே. (௭௧)

இருப்பு நெஞ்ச வஞ்ச னேனை யாண்டு கொண்ட நின்னதாள்
கருப்பு மட்டு வாய்ம டுத்தெ னைக்க லந்து போகவும்
நெருப்பு முண்டி யானு முண்டி ருந்த துண்ட தாயினும்
விருப்பு முண்டு நின்க ணென்க ணென்ப தென்ன விச்சையே.

---

௬ - வது ஆனந்தபரவசம்

கலிவிருத்தம்.

விச்சுக் கேடு பொய்க் காகா தென்றிங் கெனைவைத்தாய்
இச்சைக் கானா ரெல்லாரும் வந்துன் றாள் சேர்ந்தார்
அச்சத் தாலே யாழ்ந்திடு கின்றே னாருடைநம்
பிச்சைத் தேவா வென்னான் செய்கேன் பேசாயே. (௭௩)

பேசப் பட்டே னின்னடி யாரிற் றிருநீறே
பூசப் பட்டேன் பூதல ராலுன் னடியானென்
றேசப் பட்டே னினிப்படு கின்ற தமையாதால்
ஆசைப் பட்டே னாட்பட் டேனுன் னடியேனே. (௭௪)

அடியேனல்லேன்கொல்லோதானெனையாட்கொண்டிலைகொல்லோ
அடியா ராகா ரெல்லாரும் வந்துன் றாள்சேர்ந்தார்

காலத்தில்; விண்டிலேன்—நெஞ்சு வெடித்திலேன்; எய்தல் உற்று அடைய உத்தேசித்து. (௭௨) கருப்புமட்டு - கருப்பஞ்சாறு; போகவும் - பிரியவும்.

(௭௩) விச்சு - வித்து, வேர்; இச்சை - அன்பு; பிச்சைத் தேவா - பிக்ஷாடன மூர்த்தியே. (௭௪) பூதலர் - உலகத்தார்;

செடிசே ருடலை மிதுநீக்க மாட்டே னெங்கள் சிவலோகா
கடியே னுன்னைக் கண்ணாரக் காணுமாறு காணேனே. (அங)

காணு மாறு காணே னுன்னை யந்நாட் கண்டேனும்
பாணே பேசி யென்றன்னைப் படுத்த தென்ன பரஞ்சோதி
ஆணே பெண்ணே யாரமுதே யத்தா செத்தே போயினேன்
ஏணா ணில்லா நாயினே னென்கொண் டெழுகேனெம்மானே. (அச)

மானோர் நோக்கி யுடையாள் பங்கா மறையீ றறியா மறையோனே
தேனே யமுதே சிந்தைக் கரியாய் சிறியேன் பிழைபொறுக்கும்
கோனே சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன் சிவமா நகர்குறுகப்
போனா ரடியார் யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே. (அரு)

புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானு மெய்யன்பு
பெறவே வல்லே னல்லா வண்ணம் பெற்றேன்யான்
அறவே நின்னைச் சேர்ந்த வடியார் மற்றொன் றறியாதார்
சிறவே செய்து வழிவந்து சிவனே நின்றாள் சேர்ந்தாரே. (அசு)

தாரா யுடையா யடியேற் குன்றா ளிணையன்பு
போரா வுலகம் புக்கா ரடியார் புறமே போந்தேன்யான்
ஊரா மிலைக்கக் குருட்டா மிலைத்திங் குன்றா ளிணையன்புக்
காரா யடியே னயலே மயல்கொண் டழுகேனே. (அஎ)

அழுகே னின்பா லன்பா மனமா யழல்சேர்ந்த
மெழுகே யன்னார் மின்னார் பொன்னார் கழல்கண்டு
தொழுதே யுன்னைத் தொடர்ந்தா ரோடுந் தொடராதே
பழுதே பிறந்தே னென்கொண் டுன்னைப் பணிகேனே. (அஅ)

(அங) செடி-பாவம்; கடியேன்-கருமையுடையேன் (குரூரன்).(அச) பாண் - பாழ்; ஏண் - பெருமை; நாண் - வெட்கம்; எழுகேன் - உய்வேன். (அரு) பறைந்தேன் - பேசினேன்; புறம் - வெளி; அறவே - (பிறவி) அறும்படியாக; சிறவு - சிறத்தல். (அஎ) போரா - செல்லுதற்கரிய; ஊர்ஆ - ஊர்ப்பசுக்கள்; மிலைக்க - போர்செய்ய; குருட்டுஆ - குருட்டுப்பசு; மிலைத்தாங்கு - போர் செய்தாற்போல; ஆராய் - உரிமையுடையேனாகி. (அஅ) தொடர்ந்தார் - பின்பற்றித் தொடர்ந்த அடியார்; பழுதே - வீணே.

பணிவார் பிணிதீர்த் தருளிப் பழைய வடியார்க்குன்
அணியார் பாதங் கொடுத்தி யதுவு மரிதென்றால்
திணியார் மூங்கி லனையேன் வினையைப் பொடியாக்கித்
தணியார் பாதம் வந்தொல்லை தாராய் பொய்தீர் மெய்யானே. (௮௯)

யானே பொய்யென் னெஞ்சும் பொய்யென் னன்பும்பொய்
ஆனால் வினையே னழுதா லுன்னைப் பெறலாமே
தேனே யமுதே கரும்பின் றெளிவே தித்திக்கும்
மானே யருளா யடியே னுனைவந் துறுமாறே. (௯௰)

(௯௰) அழுதால் பெறலாம்—அன்பினாலே உளங்கனிந்துருகிக் கண்ணீர் விட்டழுதால் அடையலாம். அஃதெவ்வாறெனின், தாயானவள் தன்குழந்தை எத்தகைய குற்றத்தைச்செய்யினும் அது அழுமாயின் அவள் சகியாள். அதுபோல கருவிகரணங்கள் யாவும் பொய்யாயினும் அன்பே வடிவாயழுதால் அவனும் அவ்வாறே சகியாராதலால் இலேசாக அவனைப் பெறலாமென்பது அடிகளார் கருத்தாம். இதனால் மாயாகாரியமாகிய கரணங்கள்யாவும் பொய், கேவலம் ஞானத்தினாலேயே வீட்டை யடையலாமென்பது விளங்கும். அன்பு கலந்த ஞானமே உய்யும் நெறியாகும். "சிவமே அன்பு அன்பே சிவம்" ஆதலின் ஞானங்கனிந்த நலமாகிய அன்பே சிவநெறியாம். இதையே **செம்மை நலம்** என்று மற்றோரிடத்தில் சுவாமிகள் கூறியுள்ளார். அன்பு முதிரமுதிர உபாசிப்பவன் சொரூபமுழுதும் கருவிகரணங்களோடு அன்பு மயமாய்விடும். அப்போது காண லென்னும் அறிவு அழியோடு நழுவிப்போக முனைநிலையாயிருந்த சொரூபமும் விடும். பிறகு தன்மை முன்னிலையற்று ஏகசொரூபமாய் (அகண்டமாய்) யாவும் விளங்கும். அதுவே பிரம்மானந்தம். அப்போதுதான் வினையுந்தீங்கை வேரோடழிப்பதும் இவ்வன்பே. இக்காரணமாய் உண்டாகும் அழுகையே சிவத்தைப் பெறச்செய்யும். இவ்வன்பை கைவிட்டுக் கேவலம் ஞானத்தையே பெறுதல் தவக்குறைவு; ஞானம் வித்தும், அன்பு அதன் முளையுமாயிருப்பது சைவசித் நிர்மாணம். ஆதலாற்றான் சாதனசதுஷ்டயம் வைராக்யம் பெற்ற பின்னரும் தெய்வ வழிபாடாகிய ஞானச்சரியையாதிகள் வான்று அவசியம் வேண்டற்பாற்றென்று வைதிக சைவ **சமாசம்** பகரும். "நான்கு சாதனமு மோர்ந்திட்டு ஆன நெறியாற் சரியையாதி சோபானமுறுமே" என்றதும் இக்கருத்தைபற்றியே. இதுவே வைதிக சைவர்களுக்கும் போலி வேதாந்திகளுக்குமுள்ள வேற்றுமை.

௧௦ - வது ஆனந்தாதீதம்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

மாறி லாதமாக் கருணை வெள்ளமே
வந்து முந்திநின் மலர்கொ டாளிணை
வேறி லாப்பதப் பரிசு பெற்றநின்
மெய்மை யன்பருன் மெய்மை மேவினார்
ஈறி லாதநீ யெளியை யாகிவந்
தொளிசெய் மானுட மாக நோக்கியும்
கீறி லாதநெஞ் சுடைய நாயினேன்
கடைய னையினேன் பட்ட (௯௧)

மையி லங்குநற் கண்ணி பங்கனே
வந்தெ னைப்பணி கொண்ட பின்மழுக்
கையி லங்குபொற் கிண்ண மென்றலால்
அரியை யென்றுனைக் கருது கின்றிலேன்
மெய்யி லங்குவெண் ணீற்று மேனியாய்
மெய்மை யன்பருன் மெய்மை மேவினார்
பொய்யி லங்கெனைப் புகுத விட்டுநீ
போவ தோசொலாய் பொருத்த மாவதே. (௯௨)

பொருத்த மின்மையேன் பொய்மை யுண்மையேன்
போத வென்றெனைப் புரிந்து நோக்கவும்
வருத்த மின்மையேன் வஞ்ச முண்மையேன்
மாண்டி லேன்மலர்க் கமல பாதனே
அரத்த மேனியா யருள்செ யன்பரும்
நீயு மங்கெழுந் தருளி யிங்கெனை
இருத்தி னாய்முறை யோவெ னெம்பிரான்
வம்ப னேன்வினைக் கிறுதி யில்லையே. (௯௩)

(௯௧) பதப்பரிசுபெற்ற - பக்குவத்தன்மை வாய்ந்த; மெய்மை (பின்னையது) - உண்மைநிலை; கீற - பிளத்தல்; பட்டகீழ்மையே - உண்டாகிய தீவினைப்பயனே. (௯௨) மழும் - மேன்மை; அரியை - அருமையுடையாய்; பொய் - அநித்தியமாகிய வுலகம். (௯௩) பொருத்தம் - தகுதி, இணக்கம்; போத - வருக; வருத்தம் - அநுதாபம்; அரத்தம் -

இல்லை நின்கழற் கன்ப தென்கணே
ஏல மேலுநற் குழலி பங்கனே
கல்லை மென்கனி யாக்கும் விச்சைகொண்
டென்னை நின்கழற் கன்ப னாக்கினாய்
எல்லை யில்லைநின் கருணை யெம்பிரான்
ஏது கொண்டுநா னேது செய்யினும்
வல்லை யேயெனக் கின்னு முன்கழல்
காட்டி மீட்கவும் மறுவில் வானனே.

வான நாடரு மறியொ ணாதநீ
மறையி னீறுமுன் றொடரொ ணாதநீ
ஏனை நாடருந் தெரியொ ணாதநீ
என்னை யின்னிதா யாண்டு கொண்டவா
ஊனை நாடக மாடு வித்தவா
உருகி நானுனைப் பருக வைத்தவா
ஞான நாடக மாடு வித்தவா
நைய வையகத் துடைய விச்சையே. (௰)

விச்ச தன்றியே விளைவு செய்குவாய்
விண்ணு மண்ணகம் முழுதும் யாவையும்
வைச்சு வாங்குவாய் வஞ்ச கப்பெரும்
புலைய னேனையுன் கோயில் வாயிலிற்
பிச்ச னாக்கினாய் பெரிய அன்பருக்
குரிய னாக்கினாய் தாம்வ ளர்த்ததோர்
நச்சு மாமர மாயி னுங்கொலார்
நானு மங்ஙனே யுடைய நாதனே. (௧௧)

செவ்வரத்தம்பூ; அங்கு-மதுராபிஷேகம். (௯) என்கண் [illegible] எலம் ஏதும் - மயிர்ச்சாந்து பொருந்திய; மீட்கவும் வல்லை - [illegible] பவும் சத்தியுடையை; மறு-மாசு. (௰) ஈறும்முன் [illegible] யும்; ஏனை நாடு - பூமண்டலம்; ஊனை நாடகம் - ஆன்மாக்களைப் பிற பிறப்புக்களில் அழுத்தும் திருக்கூத்து; ஞான நாடகம் - அவர்களை அவற்றினின்றும் எடுத்தழுத்தியல்விடும் தாண்டவம்; [illegible] ஆசை ஒழிய. (௧௧) வைச்சு வாங்குவாய்-காத்து அழிப்பாய்; நச்சு மரம் - பெரிய நச்சுமரம்.

உடைய நாதனே போற்றி நின்னலால்
பற்று மற்றெனக் காவ தொன்றினி
உடைய னேபணி போற்றி யும்பரார்
தம்ப ராபரா போற்றி யாரினுங்
கடைய னேயினேன் போற்றி யெனபெருங்
கருணை யாளனே போற்றி யென்னைநின்
அடிய னாக்கினாய் போற்றி யாதியும்
அந்த மாயினாய் போற்றி யப்பனே. (௬௭)

அப்ப னேயெனக் கமுத னேயா
னந்த னேயக நெகவள் ளூறுதேன்
ஒப்ப னேயுனக் குரிய வன்பரில்
உரிய னாயுனைப் பருக நின்றதோர்
துப்ப னேசுடர் முடிய னேதுணை
யாள னேதொழும் பாள ரெய்ப்பினில்
வைப்ப னேயெனை வைப்ப தோசொலாய்
நைய வையகத் தெங்கண் மன்னனே. (௬௮)

மன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனை
மாலு நான்முகத் தொருவன் யாரினும்
முன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனை
முழுதும் யாவையு மிறுதி யுற்றநாள்
பின்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனைப்
பெய்க ழற்கணன் பாயெனா விநால்
பன்ன வெம்பிரான் வருக வென்னெனைப்
பாவ நாசநின் சீர்கள் பாடவே. (௬௯)

பாட வேண்டுநான் போற்றி நின்னையே
பாடி நைந்துநைந் துருகி நெக்குநெக்

(௬௭) பணி — கட்டளையிடு. (௬௮) வள் ஊறு — வளமாகச் சுரக்கின்ற; துப்பனே — ஞானசொரூபனே; வைப்பனே — சேமநிதியே. (௬௯) மன்ன - தலைவனே; எனை வருக என்—; முன்ன - முன்னவனே; பின்ன - பின்னவனே; பன்ன - புகழ.

காட வேண்டுநான் போற்றி யம்பலத்
தாடு நின்கழற் போது நாயினேன்
கூட வேண்டுநான் போற்றி யிப்புழுக்
கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பொய்யெலாம்
வீட வேண்டுநான் போற்றி வீடுதந்
தருளு போற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே. (௱

திருச்சிற்றம்பலம்.

(௱) பாடவேண்டும் - காமுகன் எப்பொழுதும் வனிதையைப் பாடுவதுபோல் தேவரீரைப் பாட எனக்கு விரைவும் அவாவும் மிக்குடைமை வேண்டும். கழல்போது - திருவடித் தாமரை; கூடு - உடம்பு; மெய்யர் - மெய்யன்பர், மெய்ப்பொருளை யுணர்ந்தவர்.

நீத்தல் விண்ணப்பம்.

பிரபஞ்ச வைராக்கியம்.

எ-து. பிரபஞ்சத்தை அசத்தெனக் காட்டி யருளிய முறைமை.

உத்தரகோசமங்கையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடையவ னேனைக் கருணையி னாற்கலந் தாண்டுகொண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விறல் வேங்கையின்றோல்
உடையவ னேமன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
சடையவ னேதளர்ந் தேனெம்பி ரானென்னைத் தாங்கிக்கொள்ளே

கொள்ளேர் பிளவக லாத்தடங் கொங்கையர் கொவ்வைச்செவ்வாய்
விள்ளே னெனினும் விடுதிகண் டாய்நின் விழுத்தொழும்பின்
உள்ளேன் புறமல்லே னுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளே னொழியவுங் கண்டுகொண் டாண்டதெக் காரணமே. (உ)

(க) கலந்து - வலியவந்தடைந்து; விட்டிடுதி - விட்டுவிடு கின்றாயோ; விறல்-வலி. (உ) கொள் ஏர் பிளவு அகலா-கொள்ளின் அழகாகிய பிளவளவும் நீங்குதலில்லாத, அதாவது மிகவும் நெருங் கின; தடம் - மலை; விள்ளேன் - விட்டுநீங்கேன்; விழு - மேலாகிய; கண்டு - (நிலைமையைப்) பார்த்து. (இந்தப்பாசுரத்திலும் இதன்கீழ் வரும் பாசுரங்களிலும் சுவாமிகள் தம்மை முழு காமுகராகவும், இழிந்தோராகவும் கூறிக்கொண்டது தம்பொருட்டன்று. உலகை யீடேற்றும் வண்ணம் அவதரித்த அருட்குரவராதலின் இவரது

காருறு கண்ணிய னைம்புல னாற்றங் கரைமரமாய்
வேருறு வேனை விடுதிகண் டாய்விளங் குந்திருவா
ரூருறை வாய்மன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வாருறு பூண்முலை யாள்பங்க வென்னை வளர்ப்பவனே. (௩)

வளர்கின்ற நின்கரு ணைக்கையில் வாங்கவு நீங்கியிப்பால்
மிளிர்கின்ற வென்னை விடுதிகண் டாய்வெண் மதிக்கொழுந்தொன்
றொளிர்கின்ற நீண்முடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
தெளிகின்ற பொன்னு மின்னும் மன்ன தோற்றச் செழுஞ்சுடரே.

செழிகின்ற தீப்புகு விட்டிலிற் சின்மொழி யாரிற்பன்னாள்
விழுகின்ற வென்னை விடுதிகண் டாய்வெறி வாயறுகால்
உழுகின்ற பூமுடி யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வழிநின்று நின்னரு ளாரமு தூட்ட மறுத்தனனே. (௫)

மறுத்தனன் யானுன் னருளறி யாமையி னென்மணியே
வெறுத்தெனை நீவிட் டிடுதிகண் டாய்வினை யின்றொகுதி
ஒறுத்தெனை யாண்டுகொ ளுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
பொறுப்பரன் றேபெரி யோர்சிறு நாய்கடம் பொய்யினையே. (௬)

பொய்யவ னேனைப் பொருளென வாண்டொன்று பொத்திக்கொ
மெய்யவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்விட முண்மிடற்று [ண்ட
மையவ னேமன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
செய்யவ னேசிவ னேசிறி யேன்பவந் தீர்ப்பவனே. (௭)

திருவாக்குகள் யாவும் ஆன்மாக்கள் உய்தற்குரிய அருண்மொழிகளேயாம். அவற்றிலுள்ள இழிவுகள் அவர் மாட்டுறுத்தலையும் எய்தப்பெறுமென்பது ஒருதலை. இவ்வுண்மை சிவபுண்ணிய முதிர்வினர்க்கே தோன்றும். சப்தார்த்த ஞானமுடையார்க்கு விளங்காது). (௩) கார்உறு - கருமை மிகுந்த; வேர் உறுவேனை - வேர் ஊன்றுகிறவென்னை; வார்உறு - கச்சணிந்த. (௪) வாங்கவும் - வளைக்கவும்; இப்பால் - இவ்விடம்; மிளிர் - விளங்கு; மதிக்கொழுந்து - இளஞ் சந்திரன். (௫) விட்டில் - விட்டிற்பறவை; சின் - சில், அற்பம்; அறு கால் - வண்டுகள்; வழி - கெட்டுப்போகும் வழி. (௬) ஒறுத்து - அழித்து. (௭) ஒன்று பொத்திக்கொண்ட - ஒருபொருளை (முத்தியை) மறைத்துக்கொண்ட; மை - கருமை; பவம் - பிறவி, பாவம்,

தீர்க்கின்ற வாறென் பிழையைநின் சீரரு
வேர்க்கின்ற வென்னை விடுதிகண் டாய்விர வார்வெருவ
ஆர்க்கின்ற தார்விடை யுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
ஈர்க்கின்ற வஞ்சொடச் சம்வினை யேனை யிருதலையே. (அ)

இருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளெறும் பொத்து நினைப்பிரிந்த
விரிதலை யேனை விடுதிகண் டாய்வியன் மூவுலகுக்
கொருதலை வாமன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
பொருதலை மூவிலை வேல்வல னேந்திப் பொலிபவனே. (௯)

பொலிகின்ற நின்றாள் புகுதப்பெற் றாக்கையைப் போக்கப்பெற்று
மெலிகின்ற வென்னை விடுதிகண் டாயளி தேர்விளரி
ஒலிகின்ற பூம்பொழி லுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
வலிநின்ற திண்சிலை யாலெரித் தாய்புர மாறுபட்டே. (௰)

மாறுபட் டஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப யானுன் மணிமலர்த்தாள்
வேறுபட் டேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேன்மனத்தே
ஊறுமட் டேமன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
நீறுபட் டேயொளி காட்டும்பொன் மேனி நெடுந்தகையே. (௧௧)

நெடுந்தகை நீயென்னை யாட்கொள்ள யானைம்புலன்கள்கொ
விடுந்தலை யேனை விடுதிகண் டாய்விர வார்வெருவ
அடுந்தகை வேல்வல்ல வுத்தரகோசமங் கைக்கரசே
கடுந்தகை யேனுண்ணுந் தெண்ணீ ரமுதப் பெருங்கடலே. (௧௨)

கடலினு ணாய்நக்கி யாங்குன் கருணைக் கடலினுள்ளம்
விடலரி யேனை விடுதிகண் டாய்விட லில்லடியார்

(அ) வேர்க்கின்ற - மனம் புழுங்குகின்ற; விரவார் - பகைவர்; தார் - கிண்கிணிமாலை; அஞ்சு - ஐம்புலவாசை; இருதலை - இரண்டுபக்கம். (௯) வியன் - பெருமை; பொருதலை - போர்செய்யும் முனை; வலன் - வலக்கை. (௰) போக்கப்பெற்று - வீணிலே கழிக்கப்பெற்று; அளி - வண்டுகள்; விளரிஒலி - விளரிப்பண்; மாறுபட்டு - பகைத்து. (௧௧) அஞ்சு - பஞ்சேந்திரியங்கள்; ஊறும்மட்டே - சுரக்குந்தேனே; நெடுந்தகை - பெருங்குணத்தையுடையவன். (௧௨) விடும்-(உன்னை விட்டு) நீங்கும்; விரவார் - பகைவர்; வேல் - வேற்போர்; கடுந்தகை - தீக்குணம். (௧௩) கடலினுள் நாய் - ; விடல்அரியேன் - விடுதலில்

-வில மேயன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
மடலின்மட் டேமணி யேயமு தேயென் மதுவெள்ளமே. (௧௩)

வெள்ளத் துணாவற் றியாங்குன் னருள்பெற்றுத் துன்பத்தின்றும்
விள்ளக்கி லேனை விடுதிகண் டாய்விரும் பும்மடியார்
உள்ளத்துள் ளாய்மன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளத்து ளேற்கரு ளாய்களி யாத களியெனக்கே. (௧௪)

களிவந்த சிந்தையொ டுன்கழல் கண்டுங் கலந்தருள
வெளிவந்தி லேனை விடுதிகண் டாய்மெய்ச் சுடருக்கெல்லாம்
ஒளிவந்த பூங்கழ லுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
எளிவந்த வெந்தைபி ரானென்னை யாளுடை யென்னப்பனே. (௧௫)

என்னையப் பாவஞ்ச லென்பவ ரின்றிநின் றெய்த்தலைந்தேன்
மின்னையொப் பாய்விட் டிடுதிகண் டாயுவ மிக்கின்மெய்யே
உன்னையொப் பாய்மன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
என்னையொப் பாயெனக் கத்தனொப் பாயென் னரும்பொருளே.

பொருளே தமியேன் புகலிட மேநின் புகழிகழ்வார்
வெருளே யெனைவிட் டிடுதிகண் டாய்மெய்ம்மை யார்விழுங்கும்
அருளே யணிபொழி லுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
இருளே வெளியே யிகபர மாகி யிருந்தவனே. (௧௭)

இருந்தென்னை யாண்டுகொள் விற்றுக்கொ ளொற்றிவை யென்னி [னல்லால்
விருந்தின னேனை விடுதிகண் டாய்மிக்க நஞ்சமுதா
அருந்தின னேமன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
மருந்தின னேபிற விப்பிணிப் பட்டு மடங்கினர்க்கே. (௧௮)

மடங்கவென் வல்வினைக் காட்டைநின் மன்னருட் டீக்கொளுவும்
விடங்கவென் றன்னை விடுதிகண் டாயென் பிறவியையே

லாதவன்; விடல்இல் - விடுதலில்லாத; இல்லமே - வீட்டின் கண்ணே; மடல் - பூவிதழ். (௧௪) விள்ளக்கிலேனை - நீங்காதவென்னை; களியாதகளி - எப்பொழுதும் அனுபவிக்காத பெருங்களிப்பு. (௧௫) வந்த - பொருந்திய; எளிவந்த - எளிதாயெழுந்தருளிவந்த. (௧௬) உன்னையொப்பாய் - உன்னைநீயே நிகர்த்தி. (௧௭) வெருளே - பயங்கரனே; மெய்ம்மையார் - மெய்யன்பர்; வெளி - ஒளி. (௧௮) ஒற்றிவை - அடமானம் வைத்துக்கொள்; விருந்தினன் - புதியன்.

ரொடுங்களைந் தாண்டுகொ ளுத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கொடுங்கரிக் குன்றுரித் தஞ்சுவித் தாய்வஞ்சிக் கொம்பினையே.(கசு)

கொம்பரில் லாக்கொடி போலல மந்தனன் கோமளமே
வெம்புகின் றேனை விடுதிகண் டாய்விண்ணர் நண்ணுகில்லா
உம்பருள் ளாய்மன்னு முத்தர கோசமங் கைக்கரசே
அம்பர மேநில னேயனல் காலொடப் பானவனே. (உய)

ஆனைவெம் போரிற் குறுந்தூ றெனப்புல னாலலைப்புண்
டேனையெந் தாய்விட் டிடுதிகண் டாய்வினை யேன்மனத்துத்
தேனையும் பாலையுங் கன்னலை யும்மமு தத்தையுமொத்
தூனையு மென்பினை யுமுருக் காநின்ற வொண்மையனே. (உக)

ஒண்மைய னேதிரு நீற்றையுத் தூளித் தொளிமிளிரும்
வெண்மைய னேவிட் டிடுதிகண் டாய்மெய் யடியவர்கட்
கண்மைய னேயென்றுஞ் சேயாய் பிறர்க்கறி தற்கரிதாம்
பெண்மைய னேதொன்மை யாண்மை யனேயலிப் பெற்றியனே.

பெற்றது கொண்டு பிழையே பெருக்கிச் சுருக்குமன்பின்
வெற்றடி யேனை விடுதிகண் டாய்விடி லோகெடுவேன்
மற்றடி யேன்றன்னைத் தாங்குந ரில்லையென் வாழ்முதலே
உற்றடி யேன்மிகத் தேறிநின் றேனெனக் குள்ளவனே. (உ௩)

உள்ளன வேநிற்க வில்லன செய்யுமை யற்றுழனி
வெள்ளன லேனை விடுதிகண் டாய்வியன் மாத்தடக்கைப்
பொள்ளனல் வேழத் துரியாய் புலனின்கட் போதலொட்டா
மெள்ளன வேமொய்க்கு நெய்க்குடந் தன்னை யெறும்பெனவே. ()

(கசு) மடங்க - அழிய; விடங்க - அழகனே. (உய) கொம்பர் - கொழு கொம்பு; அலமந்தனன் - சுழன்றேன்; உம்பர் - மேலுலகம். (உக) குறும் தூறென - சிறுசெடிபோல. (உஉ) ஒண்மை - ஒட்பம், நன்மை, அழகு முதலியன. (உ௩) பெற்றது - பெற்றவுடல்; வெற் றடியேன் - வெறுமையாகிய அடியேன், அடிமைத்தனமில்லாத வன்; உற்று - மிகவும்; உள்ளவனே - உள்ளிருப்பவனே. (உச) அழனிவெள்ளன் - ஒலியையுடைய வெள்ளப்பெருக்கில் ஆழ்ந்த வன்; அல்லேனை - (உனக்குரியன்) அல்லாதவென்னை; வியன் - பெரிய; மா - அழகிய; தடக்கை - நீண்ட துதிக்கை; பொள்ளல் - தொளை; நல் - சிறந்த. (உ௫) நாங்கூழ் - நாகப்பூச்சி; கடி - மணம்;

எறும்பிடை நாங்கூ ழெனப்புல னாலரிப் புண்டலந்த
வெறுந்தமி யேனை விடுதிகண் டாய்வெய்ய கூற்றொடுங்க
உறுங்கடிப் போதவை யேயுணர் வுற்றவ ரும்பரும்பர்
பெறும்பத மேயடி யார்பெய ராத பெருமையனே.

பெருநீ ரறச்சிறு மீன்றுவண் டாங்கு நினைப்பிரிந்த
வெருநீர் மையேனை விடுதிகண் டாய்வியன் கங்கைபொங்கி
வருநீர் மடுவுண் மலைச்சிறு தோணி வடிவின்வெள்ளைக்
குருநீர் மதிபொ தியுஞ்சடை வானக் கொழுமணியே. (௧௬)

கொழுமணி யேர்நகை யார்கொங்கைக் குன்றிடைச் சென்றுகுன்றி
விழுமடி யேனை விடுதிகண் டாய்மெய்ம் முழுதுங்கம்பித்
தழுமடி யாரிடை யார்த்துவைத் தாட்கொண் டருளியென்னைக்
கழுமணி யேயின்னுங் காட்டுகண் டாய்நின் புலன்கழலே. (௧௭)

புலன்கடி கைப்பிக்க யானுந்திகைத் திங்கொர் பொய்ந்நெறிக்கே
விலங்குகின் றேனை விடுதிகண் டாய்விண்ணு மண்ணுமெல்லாங்
கலங்கமுந் நீர்நஞ் சமுது செய்தாய்கரு ணாகரனே
துலங்குகின் றேனடி யேனுடை யாயென் றொழுகுலமே. (௧௮)

குலங்களைந் தாய்களைந் தாயென்னைக் குற்றங்கொற் றச்சிலையாம்
விலங்கலெந் தாய்விட் டிடுதிகண் டாய்பொன்னின் மின்னுகொன்
அலங்கலந் தாமரை மேனியப் பாவொப்பி லாதவனே [றை
மலங்களைந் தாற்சுழல் வன்றயி ரிற்பொரு மத்துறவே. (௧௯)

போது - தாமரைமலர்; உறும் - சென்ற; உம்பர் (முன்னையது) - தேவர்கள்; உம்பர்(பின்னையது) - மேல்; ஏய்-அமைந்த. (௧௬) அற - வற்ற; துவண்டாங்கு - வாடினாற்போல; வெரு - அச்சம்; நீர்மை - குணம்; மலை - தடுமாற்றம்; வடிவின் - உருவம்போல; வெள்ளை குருநீர் - வெண்ணிறத்தன்மை; பொதியும் - தங்கும்; (௧௭) குன்றி - மெலிந்து; ஆர்த்துவைத்து - பொருத்திவைத்து; கழுமணி - கழு வினமாணிக்கம்; புலன்கழல் - ஞானமாகிய திருவடி. (௧௮) திகைப்

மலங்கள், அவை ஆணவமலம், கன்மமலம், மாயாமலம், மாயேய மலம், திரோதாயிமலம் என ஐவகைப்படும். அவற்றுள் ஆணவம் -

மத்துறு தண்டயி ரிற்புலன் றீக்கது வக்கலங்கி
வித்துறு வேனை விடுதிகண் டாய்வெண்ட லைமிலைச்சிக்
கொத்துறு போது மிலைந்துகுடர்நெடு மாலைசுற்றித்
ஆரச்செஞ் சாந்தணி சச்சையனே. (௫௰)

சச்சைய னேமிக்க தண்புனல் விண்கா லிலநெருப்பாம்
விச்சைய னேவிட் டிடுதிகண் டாய்வெளி யாய்கரியாய்
பச்சைய னேசெய்ய மேனிய னேயொண் படவரவக்
கச்சைய னேகடந் தாய்தடந் தாள வடற்கரியே. (௫௧)

அடற்கரி போலைம் புலன்களுக் கஞ்சி யழிந்தவென்னை
விடற்கரி யாய்விட் டிடுதிகண் டாய்விழுத் தொண்டர்க்கல்லால்
தொடற்கரி யாய்சுடர் மாமணி யேசுடு தீச்சுழலக்
கடற்கரி தாயெழு நஞ்சமு தாக்குங் கறைக்கண்டனே. (௫௨)

ஆன்மாவின் வியாபகஅறிவை அணுத்தன்மை செய்யும், அதன் தொழிலை முழுதும் மறைக்கும், அதன்பேரின்பத்துக்குத் தாரகமாயுள்ள திருவருளையும் மறைக்கும், அதற்குத்தேகாதிப் பிரபஞ்சத்திலே விருப்பத்தையுண்டுபண்ணும், அதற்குக் கன்மமலத்திலே இச்சையை எழுப்பும். **கன்மம்** - ஆன்மாவுக்குப் பொய்ம்மை செய்கின்ற சுகதுக்கங்களைத் தோற்றுவிக்கும், ஆன்மா ஆணவமலத்தைப் பொருந்தி மலத்தொழிலிலிருக்கிறபோது அத்தொழில்மயமாயிருக்கும். **மாயை** - ஆன்மாவுக்குச் சுகதுக்கங்கள் தோன்றுதற்கு அநுகூலமாகத் தநுகரண புவனபோகங்களைத் தோற்றுவிக்கும். **மாயேயம்** - மாயாகாரியங்களாகிய தநுகரண புவன போகங்களாம். **திரோதாயி** - பெத்தகாலத்தில் ஆன்மாவோடு மறைந்துநின்று ஆணவமலம் நசிக்கும்படிக் காரியப்படுத்தும்; சுழல்வன் - சுழல்வேன், அது நிலையில்லாத கொள்ளிவட்டமும் சாற்றூடியும்போல பலமுறை சுழற்சியுற்று ஜனனமரணத்தைப்பொருந்தி பூமி, நரகம், சுவர்க்கங்களிலே போக்குவரவுடைத்தாய்த்திரிவது. இவ்வாறு ஐந்து மலங்களும் ஆன்மாவைப்பந்தித்தலால் அவற்றைத்தம் மேலேற்றிக் கூறியது உபசாரமும் உலகுய்யும் நெறிகாட்டும் பொருட்டுமாம். (௫௰) புலன்தீ - புலன்களாகிய நெருப்பு; கதுவ - பற்ற; வித்துறுவேனை - விதையாயிருக்கிற வென்னை; கொத்து உறுபோது - கொத்தாகிய கொன்றைமலரை; மிலைந்து - அணிந்து; தத்துஉறு - பரவிய; சாந்து - சந்தனம்; சச்சையனே - சத்தாயுள்ளவனே, மெய்ப்பொருளே. (௫௧) விச்சை - வித்தை; அடல் - வலி. (௫௨)

கண்டது செய்து கருணைமட் டுப்பரு கிக்களித்து
மிண்டுகின் றேனை விடுதிகண் டாய்நின் விரைமலர்த்தாள்
பண்டுதந் தாற்போற் பணித்துப் பணிசெயக் கூவித்தென்னைக்
கொண்டெனெந் தாய்களை யாய்களை யாய குதுகுதுப்பே. (௫௬)

குதுகுதுப் பின்றிநின் றென்குறிப் பேசெய்து நின்குறிப்பில்
விதுவிதுப் பேனை விடுதிகண் டாய்விரை யார்நறவம்
மதுமதுப் போன்றென்னை வாழைப் பழத்தின் மனங்கனிவித்
தெதிர்வதெப் போது பயில்விக் கயிலைப் பரம்பரனே. (௫௭)

பரம்பர னேநின் பழஅடி யாரொடு மென்படிறு
விரும்பர னேவிட் டிடுதிகண் டாய்மென் முயற்கறையின்
அரும்பர நேர்வைத் தணிந்தாய் பிறவியை வாயரவம்
பொரும்பெரு மான்வினை யேன்மனம் அஞ்சிப் பொதும்புறவே. (௫௮)

பொதும்புறு தீப்போற் புகைந்தெரி யப்புலன் தீக்கதுவ
வெதும்புறு வேனை விடுதிகண் டாய்விரை யார்நறவம்
ததும்புமந் தாரத்திற் றாரம் பயின்றுமந் தம்முரல்வண்
டதும்புங் கொழுந்தேன் அவிர்சடை வானத் தடலரைசே. (௫௯)

அரைசே யறியாச் சிறியேன் பிழைக்கஞ்சல் என்னினல்லால்
விரைசேர் முடியாய் விடுதிகண் டாய்வெண் நகைக்கருங்கண்
திரைசேர் மடந்தை மணந்த திருப்பொற் பதப்புயங்கா
வரைசேர்ந் தடர்ந்தென்ன வல்வினை தான்வந் தடர்வனவே. (௬௰)

சுடுதீ - வடவைத்தீ. (௫௬) மட்டு - தேன்; மிண்டுகின்றேனை - மதங்கொண்டு திரிகின்ற என்னை; பணித்து - கொடுத்து; கூவித்து - கூவி அழைத்து; கொண்டு - ஏற்றுக்கொண்டு; களையாய - அயர்வாகிய; குதுகுதுப்பு - வெதுவெதுப்பு. (௫௭) குறிப்பு - நினைப்பு; விதுவிதுப்பேனை - விருப்பஞ்செய்கின்ற என்னை; எதிர்வது - எதிர்ப்படுவது; பயில்
மலை. (௫
கறையின்
அரவம்-ஐந்தலை நாகம்; பொரும் - போர் செய்கின்றது; பொதும்புற - பொந்தையடைய. (௫௯) கதுவ - பற்ற; வெதும்புறு - வெப்பமடைகின்ற; நறவம் - தேன்; தாரம் - வல்லிசை; மூக்
சத்தம்; ததும்பும் - அழுந்தும்; அவிர் - பிரகாசிக்கிற; வானம் -

அடர்புல னானிற் பிரிந்தஞ்சி யஞ்சொனல் லாரவர்தம்
விடாவிட லேனை விடுதிகண் டாய்விரிந் தேயெரியுஞ்
சுடரனை யாய்சுடு காட்டர சேதொழும் பர்க்கமுதே
தொடர்வரி யாய்தமி யேன்றனி நீக்குந் தனித்துணையே. (௩௮)

தனித்துணை நீநிற்க யான்றருக் கித்தலை யானடந்த
வினைத்துணை யேனை விடுதிகண் டாய்வினை யேனுடைய
மனத்துணை யேயென்றன் வாழ்முத லேயெனக் கெய்ப்பில்வைப்பே
தினைத்துணை யேனும் பொறேன்றுய ராக்கையின் றிண்வலையே. ()

வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர் நோக்கின் வலையிற்பட்டு
மிலைத்தலைந் தேனை விடுதிகண் டாய்வெண் மதியினொற்றைக்
கலைத்தலை யாய்கரு ணாகர னேகயி லாயமென்னும்
மலைத்தலை வாமலை யாண்மண வாளவென் வாழ்முதலே. (௪௰)

முதலைச்செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கை வெந்நீரிற் கடிப்பமூழ்கி
விதலைச்செய் வேனை விடுதிகண் டாய்விடக் கூன்மிடைந்த
சிதலைச்செய் காயம் பொறேன்சிவ னேமுறை யோமுறையோ
திதலைச்செய் பூண்முலை மங்கைபங் காவென் சிவகதியே. (௪௧)

கதியடி யேற்குன் கழறந் தருளவு மூன்கழியா
விதியடி யேனை விடுதிகண் டாய்வெண் டலைமுழையில்
பதியுடை வாளரப் பார்த்திறை பைத்துச் சுருங்கவஞ்சி
மதிநெடு நீரிற் குளித்தொளிக் குஞ்சடை மன்னவனே. (௪௨)

பரமாகாசம். (௩௭) நகை - பல்; திரைசேர் மடந்தை - கங்காதேவி; வரை - மலை; அடர்வன - வருத்துகின்றன. (௩௮) நிற்பிரிந்து - நின்னைப்பிரிந்து; அம்சொல் நல்லார் - அழகிய சொல்லினையுடைய மாதர்; விடர் - பிளப்பு, அதாவது பெண்குறி. (௩௯) பொறேன் - ஆற்றேன்; வலை - வலைப்பிணிப்பு. (௪௰) வலைத்தலை - வலையினிடத் தகப்பட்ட; மிலைத்து - பிரமித்து. (௪௧) செவ்வாய்ச்சியர் - சிவந்த அதரத்தையுடைய மாதர்; வெந்நீர் - கொடுங்குணம்; விதலைச்செய் - நடுக்கஞ்செய்; விடக்கு - தசை; ஊன் - நிணம்; மிடைந்த - நெருங்கிய; சிதலை - நோய்; திதலைச்செய் - தேமல்படர்ந்த. (௪௨) கதி - புகலிடம், ஆதரவு; ஊன் - உடம்பு; வெண்டலை முழையில் - வெள்ளியதலையாகிய வளையில்; பதியுடை - பொருந்துதலையுடைய; இறை - சிறிது; பைத்து - படம்விரித்து. (௪௩) ஒன்றும் -

மன்னவ னேயொன்று மாறறி யாச்சிறி யேன்மகிழ்ச்சி
மின்னவ னேவிட் டிடுதிகண் டாய்மிக்க வேதமெய்ந்நூல்
சொன்னவ னேசொற் கழிந்தவ னேகழி யாத்தொழும்பர்
முன்னவ னேபின்னு மானவ னேயிம் முழுதையுமே. (௩௩)

முழுதயில் வேற்கண் ணியரென்னு மூரித் தழன்முழுகும்
விழுதனை யேனை விடுதிகண் டாய்நின் வெறிமலர்த்தாள்
தொழுதுசெல் வானத் தொழும்பரிற் கூட்டிடு சோத்தெம்பிரான்
பழுதுசெய் வேனை விடேலுடை யாயுன்னைப் பாடுவனே. (௩௪)

பாடிற்றி லேன்பணி யேன்மணி நீயொளித் தாய்க்குப்பச்சூன்
வீடிற்றி லேனை விடுதிகண் டாய்வியந் தாங்கலறித்
தேடிற்றி லேன்சிவ னெவ்விடத் தானெவர் கண்டனரென்
றோடிற்றி லேன்கிடந் துள்ளுரு கேனின் றுழைத்தனனே. (௩௫)

உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப் பலாப்பழத் தீயினொப்பாய்
விழைதரு வேனை விடுதிகண் டாய்விடின் வேலைநஞ்சுண்
மழைதரு கண்டன் குணமிலி மானிடன் றேய்மதியன்
பழைதரு மாபர னென்றென் றறைவன் பழிப்பினையே. (௩௬)

பழிப்பினின் பாதப் பழந்தொழும் பெய்தி விழப்பழித்து
விழித்திருந் தேனை விடுதிகண் டாய்வெண் மணிப்பணிலங்
கொழித்துமந் தாரமந் தாகினி நுந்தும்பந் தப்பெருமை
தழிச்சிறை நீரிற் பிறைக்கலஞ் சேர்தரு தாரவனே. (௩௭)

தும்; மாறு - கைம்மாறு; மகிழ்ச்சிமின் அவனே - ஆனந்தரூபியாகிய உமாதேவியை யுடையவனே; கழிந்தவனே - கடந்தவனே; முன்னவனே - எதிர்நிற்பவனே. (௩௪) முழுது அயில் - மிக்க கூர்மை; மூரித்தழல் - பெருநெருப்பு; விழுது - வெண்ணெய்; சோத்து - சோத்தம், அதாவது இழிந்தோர் செய்யும் அஞ்சலி. (௩௫) பச்சூன் - பச்சைத்தசை; வீடிற்றிலேன் - விட்டு நீங்காத என்னை; உழைத்தனன் - வருந்தினேன். (௩௬) உழை - மான்; ஈயின் - ஈக்கு; மழை - நீலமேகம். (௩௭) பழிப்புஇல் - பழிப்பற்ற; விழப்பழித்து - மிகவும் நிந்தித்து; வெண்மணி - வெண்மணி, அதாவது முத்து; பணிலம் - சங்கு; கொழித்து - ஒதுக்கி; மந்தாகினி - ஆகாயகங்கை; பந்தம் - அழகு; பெருமைதழி - பெருமையைக்கொண்ட; சிறைநீர் - தடுக்கப்பட்ட நீர்; பிறைக்கலம் - பிறையாகிய தோணி; தாரவனே -

தாரகை போலுந் தலைத்தலை மாலைத் தழலரப்பூண்
வீரவென் றன்னை விடுதிகண் டாய்விடி லென்னைமிக்கார்
ஆரடி யானென் னினுத்தர கோசமங் கைக்கரசின்
சீரடியா ரடியானென்று நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே. (அஅ)

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழைப்பைத் தொழும்பையு மீசற்கென்று
விரிப்பிப்ப னென்னை விடுதிகண் டாய்விடின் வெங்கரியின்
உரிப்பிச்சன் றோலுடைப் பிச்சனஞ் சூண்பிச்ச னூர்சுடுகாட்
டெரிப்பிச்ச னென்னையு மாளுடைப் பிச்சனென் றேசுவனே. ()

ஏசினும் யானுன்னை யேத்தினு மென்பிழைக் கேகுழைந்து
வேசறு வேனை விடுதிகண் டாய்செம் பவளவெற்பிற்
றேசுடை யாயென்னை யாளுடை யாய்சிற் றுயிர்க்கிரங்கிக்
காய்சின வாலமுண் டாயமு துண்ணக் கடையவனே. (கூ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாலையை யுடையவனே. (அக) சீறும்பிழைப்பு - வெறுக்கின்ற வாழ்க்கை. (கூ) காய்சினம் - சுடுகின்ற கோபம்; கடையவன் - கடைந்தவன், திருமால்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவெம்பாவை கருத்து.

—••❀••—

ஆடி மாதம் முதல் மார்கழி மாதம் வரையும் இரவும், தை மாத முதல் ஆனி மாதம் வரை பகலுமாகத் தேவர்களுக் கொருநாளாகும். ஸம்ஹார காலத்திற்கும் சிருஷ்டி காலத்திற்கும் பிரமாணமாக இந்த ஆறு மாதமும் பிரிந்து நடக்கும். மார்கழிமாதம் உதய காலமாய்ச் சிருஷ்டிக் கேதுவாயிருக்கும்.

பிரபஞ்ச சிருஷ்டியைத் திருவுளத்தடைத்து வயிந்தவ சக்தியைச் சிருஷ்டிக்கத் தொடங்கும் அவசரம் திருப்பள்ளியெழுச்சி என வழங்கும்.

இனி, அந்தச் சுத்த மாயை நாதமாகவும், விந்துவாகவும், சாதாக்கியமாகவும், மகேசுரமாகவும், சுத்த வித்தையாகவும், அஞ்சுதலமாயிருக்கும். நாதமாகிய தலத்திலே பரமும், விந்துவாகிய தலத்திலே பரையும் அதிஷ்டிக்கும். சாதாக்கியமாகிய தலத்திலே சதாசிவ மூர்த்தி எழுந்தருளியிருப்பர். போகாங்களாகிய அனுசதாசிவர் சேவிக்கவும், இதன்கீழே ஈசுரதத்திஷ்டானமாகிய மகேசுரதலத்திலே அனந்தாதி அஷ்டவித்தியேசுரர் சேவிக்கவும், இதன்கீழே உருத்திரமூர்த்திக்கு அதிஷ்டானமாகிய சுத்த வித்யாதலத்திலே மந்திரேசுரர் சேவிக்கவும், இப்படி பிரபஞ்ச அநுக்கிரக காரியமாகப் பராசத்தியிற் றோன்றிய ஞானமும் கிரியையும் ஒத்த இச்சையே திருமேனியான சதாசிவமூர்த்தியின் திருவருளால் அந்த மகேசுர தத்துவத்திலே சத்தி மண்டலத்திலிருந்த மனோன்மணி என்னுஞ் சத்தி சர்வபூத தமனியைப் பிரேரிக்க, அந்தச் சத்தி பலப்பிரமதனியைப் பிரேரிக்க, அந்தச் சத்தி பலவிகரணியைப் பிரேரிக்க, அந்தச் சத்தி கலவிகரணியைப் பிரேரிக்க, அந்தச் சத்தி காளியைப்பிரேரிக்க, அந்தச் சத்தி ரௌத்திரியைப் பிரேரிக்க, அந்தச் சத்தி ஜேஷ்டையைப் பிரேரிக்க, அந்தச் சத்தி வாமையைப் பிரேரிக்க இப்படி

நவசத்திகளின் பிரேரகத்திறமுள மாயையை அதிஷ்டித்த அனந்ததேவராலே அசுத்த மாயை காரியப்பட்டும் பிருதிவி முடிவான பிரபஞ்சகாரியம் நடவாநிற்கும். (பிரேரிக்க - ஏவ, காரியப்படுத்த; அதிஷ்டித்திருக்கிற - நிலைக்களமாகக் கொண்டு

திருவெம்பாவையின் வரலாறு.

ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவண்ணாமலையி லெழுந்தருளியிருந்தபொழுது மார்கழிமாதம் விடியற்காலத்தில் மாதர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து ஒருவர் வீட்டிற்கு ஒருவர் சென்று துயிலெழுப்பிக்கொண்டு கூட்டமாகப் போய்க் குளத்தில் நீராடினார்கள். அதைக்கண்ட சுவாமிகள் அவர்கள் சொன்னதாக இத்திருவெம்பாவையைப் பாடியருளினார்.

திருவெம்பாவையின் பாராயண காலம்.

தினந்தோறும் சூரியன் உதிக்க ஐந்து நாழிகைக்கு முன்னாவது, இரண்டரை நாழிகைக்கு முன்னாவது, ஒன்றேமுக்கால் நாழிகைக்கு முன்னாவது நித்திரை விட்டெழுந்து புறத்தேசென்று இயன்றவளவு சுத்தி செய்துகொண்டு வடக்கு முகமாகவேனும் கிழக்கு முகமாகவேனும் இருந்து விபூதியை நெற்றியில் தரித்துக் கொண்டு கணபதியையும் குருவையும் நமஸ்கரித்து ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் சக்தியாநுசாரம் ஜபித்து மிக்க சிரத்தாபக்தியோடு இதைப் பாராயணஞ் செய்தல்வேண்டும். அவ்வாறு செய்ய அநுகூலப்படாதாயின் **மார்கழிமாதத்தி**லாவது அவசியஞ் செய்ய வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்வோர் சிவபெருமானது கிருபாகடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரராய் திருவருண்ஞானம் பெறுவரென்பது திண்ணம். ஒவ்வொரு நாளும் விடியற்காலம் இருபத்தைந்து நாழிகை முதல் முப்பது நாழிகை வரையில் தேவகாலமாதலால் அக்காலம் **ப்ராஹ்மீ** முகூர்த்தம் எனப்பெயர் பெறும். அக்காலமே சிவத்தியானத்துக்கு மனந்தெளியுங்காலம். அக்காலத்தில் விழித்திருக்கின் நோய்களும் அணுக அஞ்சும். சிவஞானமுமுண்டாம்.

திருவெம்பாவை.

சத்தியை வியந்தது.

சத்திகளாவார் - அம்பிகை, கணாம்பிகை, கௌரி, கங்கை, உமை, பராசத்தி, ஆதிசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி என ஒன்பதின்மர். இவர்கள் பிரபஞ்ச சிருஷ்டிக்காதாரமாய் நின்றமையின் வியந்துரைக்கப்பட்டார்கள்.

திருவண்ணாமலையிலருளிச் செயப்பட்டது.

வெண்டளையான்வந்த இயற்றரவிணைக் கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆதியு மந்தமு மில்லா வரும்பெருஞ்
  சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாட்டடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
  மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து
  போதா ரமளியின்மே னின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனு மாகாள் கிடந்தா ளென்னேயென்னே
  யீதேயெந் தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

இது மனோன்மணி என்னுஞ் சக்தி சர்வபூததமனி என்னுஞ் சக்தியைத் துயிலெழுப்பியதாகக் கூறப்பட்டது. (க)

(க) வாள் - ஒளி; தடம் - பெரிய; கண்வளர்தல் - நித்திரை செய்தல்; வன்செவி - செவிட்டுச்செவி; போது ஆர் அமளி - பூக்கள் நிறைந்த படுக்கை; ஏதேனும் - யாதொரு பொருளாயினும்; பரிசு - தன்மை; ஏல் - (யாம்சொல்வதை) ஏற்றுக்கொண்டு; ஓர் - (அதன்பொருளை) ஆராய்வாயாக; எம்பாவாய் - எம்முடைய பதுமை போன்ற பெண்ணே. (உ) பாசம்அன்பு - பேரன்பு; நேர் இழை

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பா யிராப்பகனும்
　　பேசும்போ தெப்போதிப் போதா ரமளிக்கே
நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்
　　சீசீ யிவையுஞ் சிலவோ விளையாடி
ஏசு மிடமீதோ விண்ணோர்க ளேத்துதற்குக்
　　கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளுந்
தேசன் சிவலோகன் றில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்
　　ஈசனார்க் கன்பார்யா மாரேலோ ரெம்பாவாய்.

இது சர்வபூததமனி என்னுஞ் சக்தி **பலப்பிரமதனி** என்னுஞ் சக்தியைத் துயிலெழுப்பியதாகக் கூறப்பட்டது. (உ)

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்
　　அத்த னானந்த னமுதனென் றள்ளூறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்
　　பத்துடையீ ரீசன் பழவடியீர் பாங்குடையீர்
புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ
　　எத்தோநின் னன்புடைமை யெல்லோ மறியோமோ
சித்த மழகியார் பாடாரோ நஞ்சிவனை
　　யித்தனையும் வேண்டு மெமக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

இது பலப்பிரமதனி என்னுஞ் சக்தியும் அவளோடு வந்தவர்களும் **பலவிகாணி** என்னுஞ் சக்தியைத் துயிலெழுப்பியதாகக் கூறப்பட்டது. (௩)

ஒண்ணித் திலநகையா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ
　　வண்ணக் கிளிமொழியா ரெல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோ மவ்வளவும்
　　கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே

ஆய் - திருத்தமாகச் செய்யப்பட்ட ஆபரணத்தை அணிந்தவளே; தேசன் - ஒளியுருவன்; அன்பு ஆர் - அன்புபொருந்திய. (௩) நகை - பல்; அள்ளூறி - வாயூறி; கடை - கதவு; பத்து - பற்று; பாங்கு - உரிமை; புத்து - புதிய; அழகியார் - செம்மையையுடையார். (௪) ஒண் - ஒளி; நித்திலம் - முத்து; மருந்து-அமிர்தம்; விழுப்பொருள்- மேலான பொருள். (௫) மலை - அண்ணாமலை, அதாவது இறுமாப்

விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்
கண்ணுக் கினியானைப் பாடிக் கசிந்துள்ளம்
உண்ணெக்கு நின்றுருக யாமாட்டோ நீயேவந்
தெண்ணிக் குறையிற் றுயிலேலோ ரெம்பாவாய்.

இது பலவிகாணி என்னுஞ் சக்தியும் அவர்களோடு வந்தவர்களும் கலவிகாணி என்னுஞ் சக்தியைத் துயிலெழுப்பியதாகக் கூறப்பட்டது.

மாலறியா நான்முகனுங் காணா மலையினைநாம்
போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
பாலூறு தேன்வாய்ப் படிறீ கடைதிறவாய்
ஞாலமே விண்ணே பிறவே யறிவரியான்
கோலமு நம்மையாட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேயென்
றோலமிடினு முணரா யுணராய்காண்
ஏலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

இது கலவிகாணி என்னுஞ் சக்தியும் அவளோடு வந்தவர்களும் காளி என்னுஞ் சக்தியைத் துயிலெழுப்பியதாகக் கூறப்பட்டது. (௫)

மானேநீ நென்னலை நாளைவந் துங்களை
நானே யெழுப்புவ னென்றலு நாணுமே
போன திசைபகரா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ
வானே நிலனே பிறவே யறிவரியான்
தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
ஊனே யுருகா யுனக்கே யுறுமெமக்கும்
ஏனோர்க்குந் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

இது காளி என்னுஞ் சக்தியும் அவளோடு வந்தவர்களும் கௌமாரி என்னுஞ் சக்தியை துயிலெழுப்பியதாகக் கூறப்பட்டது. (௬)

புப்படைத்தோர் சாரவொண்ணுமலை; (அண்ணுதல் - சார்தல்) பொக்கங்கள் - பொய்கள்; படிறீ - வஞ்சகியே; சீலம் - குணம்; ஏலம் - மயிர்ச்சாந்து. (௬) நென்னல் - முன்னைநாள், நேற்று;

அன்னே யிவையுஞ் சிலவோ பலவமரர்
 உன்னற் கரியா னொருவ னிருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னாவென் னாமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
என்னானை யென்னரைய னின்னமுதென் றெல்லோமுஞ்
 சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறா யின்னந் துயிலுதியோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

இது ரௌத்திரி என்னுஞ் சக்தியும் அவளோடு வந்தவர்களும் ஜ்யேஷ்டை என்னுஞ் சக்தியைத் துயிலெழுப்பியதாகக் கூறப் பட்டது. (எ)

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்
 ஏழி லியம்ப வியம்பும்வெண் சங்கெங்கும்
கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோங் கேட்டிலையோ
வாழியீ தென்ன வுறக்கமோ வாய்திறவாய்
 ஆழியா னன்புடைமை யாமாறு மிவ்வாறோ
ஊழி முதல்வனாய் நின்ற வொருவனை
 ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

இது ஜ்யேஷ்டை என்னுஞ் சக்தியும் அவளோடு வந்தவர்களும் வாமை யென்னுஞ் சக்தியைத் துயிலெழுப்பியதாகக் கூறப்பட்டது. இவ்வாறு நவசக்திகளாலும் பிரபஞ்சகாரியம் நடவா நிற்கும். (அ)

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே

புலர்ந்தின்றோ - விடிந்ததில்லையோ; தலை அளித்து - காத்து; வான் - மேன்மை; உறும் - தரும். (எ) உன்னற்கு நினைத்தற்கு; ஒருவன் - ஒப்பற்றவன்; இருஞ்சீரான் பெரிய சிறப்பமைந்தவன்; என்னானை - என்யானை; வாளா - சும்மா. (அ) கோழிசிலம்ப - சேவல்கள்கூவ; சிலம்புங்குருகு - சப்திக்கும் பறவைகள்; ஏழில்- ஏழிசைபோல்; கேழ்இல் - ஒப்பில்லாத; ஆழியான் - சக்கரத்தை யுடையவன் (திருமால்); ஏழைபங்காளன் - ஏழைகள் பங்கிலிருப் பவன், உமையொருபாகன். (கூ) முன்னைப் பழம்பொருட்கும -

உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
  உன்னடியார் தாள்பணிவோ மாங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
அன்னவரே யெங்கணவ ராவா ரவருகந்து
  சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்
இன்ன வகையே யெமக்கெங்கோ னல்குதியேல்
  என்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய்.

இந்தத் திருப்பாசுரமுதல் ஏனையவும் நவசத்திகள் தம்மிற்றாமே கூறினவாகும்.

பாதாள மேழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
  போதார் புனைமுடியு மெல்லாப் பொருண்முடிவே
பேதை யொருபாற் றிருமேனி யொன்றல்லன்
  வேதமுதல் விண்ணோரு மண்ணுந் துதித்தாலும்
ஓத வுலவா வொருதோழன் றொண்டருளன்
  கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகாள்
ஏதவனூ ரேதவன்பே ராருற்றா ராரயலார்
  ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
  கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி

அநாதியாயுள்ளவர்களுக்கெல்லாம்; பின்னை - பின்புள்ளை; புதுமைக்கும் - அநுபவிப்பவர்களுக்கும்; பேர்த்தும் அப்பெற்றியனே - மேன்மேலும் நவநவமாகத் தோன்றும் இன்பத்தைக் கொடுப்பவனே; உன்னடியார் - அனுசதாசிவர், அஷ்டவித்தியேசுரர், சப்தகோடி மஹாமந்திரேசுரர்; சொன்னபரிசே தொழும்பாய்ப்பணிசெய்வோம் - சொன்னவண்ணம் தொண்டராகி ஏவல்செய்வோம், அதாவது அவர்களேவலால் அசுத்த மாயையைப் பிரேரியாநிற்போம்; நல்குதியேல் - கிருபை செய்வையாயின். (௯) சொற்கழிவு - சொல்லுக்கு அளவுபடாதது; ஒன்றல்லன் - ஒருவடிவல்லன; உலவா - முடியாத; உளன் - உள்ளத்திலிருப்பவன்; குலத்து - மேன்மையுடைய; பிணாப்பிள்ளை - பெண்பிள்ளை, (வாமை முதலிய நவ சத்திகள்); "ஏது அவன் ஊர், ஏது அவன் பேர், ஆர் உற்றார், ஆர் அயலார், ஏது அவனைப்பாடும்பரிசு" என்றதனால் ஒன்றுமில்லாத பரமசிவத்தைப் பாசபந்திகளான ஜீவர்கள் மும்மலமும் நீங்கப்பெற்று அவரைப்போல் ஒன்றுமில்லாதவர்களானாற்றான் அவரை யடை

ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்கா ணாரழல்போல்
  செய்யாவெண் ணீறாடி செல்வா சிறுமருங்குன்
மையார் தடங்கண மடந்தை மணவாளா
  ஐயாநீ யாட்கொண் டருளும் விளையாட்டில்
உய்வார்க ளுய்யும் வகையெல்லா முய்ந்தொழிந்தோம்
  எய்யாமற் காப்பா யெமையேலோ ரெம்பாவாய். (கக)

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநா மார்த்தாடும்
  தீர்த்தனற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
கூத்தனிவ் வானுங் குவலயமு மெல்லோமும்
  காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி
வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
  ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய வணிகுழன்மேல் வண்டார்ப்பப்
பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
  ஏத்தி யிருஞ்சுனைநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். (கஉ)

பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்
  அங்கங் குருகி னத்தாற் பின்னு மரவத்தால்
தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினல்
  எங்கள் பிராட்டியு மெங்கோனும் போன்றிசைந்த
பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநஞ்
  சங்குஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்

யலாமென்பது கருத்தாம். (கக) மொய்யார் - வண்டுகள் நிறைந்த; முகேர் - ஓர்வகைச்சத்தம்; குடைந்து - முகந்து; செய்யா - செந்நிறமுடையவனே; மருங்குல் - இடை; விளையாட்டில் - லீலையில், அநாயாசமாய் எளிதாகச்செய்யுந்தொழிலில். அது சூரிய சந்நிதானத்தில் தாமரை முகைகள் விகசித்தல்போலச் சந்நிதான விசேஷமாய் நிகழ்வது. அதன்கருத்து என்னையோவெனின், ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தகாலத்துச் சுவர்க்காதிபோகங்களையும் முத்திகாலத்து வீடுபேற்றையும் கொடுத்தற்பொருட்டே. (கஉ) ஆர்த்த - பிணித்த; தீர்த்தன் - பரிசுத்தன்; குரு - வேதாகம சாஸ்திரவுணர்ச்சியும் உண்மை அறிவுமுள்ளோன்; குவலயம் - பூமண்டலம்; வார்கலைகள் - நெடிய ஆடைகள்; அரவம் - சத்தம்; குடைந்து - முழுகி. (கங) அங்கம் - அடையாளம்; குருகு - வளையல், பறவை; அரவம் - பாம்பு, சத்தம்; மலம் - மும்மலம், அழுக்கு; மடு - குளம்; சங்கம் -

கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்
   பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௩

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
   கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்
சீதப் புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
   வேதப் பொருள்பாடி யப்பொருளா மாபாடிச்
சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
   ஆதி திறம்பாடி யந்தமா மாபாடிப்
பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்
   பாதத் திறம்பாடி யாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௪

ஓரொருகா லெம்பெருமா னென்றென்றே நம்பெருமான்
   சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
நீரொருகா லோவா நெடுந்தாரை கண்பனிப்பப்
   பாரொருகால் வந்தனையான் விண்ணோரைத் தான்பணியாள்
பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவ ராமாறும்
   ஆரொருவ ரிவ்வண்ண மாட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
   யேருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௫

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்
   என்னத் திகழ்ந்தெம்மை யாளுடையா ளிட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேல்
   பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்

சங்குவளையல்; சிலம்பு - காற்சிலம்பு; பொங்க - பூரிக்க. (௧௪) காதார் குழை - காதிலுள்ள குண்டலம்; கலன் - ஆபரணம்; கோதை - பூமாலை; ஆடி - மூழ்கி; வேதப்பொருள் - சிவபிரான; அப்பொருள் ஆம்ஆறு - சிவபிரான் அந்த வேதப்பொருளாகும் வகை; திறம் - தன்மை; சூழ் - வளைவாகிய; தார் - மாலை; பெய்வளை - [illegible] யிடப்பட்ட வளையலையுடைய உமாதேவி. (௧௫) ஓரொருகால் - எவ்வொருகாலத்திலும்; ஒருகால் - ஒருகாலும்; வாய் ஓவாள் - வா[illegible] ன்றும் நீங்காள்; பனிப்ப - அளிக்க; வித்தகர் - ஞான உருவினர். (௧௬) முன் - எதிரிலுள்ள; கடல் - கடல்நீரை; சுருக்கி - [illegible] கொண்டு; இட்டிடையின் - சிற்றிடைபோல; பொலிந்து

என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை யாளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலா வெங்கோமா னன்பர்க்கு
முன்னி யவணமக்கு முன்சுரக்கு மின்னருளே
யென்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய். (௧௬)

செங்க ணவன்பாற் றிசைமுகன்பாற் றேவர்கள்பால்
எங்கு மிலாததோ ரின்பநம் பாலதாக்
கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் மில்லங்க டோறு மெழுந்தருளிச்
செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை
அங்க ணரசை யடியோங்கட் காரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்
பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௭)

அண்ணா மலையா னடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
கண்ணா ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணா ரொளிமழுங்கித் தாரகைக டாமகலப்
பெண்ணாகி யாணா யலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். (௧௮)

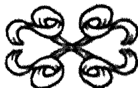
உங்கையிற் பிள்ளை யுனக்கே யடைக்கலமென்
றங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் மச்சத்தால்
எங்கள் பெருமா னுனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க

பிரகாசித்து; சிலம்பி - சப்தித்து; குலவி - விளங்கப்பெற்று; முன்னி - முந்தி; அவண் - அவ்விடத்து; நமக்குமுன் - நம்மீது. (௧௭) கொங்குஉண் கருங்குழலி - மணந்தங்கிய கரிய கூந்தலையுடைய பெண்ணே; கோதாட்டி - சீராட்டி; அங்கண் - கிருபாநோக்கம். (௧௮) வீறு-ஒளி, பெருமை; கண்ஆர் - பெருமை பொருந்திய; இரவி - சூரியன்; கார் - மேகம்; கரப்ப - மறைய; தாரகைகள் - நட்சத்திரங்கள்; பிறங்கு ஒளிசேர் - விளங்குகின்ற ஒளிபொருந்திய. (௧௯) கங்குல் - இரவு; ஞாயிறு - சூரியன். (௨௰) ஆதி - முதன்மை;

எங்கை யுனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கிப் பரிசே யெமக்கெங்கோ னல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

போற்றி யருளுகநின் னாதியாம் பாதமலர்
போற்றி யருளுகநின் னந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றியெல் லாவுயிர்க்கு மீறா மிணையடிகள்
போற்றிமா னான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்
போற்றியா முய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியா மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அந்தம் - முடிவிடம்; தோற்றம் - பிறப்பிடம்; போகம் - போக ரூபம்; ஈறும் - லயவிடம்; நீர் ஆடு - நீராட்டம்.

செந்தளிர்கள், பூங்கழல்கள், புண்டரிகம் (தாமரை), பொன் மலர்கள் இவையாவும் பாதங்களையே உணர்த்துகின்றன.

தோற்றமாம், போகமாம், ஈறாம், காணாத, ஆட்கொண்டருளும் ஆகிய இவ்வைந்தும் பஞ்சகிருத்தியங்களைத் தெரிக்கின்றன.

திருவம்மானை

ஆநந்தக்களிப்பு

எ-து. சுகமேலீடு.

திருவண்ணாமலையி லருளிச் செய்யப்பட்டது.

ஒப்புமைபற்றிவந்தவாறடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செங்க ணெடுமாலுஞ் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமு மாட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கண னந்தணனா யறைகூவி வீடருளும்
அங்கருணை வார்கழலே பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௧)

பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத் தார்புறத்தார்
ஆராலுங் காண்டற் கரியா னெமக்கெளிய
பேராள னென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாரா வழியருளி வந்தென் னுளம்புகுந்த
ஆரா வமுதா யலைகடல்வாய் மீன்விசிறும்
பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௨)

(௧) இடந்தும் - பிளந்தும்; தரம் - கூட்டம்; தென் - அழகு; நன் - நன்மை; அறைகூவி - வலிய அழைத்து; அம்மானை - மகளிரது ஓர் விளையாட்டு. (௨) புறத்தார் - மற்றையுலகங்களிலுள்ளவர்கள்; பேராளன் - புகழையுடையவன்; வாராவழி - புனராவிருத்தியில்லா முத்திநெறி; விசிறும் - வலைவீசின; பேர்ஆசை வாரியனை - பெருங் கருணைக்கடலாயுள்ளவனை. (௩) அவனி - பூமி; எம்தரம் - எமது

இந்திரனு மாலயனு மேனோரும் வானோரும்
அந்தரமே நிற்கச் சிவனவனி வந்தருளி
எந்தரமு மாட்கொண்டு தோட்கொண்ட நீற்றனாய்ச்
சிந்தனையை வந்துருக்குஞ் சீரார் பெருந்துறையான்
பந்தம் பறியப் பரிமேற்கொண் டான்றந்த
அந்தமிலா வானந்தம் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௫)

வான்வந்த தேவர்களு மாலயனோ டிந்திரனும்
கானின்று வற்றியும் புற்றெழுந்துங் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றலையளித்திட்
டூன்வந் துரோமங்க ளுள்ளே யுயிர்ப்பெய்து
தேன்வந் தமுதின் றெளிவி னொளிவந்த
வான்வந்த வார்கழலே பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௬)

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன் றென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை
வெள்ளத் தழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனைத்
தில்லை நகர்புக்குச் சிற்றம் பலமன்னும்
ஒல்லை விடையானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௭)

கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறொருவன்
தீட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாட்டா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாமேலை வீடெய்த
ஆட்டான்கொண் டாண்டவா பாடுதுங்கா ணம்மானாய் (௮)

கூட்டம்; கொண்ட - அணிந்த; பந்தம்பறிய - பிறவிப்பிணிப்பு அகல; பரி-குதிரை. (௬) கான் நின்று வற்றியும் - காட்டில் நின்று உலர்ந்தும்; ஊன் உரோமங்கள்வந்து - உடம்பில் மயிர்சிலிர்த்து; ஒளி வந்த - ஒளியுருவாயெழுந்தருளிவந்த; வான்வந்த - மேன்மையமைந்த. (௭) வல்லாளன் - பேராற்றலுடையவன்; கல்லை - மனமாகிய பாறையை; (௮) கிறி - மாயம்; தீட்டு - சித்திரி; ஆள்தான்கொண்டு - ஆட்படுத்திக்கொண்டு. (௯) உள் - மனம்; உள்ளானை - அந்தர்யா

ஓயாதே யுள்குவா ருள்ளிருக்கு முள்ளானைச்
சேயானைச் சேவகனைத் தென்னென் பெருந்துறையின்
மேயானை வேதியனை மாதிருக்கும் பாதியனை
நாயான நந்தம்மை யாட்கொண்ட நாயகனைத்
தாயான தத்துவனைத் தானே யுலகேழும்
ஆயானை யாள்வானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௭)

பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண் டலத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண் டக்கோவான் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (அ)

துண்டப் பிறையான் மறையான் பெருந்துறையான்
கொண்ட புரிநூலான் கோலமா வூர்தியான்
கண்டங் கரியான்செம் மேனியான் வெண்ணீற்றான்
அண்டமுத லாயினா னந்தமிலா வானந்தம்
பண்டைப் பரிசே பழவடியார்க் கீந்தருளும்
அண்டம் வியப்புறுமா பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௯)

விண்ணாளுந் தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
மண்ணாளு மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானைத்
தண்ணார் தமிழளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானைப்
பெண்ணாளும் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையில்
கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை யாட்கொண்ட
அண்ணா மலையானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (௰)

மியை; தத்துவனை – உண்மையனை. (அ) பரிசு – வெகுமதி; வியன் – பெருமை; கலி – புகழ்; அக்கோவால் – அந்தப்பாண்டியராஜனால். (௯) துண்டப்பிறை - ஒற்றைக்கலை; கோலம் ஆ - அழகியரிஷபம்; அண்டம்முதல் – பிரபஞ்சகாரணன்; பரிசே – முறைப்படி. (௰) தமிழ் அளிக்கும் – தமிழைவளர்க்கும்; தமிழ் தென்மொழியெனவும் பெயர்பெறும். இது கைலாயத்திலும் வழங்கும் பாஷை. தனக்கு எம்மொழியும் இணையில்லாமல் இனிமையாய் விளங்கும். பிறபாஷைகளில் இல்லாத ழகரவொற்றை யுடைமையின் தனித்த ழகரமுடைய

செப்பார் முலைபங்கன் றென்னன் பெருந்துறையான்
தப்பாமே தாளடைந்தார் நெஞ்சுருக்குந் தன்மையினான்
அப்பாண்டி நாட்டை சிவலோக மாக்குவித்த
அப்பார் சடையப்ப னானந்த வார்கழலே
ஒப்பாக வொப்புவித்த வுள்ளத்தா ருள்ளிருக்கும்
அப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கக)

மைப்பொலியுங் கண்ணிகேண் மாலயனோ டிந்திரனும்
எப்பிறவி யுந்தேட வென்னையுந்தன் னின்னருளால்
இப்பிறவி யாட்கொண் டினிப்பிறவா மேகாத்து
மெய்ப்பொருட்கட் டோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேறாய்
எப்பொருட்குந் தானேயா யாவைக்கும் வீடாகும்
அப்பொருளா நஞ்சிவனைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கஉ)

கையார் வளைசிலம்பக் காதார் குழையாட
மையார் குழல்புரளத் தேன்பாய வண்டொலிப்பச்
செய்யானை வெண்ணீ றணிந்தானைச் சேர்ந்தறியாக்
கையானை யெங்குஞ் செறிந்தானை யன்பர்க்கு
மெய்யானை யல்லாதார்க் கல்லாத வேதியனை
ஐயா றமர்ந்தானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கங)

ஆனையாய்க் கீடமாய் மானுடராய்த் தேவராய்
ஏனைப் பிறவாய்ப் பிறந்திறந் தெய்த்தேனை

பாஷையாகும். இது ஐந்தெழுத்தோடு கூடியதால் உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டும், உயிர்மெய்யெழுத்து இருநூற்றுப்பதினாறும் இதில் அடங்கியிருப்பதைக் காணலாம். வேறுபாஷைகளில் இத்தகைய சிறப்பில்லை. வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாத பரம்பொருள் இத்தமிழ்மொழியில் இனித்தனு யிருத்தலினாலே அனேக அரிய பெரிய அற்புதங்கள் செய்தமை பிரத்தியட்சம். இது சிவபெருமானாலே பாண்டிநாட்டில் வளர்க்கப்பட்டது. பேறு - விரும்புகின்ற; தண் - பெருமை. (கக) அப்பு ஆர் - கங்கை தங்கிய; அப்பாலைக்கு அப்பாலை - பிரகிருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனை. (கஉ) தோற்றமாய் - காட்சியாய். (கங) ஆர் - அணியப்பெற்ற; சேர்ந்தறியாக் கையானை - இரண்டு கைகளும் ஒன்றாகச்சேர்த்து குவிக்காத கையை யுடையவனை, நமஸ்காரத்தின்பொருட்டுக் கூப்பி யறியாதகையை யுடையவனை; செறிந்தானை - வியாபித்தவனை.

ஊனையு நின்றுருக்கி யென்வினையை யோட்டுகந்து
தேனையும் பாலையுங் கன்னலையு மொத்தினிய
கோனவன்போல் வந்தென்னைத் தன்றொழும்பிற் கொண்டருளும்
வானவன் பூங்கழலே பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கச)

சந்திரனைத் தேய்த்தருளித் தக்கன்றன் வேள்வியினில்
இந்திரனைத் தோணெரித்திட் டெச்சன் றலையரிந்
தந்தரமே செல்லு மலர்கதிரோன் பற்றகர்த்துச்
சிந்தித் திசைதிசையே தேவர்களை யோட்டுகந்த
செந்தார்ப் பொழில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
மந்தார மாலையே பாடுதுங்கா ணம்மானாய் (கரு)

ஊனா யுயிரா யுணர்வாயென் னுட்கலந்து
தேனா யமுதமுமாய்த் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்
வானோ ரறியா வழியெமக்குத் தந்தருளும்
தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீரொளிசேர்
ஆனா வறிவா யளவிறந்த பல்லுயிர்க்குங்
கோனாகி நின்றவா கூறுதுங்கா ணம்மானாய். (கசு)

சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச் சிவன்றிரடோள்
கூடுவேன் கூடி முயங்கி மயங்கிநின்
றூடுவேன் செவ்வாய்க் குருகுவே னுள்ளுருகித்
தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்
வாடுவேன் பேர்த்து மலர்வே னனலேந்தி
ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்கா ணம்மானாய். (கஎ)

கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியனை
வெளிவந்த மாலயனுங் காண்பரிய வித்தகனைத்

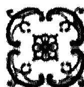
(கச) கீடம்-புழு; பிற ஆய் - பிற உயிர்களுமாய்; ஓட்டு - ஓட்டுதல்; கன்னல்-சர்க்கரை; கோன் - தலைவன்; வானவன்-மேலோன். (கரு) எச்சன் - யாககர்த்தா (தக்கன்); அந்தரம் - ஆகாயம்; சிந்தி - சிதறி; தார் - மலர்; மந்தாரம் - பஞ்சதருக்களில் ஒன்று. (கசு) ஊன் - உடல்; ஒளிசேர் - ஒளிபொருந்திய; ஆனா - விட்டு நீங்காத. (கஎ) பூங்கொன்றை - பொலிவாகிய கொன்றைமலர்; முயங்கி - தழுவி; ஊடு - பிணங்கு; பேர்த்தும் - மீட்டும்; மலர்வேன் - களிப்பேன்.

தெளிவந்த தேறலைச் சீரார் பெருந்துறையில்
எளிவந் திருந்திரங்கி யெண்ணரிய வின்னருளால்
ஒளிவந்தெ னுள்ளத்தி னுள்ளே யொளிதிகழ
அளிவந்த வந்தணனைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

முன்னானை மூவர்க்கு முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
பின்னானைப் பிஞ்ஞகனைப் பேணு பெருந்துறையின்
மன்னானை வானவனை மாதியலும் பாதியனைத்
தென்னானைக் காவானைத் தென்பாண்டி நாட்டானை
என்னானை யென்னப்ப னென்பார்கட் கின்னமுதை
அன்னானை யம்மானைப் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்க ணீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர்வறுப்பான் றொல்புகழே
பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதுங்கா ணம்மானாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

(௧௮) கேழ்கிளரும் - ஒளிவிளங்குகின்ற; வெளிவந்த - (காண்பே மென்று) வெளிப்பட்டுவந்த; அளிவந்த - கருணை செய்த. (௧௯) முன்னானை - முற்பட்டவனை; மன்னானை - நிலைபெற்றவனை; ஆனைக் காவானை - திருவானைக்காவினை யுடையவனை; அமுதை அன்னானை - அமிர்தம் போன்றவனை. (௨௰) கொற்றம் - வெற்றி; தொடர்வு - சம்பந்தம்.

திருப்பொற்சுண்ணம்.

ஆனந்தமனோலயம்

௭ - து. தானன்றி நிற்றல்.

தில்லையி லருளிச் செயப்பட்டது.

எண்சீரடியாசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முத்துநற் றாமம்பூ மாலை தூக்கி
முளைக்குடந் தூபநற் றீபம் வைம்மின்
சத்தியுஞ் சோமியும் பார்மகளும்
நாமக ளோடுபல் லாண்டி சைமின்
சித்தியுங் கௌரியும் பார்ப்பதியும்
கங்கையும் வந்து கவரி கொண்மின்
அத்தனை யாறனம் மானைப் பாடி
ஆடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (க)

பூவியல் வார்சடை யெம்பி ராற்குப்
பொற்றிருச் சுண்ண மிடிக்க வேண்டும்
மாவின் வடுவகி ரன்ன கண்ணீர்
வம்மின்கள் வந்துடன் பாடு மின்கள்

(க) நல்முத்துதாமம் - நல்லமுத்துமாலை; தூக்கி-தொங்கவிட்டு; முளைக்குடம் - முளைப்பாலிகை; கவரி - சாமரம்; ஆட - ஆடுதற்கு; பொற்சுண்ணம் இடித்தும் - பொற்றூள் (கதம்பப்பொடி) இடிப்போம். (உ) பூஇயல்வார் - கொன்றைமலர் பொருந்தியநீண்ட; மாவின்வடுவகிர் - மாம்பிஞ்சின்பிளவு; புறம் - வெளியே; குனிமின்-

கூடுமின் றொண்டர் புறநி லாமே
　　குனிமின் றொழுமினெங் கோனெங் கூத்தன்
தேவியுந் தானும்வந் தெம்மை யாளச்
　　செம்பொன்செய் சுண்ண மிடித்து நாமே.

சுந்தர நீற ணிந்தும் மெழுகித்
　　தூயபொன் சிந்தி நிதி பரப்பி
இந்திரன் கற்பக நாட்டி யெங்கும்
　　எழிற்சுடர் வைத்துக் கொடி யெடுமின்
அந்தரர் கோனயன் றன்பெருமான்
　　ஆழியா னாதனல் வேலன் றாதை
எந்தர மாளுமை யாள் கொழுநற்
　　கேய்ந்தபொற் சுண்ண மிடித்து நாமே.

காசணி மின்க ளுலக்கை யெல்லாம்
　　காம்பணி மின்கள் கறை யுரலை
நேச முடைய வடிய வர்கள்
　　நின்று நிலாவுக வென்று வாழ்த்தித்
தேசமெல் லாம்புகழ்ந் தாடுங் கச்சித்
　　திருவேகம்பன் செம்பொற் கோயில் பாடிப்
பாச வினையைப் பறித்து நின்று
　　பாடிப் பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௩)

அறுகெ டுப்பா ரயனும் அரியும்
　　அன்றி மற்றிந் திரனொ டமரர்
நறுமுறு தேவர் கணங்க ளெல்லாம்
　　நம்மிற்பின் பல்ல தெடுக்க வொட்டோம்

கூத்தாடுங்கள். (௨) நிதி - மங்கலதிரவியங்கள்; கற்பகம் - கற்பக மரம்; சுடர் - தீபங்கள்; ஆழியான்நாதன் - சக்கரமேந்திய திருமாலுக்குத் தலைவன்; எந்தரம்ஆள் - எமது இனத்தையும் ஆண்டருளுகின்ற. (௩) காசு - மணிவடம்; காம்பு - பூண்; கறைஉரல் - கருங்காலிமரத்தால் செய்யப்பட்டஉரல். (௪) அறுகு - குடவிளக்கு முதலியன; நறுமுறு - நல்லமுறிய; செறிவு - நெருக்கம்; முறுவல் - நகம், பல்.

செறிவுடை மும்மதி லெய்த வில்லி
திருவேகம்பன் செம்பொற் கோயில் பாடி
முறுவற்செவ் வாயினீர் முக்க ணப்பற்
காடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௬)

உலக்கை பலவோச் சுவார் பெரியர்
உலகமெ லாமுரல் போதா தென்றே
கலக்க வடியவர் வந்து நின்றார்
கான வுலகங்கள் போதா தென்றே
நலக்க வடியோமை யாண்டு கொண்டு
நாண்மலர்ப் பாதங்கள் சூடத் தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப் பாடி
மகிழ்ந்துபொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௭)

சூடகந் தோள்வளை யார்ப்ப வார்ப்பத்
தொண்டர் குழாமெழுந் தார்ப்ப வார்ப்ப
நாடவர் நந்தம்மை யார்ப்ப வார்ப்ப
நாமுமவர் தம்மை யார்ப்ப வார்ப்பப்
பாடக மெல்லடி யார்க்கு மங்கை
பங்கினை யெங்கள் பரா பரனுக்
காடக மாமலை யன்ன கோவுக்
காடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௮)

வாட்டடங் கண்மட மங்கை நல்லீர்
வரிவளை யார்ப்பவண் கொங்கை பொங்கத்
தோட்டிரு முண்டந் துதைந்தி லங்கச்
சோத்தெம் பிரானென்று சொல்லிச் சொல்லி
நாட்கொண்ட நாண்மலர்ப் பாதங்காட்டி
நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மை யிம்மை
ஆட்கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப் பாடி
ஆடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௯)

(௭) ஓச்சுவார் - வாவிடுவோர்; மலை - மலையரையன். (௮) சூடகம் - கைவளையல்; ஆர்ப்ப - சப்திக்க, ஆரவாரிக்க; பாடகம் ஆர்க்கும் - பாடகம் சப்திக்கும். (௯) மடம் - இளமை; முண்டம் -

வையக மெல்லா முரல தாக
மாமேரு வென்னு முலக்கை நாட்டி
மெய்யெனு மஞ்ச ணிறைய வட்டி
மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
செய்ய திருவடி பாடிப் பாடிச்
செம்பொ னுலக்கை வலக்கை பற்றி
ஐயனணி தில்லை வாண னுக்கே
ஆடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௯)

முத்தணி கொங்கைக ளாட வாட
மொய்குழல் வண்டின மாட வாடச்
சித்தஞ் சிவனொடு மாட வாடச்
செங்கயற் கண்பனி யாட வாடப்
பித்தெம் பிரானொடு மாட வாடப்
பிறவி பிறரொடு மாட வாட
அத்தன் கருணையொ டாட வாட
ஆடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௰)

மாடுநகை வாணி லாவெ றிப்ப
வாய்திறந் தம்பவ ளந்து டிப்பப்
பாடுமி னந்தம்மை யாண்ட வாறும்
பணிகொண்ட வண்ணமும் பாடிப் பாடித்
தேடுமி னெம்பெரு மானைத் தேடிச்
சித்தங் களிப்பத் திகைத்துத் தேறி
ஆடுமி னம்பலத் தாடி னானுக்
காடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௧௧)

மையமர் கண்டனை வான நாடர்
மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன் றன்னை

தலை; துதைந்து - நெருங்கி; சோத்து - அஞ்சலி; நாள்கொண்ட
(...ம்) பருவங்கொண்ட. (௯) அட்டி - அப்பி; மேதகு - மேன்மை
ந்திய. (௰) முத்து - முத்துவடம்; ஆட - அசைய; கயல்
ன்; பனி - நீர்துளித்தல்; ஆட - உண்டாக. (௧௧) மாடு
பக்கம்; எறிப்ப - வீச; திகைத்து - பிரமித்து. (௧௨) அகப்படுத்து

ஐயனை யையர் பிரானை நம்மை
அகப்படுத் தாட்கொண் டருமை காட்டும்
பொய்யர்தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யைப்
போதரிக் கண்ணிணைப் பொற்றொ டித்தோள்
பையர வல்குன் மடந்தை நல்லீர்
பாடிப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே. (கஉ)

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்க ருங்கண்
வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொ ழியீர்
என்னுடை யாரமு தெங்க ளப்பன்
எம்பெரு மானிம வான்ம கட்குத்
தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்ற கப்பன்
தமையனெம் மையன் றாள்கள் பாடிப்
பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கை நல்லீர்
பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்து நாமே. (கங)

சங்க மரற்றச் சிலம்பொ லிப்பத்
தாழ்குழல் சூழ்தரு மாலை யாடச்

உட்படுத்தி; அரி - செவ்வரி; அரவுடை - பாம்பின்படம். (கஉ) மின் - மின்னற்கொடி; கேள்வன் - நாயகன்; மகன்தகப்பன் தமையன் - அக்கினிக்கு உஷ்ணம்போலச் சிவத்தில் அபின்னமாயடங்கி நின்ற அருள் வெளிப்பட்டுச் சத்தியாய் நின்றபோது அச்சத்திக் குச்சிவம் தந்தை முறையாகலின் தகப்பன் எனவும், பஞ்சசத்திகளி னிடமாகச் சதாசிவம் தோன்றியபோது அச்சிவம் சத்திக்குப்புத் திரன் முறையாகலின் மகன் எனவும், (தொழிற்பேதத்தால் சத்தி ஐந்து வகையாகக் கூறப்படினுஞ்சத்தி ஒன்றே), சத்தியின் கூறாகிய உமாதேவியார் தோன்றுவதற்கு முன்னரே சதாசிவம் தோன்றிய படியால் அச்சிவம் சத்திக்கு முன்றோன் முறையில் தமையன் எனவுங் கூறப்பட்டனர். இக்கருத்துபற்றியே ஆதிசக்தி (திரோ தான சக்தியின் கூறாகிய திருமால்) அம்பிகை தோன்றுவதற்கு முன்னரே தோன்றினபடியால் அவ்வம்பிகைக்கு அவர் தமையனு கின்றனர் என்று புராணேதிகாசங்கள் புகழ்ந்து பேசுகின்றன. சிவ சத்தியொன்றே சிவத்துக்குத் தேகமாயும், கரணமாயும், வஸ்திர மாயும், ஆபரணமாயும், ஆயுதமாயும், ஐசுவரியமாயும் இருப்பது போல அதுவே வியாபாரபேத வேறுபாடுகள்பற்றி இவ்வித முறை மையச்சிவத்துக்களித்தென் றுணரற்பாற்று. (கங) சங்கம் - சங்க

செங்கனி வாயித ழுந்து டிப்பச்
சேயிழை யீர்சிவ லோகம் பாடிக்
கங்கை யிரைப்ப் வராவி ரைக்குங்
கற்றைச் சடைமுடி யான்க ழற்கே
பொங்கிய காதலிற் கொங்கை பொங்கப்
பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்து நாமே (௧௪)

ஞானக் கரும்பின் றெளியைப் பாகை
நாடற் கரிய நலத்தை நந்தாத்
தேனைப் பழச்சுவை யாயி னானைச்
சித்தம் புகுந்து தித்திக்க வல்ல
கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டு கொண்ட
கூத்தனை நாத்தழும் பேற வாழ்த்திப்
பானற் றடங்கண் மடந்தை நல்லீர்
பாடிப் பொற்சுண்ண மிடித்து நாமே. (௧௫)

ஆவகை நாமும்வந் தன்பர் தம்மோ
டாட்செயும் வண்ணங்கள் பாடி விண்மேல்
தேவர் கனாவி லுங்கண் டறியாச்
செம்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டுஞ் செல்வச்
சேவக மேந்திய வெல்கொ டியான்
சிவபெரு மான்புரஞ் செற்ற கொற்றச்
சேவக னாமங்கள் பாடிப் பாடிச்
செம்பொன்செய் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௧௬)

தேனக மாமலர்க் கொன்றை பாடிச்
சிவபுரம் பாடித் திருச்சடைமேல்

வளையல; தாழ்குழல - நீண்டகூந்தல; குழ்தரு-வளைந்த; சேஇழை-செம்மையாகிய ஆபரணம்; கற்றை - திரட்சி; பொங்கிய - மிகுந்த; பொங்க - விம்ம. (௧௫) நந்தா - (சுவை) குன்றாத; பழம் - முப்பழம், அதாவது வாழை, மா, பலா; பானல் - கருங்குவளை மலர். (௧௬) ஆவகை - உய்யும்வண்ணம்; வண்ணங்கள் - திறங்கள்; சேவகம் - வீரம். (௧௭) தேனகம் - தேனுக்குஇடம்; மதிப்பிள்ளை - இளஞ்சந்திரன்; ஊன்அகம்ஆம் - தசைக்குஇடமாகிய; போனகம் - உணவு.

வானக மாமதிப் பிள்ளை பாடி
மால்விடை பாடி வலக்கையேந்தும்
ஊனக மாமழுச் சூலம் பாடி
உம்பரு மிம்பரு முய்ய வன்று
போனக மாகநஞ் சுண்டல் பாடிப்
பொற்றிருச் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௧௭)

அயன்றலை கொண்டுசெண் டாடல் பாடி
அருக்க னெயிறு பறித்தல் பாடிக்
கயந்தனைக் கொன்றுரி போர்த்தல் பாடிக்
காலனைக் காலா லுதைத்தல் பாடி
இயைந்தன முப்புர மெய்தல் பாடி
ஏழையடி யோமை யாண்டு கொண்ட
நயந்தனைப் பாடிநின் றாடி யாடி
நாதற்குச் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௧௮)

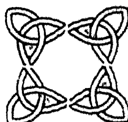
வட்டமலர்க் கொன்றை மாலை பாடி
மத்தமும் பாடி மதியும் பாடிச்
சிட்டர்கள் வாழுந் தென்றில்லை பாடிச்
சிற்றம் பலத்தெங்கள் செல்வம் பாடிக்
கட்டிய மாசுணக் கச்சை பாடிக்
கங்கணம் பாடிக் கவித்த கைம்மேல்
இட்டுநின் றாடு மரவம் பாடி
ஈசர்க்குச் சுண்ண மிடித்து நாமே. (௧௯)

வேதமும் வேள்வியு மாயி னார்க்கு
மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையு மாயி னார்க்குச்
சோதியு மாயிரு ளாயி னார்க்குத்
துன்பமு மாயின்ப மாயி னார்க்குப்

(௧௮) கயம் - யானை; இயைந்தன - கூடின. (௧௯) மாசுணம் - பாம்பு; கவித்த - மூடின. (௨0) மெய்ம்மை பொய்ம்மை, சோதிஇருள், துன்பம் இன்பம், பாதிமுற்று, பந்தம்வீடு, ஆதிஅந்தம் இவையாவும் சிவபிரானது பரிபூரணவியாபகத்தை விளக்கும். இதுவே வேதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸர்வாத்மிகவித்தை. பந்தமுமாயினார்

பாதியு மாய் முற்று மாயி னார்க்குப்
பந்தமு மாய் வீடு மாயி னாருக்
காதியு மந்தமு மாயி னாருக்
காடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே (௨௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வீடுமாயினார் என்பது ஆதியும் அந்தமுமில்லா இறைவன் கேவலம் ஆணவமலத்தில் கட்டுண்டிருந்த ஆன்மாவை வெளிப்படுத்தி, மாயா மலத்தைத் தநுகரண புவனபோகங்களாகக் காரியப்படுத்தி, அவற்றின் வழித்தாய் கன்மமலத்தையுங்காரியப்படுத்தி, அவற்றை அநுபவிக்கச்செய்து, பிறகு ஆணவமலத்தைத் தற்போதவழியில் நிறுத்தி, அவ்வழியால் அம்மலத்திற்குத் தளர்ச்சி வரச்செய்து, இவ்வாறு மூன்றுமலங்களையுங் காரியப்படுத்தி, அவற்றின் சக்திகளை யொருங்கே கெடுத்துப் பின்னர் முத்தாந்த நிலையில் ஏகபரிபூரண வடிவாய் நிற்கும்படிச்செய்வதால் பந்தமும் வீடுமாயினார் என்றருளியபடியாம்.

திருக்கோத்தும்பி.

சிவனோடைக்கியம்

எ - து. சிவனுடன் இடையறாது நிற்றல்.

தில்லையி லருளிச் செய்யப்பட்டது.

நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியு நாரணனு நான்மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

நானாரென் னுள்ளமார் ஞானங்களா ரென்னையா ரறிவார்
வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேன் மதிமயங்கி
ஊனா ருடைதலையி லுண்பலிதே ரம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௨)

தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே னுண்ணாதே
நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தொறு மெப்போதும்
அனைத்தெலும் புண்ணெக வானந்தத் தேன்சொரியும்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

(௧) கோன் - பிரமன்; செல்வி - சரஸ்வதி; மாவேறுசோதி மேன்மைபொருந்திய ஒளி வடிவினராகிய ருத்ரமூர்த்தி; சேவேறுசே அடி - இடபமூர்ந்த திருவடி; கோத்தும்பீ - அரசவண்டே. (௨) பலி தேர் - பிச்சையைத்தேர்கின்ற. (௩) தினைத்தனை - தினையளவு; குனிப்பு - திருவடியையெடுத்து மடித்துக்குனிந்தாடுங்கூத்து. இது அநுக்கிரஹ கிருத்தியத்தைக்குறிக்கும். அநுக்கிரகமாவது ஆன்மா

கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபின
என்னப்ப னென்னொப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி
வணணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான்கருணைச்
சுண்ணப்பொன னீற்றற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௪)

அத்தேவர் தேவ ரவர்தேவ ரென்றிங்ஙன்
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேது மில்லாதென் பற்றற நான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௫)

வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள்குலங் கல்வியென்னும்
பித்த வுலகிற் பிறப்போ டிறப்பென்னும்

வின் வியாபகநிலையில் ஸர்வஞ்ஞத்வாதி குணங்களை விளங்கச்செய்தல். திருவடியாவது இறைவனுடைய அருள். அதை உயரவெடுத்தலாவது அவ்வருளை ஆன்மாவினிடத்தில் மேலிடச்செய்தல். அதை மடித்தலாவது அவ்வருளை என்றும் நிலைபெறவித்தல். ஆக்கநிருத்தியும் சுகப்பேறுமாகிய இருதொழில்கள் இறைவனது சக்தியால் நடைபெறுமெனபது தோன்ற அச்சக்திவடிவாகிய இரண்டு திருவடிகளில் ஒனறு (திரோபவ சக்தி) மலத்தைப் பக்குவப்படுத்தி மேலிடாது அழுத்த, மற்றொன்று (ஞான சக்தி) ஆன்மவியாபக முழுதும் மேற்பட்டு நின்று, நிரந்தரம் ஆனந்தத்தேன் சொரிந்து கொண்டு நிற்பதாம். இதுவே தாண்டவேசுரரது திருக்கூத்தின் பிரபாவம். (௪) கண்ணப்பன் ஒப்பது ஓர் அன்பு - கண்ணப்பதேவரை நிகர்த்ததாகிய ஒப்பற்றதலையன்பு. இதனால் கண்ணப்பதேவருக்கு ஒப்பானது அன்பும், அன்புக்கு ஒப்பானவர் கண்ணப்பதேவருமேயாம். அன்புக்கு வேறொரு உவமானப்பொருள் பிரபஞ்சத்தில் கிடையாது. அன்பும் சிவமும் இரண்டு பொருள்களல்ல வென்றும், அன்பேசிவம், சிவமே அன்பு என்றும் நஞ்சித்தாந்த சைவங்கூறும். ஆனமையின் கண்ணப்பதேவரே சிவமென்றறியற்பாலர். சிவத்திற்குரிய **ஞானவடிவம்** புறத்தே ஆசிரியவுருவத்திலும், அவரது **அன்புவடிவம்** அகத்தே ஆன்மாவினிலும் காண்டற்குரியதாம். என் ஒப்பு இல் - எனக்குச் சமானமில்லாத; வண்ணம் - ஈனகம்; சுண்ணம் - பொடி. (௫) அத்தேவர் தேவர் - அந்தத்தேவரே தேவர்; அவர் தேவர் - அவரே தேவர்; பொய்த்தேவு - ஜீவலிங்கமாகிய பிறப்பிறப்புள்ள பொய்த்தேவர்கள்; பத்து - பற்று; மெய்த்தேவர் - ...புக்களை நீக்கும் மெய்யான தேவர். (௬) வைத்த - ஈட்டி
பித்தவுலகு - பித்தங்கொண்டவுலகு. (௭) சட்டோ - செம்

சித்த விகாரக் கலக்கந் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவர்க்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௬)

சட்டோ நினைக்க மனத்தமுதாஞ் சங்கரனைக்
கெட்டேன் மறப்பேனோ கேடுபடாத் திருவடியை
ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரைநா முருவறியோம்
சிட்டாய சிட்டற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௭)

ஒன்றாய் முளைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
என்றாதை தாதைக்கு மெம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௮)

கரணங்க ளெல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்க ளேசென்று சார்தலுமே தானெனக்கு
மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௯)

நோயுற்று மூத்துநா னுந்துகன் றாயிங்கிருந்து
நாயுற்ற செல்வ நயந்தறியா வண்ணமெல்லாம்
தாயுற்று வந்தென்னை யாண்டுகொண்ட தன்கருணைத்
தேயுற்ற செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௰)

வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலிய னென்னாதே
கன்னெஞ் சுருக்கிக் கருணையினா லாண்டுகொண்ட
வன்னந் திளைக்கு மணிதில்லை யம்பலவன்
பொன்னங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (௧௧)

மையாக; ஒட்டாத - அடையவொட்டாத; சிட்டாய சிட்டன் - மேன்மையாகிய பெரியோனை, சிரேஷ்டன். (௮) கவடு - கிளைகள்; சிவிகை - பல்லக்கு. (௯) கரணங்கள் - அகக்கரணம் புறக்கரணம்; கறை - விஷம்; மிடறு - கண்டம்; சரணங்கள் - திருவடிகள்; சார்தலுமே - அடைதலுமே, அத்திருவருட்டுணையாலே தற்போதங்கெட்டுச் சிவபோதம் மேலிட்டு ஜீவச்செயலெல்லாம் சிவச்செயலாயடைதலாம். (௰) நுந்து - தள்ளப்பட்ட; நாய் - நாயினேன்; உற்ற - மிக்க; தாயுற்று வந்து - தாய்போலெழுந்தருளிவந்து; தேயுற்ற - தேசுற்ற, ஒளி மிகுந்த. (௧௧) வன்னந் திளைக்கும் - அழகு நிரம்பின. (௧௨) தீ - இக.

நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெருமையனைச்
சீயேது மில்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளும்
தாயான வீசற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

நான்றனக் கன்பின்மை நானுந்தா னும்மறிவோம்
தானென்னை யாட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவார்
ஆன கருணையு மங்குற்றே தானவனே
கோனென்னைக் கூடக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ.

கருவா யுலகினுக் கப்புறமா யிப்புறத்தே
மருவார் மலர்க்குழன் மாதினொடும் வந்தருளி
அருவாய் மறைபயி லந்தணனா யாண்டுகொண்ட
திருவான தேவற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

நானுமென் சிந்தையு நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் றையலுந் தாழ்சடையோ னாண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளு மாகடலு மாயபிரான்
தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

உள்ளப் படாத திருவுருவை யுள்ளுதலும்
கள்ளப் படாத களிவந்த வான்கருணை
வெள்ளப் பிரானெம் பிரானென்னை வேறேயாட்
கொள்ளப் பிரானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

பொய்யாய செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாடோறும்
மெய்யாக் கருதிக் கிடந்தேனை யாட்கொண்ட
ஐயாவென் னாருயிரே யம்பலவா வென்றவன்றன்
செய்யார் மலரடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

ழ்ச்சி; ஏதும் - சிறிதும். (௧௨) ஆன - உண்டான; அங்குஉற்றே -
அங்கு மிகுந்ததே. (௧௩) கரு - பிறப்பிடம்; திருஆன - அழகிய
(௧௫) உள்ளப்படாத - நினைக்கமுடியாத; உள்ளுதலும் - பாவனை
மாய் அருளைக்கொண்டு நினைத்தலும்; களிவந்த - களிப்புமிகுந்த
(௧௬) அம்பலவா - பொன்னம்பலவனே; செய்யார்மலர் - செந்நி
பொருந்திய தாமரைமலர். (௧௭) துகில் - ஆடை; குழை - குண்ட

தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருடோடும்
பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியும்
சூலமுந் தொக்க வளையு முடைத்தொன்மைக்
கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ. (கசு)

கள்வன் கடியன் கலதியிவ னென்னாதே
வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தா னென்மனத்தே
உள்ளத் துறுதுய ரொன்றொழியா வண்ணமெல்லாம்
தெள்ளுங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (ககூ)

பூமே லயனோடு மாலும் புகலரிதென்
றேமாறி நிற்க வடியே னிருமாக்க
நாய்மேற் றவிசிட்டு நன்றாய்ப் பொருட்படுத்த
தீமேனி யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. (உ0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

லம்; தொக்க – திரண்ட. இந்தப்பாசுரம் அர்த்தநாரீசுர பெரிய கோலத்தைக்கூறியதாகலின் தோல், குழை, நீறுமுதலியவை முதல்வனுக்கும், துகில், தோடு, பசுஞ்சாந்து முதலியவை முதல்விக்குங் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. சூரியன் ஒரே பொருளாயிருப்பினும் குணத்தன்மை குணித்தன்மை என்னுந்தன்மை வேறுபாட்டால் சூரியன் ஒளி யென இருவகையாய் எண்ணப்படுவதுபோல் சிவம் ஒரே பொருளாயினும் குண குணிபாவத்தால் அம்மை அப்பாவென இருமையாக மதிக்கப்படுகின்றது. அவ்வுண்மை விளங்கவே இந்தப் பண்டைக்கோலம் ஏற்பட்டது. (அம்மையென்றால் பெண்ணுருவமன்று). உலகத்திலுள்ள எந்தப்பொருளினும் இவ்வித குணத்தன்மை குணித்தன்மை இல்லாம லிருக்கவில்லை யாதலின் அவையாவும் அம்மை யப்பனைப்போல் உள்பொருளே யன்றி மித்தையல்ல. ஆனாலவை காரியரூபத்தில் நிலையில்லாதன. காரணத்தில் உள்ளன. எனவே, காரணத்தில் தோன்றாது சூக்ஷ்மமாய் நின்று காரியத்தில் ஸ்தூலமாய் விளங்கித்தோன்றி நிற்கும். (ககூ) கடியன் – கொடியன்; கலதி – மூதேவி; வரவர – நாளுக்குநாள்; தெள்ளும்-தெளிந்த. (உ0) ஏமாறிநிற்க – தடுமாறிநிற்க, எத்துணைப் பெரியாராயினும் அன்பரல்லாதார்க்கு அரியராய் மிகச்சேய்மைக் கண்ணும், அஃதுடையாரெவராயினும் அவர்களுக் கெளியராய் மிக அணிமைக்கண்ணும் இருப்பது அவரது அசாதாரணகுண மென்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

திருத்தெள்ளேணம்.

சிவனோடடைவு

எ - து. சிவனுடனே சென்று கூடுதல்

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

இதுவுமது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநா மறியவோ ரந்தணனா யாண்டுகொண்டான்
ஒருநாம மோருருவ மொன்றுமில் லார்க்காயிரம்
திருநாமம் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

திருவார் பெருந்துறை மேயபிரா னென்பிறவிக்
கருவே ரறுத்தபின் யாவரையுங் கண்டதில்லை
அருவா யுருவமு மாயபிரா னவன்மருவும்
திருவாரூர் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

அரிக்கும் பிரமற்கு மல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளு மென்பதுகேட் டுலகமெல்லாம்
சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

அவமாய தேவ ரவகதியி லழுந்தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி
நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலு நாமொழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

(௧) உரு - வடிவம்; தெள்ளேணம் - மகளிர்விளையாட் டொன்று. (௨) திரு - அழகு, செல்வம்; மருவும் - எழுந்தரு ளியிருக்கின்ற. (௪) அவமாய - வீணாகிய; தேவர் - பிறப்பிறப்

அருமந்த தேவ ரயன்றிருமாற் கரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோ ருகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்
கருவெந்து வீழக் கடைக்கணித்தென் னுளம்புகுந்த
திருவந்த வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௫)

அரையாடு நாக மசைத்தபிரா னவனியின்மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிறம்
உரையாட வுள்ளொளியாட வொண்மாமலர்க் கண்களினீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௬)

ஆவா வரியயனிந் திரன்வானோர்க் கரியசிவன்
வாவாவென் றென்னையும்பூ தலத்தேவலித் தாண்டுகொண்டான்
பூவா ரடிச்சுவ டென்றலைமேற் பொறித்தலுமே
தேவான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௭)

கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போ டிறப்பென்னும்
அறம்பாவமென் றிரண்டச்சந் தவிர்த்தென்னை யாண்டுகொண்டான்
மறந்தேயுந் தன்கழனான் மறவாவண்ண நல்கியவத்
திறம்பாடல் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௮)

கன்னா ருரித்தென்ன வென்னையுந்தன் கருணையினால்
பொன்னார் கழல்பணித் தாண்டபிரான் புகழ்பாடி
மின்னேர் நுடங்கிடைச் செந்துவர்வாய் வெண்ணகையீர்
தென்னா தென்னா வென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௯)

யுடைய தேவர்; பவம் - மாயம்; காத்து - பிறவி மயக்கத்தைத் தடுத்து; நவம் - புதிய; நாம் ஒழிந்து - நாம் என்னும் ஆன்ம அறிவு அற்று; சிவம் ஆன ஆறு - சிவ அறிவு மாத்திரையாய் ஆனவிதம்; எக்காலத்தும் சிவாநுபவச் செல்வராய் இறைவன் மலரடிக்கீழிருந்த இவர் அவ்வாறு மொழிந்தது உண்மை அறிவுறுத்தும் பொருட்டே. (௫) அருமந்த - அருமருந்தன்ன; கரு - பிறவிக்குமூலம்; கடைக் கணித்து - கடைக்கண்ணால் நோக்கி; திருவந்த - மேன்மையுண்டான. (௬) அரை - இடுப்பு; அசைத்த - கட்டிய; அவனி - பூமி; பங்கு - பாகம்; உள் - மனம்; ஒளி ஆட - ஒளி விளங்க; திரை ஆடும் - அலை வீசும். (௭) ஆவா - ஐயோ; பூஆர் - தாமரைமலர் போன்ற; பொறித்தல் - பதியவைத்தல்; தே - தெய்வத்தன்மை. (௮) கறங்கு ஓலை - சுழலுகிற சருகோலை; காயப்பிறப்பு - தேகத்

கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
புனவே யனவளைத் தோளியொடும் புகுந்தருளி
நனவே யெனைப்பிடித் தாட்கொண்டவா நயந்துநெஞ்ச
சினவேற்க ணீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௰)

கயன்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கனெனைக் கலந்தாண்டலுமே
அயன்மாண் டருவினைச்சுற் றமுமாண் டவனியின்மேல்
மயன்மாண்டு மற்றுமுள்ள வாசகமாண் டென்னுடைய
செயன்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கக)

முத்திக் குழன்று முனிவர்குழா நனிவாட
அத்திக் கருளி யடியேனை யாண்டுகொண்டு
பத்திக் கடலுட் பதித்த பரஞ்சோதி
தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கஉ)

பார்பாடும் பாதாளர் பாடும்விண் ணோர்தம்பாடும்
ஆர்பாடுஞ் சாரா வகையருளி யாண்டுகொண்ட
நேர்பாடல் பாடி நினைப்பரிய தனிப்பெரியோன்
சீர்பாடல் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கங)

மாலே பிரமனே மற்றொழிந்த தேவர்களே
நூலே நுழைவரியா னுண்ணியனாய் வந்தடியேன்
பாலே புகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவகத்தால்
சேலேர்கண் ணீர்மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (கச)

உருகிப் பெருகி யுளங்குளிர முகந்துகொண்டு
பருகற் கினிய பரங்கருணைத் தடங்கடலை

தோற்றம். (க) பணித்து - வணங்குவித்து; அடங்கு - அயர்கின்ற. (௰) புனம் வேய் அன - புன மூங்கிலை யொத்த; வளை - தொடி; நனவு-சாக்கிராவஸ்தை. (கக) கயல் - கயல்மீன்; அயல்மாண்டு-அன்னியமானவை அற்று; வாசகம் - சொற்கள்; செயல் மாண்ட ஆறு - செய்கையற்ற விதம், அதாவது சும்மாவிருத்தல். எனது செயல் நினதுசெயல் என்றபடி அவ்விடத்து யானெனும் தன்மையின்றாம். (கஉ) நனி - மிகவும்; அத்தி - யானை. (கங) பார்பாடும் - பூமியிலுள்ளோரிடத்தும்; பாதாளர் - பாதாள லோகத்தார்; விண்ணோர்தம் - தேவலோகத்தார்; ஆர்பாடும் - எவரிடத்தும். (கச) அடியேன்பால் - அடியேன் பக்கல்; பாவகம் - இயல்பாயுள்ள கருணைக்குணம். (கரு)

மருவித் திகழ்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
திருவைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

புத்தன் புரந்தரா தியயன்மால் போற்றிசெயும்
பித்தன் பெருந்துறை மேயபிரான் பிறப்பறுத்த
அத்த னணிதில்லை யம்பலவ னருட்கழல்கள்
சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௧௬)

உவலைச் சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திரமாம்
சவலைக் கடலுள ளாய்க்கிடந்து தடுமாறும்
கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைக டந்தருளும்
செயலைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௧௭)

வான்கெட்டு மாருத மாய்ந்தழனீர் மண்கெடினுந்
தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்
கூன்கெட் டுயிர்கெட் டுணர்வுகெட்டெ னுள்ளமும்போய்
நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. (௧௮)

திரு - பாக்கியம், புண்ணியம். (௧௬) புத்தன் - என்றும் புதுமையை யுடையவன். (௧௭) உவலைச்சமயங்கள் - பொய்மதங்கள்; அவை இம்மைக்கேற்ற சில சுகவழிகளை மட்டும் கவனித்தனவே யன்றி மறுமை, வீடு இவற்றிற்குரிய அறிவு படைத்தனவல்ல. அவற்றிற்குக் காரணம் அவரவரது அபக்குவ நிலையே. ஆதலாலவை சாவி போம்சமயங்கள். சவலைக் கடல் - மெலிவுக்குக் காரணமாகிய கடல்; கவலை - துன்பம். (௧௮) கெட்டு - அழிந்து; சலிப்பு - சலித்தல்; ஊன் - இந்திரியம்; உயிர் - பிராணன்; உணர்வு - கரணவுணர்ச்சி; உள்ளம் - புருஷதத்துவம், உள்ளந்தக்கரண வுணர்ச்சி, ஜீவ அறிவு, தற்போதம், (அது ஆன்ம அறிவையிடமாகக் கொண்டிருப்பது); நான்-சேடமாய்த் தனித்துநின்ற ஆன்ம அறிவு; கெட்ட ஆறுபாடி - கெட்ட விதத்தைப்பாடி, அது அக்கினியானது விறகு முதலியவற்றைத் தகித்துவிட்டுத் தானும் நசித்துப்போகிறது போல் ஆன்ம அறிவும் பக்க நிவர்த்தி செய்துவிட்டுத் தானும் அடங்கிவிடும். உண்மை இவ்வாறிருக்க அந்தக் கரணதண்டம் புறக்கரணதண்டஞ் செய்ய சக்தியற்ற அற்ப அறிவிலிகளுங் கூட நீரில் பிரதிபிம்பிக்கின்ற கனிகளையருந்தி மகிழ்வார்போன்று நானே பிரமம், என்னிறைவே பரிபூரணம் என்று பிதற்றுதல் செய்துகொண்டு அவ் பின்வழிநின்று அதனால் துயகதிபெறுது பங்கயாசனன் முதல் தேவரும், பாருள பெரியோரும், கங்கையாதி தீர்த்தமும், தேசமும்,

விண்ணோர் முழுமுதல் பாதாளத் தார்வித்து
மண்ணோர் மருந்தயன் மாலுடைய வைப்படியோம்
கண்ணார வந்துநின்றான் கருணைக் கழல்பாடித்
தென்னாதென் னாவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

குலம்பாடிக் கொக்கிற கும்பாடிக் கோல்வளையாள்
நலம்பாடி நஞ்சுண்ட வாபாடி நாடோறும்
அலம்பார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
சிலம்பாடல் பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காலமும், மறைநாலும், அங்கமாறும், மந்திரங்களும், தவங்களும் அசத்தியமென்று பறை யறைந்துகொண்டு வாணாளைக் கழிப்பது யாது பயன் கருதியோ! யமனுக்கு இரையாகவோ! அறியேம். ஆன்ம ஞானங் கைவரப்பெற்ற பின்னர் கூறினும் அடுத்த ஜன்மமாவது சைவமாஞ் சமயஞ்சார வழுண்டாகலாம். சிவதா! சிவதா!! அகர வேதாந்தம் எற்றுக்கோ! (கக) வைப்பு - புதையல்; கண்ணார - கண்களால் பருக. (கஉ) குலம் - மேன்மை; கோல் - அழகிய; அலம்பு சப்தித்தலையும் திரையையுமுடைய நீர்.

* திருச்சாழல்.

சிவனுடையகாருணியம்

௭ - து. சிவனுடைய அருட்சத்தி விளையாட்டு.

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

இதுவுமது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதுந் திருவாயான் மறைபோலுங் காணேடீ
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டென்னை
ஈசனவ னெவ்வுயிர்க்கு மியல்பானான் சாழலோ. (௧)

---

(௧) பொங்கு - சீறு; என்னை - யாதுபயன்; இயல்பு - உன்னில் உன்னும் உனாவிடில் விட்டிடும் என்னும் இயல்பு; சாழல் - மகளிர் விளையாட்டிலொன்று. (௨) எல்லார்க்கும் தான் ஈசன் -

* ஈழநாட்டரசனது புதல்வியாகிய ஊமைப்பெண்ணை நம் மணிவாசகப்பிரான் பார்த்து அவளது ஊமைத்தன்மையை நீக்கியதன்றி வித்தியா சாமர்த்தியத்தையும் உண்டாக்கக் கருதி சிவபிரானது புகழ்களைப் பாட்டாகப் பாடி வினாவினாரெனவும், உடனே "விரும்புந் திருத்தில்லை யம்பலத்தானருள் மேவிலொரு, துரும்பும் படைத்தளிக்கும் அகிலாண்டத் தொகுதியையே." என்றபடி தற்சுதந்தரமில்லாத அவ்வூமைப்பெண் சிவாதிஷ்டானத்தினாலே பாட்டாகவே விடையகர்ந்தனளெனவும் அறிக. அதுவே திருச்சாழலாம். அன்றியும், புத்தர் வினாவிய தர்க்க வினாக்களுக்கெல்லாம் அவ்வூமைப்பெண் அடிகளது கிருபாகடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தால் வேதசிவாகமங்களை யோதியுணர்ந்த மஹா பண்டிதையைப்போல் வசனரூபமாக எதிருத்தரங் கூறினாளெனவும், அவ்வினா வுத்தரங்களையே திருச்சாழல் என்னுந் திருவாசகமாக சுவாமிகள் ஓதியருளினாரெனவும் புராணங் கூறும்.

என்னப்ப னெம்பிரா னெல்லார்க்குந் தானீசன்
துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது வென்னேடீ
மன்னுகலை துன்னுபொருள் மறைநான்கே வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ.

கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோ னல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனியன் காணேடீ
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்றனிய னாயிடினும்
காயி லுலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ.

அயனை யனங்கனை யந்தகனைச் சந்திரனை
வயனங்கண் மாயா வடுச்செய்தான் காணேடீ
நயனங்கண் மூன்றுடைய நாயகனே தண்டித்தால்
சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குழலாய் சாழலோ.

தக்கனையு மெச்சனையுந் தலையறுத்துத் தேவர்கணந்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதா னென்னேடீ
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி யருள்கொடுத்துச்
செச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன்காண் சாழலோ.

அலரவனு மாலவனு மறியாமே யழலுருவாய்
நிலமுதற்கீ ழண்டமுற நின்றதுதா னென்னேடீ
நிலமுதற்கீ ழண்டமுற நின்றிலனே லிருவருந்தம்
சலமுகத்தா லாங்காரந் தவிரார்காண் சாழலோ.

ஸர்வ ஜீவராசிகளுக்கும் ஈசனாயிருப்பவன் தானொருவனே. எவ்வெவர் எவ்வெத் தேவரைக் குறித்து வழிபாடியற்றினும் முடிவில் அவ்வத் தேவரிடமாக நின்று அவற்றையேற்று அவரவர் வேண்டிய பலன்களை அளிக்கவல்ல முழுமுதற் கடவுள் சிவபெருமானொருவரே யாதலின் எல்லாருக்கும் அவரே ஈசராவர். துன்னம்பெய்கோவணம் - தைத்தலையுடைய அணியத்தகுந்த கோவணம்; துன்னுபொருள் - செறிந்த பல பொருள்கள். (௬) சுடுகாடு - மயானம்; காயின் - கோபிக்கின்; கற்பொடி - கற்றூள். (௭) அனங்கனை - மன்மதனை; அந்தகனை - யமனை; வயனங்கள் - வசைகள்; மாயா - கெடாத; வடு - தழும்பு. (௮) எச்சன் - யாககர்த்தா; தொக்கனவந்து - ஓர்விதசப்தத்தோடுவந்து; மிகைத்தலை - மிகுதியாகிய தலை, அதாவது ஆட்டின் தலை. (௯) அலரவன் - பிரமன்; நிலமுதற் கீழ்

மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாயுமது வென்னேடீ
சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாய்ந்திலளேற் றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ. (எ)

கோலால மாகிக் குரைகடல்வா யன்றெழுந்த
ஆலால முண்டா னவன் சதுர்தா னென்னேடீ
ஆலால முண்டிலனே லன்றயன்மா லுள்ளிட்ட
மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ. (அ)

தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ. (௯)

தானந்த மில்லான் றனையடைந்த நாயேனை
ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணேடீ
ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்த திருவடிகள்
வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ. (ய)

நங்காயி தென்னதவ நரம்போ டெலும்பணிந்து
கங்காளந் தோண்மேலே காதலித்தான் காணேடீ
கங்காள மாமாகேள் காலாந் தரத்திருவர்
தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ. (கக)

கானார் புலித்தோ லுடைதலையூண் காடுபதி
ஆனா லவனுக்கிங் காட்படுவா ராரேடீ

பூமி முதல் கீழ் புவனங்களுக்குங் கீழாக; அண்டம் உற - ஆகாயத்தைப் பொருந்த; சலமுகத்தால் - கோபங்காரணமாக. (எ) சலமுகத்தால் - நீர் உருவால்; தரணி - பூமி; பிலம்முகத்தே - பாதாளத்தினிடத்தில்; (அ) கோலாலம் ஆகி - பேரிரைச்சல் செய்துகொண்டு; கடல்வாய் - கடலினிடத்து; ஆலாலம் - ஆலகால விஷம்; வீடுவர் - மடிவர். (௯) தென்பால் - தென்றிசை; விண்பால் - விண்ணுலகம்; இயோகு எய்தி - யோகத்தையடைந்து; வீடுவர் - அடையப்பெறுவர். (ய) வான் உந்து - விண்ணுலகில் வாழ்கின்ற; வான்பொருள் - மேலான பொருள். (கக) கங்காளம் - தசையற்ற உடம்பின் முழு எலும்பு; ஆமா - ஆம்ஆறு, வந்தவிதம்; இருவர் - பிரம விஷ்ணுக்.

ஆறாறுங் கேளா வயனுந் திருமாலும்
வானோர் கோவும் வழியடியார் சாழலோ.

மலையரையன் பொற்பாவை வாணுதலாள் பெண்திருவை
உலகறியத் தீவேட்டா னென்னுமது வென்னேடீ.
உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனே லுலகனைத்துங்
கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாங் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ.

தேன்புக்க தண்பணைசூழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நட்டம் பயிலுமது வென்னேடீ
தான்புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேற் றரணியெல்லாம்
ஊன்புக்க வேற்காளிக் கூட்டாங்காண் சாழலோ.

கடகரியும் பரிமாவுந் தேருமுகந் தேறாதே
இடபமுகந் தேறியவா றெனக்கறிய வியம்பேடீ.
தடமதில்க ளவைமூன்றுந் தழலெரித்த வந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினான் றிருமால்காண் சாழலோ. (௧௫)

நன்றாக நால்வர்க்கு நான்மறையி னுட்பொருளை
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணேடீ.
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தா னாயிடினுங்
கொன்றான்காண் புரமூன்றுங் கூட்டோடே சாழலோ. (௧௬)

அம்பலத்தே கூத்தாடி யமுதுசெயப் பலிதிரியும்
நம்பனையுந் தேவனென்று நண்ணுமது வென்னேடீ.
நம்பனையு மாமாகே ணான்மறைக டாமறியா
எம்பெருமா னீசாவென் றேத்தினகாண் சாழலோ. (௧௭)

கள். (௧௩) காறூர் - காட்டில் வசிக்கும்; தலையோடு - தலை ஓடு உண்கலம்; காம்பெறி - மயானம் வசர்; அரையன் - அரசன்; வாணுதல் - ஒளி பொருந்திய நெற்றி; தீவேட்டான் - அக்கினி முன் மணஞ் செய்தான்; கலைநவின்ற - சாஸ்திரஞ் சொன்ன. (௧௪) தேன்புக்க - தேன்பாய்கிற; பணை - வயல்; நட்டம் - நடனம்; ஊன்புக்க - தசைபொருந்திய; கூட்டு ஆம் - உண்பொருளாம். (௧௫) கடம்கரி - மதயானை; பரிமா - குதிரை; உகந்து - விரும்பி; தடம் - பெரிய; எரித்த - நீறாக்கின; கூட்டோடே - வேரோடு; கொன்றான் - அழித்தான். (௧௭) பலிதிரியும் - பிச்சைக்கு உழலாநின்ற; நண்ணுமது - அடைவது. (௧௮) தடிந்த - சேதித்த; நயனம் இடந்து - கண்

சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ
நலமுடைய நாரணன்ற னயனமிடந் தரனடிக்கீழ்
அலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாழலோ. (கஅ)

அம்பரமாம் புள்ளித்தோ லாலால மாரமுதம்
எம்பெருமா னுண்டசது றெனக்கறிய வியம்பேடீ
எம்பெருமா னேதுடுத்தங் கேதமுது செய்திடினும்
தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண் சாழலோ. (க௯)

அருந்தவருக் காலின்கீ ழறமுதலா நான்கினையும்
இருந்தவருக் கருளுமது வெனக்கறிய வியம்பேடீ
அருந்தவருக் கறமுதனான் கன்றருளிச் செய்திலனேல்
திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ. (உ௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

னைத் தோண்டி; அலர் ஆக இட - தாமரை மலராக இட. (க௯) அம்பரம் - ஆடை; ஆர் - அரிய. (உ௰) அருந்தவர் - சனகாதி நால்வர்; அறம் முதலாம் நான்கு - அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கு; திருந்து - திருந்திய; உலகு இயற்கை - லௌகிக இயல்புகள்.

திருப்பூவல்லி.

மாயாவிசய நீக்குதல்

எ - து. மாயையின் பலத்தை மறுத்தல்.

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

இதுவுமது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இணையார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்க ளத்தனையுந் துறந்தொழிந்தேன்
அணையார் புனற்றில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (க)

எந்தையெந் தாய்சுற்ற மற்றுமெல்லா மென்னுடைய
பந்த மறுத்தென்னை யாண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த விடைமருதி லானந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (உ)

நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்துத்
தாயிற் பெரிதுந் தயாவுடைய தம்பெருமான்

(க) இணையார் - தனக்குத்தானே நிகராயிருக்கிற; திருவடி - ஞானசக்தி கிரியாசக்தியென்னுந் திருவடிகள்; வைத்தலுமே - சூட்டுதலுமே, அது திருவடி தீக்ஷையாம். அத்தீக்ஷை ஆணவமல சக்தியைக் குன்றுவித்துப் பரமுத்தியடைப்பித்தற்கு மிகச்சிறப் புடைத்து. துறந்து - விட்டு; அணைஆர் - அணைபொருந்திய; புணை யாளன் - (பவக்கடல்கடக்க) மரக்கலம்போன்றவன். (உ) அந்தம் - அழகாகிய; இடைமருதில் - திருவிடைமருதூரில்; பொந்தை - பொந்துபோன்ற சிவபிரானை. (ங) பொடிஅட்டி - புழுதியைக் கொட்டி. (ச) பண்பட்ட - சீர்பொருந்திய; எண்பட்ட - மதிப்

மாயப் பிறப்பறுத் தாண்டானென் வல்வினையின்
வாயிற் பொடியட்டிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௩)

பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கரசைப் பரவாதே
எண்பட்ட தக்க னருக்கனெச்ச னிந்துவனல்
விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திரரால்
புண்பட்ட வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௪)

தேனாடு கொன்றை சடைக்கணிந்த சிவபெருமான்
ஊனாடி நாடிவந் துள்புகுந்தா னுலகர்முன்னே
நானாடி யாடிநின் றோலமிட நடம்பயிலும்
வானாடர் கோவுக்கே பூவல்லி கொய்யாமோ. (௫)

எரிமூன்று தேவர்க் கிரங்கியருள் செய்தருளிச்
சிரமூன் றறத்தன் றிருப்புருவ நெரித்தருளி
உருமூன்று மாகி யுணர்வரிதா மொருவனுமே
புரமூன் றெரித்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ. (௬)

வணங்கத் தலைவைத்து வார்கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்
திணங்கத்தன் சீரடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமான்
அணங்கொ டணிதில்லை யம்பலத்தே யாடுகின்ற
குணங்கூறிப் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௭)

நெறிசெய் தருளித்தன் சீரடியார் பொன்னடிக்கே
குறிசெய்து கொண்டென்னை யாண்டபிரான் குணம்பரவி
முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினையைக்
கிறிசெய்த வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௮)

பமைந்த; அருக்கன் - சூரியன்; இந்து - சந்திரன்; அனல் - அக்கினிதேவன்; விண்பட்ட - ஆகாயத்தை அளாவிய; புண்பட்ட - காயப்பட்ட. (௫) ஊன் நாடிநாடி வந்து - மானுடசரீரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டுவந்து; நாடி ஆடி - தேடியாடி; பயிலும் - செய்யும். (௬) எரிமூன்றுதேவர் - எரிகின்றமூச்சுடர். (௭) அணங்கொடு - தெய்வத்தன்மையோடு; கூறப்பாடி - மிகவும்பாடி. (௮) நெறி - சன்மார்க்கம்; செய்தருளி - உண்டுபண்ணி; குறி - இலக்கு; முறி - அடிமை; உடற்றும் - வருத்துகின்ற; கிறிசெய்த-சூன்யமாக்கின. (௯) ஆகம் - மனது; அன்ன - பொருந்த; ஆனஆறு - (அருமை) ஆன விதம்;

பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதமலர்
என்னாகந் துன்னவைத்த பெரியோ னெழிற்சுடராய்க்
கன்னா ருரித்தென்னை யாண்டுகொண்டான் கழலிணைகள்
பொன்னான வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௮)

பேராசை யாமிந்தப் பிண்டமறப் பெருந்துறையான்
சீரார் திருவடி யென்றலைமேல் வைத்தபிரான்
காரார் கடனஞ்சை யுண்டுகந்த காபாலி
போரார் புரம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௯)

பாலு மமுதமுந் தேனுடனும் பராபரமாய்க்
கோலங் குளிர்ந்துள்ளங் கொண்டபிரான் குரைகழல்கள்
ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியா மந்நெறியே
போலும் புகழ்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௧)

வானவன் மாலயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்குங்
கோனவ னாய்நின்று கூடலிலாக் குணக்குறியோன்
ஆனநெடுங்கட லாலால மமுதுசெய்யப்
போனக மானவா பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௨)

அன்றால நீழற்கீ ழருமறைக டானருளி
நன்றாக வானவர் மாமுனிவர் நாடோறும்
நின்றார வேத்து நிறைகழலோன் புனைகொன்றைப்
பொன்றாது பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௩)

படமாக வென்னுள்ளே தன்னிணைப்போ தவையளித்திங்
கிடமாகக் கொண்டிருந் தேகம்ப மேயபிரான்
தடமா மதிற்றில்லை யம்பலமே தானிடமா
நடமாடு மாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (௧௪)

அங்கி யருக்க னிராவணனந் தகன்கூற்றன்
செங்க ணரியய னிந்திரனுஞ் சந்திரனும்

---

(௯) பிண்டம் - உடம்பு; காரார் - கருமைபொருந்திய; காபாலி - கபாலத்தையுடையவன்; புரம் - திரிபுரதகனஞ்செய்தமை. (௧௨) போனகம் - உணவு. (௧௩) ஆர - நிரம்ப. (௧௪) பரிசு - குண

பங்கமா றக்கனு மெச்சனுந்தம் பரிசழியப்
பொங்கியசீர் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (கரு)

திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பான் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் றன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (கசு)

முன்றாய மாலயனும் வானவருந் தானவரும்
பொன்றார் திருவடி தாமறியார் போற்றுவதே
என்றாக முள்புகுந் தாண்டுகொண்டா னிலங்கணியாம்
பன்றாகம் பாடிநாம் பூவல்லி கொய்யாமோ. (கஎ)

சீரார் திருவடித் திண்சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே
ஆராத வாசையதா யடியே னகமகிழத்
தேரார்ந்த வீதிப் பெருந்துறையான் றிருநடஞ்செய்
பேரானந் தம்பாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (கஅ)

அத்தி யுரித்தது போர்த்தருளும் பெருந்துறையான்
பித்த வடிவுகொண் டிவ்வுலகிற் பிள்ளையுமாம்
முத்தி முழுமுதலுத் தரகோச மங்கையள்ளல்
புத்தி புகுந்தவா பூவல்லி கொய்யாமோ. (கக)

* மாவார வேறி மதுரைநகர் புகுந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழப் பெருந்துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றேவல் கொண்டருளும்
பூவார் கழல்பரவிப் பூவல்லி கொய்யாமோ. (உ0)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொங்கிய - கோபித்த. (கசு) ஏறு - சிங்கம்; தண்டு - பிரம்பு; புண் பாடல் - புண்ணைப்பற்றிய பாடல். (கஎ) முன்றாய - முதன்மை யாகிய; ஆகம்உள் - மனத்துள்; இலங்கு அணி - விளங்குகின்ற ஆபர ணம்; பல்நாகம் - பலநாகாபரணங்கள். (கஅ) சிலம்புஒலிக்கே - சப் திக்கிற சப்தத்துக்கே. * இத் திருப்பாசுரஞ்சில பிரதிகளிற் காணப் பட்டிருத்தலாலும் திருப்பதிகத் தொகையைக் குறிக்குஞ் செய்யு ளினும் திருப்பூவல்லி இருபது திருப்பாசுரங்களை யுடைத்து எனக் கூறியிருப்பதனாலுஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

திருவுந்தியார்.

ஞானவெற்றி

எ - து. அருட்சத்தியினுடைய சாமர்த்தியம்.

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

கலித்தாழிசை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்
உளைந்தன முப்புர முந்தீபற
ஒருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற. (க)

ஈரம்பு கண்டில மேகம்பர் தங்கையில்
ஓரம்பே முப்புர முந்தீபற
ஒன்றும் பெருமிகை யுந்தீபற. (உ)

தச்சு விடுத்தலுந் தாமடி யிட்டலும்
அச்சு முறிந்ததென் றுந்தீபற
அழிந்தன முப்புர முந்தீபற. (ங)

உய்யவல் லாரொரு மூவரைக் காவல்கொண்
டெய்யவல் லானுக்கே யுந்தீபற
இளமுலை பங்கனென் றுந்தீபற.

(க) பூசல் - போர்; உளைந்தன - வருந்தின; உந்தீபற - குழாங் கூடிய மகளிரது ஓர் விளையாட்டு (அது, உம் தீ பற - உம்முடைய குற்றமாகிய மும்மலங்கள் உம்மை விட்டகலும்படி இவ்வுந்தியாரின் கருத்தே கருத்தாகக் கொள்க என்பதாம்). (உ) ஒன்றும் - ஓரம்பும்; மிகை - குற்றம். (ங) தச்சு - தச்சத்தொழில். (ச) மூவர் - இறவாமல் இருந்த மூன்றசுரர். (ஞ) சாடிய - அழிக்கப்பட்ட; சரிந்

சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள்
ஓடிய வாபாடி யுந்தீபற
உருத்திர நாதனுக் குந்தீபற.

ஆவா திருமா லவிப்பாகங் கொண்டன்று
சாவா திருந்தானென் றுந்தீபற
சதுர்முகன் றாதையென் றுந்தீபற. (சு)

வெய்யவ னங்கி விழுங்கத் திரட்டிய
கையைத் தறித்தானென் றுந்தீபற
கலங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. (எ)

பார்ப்பதி யைப்பகை சாற்றிய தக்கனைப்
பார்ப்பதென் னேயேடி யுந்தீபற
பணைமுலை பாகனுக் குந்தீபற. (அ)

புரந்தர னாரொரு பூங்குயி லாகி
மரந்தனி லேறினா ருந்தீபற
வானவர் கோனென்றே யுந்தீபற. (கூ)

வெஞ்சின வேள்வி வியாத்திர னார்தலை
துஞ்சின வாபாடி யுந்தீபற
தொடர்ந்த பிறப்பற வுந்தீபற. (ய)

ஆட்டின் றலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி யுந்தீபற
கொங்கை குலுங்கநின் றுந்தீபற. (கக)

உண்ணப் புகுந்த பகனொளித் தோடாமே
கண்ணைப் பறித்தவா றுந்தீபற
கருக்கெட நாமெலா முந்தீபற. (கஉ)

இட - அழிய. (சு) ஆவா - ஐயோ; அவி - தேவருணவு; பாகம்- பங்கு. (எ) வெய்யவன் - உஷ்ணமுடையவன்; அங்கி - அக்கினித் தேவன்; விழுங்க - உண்ண. (அ) பகைசாற்றிய - விரோதமாகப் பேசிய; பார்ப்பதென் - கண்ணோட்டஞ் செய்வதென். (கூ) புரந் தரன் - தேவேந்திரன்; (ய) வேள்வி வியாத்திரனார் - யாககுரு; துஞ்சின ஆறு - அற்றவிதம். (கக) விதி - தக்ஷன், சிறுவிதி. (கஉ) பகன் - சூரியன்; கருக்கெட - பிறவியொழிய. (கஙு) பட -

நாமக ணாசி சிரம்பிர மன்படச்
சோமன் முகனெரித் துந்தீபற
தொல்லை வினைகெட வுந்தீபற. (௧௩)

நான்மறை யோனு மகத்திய மான்படப்
போம்வழி தேடுமா றுந்தீபற
புரந்தரன் வேள்வியி லுந்தீபற. (௧௪)

சூரிய னார்தொண்டை வாயினிற் பற்களை
வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற
மயங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. (௧௫)

தக்கனா ரன்றே தலையிழந் தார்தக்கன்
மக்களைச் சூழநின் றுந்தீபற
மடிந்தது வேள்வியென் றுந்தீபற. (௧௬)

பாலக னார்க்கன்று பாற்கட லீந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே யுந்தீபற
குமரன்றன் றாதைக்கே யுந்தீபற. (௧௭)

நல்ல மலரின்மே னான்முக னார்தலை
ஒல்லை யரிந்ததென் றுந்தீபற
உகிரா லரிந்ததென் றுந்தீபற. (௧௮)

தேரை நிறுத்தி மலையெடுத் தானிரம்
ஈரைந்து மிற்றவா றுந்தீபற
இருபது மிற்றதென் றுந்தீபற. (௧௯)

* ஏகாச மிட்ட இருடிகள் போகாமல்
ஆகாசங் காவலென் றுந்தீபற
அதற்கப்பா லுங்காவலென் றுந்தீபற. (௨௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அறுபட; நெரித்து - தேய்த்து. (௧௪) அகத்து இயமான்பட - உள்ளிருக்கும் உயிர் அழிய; போம் வழி - தப்பியோடும் வழி. (௧௫) தொண்டை வாய் - கோவைக்கனி போலும் வாய்; வாரிநெரித்த - தகர்த்தெறியப்பட்ட. (௧௬) மக்களைச் சூழநின்று - மக்களால் சூழப்பட்டிருந்து. (௧௭) கோலம் சடை - அழகிய சடை. (௧௮) ஒல்லை - விரைவு; உகிர் - நகம். (௧௯) இற்ற ஆறு - நெரிந்தவிதம்.

* இத்திருப்பாசுரமும் சில பிரதிகளிற் காணப்பட்டிருந்தவாறும் திருப்பதிகத் தொகையின்படி இருபதாகலானுஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

திருத்தோணோக்கம்.

பிரபஞ்ச சுத்தி

௭ - து. ஆன்மாக்களைச் சுத்திகரித்தல்.

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

நாலடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை யம்பலத்தே திருநடஞ்செய்
கூத்தா வுன்சேவடி கூடும்வண்ணந் தோணோக்கம். (௧)

என்றும் பிறந்திறந் தாழாமே யாண்டுகொண்டான்
கன்றால் விளவெறிந் தான்பிரமன் காண்பரிய
குன்றாத சீர்த்தில்லை யம்பலவன் குணம்பரவித்
துன்றார் குழலினீர் தோணோக்க மாடாமோ. (௨)

பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலச மூனமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங்
கருட்பெற்று நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ. (௩)

---

(௧) ஆரும் - நிரம்பியிருக்கிற; பேய்த்தேர் - கானல்நீர்; முகக்குறும் - மொள்ளத் தொடங்கும்; தோணோக்கம் - மகளிர் விளையாட்டிலொன்று. (௨) கன்றால் விளவு எறிந்தான் - கன்றைக் கொண்டு விளாங்கனியை எறிந்த திருமால்; துன்றுஆர் - நெருங்கிய. (௩) பொருள்பற்றி - (பூசைக்குரிய) பொருள்களைக்கொண்டு; வாய்க்கலசம் - வாயாகியகுடம்; வேடனார் - கண்ணப்பதேவர்; சேடு - பெருமை. (௪) நல்பால் படுத்து - நல்ல பகுதியில் உட்

கற்போலு நெஞ்சங் கசிந்துருகக் கருணையினால்
நிற்பானைப் போலவென் னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி
நற்பாற் படுத்தென்னை நாடறியத் தானிங்ஙன்
சொற்பால தானவா தோணோக்க மாடாமோ. (௪)

நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ. (௫)

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்
தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையினாற் றோணோக்க மாடாமோ. (௬)

படுத்திக்கொண்டு; சொல்பாலது ஆன - புகழின்பாற் பட்டதான. (௫) உயிர் - வாயு; விசும்பு - ஆகாயம்; புலன் ஆய மைந்தன் - அறிவுடைய ஆன்மா; நின்ற - வியாபித்து நின்ற. (௬) இந்தப் பாசுரத்தின் முதலிரண்டடியிலும் பௌத்த முதலிய சமயங்களை இழித்துக்கூறிய காரணமென்னை யெனின், அவற்றின் பொருள் நிச்சய தாரதம்மியங்களை விளக்கும் பொருட்டே. அதாவது, எந்தச் சமயத்தில் நின்றாலும் முத்தி கிடைக்குமென்பது கூடாமை. ஆத்மா இல்லையென்பார் ஆத்மாவைப் பெறமாட்டார். கடவுள் இல்லையென்பார் கடவுளை வணங்கமாட்டார். மலமாயை கன்மங்கள் இல்லையென்பார் அவைகளினின்றும் நீங்கமாட்டார். ஆகையால் அவரவர் கூறும் பொருள் நிச்சயத்துக் கேற்பவே ஞானமும் ஒழுக்கமும் பயனும் வேறு வேறாயிருக்குமாதலின் அவர்கள் யாவரும் ஒரே பயனடைய நியாயமின்று. அதனால் அந்தந்தச் சமயவிதிப்படி யொழுகினால் பரமுத்தியடைவ தெப்படியென்பதை யோர்க. அன்றியும் வேத போதனையிலமையாத மிலேச்சமதங்கள் பலவிருக்கின்றன. அவை சரீர தத்துவங்களைப் பற்றியாவது, கன்மவினைகளைப்பற்றியாவது, இன்பதுன்ப விளைவுகளைப் பற்றியாவது, ஆன்மாவைப் பற்றியாவது, கடவுளைப் பற்றியாவது அறியாதவைகளாகவே யிருக்கின்றன. சமரசம் சமரசம் என்று கூறி எல்லா மதங்களும் ஒன்றேயென்று குழப்புவது சிறிதும் பொருத்தமின்று. அவையாவும் அவ்வக்கால நிலைமைக்குத் தக்கவாறே ஆண்டவனே அறிஞர் மூலமாய் அறிவுறுத்தினாராதலின் அவையாவும் சமரச சன்மார்க்கமாகிய சித்தாந்த [illegible] சோபானங்களாம். அவற்றைக் குறைகூறியது

ணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்
சாதியும் வேதியன் றாதைதனைத் தாளிரண்டும்
சேதிப்ப வீசன் றிருவருளாற் றேவர்தொழப்
பாதகமே சோறு பற்றினவா தோணோக்கம். (எ)

மான மழிந்தோ மதிமறந்தோ மங்கைநல்லீர்
வானந் தொழுந்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
ஆனந்தக் கூத்த னருள்பெறினு மவ்வணமே
ஆனந்த மாகிநின் றாடாமோ தோணோக்கம். (அ)

எண்ணுடை மூவ ரிராக்கதர்க ளெரிபிழைத்துக்
கண்ணுத லெந்தை கடைத்தலைமு னின்றதற்பின்
எண்ணிலி யிந்திர ரெத்தனையோ பிரமர்களும்
மண்மிசை மால்பலர் மாண்டனர்காண் டோணோக்கம். (௯)

பங்கய மாயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
தங்க ணிடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே
சங்கர னெம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவா
றெங்கும் பரவிநாந் தோணோக்க மாடாமோ. (௰)

காம னுடலுயிர் காலன்பற் காய்கதிரோன்
நாமக ணாசி சிரம்பிரமன் கரமெரியைச்
சோமன் கலைதலை தக்கனையு மெச்சனையும்
தூய்மைகள் செய்தவா தோணோக்க மாடாமோ. (௧௧)

பிரம னரியென் றிருவருந்தம் பேதைமையால்
பரம மியாம்பரம மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க

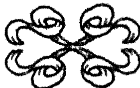
இழிவை இழிவென்றுணர்ந்தால் உயர்வை எவருந் தேடுவர் என்னுங் கருத்தினையே. தட்டுளுப்புப்பட்டு - தடுமாற்றமடைந்து; சித்தம் சிவமாக்கி - சித்தத்தை அன்பு மயமாகச்செய்து. (எ) மாணி - பிரமசாரி, தண்டியடிகள்; சிவகருமம் - சிவபூசை; பாதகம் - பாவம்; சோறு - அறம், சிவபுண்ணியம். (அ) மதி - அறிவு; ஆனந்தம்ஆகி - இன்பவடிவாகி (ஆன்மா சார்ந்ததின் வண்ணம் சாரும் இயல்புடையதாகலின்). (௯) எண் - மதிப்பு; எரி - நெருப்பு; கடைத்தலை - முதல் வாயில். (௰) பங்கயம் - தாமரை; இடந்து - தோண்டி; பரவி - துதித்து, பாடச்செய்து. (௧௧) எரி - அக்கினிதேவன்; (௧௨)

அரணா ரழலுருவா யங்கே யளவிறந்து
பரமாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ. (௧௨)

ஏழைத் தொழும்பனே னெத்தனையோ காலமெல்லாம்
பாழுக் கிறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே
ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந் தென்பிறவித்
தாழைப் பறித்தவா தோணோக்க மாடாமோ. (௧௩)

உரைமாண்ட வுள்ளொளி யுத்தமன்வந் துளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப் பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இரைமாண்ட விந்திரியப் பறவை யிரிந்தோடத்
அரைமாண்ட வாபாடித் தோணோக்க மாடாமோ. (௧௪)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதைப்பு - பதற்றம், துடிப்பு. (௧௩) தொழும்பன் - தொ[illegible], பாழுக்கு - பாழ்நிலத்துக்கு, வீணுக்கு; சிந்தாத - அழியாத; நன்மணி - சிறந்த மாணிக்கம் போன்ற சிவபிரான்; தாழை - தாளை, வேரை. (௧௪) உரைமாண்ட - சொல்லிறந்த; கரைமாண்ட - கரையற்ற; இரைமாண்ட - இரையாகிய புலன்களை (விடயங்களை) அற்ற; இரிந்து ஓட - அஞ்சியோட; அரை - அறை, (தங்குவதற்கு) இடம்.

திருப்பொன்னூசல்.

அருட்சுத்தி

எ - து. அருளோடுகலத்தல்.

தில்லையிலருளிச் செயப்பட்ட

ஒப்புமைபற்றிவந்த ஆறடித்தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீரார் பவளங்கான் முத்தங் கயிருக
ஏராரும் பொற்பலகை யேறி யினிதமர்ந்து
நாரா யணனறியா நாண்மலர்த்தா ணயடியேற்
கூராகத் தந்தருளு முத்தர கோசமங்கை
ஆரா வமுதி னருட்டா ளிணைபாடிப்
போரார்வேற் கண்மடவீர் பொன்னூச லாடாமோ. (க)

மூன்றங் கிலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான்றங்கு தேவர்களுங் காணு மலரடிகள்
தேன்றங்கித் தித்தித் தமுதூறித் தான்றெளிந்தங்
கூன்றங்கி நின்றுருக்கு முத்தர கோசமங்கைக்
கோன்றங் கிடைமருது பாடிக் குலமஞ்ஞை
போன்றங் கனநடையீர் பொன்னூச லாடாமோ. (உ)

(க) கான் - கால்; முத்தம் - முத்துமாலை; நாள்மலர் - புதிதாகிய தாமரை மலர்; அருள்தாள் - அருளுருவாகிய திருவடி; போரார் - போர்த்தொழிலமைந்த. (உ) அங்குஇலங்கு - அவ்விடத்து விளங்காநின்ற; தேன் - தேனின் சுவை; ஊன் - உடம்பு; குலம் - மேன்மை; அனநடை - அன்னம் போன்ற நடை. (௩) மூன் -

முன்னீறு மாதியு மில்லான் முனிவர்குழாம்
பன்னூறு கோடி யிமையோர்க டாநிற்பத்
தன்னீ றெனக்கருளித் தன்கருணை வெள்ளத்து
மன்னூற மன்னுமணி யுத்தர கோசமங்கை
மின்னேறு மாட வியன்மா ளிகைபாடிப்
பொன்னேறு பூண்முலையீர் பொன்னூச லாடாமோ. (௫)

நஞ்சமர் கண்டத்த னண்டத் தவர்நாதன்
மஞ்சுதோய் மாடமணி யுத்தர கோசமங்கை
அஞ்சொலா டன்னோடுங் கூடி யடியவர்கள்
நெஞ்சுளே நின்றமுத மூறிக் கருணைசெய்து
அஞ்சல் பிறப்பறுப்பான் றூய புகழ்பாடிப்
புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னூச லாடாமோ. (௬)

ஆணோ வலியோ வரிவையோ வென்றிருவர்
காணாக் கடவுள் கருணையினாற் றேவர்குழாம்
நாணாமே யுய்யவாட் கொண்டருளி நஞ்சுதனை
ஊணாக வுண்டருளு முத்தர கோசமங்கைக்
கோணார் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
பூணார் வனமுலையீர் பொன்னூச லாடாமோ. (௭)

மாதாடு பாகத்த னுத்தர கோசமங்கைத்
தாதாடு கொன்றைச் சடையா னடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை யாட்கொண்டென் றொல்பிறவித்
தீதோடா வண்ணந் திகழப் பிறப்பறுப்பான்
காதாடு குண்டலங்கள் பாடிக் கசிந்தன்பால்
போதாடு பூண்முலையீர் பொன்னூச லாடாமோ. (௮)

நினைக்கின்ற; பலநூறு - பலநூறு; மன் ஊற மன்னும் - பெருமை வளரும்படி நிலைபெற்ற; மணி - அழகாகிய; மின் ஏறு - ஒளிமிகுந்த; வியன் - மேன்மை; பொன் ஏறு - தேமல்படர்ந்த. (௬) மஞ்சு - மேகம்; சொல்லாள் - மொழியாளாகிய உமாபிராட்டியார்; அஞ்சல் - இறத்தல்; புஞ்சம் ஆர் - கூட்டமாகப் பொருந்திய; வெள்வளை - சங்குவளையல். (௭) நாணாமே - அஞ்சாமே; கோண் - கோணல் (வளைவு); வனம் - அழகு. (௮) ஆடு - தங்கு; போது - தாமரை பேரரும்பு. (௭) பன்னி - சொல்லி; பொன் - திருமகள். (௮)

உன்னற் கரியதிரு வுத்தர கோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்திருந்த மாமறையோன் றன்புகழே
பன்னிப் பணிந்திறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்றறுப்பான்
அன்னத்தின் மேலேறி யாடு மணிமயில்போல்
என்னத்த னென்னையுமாட் கொண்டா னெழில்பாடிப்
பொன்னொத்த பூண்முலையீர் பொன்னூச லாடாமோ. (எ)

கோல வரைக்குடுமி வந்து குவலயத்துச்
சால வமுதுண்டு தாழ்கடலின் மீதெழுந்து
ஞால மிகப்பரிமேற் கொண்டு நமையாண்டான்
சீலந் திகழுந் திருவுத்தர கோசமங்கை
மாலுக் கரியானை வாயார நாம்பாடிப்
பூலித் தகங்குழைந்து பொன்னூச லாடாமோ. (அ)

தெங்குலவு சோதித் திருவுத்தர கோசமங்கை
தங்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமு மாட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையுந் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குலவு பூண்முலையீர் பொன்னூச லாடாமோ. (கூ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உச்சி, சிகரம்; குவலயம் - பூமண்டலம்; தாழ் - ஆழ்ந்த; பூலித்து - பூரித்து (உடல் புளகித்து). (கூ) தெங்குஉலவு - விர்த்தியடைகிற தெங்கு; தங்குஉலவு - தங்கி விளங்குகிற; எம்தரமும் - எங்கள் இனத்தையும்; கோதை - பூமாலையணிந்த உமாதேவி; கொங்கு - மணம்; குணம் - கலியாண குணம்; பொங்கு - விளக்கம், பிரகாசம்.

அன்னைப் பத்து.

ஆத்தும பூரணம்

எ - து. ஆன்மா சிவனுடனே நிறைதல்.

—•••◊•••—

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

கலிவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேத மொழியர்வெண் ணீற்றர்செம் மேனியர்
நாதப் பறையின ரன்னே யென்னும்
நாதப் பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கு
நாதரிந் நாதனா ரன்னே யென்னும். (௧)

கண்ணஞ் சனத்தர் கருணைக் கடலினர்
உண்ணின் றுருக்குவ ரன்னே யென்னும்
உண்ணின் றுருக்கி யுலப்பிலா வானந்தக்
கண்ணீர் தருவரா லன்னே யென்னும். (௨)

நித்த மணாளர் நிரம்ப வழகியர்
சித்தத் திருப்பரா லன்னே யென்னும்
சித்தத் திருப்பவர் தென்னன் பெருந்துறை
அத்தரா னந்தரா லன்னே யென்னும். (௩)

ஆடரப் பூணுடைத் தோல்பொடிப் பூசிற்றோர்
வேட மிருந்தவா றன்னே யென்னும்
வேட மிருந்தவா கண்டுகண் டென்னுள்ளம்
வாடுமிது வென்னே யன்னே யென்னும். (௪)

---

* இந்தத் திருப்பத்து ஒரு பெண் தன் தாய்க்குச் சொல்லிய தாகக் கூறப்பட்டது. (௧) நாதப்பறையினர்-நாதத்தையுடைய முரசை யுடையவர்; என்னும் - என்பாள்; (௨) அஞ்சனம் - மை; உலப்பு இலா - அழிவில்லாத. (௩) நித்தம் - எப்பொழுதும்; மணாளர் - மண வாளர்; நிரம்ப அழகியர் - பூரண அழகுடையவர், (எம்முருகனைப்

நீண்ட கரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர்
பாண்டிநன் னாடரா லன்னே யென்னும்
பாண்டி நன்னாடர் பரந்தெழு சிந்தையை
ஆண்டன்பு செய்வரா லன்னே யென்னும். (ரு)

உன்னற் கரியசீ ருத்தர மங்கையர்
மன்னுவ தென்னெஞ்சி லன்னே யென்னும்
மன்னுவ தென்னெஞ்சின் மாலயன் காண்கிலார்
என்ன வதிசய மன்னே யென்னும். (சு)

வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண்டிரு முண்டத்தர்
பள்ளிக்குப் பாயத்த ரன்னே யென்னும்
பள்ளிக்குப் பாயத்தர் பாய்பரி மேல்கொண்டென்
உள்ளங் கவர்வரா லன்னே யென்னும். (எ)

தாளி யறுகினர் சந்தனச் சாந்தினர்
ஆளெம்மை யாள்வரா லன்னே யென்னும்
ஆளெம்மை யாளு மடிகளார் தங்கையில்
தாள மிருந்தவா றன்னே யென்னும். (அ)

தையலோர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்
ஐயம் புகுவரா லன்னே யென்னும்
ஐயம் புகுந்தவர் போதலு மென்னுள்ளம்
நையுமது வென்னே யன்னே யென்னும். (கூ)

கொன்றை மதியமுங் கூவிள மத்தமும்
துன்றிய சென்னிய ரன்னே யென்னும்
துன்றிய சென்னியின் மத்தமுன் மத்தமே
இன்றெனக் கானவா றன்னே யென்னும். (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

போல்). (ச) ஆடுஅரபூண் - ஆடுகின்ற பாம்பு ஆபரணம். (
தரு - நெறிந்த; குஞ்சி - சடை. (எ) கலிங்கம் - பட்டாடை; வெண்திருமுண்டத்தர் - அழகிய வெண்தலையையுடையவர்; பள்ளிகுப்பாயத்தர் - ஆனந்த நித்திரை என்னும் மேற்போர்வையையுடையவர். (அ) தாளி - தாளிக்கொடி; சாந்து - கலவை. (கூ) தாபதவேடம் - தவவேடம். (ய) மதியம் - பிறை; கூவிளம் - வில்வம்; மத்தம் - ஊமத்தம்; துன்றிய - பொருந்திய; உன்மத்தம் - மயக்கம்.

குயிற்பத்து.

ஆத்துமவிரக்கம்

எ - து. சிவனைக்கண்டிரங்குதல்.

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கீத மினிய குயிலே கேட்டியே லெங்கள் பெருமான்
பாத மிரண்டும் வினவிற் பாதாள மேழினுக் கப்பால்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிறந்து நின்ற தொன்மை
ஆதிகுண மொன்று மில்லா னந்தமி லான்வரக் கூவாய். (க)

ஏர்தரு மேழுல கேத்த வெவ்வுரு வுந்தன் னுருவாய்
ஆர்கலி சூழ்தென் னிலங்கை யழகமர் வண்டோ தரிக்குப்
பேரரு ளின்ப மளித்த பெருந்துறை மேய பிரானைச்
சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய். (உ)

நீல வுருவிற் குயிலே நீண்மணி மாட நிலாவுங்
கோல வழகிற் றிகழுங் கொடிமங்கை யுள்ளுறை கோயில்
சீலம் பெரிது மினிய திருவுத் தரகோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க விருந்த நாயக னைவரக் கூவாய். (ங)

(க) ஆதிகுணம் - முதலும் பிரகிருதிகுணங்களும். (உ) ஏர் தரும் - அழகைச்செய்கிற; ஆர்கலி - கடல்; வண்டோதரி - இரா வணன்மனைவி. (ங) உரு - நிறம்; கோலம்அழகின் - பேரழகோடு; கொடிமங்கை - திருமகள்; சீலம் - குணம். (ச) [illegible]

தேனபழச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயிலே யிதுகேணீ
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை யாட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித் துள்ளம் புகுந்தென் னுணர்வது வாய வொருத்தன்
மான்பழித் தாண்ட மென்னோக்கி மணாளனை நீவரக் கூவாய். (௪)

சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல
அந்தரத் தேநின் றிழிந்திங் கடியவ ராசை யறுப்பான்
முந்து நடுவு முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்
சிந்துரச் சேவடி யானைச் சேவக னைவரக் கூவாய். (௫)

இன்பந் தருவன் குயிலே யேழுலகும் முழு தாளி
அன்ப னமுதளித் தூறு மானந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச் சுவடொத்த நற்பரி மேல்வரு வானைக்
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய். (௬)

உன்னை யுகப்பன் குயிலே யுன்றுணைத் தோழியு மாவன்
பொன்னை யழித்த நன்மேனிப் புகழிற் றிகழு மழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரலன் சோழன் சீர்ப்புயங் கன்வரக் கூவாய். (௭)

வாவிங்கே நீகுயிற் பிள்ளாய் மாலொடு நான்முகன் றேடி
ஓவியவ ருன்னி நிற்ப வொண்டழல் விண்பிளந் தோங்கி
மேவியன் றண்டங் கடந்து விரிசுடராய் நின்ற மெய்யன்
தாவிவரும் பரிப்பாகன் றாழ்சடை யோன்வரக் கூவாய். (௮)

காருடைப் பொன்றிகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழுங் குயிலே
சீருடைச் செங்கம லத்திற் றிகழுரு வாகிய செல்வன்

கும்; வான் – விண்ணுலகம்; மான் – மானினதுநோக்கம்; மெல் நோக்கி – மென்மையாகிய நோக்கத்தையுடைய உமாதேவி. (௫) சுந்தரத்து - அழகினால்; சுடர் - கிரணம்; ஆசு – குற்றம்; சிந்துரம் - சிவப்பு. (௬) ஆளி – ஆள்வோன்; சுவடு – தழும்பு; மிழற்றும் – குழறிப்பேசும். (௭) பொன்னையழித்த – பொன்னைத் தோற்கடித்த, பொன்னினும் மிக்க ஒளியுள்ள; புயங்கன் - புயங்கமென்னும் கூத்துடையவன். (௮) ஓவி – (தேடுந்தொழிலினின்று) நீங்கி; உன்னி - தியானித்து; ஒண்டழல் – ஒட்பமாகிய நெருப்பு; மெய்யன் - திருமேனியுடையவன். (௯) கார்உடை - கருநிறத்தையுடைய; கடி –

பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாச மறுத்தெனை யாண்ட
ஆருடை யம்பொனின மேனி யமுதினை நீவரக் கூவாய். (கூ)

கொந்தண வும்பொழிற் சோலைக் கூங்குயி லேயிது கேணீ
அந்தண னாகிவந் திங்கே யழகிய சேவடி காட்டி
எந்தம ராமிவ னென்றிங் கென்னையு மாட்கொண் டருளும்
செந்தழல் போற்றிரு மேனித் தேவர் பிரான்வரக் கூவாய். (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ருத்தசாங்கம்.

அடிமைகொண்ட முறைமை

எ - து. பத்து அடையாளத்தானுண்டமை.

அவையாவன:—தலைவனது நாமம், நாடு, பதி, ஆறு, மலை, வாகனம், ஆயுதம், முரசு, தார், கொடி எனபனவாம்.

நேரிசைவெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏரா ரிளங்கிளியே யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீரார் திருநாமந் தேர்ந்துரையாய்—ஆரூரன்
செம்பெருமான வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவபோல்
எம்பெருமான் றேவர்பிரா னென்று. (க)

மணம்; ஆர் - ஆத்திமாலை. (௰) கொந்து அணவும் - பூங்கொத்துக்கள் பொருந்திய; தமர் - அன்பர்.

(க) செம்பெருமான் - சிவந்தமேனியையுடைய உருத்திரமூர்த்தி; வெண்மலரான் - வெண்மையானதாமரைமலரை ஆசனமாகவுடைய பிரமதேவன்; பால்கடலான் - பாற்கடலையுடைய திருமால்; (பரமசிவத்தை எம்பெருமானேயென்று துதித்தல் மிகச்சிறப்புடைத்து). (உ) ஏதம் - குற்றம்; மரகதமே - பச்சைக்கிளியே;

எதமிலா வின்சொன் மரகதமே யேழ்பொழிற்கும்
நாதனமை யாளுடையா னாடுரையாய்—காதலவர்க்
கன்பாண்டு மீளா வருள்புரிவா னாடென்றுந்
தென்பாண்டி நாடே தெளி. (௨)

தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமையாளும்
மாதாடும் பாகத்தன் வாழ்பதியென்—கோதாட்டிப்
பத்தரெல்லாம் பார்மேற் சிவபுரம்போற் கொண்டாடும்
உத்தரகோ சமங்கை யூர். (௩)

செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீநஞ் சிந்தைசேர்
ஐயன பெருந்துறையா னாறுரையாய்—தையலாய்
வான்வந்த சிந்தை மலங்கழுவ வந்திழியும்

(௪)

கிஞ்சுகவா யஞ்சுகமே கேடில் பெருந்துறைக்கோன்
மஞ்சன் மருவு மலைபகராய்—நெஞ்சத்
திருளகல வாள்வீசி யின்பமரு முத்தி
அருளுமலை யென்பதுகா ணாய்ந்து. (௫)

இப்பாடே வந்தியம்பு கூடுபுக லென்கிளியே
ஒப்பாடாச் சீருடையா னூர்வதென்னே—எப்போதும்
தேன்புரையுஞ் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ணேத்திசைப்ப
வான்புரவி யூரு மகிழ்ந்து. (௬)

கோற்றேன் மொழிக்கிள்ளாய் கோதில் பெருந்துறைக்கோன்
மாற்றாரை வெல்லும் படைபகராய்—ஏற்றார்
அழுக்கடையா நெஞ்சுருக மும்மலங்கள் பாயும்
கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை. (௭)

அன்புஆண்டு - கருணையினால் ஆட்கொண்டு. (௩) தாது - மகரந்தம்; தத்தாய் - கிள்ளையே; என் - என்றுசொல். (௪) செல்வீ - செல்வியே (பெண்கிளியே); ஆறு - நதி; வான்வந்த-பெருமையமைந்த. (௫) கிஞ்சுகம் - முருக்கம்பூ; அம்சுகமே - அழகியகிளியே; மஞ்சன்- அழகன். (௬) இபாடே - இவ்விடத்தே; ஊர்வது - ஊர்தி; புரையும் - நிகர்க்கும்; பெண் - மாதர்; வான் - சிதாகாசம். (௭) கோல் தேன் - கொம்பிற்கட்டியதேன்; கிள்ளாய் - கிள்ளையே; படை -

இன்பான் மொழிக்கிள்ளா யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
முன்பான் முழங்கு முரசியம்பாய்—அன்பால்
பிறவிப் பகைகலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும்
பருமிக்க நாதப் பறை. (அ)

ஆய மொழிக்கிள்ளா யள்ளூறு மன்பர்பால்
மேய பெருந்துறையான மெய்த்தாரென்—தீயவினை
நாளுமணு காவண்ண நாயேனை யாளுடையான்
தாளியறு காமுவந்த தார். (கூ)

சோலைப் பசுங்கிளியே தூநீர்ப் பெருந்துறைகோன்
கோலம் பொலியுங் கொடிகூறாய்—சாலவும்
ஏதிலார் துண்ணென்ன மேல்விளங்கி யேர்காட்டுங்
கோதிலா வேறுங் கொடி. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

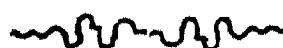

ஆயுதம்; ஏற்றார் - எதிர்த்தவர்; கழுக்கடை - சூலம். (அ) இன்பால் - இனியபால்; முன்பால் - சந்நிதியில்; முரசு - பேரிகை; பருமிக்க - பெருமைமிகுந்த. (கூ) பால் - இடத்து; மெய்த்தார் - உண்மையான மாலை. (ய) நீர் - குணம்; கோலம்பொலியும் - அழகுமிகுந்த; கொடி - துவசம்; ஏதிலார் - பகைவர்; துண்ணென்ன - அஞ்சும்படி; ஏறு - ரிஷபம்.

* திருப்பள்ளியெழுச்சி.

திரோதானசுத்தி

௭ - து. ஏகமாகிய திரோதாயி மறைப்பான மலத்தை நீக்கல்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்
டேற்றிநின் றிருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழினகை கொண்டுநின் றிருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கண் மலருந்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாயெனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௧)

அருணனிந் திரன்றிசை யணுகின னிருள்போய்
அகன்றது வுதயநின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரிய னெழவெழ நயனக்
கடிமலர் மலரமற் றண்ணலங் கண்ணாம்

---

* **இந்தத்திருப்பதிகத்தைத் தினந்தோறும்** *அதிகாலையில் பாராயணஞ்செய்வோர் சிவப்பிரசாதத்துக்குப் பாத்திரராவார்.* **ஆணவமல***மும் அணுவணுவாகத் தேய்ந்துபோம்.*

(௧) *போற்றி - நமஸ்காரம்; வாழ்முதல் - பேரின்ப வாழ்வுக்கு முதற்காரணம்; புலர்ந்தது - பொழுதுவிடிந்தது; இணை - இரண்டு; துணை - ஒப்பு; ஏற்றி - துதித்து; நகை - முறுவல்; பள்ளி - சயனம்.*
(௨) *அருணன் - சூரியன்; இந்திரன்திசை - கீழ்த்திசை; எழஎழ -*

திரணிரை யறுபத முரல்வன இவையோர்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
அருணிதி தரவரு மானந்த மலையே
அலைகட லேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (உ)

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுக ளியம்பின வியம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை யொளியொளி யுதயத்
தொருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழற் றாளிணை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
யாவரு மறிவரியா யெமக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௩)

இன்னிசை வீணைய ரியாழின ரொருபால்
இருக்கொடு தோத்திர மியம்பின ரொருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையின ரொருபால்
தொழுகைய ரழுகையர் துவள்கைய ரொருபால்
சென்னியி லஞ்சலி கூப்பின ரொருபால்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
என்னையு மாண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௪)

பூதங்க டோறுநின் றாயெனி னல்லால்
போக்கிலன் வரவில னெனநினைப் புலவோர்
கீதங்கள் பாடுத லாடுத லல்லால்
கேட்டறி யோமுனைக் கண்டறி வாரைச்

உதித்தெழ; மலர - விரிய; அண்ணல் - பெருமை; திரள்நிரை அறுபதம் - கூட்டமான வரிசையாகிய வண்டுகள்; ஓர் - உணர்; அருள்நிதி - அருட்செல்வம். (௩) குருகுகள் - பறவைகள்; இயம்பின - ஒலித்தன; சங்கம்இயம்பின - சங்கங்கள் முழங்கின; தாரகை-நட்சத்திரங்கள்; ஒளிஓவின - ஒளிமழுங்கின; ஒளி-சூரியன்; தேவ - தேவனே; செறி - நெருங்கிய. (௪) இருக்கு - வேதம்; தோத்திரம்-திராவிடத்துதி; பிணைமலர்-தொடுக்கப்பட்டமலர்மாலை; துவள்கையர் - அசைதலையுடையவர். (௫) பூதங்கள்-உயிர்கள்; ஏதங்கள்-குற்றங்கள்.

சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மன்னா
சிந்தனைக் கும்மரி யாயெங்கண் முன்வந்
தேதங்க ளறுத்தெம்மை யாண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (ரு)

பப்பற வீட்டிருந் துணருநின் னடியார்
பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
வணங்குகின் றாரணங் கின்மண வாளா
செப்புறு கமலங்கண் மலருந்தண் வயல்சூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
இப்பிறப் பறுத்தெமை யாண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (சா)

அதுபழச் சுவையென வமுதென வறிதற்
கரிதென வெளிதென வமரரு மறியார்
இதுவவன் றிருவுரு விவனவ னெனவே
எங்களை யாண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (எ)

முந்திய முதனடு விறுதியு மானாய்
மூவரு மறிகில ரியாவர்மற் றறிவார்
பந்தணை விரலியு நீயுநின் னடியார்
பழங்குடி றொறுமெழுந் தருளிய பரனே
செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
அந்தண னாவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (அ)

(சா) பப்புஅற-ஒப்பில்லாத; வீடு-மனத்துறவு; பந்தனை-பிறவிப் பிணிப்பு; மைப்புஉறுகண்-மையிட்டியகண் ; அணங்கு - உமாதேவி; செப்புஉறு - பெருமையாகச் சொல்லப்படுகிற. (அ) மூவர்-பிரமன்,

விண்ணகத் தேவரு நண்ணவு மாட்டா
விழுப்பொரு ளேயுன தொழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
வண்டிருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
எண்ணகத் தாயுல குக்குயி ரானாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௯)

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையி னாளும்
போக்குகின் றோமவ மேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவு மலரவ னாசைப்
படவுநின் னலர்ந்தமெய்க் கருணையு நீயும்
அவனியிற் புகுந்தெமை யாட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே. (௰)

பலம.

விஷ்ணு, உருத்திரன்; பந்துஅணைவிரலி - பந்தை ஏந்திய விரலையுடைய உமாதேவி; அந்தணன் - அழகியதட்பத்தையுடையவன், அருளுடையோன, அறவோன். (௯) விழுப்பொருளே - மேலான பொருளே; தொழுப்பு - தொழும்பு; எண்அகத்தாய் - மனதின்கண் உள்ளவனே. (௰) புவனி - பூமி; நாள்நாம் போக்குகின்றோம் - நாம் நாள் கழிக்கினறோம்; அவமே - வீணே; ஆறு - வழி (இங்கே இடம்); மலரவன் - பிரமன்; அலர்ந்த - பரந்த; கருணை - கருணை சக்தி; அவனி - பூமி. (ஈண்டு பூமியைச்சிறப்பித்துக்கூறிய காரணம் இம்மைமறுமைப் பயன்களையடைவதற்கு மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் சாதனமாதலானும், பரமுத்தியையடைவதற்குச் சரியையாதி சன் மார்க்க" வழிபாடுகள் காரணமாதலானும் ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் ஆட்கொள்ளுமிடம் இதுவேயாகலின் பூமி மற்ற உலகங்களைவிடச் சிறப்புடைத்தாயிற்று).

கோயின்மூத்த திருப்பதிகம்.

அநாதியாகிய சற்காரியம்.

செயப்பட்டது.

சிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உடையா ளுனற னடுவிருக்கு முடையா
அடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தாநு லடியேனுன்
அடியார் நடுவு ளிருக்குமரு ளைப்புரியாய்பொன் னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ண முன்னின்றே.(க)

முன்னின் றாண்டா யெனைமுன்ன மியானு மதுவே முயல்வுற்றுப்
பினனின் றேவல் செய்கின்றேன் பிற்பட் டொழிந்தேன் பெம்மா
என்னின் றருளி வரநின்று போந்தி டென்று விடிலடியார் [னே
றிவுறு ரொன்றுரோ பொன்னம் பலக்கூத் துகந்தானே.

(க) உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும் - பஞ்சகிருத்திய காரத்தினின்றும் நீங்கிச் சுத்த அறிவாய்ப் புறப்பொருளை நோக்காது நிற்கும் உண்மை நிலையில் (சொரூபலக்ஷணத்தில்) தேவரீர் வசப்பட்டு அருட்சத்தி நிற்கும்; உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி - புறப்பொருளைநோக்கி உலகெலாமாய், வேறாய், உடனுமாய் உயிர்களின் வழிநிற்குநிலையில் (தடஸ்தலக்ஷணத்தில்) அருட்சத்தியின் வசம் தேவரீர் இருப்பீர்; அடியேன்நடுவுள்.........புரியாய் - நீங்களிருவரும் அருள்வசப்பட்டு அதுவாயிருக்கின்ற என்வசத்தில், இருக்கப்பெறின் அடியேன் அடியார் வசப்பட்டு நிற்றல் திண்ணமாதலின் அத்தகைய கருணையைத்தேவரீர் புரிந்தருளவேண்டும். இதன் ரகஸியப்பொருளை **இருதலைமாணிக்கம்** என்னும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தில் குருமுகமாயறிந்து தெளிக. இந்தச்செய்யுளை திருவாசக ஹிருதய மந்த்ர சுலோகமென்று வழங்கப்பெறும். (உ) முன்னின்றாண்டாய்......ஒழிந்தேன் - இவ்விரண்டடியும் **இருதலைமாணிக்கம்** என்னும் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை விளக்கவெழுந்தது. எவ்

உகந்தா னேயன் புடையடிமைக் குருகா வுள்ளத் துணர்விலியேன்
சகந்தா னறிய முறையிட்டாற் றக்க வாறன் றென்னாரோ
மகந்தான செய்து வழிவந்தார் வாழ வாழ்ந்தா யடியேற்குன் [லே.
முகந்தான் றாரா விடின்முடிவேன் பொன்னம் பலத்தெம் முழுமுத

முழுமுத லேயைம் புலனுக்கு மூவர்க்கு மென்றனக்கும்
வழிமுத லேநின் பழவடி யார்திரள் வான்குழுமிக்
கெழுமுத லேயரு டந்திருக்க விரங்குங் கொல்லோவென்
றழுமது வேயன்றி மற்றென் செய்கேன் பொன்னம் பலத்தரைசே.

வாறெனின், தேவரீரே முன்னின்று என்னைப் பின்னே வைத்து ஆண்டீர். நானும் பின்னேயிருந்து தேவரீர் அருள்வழி நின்றேன். பின்னர் நானுமொழிந்து தேவரீரே ஆனேன். இதனை இன்னும் விளக்கின், **அஹம் ப்ரஹ்மம்** (நான் பிரமம்) என்னும் வாக்கியத்தில் பிரமத்தையன்றி அஹமெனும் பதார்த்தமில்லையாயினும், அஹம் முற்பட்டிருத்தலின் ஆன்ம அறிவே எப்போதும் முனைத்துத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். **ப்ரஹ்மமாஹம்** (பிரமம்நான்), **சிவோஹம்** (சிவம்நான்) என்னும் வாக்கியங்களில் பிரமம் முற்பட்டிருத்தலின முதல்வனறிவே எப்போதும் முனைத்துத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். அப்போது யாவும் இன்பமயமாய் விளங்கும். ஆதலின் மயக்கவாக்கியமாகிய நான்பிரமம் என்று பாவிப்பதினும் தெளி வாக்கியமாகிய பிரமம் நானென்று பாவிப்பதே சாலச்சிறப்புடைத்தாம். என்னை ! துன்பத்தைப் பாவித்தலால் துன்பமயமாயும், இன்பத்தைப்பாவித்தலால் இன்பமயமாயும் இருப்பதுபோல பிரமத்தை நான் என்று பாவிப்பதால் பிரம்மமாவது திண்ணம். கண்ணை ஆதித்தனென்று பாவிக்கின் அந்தகாரம் நீங்காது. அதுபோல **அஹத்தைப்** பிரமமென்று பாவிக்கின் அஞ்ஞானவாசனை நீங்காது. ஆத்மானந்தம் ஒன்றே பிராப்தமாகும். ஏனெனின், ஆத்மா ஆணவமலத்தால் அறிவுகெட்டு, கன்மமலத்தால் மருளடைந்து, மாயாமலத்தால் மயங்கிக்கிடப்பதன்றோ. ஆகலின் எப்போதும் பின்னிற்பதே பிரம்மானந்தத்துக்கு ஏதுவாம். இதனைத் தனகண் ணிகழும் அநுபவ
சியாலறிந்தடங்குக. முயல்வுற்று - முயன்று; என்நின்று
நீயாகநின்று; அருளிவர - அருட்செய்யும்பொருட்டு;
கண்ணெதிரேநின்று; போந்திடு - வா; உன்நின்று - உன்னைப் பார்த்துநின்று. (௫) தக்கஆறு - தகுந்தவழி; மகம் - யாகம்; வழிவந்தார் - வழிவழியாய்வந்தோர்; முடிவேன் - இறப்பேன். (௬) ஐம்புலன் - பஞ்சேந்திரியம்; வான்குழுமி - விண்ணுலகத்தில் கூடி; கெழுமுதலே-அநுபவியாநின்ற முதற்பொருளே; அருள்தந்திருக்க—,

அரைசே பொன்னம் பலத்தாடு மமுதே யென்றுன்
இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபக லேசற் றிருந்தே வேசற்றேன்
கரைசே ரடியார் களிசிறப்பக் காட்சி கொடுத்துன் னடியேன்பால்
பிரைசேர் பாலி னெய்போலப் பேசா திருந்தா லேசாரோ. (ரு)

ஏசா நிற்ப ரென்னையுனக் கடியா னென்று பிறரெல்லாம்
பேசா நிற்ப ரியான்றானும் பேணா நிற்பே னின்னருளே
தேசா நேசர் சூழ்ந்திருக்குந் திருவோ லக்கஞ் சேவிக்க
ஈசா பொன்னம் பலத்தாடு மெந்தா யினித்தா னிரங்காயே. (சு)

இரங்கு நமக்கம் பலக்கூத்த னென்றெ னேமாந் திருப்பேனை
அருங்கற் பனைகற் பித்தாண்டா யாள்வா ரிலிமா டாவேனோ
நெருங்கு மடியார் களுநீயு நின்று நிலாவி விளையாடும்
மருங்கே சார்ந்து வரவெங்கள் வாழ்வே வாவென் றருளாயே. (எ)

அருளா தொழிந்தா லடியேனை யஞ்சே லென்பா ராரிங்குப் [த்தா
பொருளா வென்னைப் புகுந்தாண்ட பொன்னே பொன்னம் பலக்கூ
மருளார் மனத்தோ டுனைப்பிரிந்து வருந்து வேனை வாவென்றுன்
றெருளார் கூட்டங் காட்டாயேற் செத்தே போனாற் சிரியாரோ. (அ)

சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டு திரண்டுன் றிருவார்த்தை
விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார் வெவ்வே றிருந்துன் றிருநாமம்
தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடுந் தலைவா வென்பா ரவர்முன்னே
நரிப்பாய் நாயே னிருப்பேனோ நம்பி யினித்தா னல்காயே. (கூ)

அருள்புரிய. (ரு) தேர் - தேடு; ஏசற்று
மெலிந்தேன்; கரை - முத்திக்கரை; பிரைசேர்பாலில் நெய்போல -
பிரைகலந்தபாலில் நெய் மறைந்திருத்தல்போல; ஏசாரோ - வையா
ரோ. (சு) பேணா - விரும்பா; நேசர் - அன்பர். (எ) என்று என்று -
என்றுசொல்லி; கற்பனை - புதியமுறை; மாடாவேனோ - மாடு
போல்வேனோ; நிலாவி - விளங்கி; மருங்கே - பக்கத்தே. (அ) மருள்
ஆர் - மயக்கம்நிறைந்த; தெருள் - தெளிவு. (கூ) தேனிப்பார் - தியா
னிப்பார்; தரிப்பர் - உச்சரிப்பர்; நரிபாய் நாயேன் இருப்பேனோ -
நரியைப் பாய்கின்ற நாய்போன்று நான் இருப்பேனோ. (ய) நீர்
மல்கா - நீர்நிரம்பி; வாழ்த்தா - வாழ்த்தி; குழறு - குழறி; வணங்கா-
வணங்கி; ஒல்காநிற்கும் - தளராநிற்கும்.

நல்கா தொழியா னமக்கென்றுன் னாமம் பிதற்றி நயனநீர்
மல்கா வாழ்த்தா வாய்குழறா வணங்கா மனத்தா னினைந்துருகிப்
பல்கா லுனைப் பாவித்துப் பரவிப் பொன்னம் பலமென்றே
ஒல்கா நிற்கு முயிர்க்கிரங்கி யருளா யென்னை யுடையானே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கோயிற்றிருப்பதிகம்.

அநுபோகவிலக்கணம்

எ - து. ச்வானுபூத்ககடையாளம்.

தில்லையிலருளிச் செயப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின் றென்னு ளெழுபரஞ் சோதி
உள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் றெளிவே சிவபெரு மானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்களியாவையுங் கடந்த
இன்பமே யென்னுடை யன்பே. (க)

அன்பினா லடியே னாவியோ டாக்கை
ஆனந்த மாய்க்கசிந் துருக

(க) மாறிநின்று - பகைத்துநின்று; தேறல் - தேன்; பதங்கள் யாவையும் - பதவிகளனைத்தையும். அவை ஸ்ரீ கண்டருத்ரபதம், அனந்தேசுரபதம், சதாசிவமூர்த்தி பதம், பரசிவபதம் ஆகிய இந்.

என்பர மல்லா வின்னரு டந்தாய்
யானிதற் கிலனோர்கைம் மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெரு மானே
சீருடைச் சிவபுரத் தரைசே. (உ)

அரைசனே யன்பர்க் கடியனே னுடைய
அப்பனே யாவியோ டாக்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின் றுருக்கிப்
பொய்யிருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே
திரைபொரா மன்னு மமுதத்தெண் கடலே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
உரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோ ருணர்வே
யானுன்னை யுரைக்குமா றுணர்த்தே. (௩)

உணர்ந்தமா முனிவ ரும்பரோ டொழிந்தார்
உணர்வுக்குந் தெரிவரும் பொருளே
இணங்கிலி யெல்லா வுயிர்கட்கு முயிரே
எனைப்பிறப் பறுக்குமெம் மருந்தே
திணிந்ததோ ரிருளிற் றெளிந்ததூ வெளியே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
[illegible]மில்லா வின்பமே யுன்னைக்
குறுகினேற் கினியென்ன குறையே. (௪)

நான்குபதங்கள். (உ) என்பரம் - என்பொறுப்பு; பரந்த - வியாபித்த; முத்தனே - மலரகிதனே. (௩) புரைபுரைகனிய - உட்டுளைதோறும் கனியும்படி; பொய்இருள் - மூனைத்துநில்லாத ஆணவம், (அதைப்பொய்யென்று சொன்னது பெத்த காலத்திலே மேற்பட்டு நின்று தன்றொழிலைச்செய்த அது, முத்திகாலத்திலே ஒளி முன்னிருள்போலத்தனது சத்தியடங்கிச்சூனியம்போல் நின்றமையான்) திரைபொரா - அலையெறியாநின்ற; தெண்கடலே - தெளிவாகிய சாகரமே; உரை உணர்வுஇறந்து - சொல்லும்மனமும் அற்று; உணர்வே - அறிவுருவே. (௪) உணர்ந்த - ஸர்வகலைகளையும் ஐயந்திரிபற உணர்ந்த; ஒழிந்தார் - மற்றையோரும்; இணங்குஇலி - ஒப்

குறைவிலா நிறைவே கோதிலா வமுதே
ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்

சிறைபெறா நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயும்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
இறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டாய்
இனியுன்னை யென்னிரக் கேனே. (௫)

இரந்திரந் துருக வென்மனத் துள்ளே
எழுகின்ற சோதியே யிமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
நிரந்தவா காய நீர்நிலந் தீகா
லாயவை யல்லையா யாங்கே
கரந்ததோ ருருவே களித்தன னுன்னைக்
கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே. (௬)

இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்
தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
நீயலாற் பிறிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாம்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை யறியகிற் பாரே. (௭)

பில்லாதவனே; திணிந்தது – செறிந்தது; தூவெளியே – சிதாகாசமே; குணங்கள் – பிரகிருதி குணங்கள். (௫) மன்னே – இறைவனே; சிறைபெறா – கரைகோலப்பெறாத; நீர் – வெள்ளம்; சிந்தைவாய் – மனதில். (௬) நிரந்த – நிறைந்த; கண்ணுறக்கண்டு – கண்ணாரக்கண்டு. (௭) இருள் – அறியாமை, ஆணவமலசக்தி; ஞாயிறு – சூரியன்; தன்மை – விதம், அதுபடலம் நீங்கினகண்ணுக்கு ஆதித்தன் விளக்குவதுபோல் மலம் நீங்கின பக்குவான்மாவுக்கு ஆசிரியர் அறிவுறுத்துந்தன்மை; சென்றுசென்று அணுவாய் தேய்ந்து

பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப்
  பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே
நீருறு தீயே நினைவதே லரிய
  நின்மலா நின்னரு
சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே
  திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளார்
  ஆனந்த மாக்குமென் சோதீ. (௮)

சோதியாய்த் தோன்று முருவமே யருவாம்
  ஒருவனே சொல்லுதற் கரிய
ஆதியே நடுவே யந்தமே பந்த
  மறுக்குமா னந்தமா கடலே
தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே
  திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாதுநீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்
  வந்துநின் னிணையடி தந்தே. (௯)

தேய்ந்து ஒன்றும் - தத்துவதாத்விகங்களனைத்தையும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகவிட்டு நீங்கிச் சேடமாய் நின்ற ஆன்மஅறிவு முழுமுதற் பரமபொருளையே நோக்கிச் சென்று சென்று, கற்பூரதீபத்தைப் போல அப்பரம்பொருளினது அறிவு மேலிடமேலிட, அணு அணுவாகத்தேய்ந்து, (போயொளித்து), முடிவில் தானும் எதிருங் கழன்று அவ்வறிவுருவாய் நிற்றலாகிய பரிபூரண ஏகமாம். இதைத் தான தன்மை முன்னிலையற்ற ஆனந்தமயமான ஒரே அகண்ட சொரூபமென்பர். இவ்வுண்மை முத்தியில் முதல்வன் ஆன்மா என்னும் இருபொருளுமுண்டென்று கூறும் சித்தாந்த சைவத்துக்கு முரணாகாதோவெனின்! ஆகாது. அவ்விடத்து அவ்விருபொருளிருப்பினும் பிரிக்கக்கூடாமைபற்றியும், எண்குணங்களும் விளங்கித் தோன்று முறைமைபற்றியும் அவை ஏகமாம். யானாகியவென்னை விழுங்கி வெறுந்தானாக நின்றது தற்பரமன்றே. (௮) பார் - பூமி; பதம் - அந்தரிட்சம், அது ஆகாயமும், அதிலுள்ள உலகங்களும்; அண்டம் - சுவர்க்கலோகங்கள்; பரந்து - வியாபித்து; நீர் உறு தீயே - நீரிற்பொருந்திய அக்கினிபோன்றவனே; நின்மலா - மலரகிதனே. (௯) தந்தது உன்றன்னை - உன்னறிவையும், உன்னருளையும், உன் ஐந்தெழுத்தையுங்கொடுத்தாய்; கொண்டது என்றன்னை -

தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா வார்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றேன்
இயாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையே யீசா வுடலிடங் கொண்டாய்
யானிதற் கிலனோர்கைம் மாறே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

செத்திலாப்பத்

சிவானந்தமளவறுக்கொணுமை

எ - து. சிவானந்தமனுகிச் செயிக்கப்படாமை.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொய்யனே னகநெகப் புகுந்தமு தூறும்
புதுமல ர்க்கழ லிணையடி பிரிந்தும்
கையனே னின்னுஞ் செத்திலே னந்தோ
விழித்திருந் துள்ளக் கருத்தினை யிழந்தேன்

என்னுயிரையும், என்னுடலையும், என்பொருளையும் ஏற்றுக்கொண்டாய்; சதுரர் - சாமர்த்தியமுள்ளவர்; உடலிடங்கொண்டாய் - உடம்பையே இடமாகக்கொண்டருளினீர். அதனால் என்னுடைய சிந்தையும்செயலும் நின்னுடையனவே. "நாமற்றபின் நாதன்தன் செயல்தானே" எனவும், "தன்னையே தந்தான்" எனவுங்கூறிய அருண்மொழியைச் சிந்திக்க.

(க) அகம்நெக - மனம் நெகிழும்படி; கையனேன் - சிறுமை

ஐயனே யரசே யருட்பெருங் கடலே
அத்த னேயயன் மாற்கறி யொண்ணாச்
செய்யமே னியனே செய்வகை யறியேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (க)

புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே
உண்டியா யண்ட வாணரும் பிறரும்
வற்றி யாருநின் மலரடி காணா
மன்ன வென்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
பற்றி னாய்பதை யேன்மன மிக வுருகேன்
பரிகி லேன்பரி யாவுட றன்னைச்
செற்றி லேனின்னுந் திரிதரு கின்றேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (உ)

புலைய னேனையும் பொருளென நினைந்துன்
அருள்பு ரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத்
தலையி னானடந் தேன்விடைப் பாகா
சங்கரா வெண்ணில் வானவர்க் கெல்லாம்
நிலைய னேயலை நீர்விட முண்ட
நித்த னேயடை யார்புர மெரித்த
சிலைய னேயெனைச் செத்திடப் பணியாய்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (௩)

அன்ப ராகிமற் றருந்தவ முயல்வார்
அயனு மாலுமற் றழலுறு மெழுகாம்
என்ப ராய்நினை வாரெனைப் பலர்
நிற்க விங்கெனை யெற்றினுக் காண்டாய்
வன்ப ராய்முரு டொக்குமென் சிந்தை
மரக்க ணென்செவி யிரும்பினும் வலிது

யேன். (உ) அண்டவாணர்-விண்ணுலகத்தில் வாழுந்தேவர்; வற்றி-உடம்புமெலிந்து; மன்ன-இறைவனே; பரிகிலேன்-வருந்துகிலேன்; பரியாஉடல் - தாங்கவொண்ணாத உடம்பு; செற்றிலேன் - வருந்திலேன். (௩) நிலையனே-இருப்பிடமானவனே; அடையார்-பகைவர்; சிலையனே-வில்லையுடையவனே. (௪) என்பராய்-என்பையுடையராய்; வல்பராய்முருடு - வலியபராய்க்கட்டை; தென் - அழகிய.

தென்ப ராய்த்துறை யாய்சிவ லோகா
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (௪)

ஆட்டுத் தேவர்தம் விதியொழித் தன்பால்
ஐய னேயென்றுன் னருள்வழி யிருப்பேன்
நாட்டுத் தேவரு நாடரும் பொருளே
நாத னேயுனைப் பிரிவுறா வருளைக்
காட்டித் தேவநின் கழலிணை காட்டிக்
காய மாயத்தைக் கழித்தருள் செய்யாய்
சேட்டைத் தேவர்தந் தேவர்பி ரானே
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (௫)

அறுக்கி லேனுட றுணிபடத் தீப்புக்
கார்கி லேன்றிரு வருள்வகை யறியேன
பொறுக்கி லேனுடல் போக்கிடங் காணேன்
போற்றி போற்றியென் போர்விடைப் பாகா
இறக்கி லேனுனைப் பிரிந்தினி திருக்க
என்செய் கேனிது செய்கவென் றருளாய்
சிறைக்க ணேபுன னிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (௬)

மாய னேமறி கடல்விட முண்ட
வான வாமணி கண்டத்தெம் மமுதே

(௫) ஆட்டுத்தேவர் - ஆட்டப்பட்டதேவர், அவர் மும்மூர்த்திகள் முதலாயினோர்; விதி - நியமனம்; நாட்டுத்தேவர் - பூசுரர்; காயம் மாயம் - உடம்பாகிய பொய்ப்பொருள்; சேட்டைத்தேவர் - பெருமையையுடைய தேவர்கள். (இந்தத் திருப்பாட்டில் கருமம் ஒன்று யிருக்கினும் பகுதிபற்றி சாரமும் பலனும் வேறுபடுதல்போலச் சகல தேவதைகளும் பரம்பொருளொன்றின் உறுப்புக்களாகக் கூறப்படினும் அவர்களின் தன்மைபற்றி பலன் வேறுபடுகின்றமையால் அவர்களையொழித்து அருள்வழி நிற்பேன் என்று அறிவுறுத்தினர்).
(௬) ஆர்கிலேன - தங்கிலேன; பொறுக்கிலேன் - தாங்கமாட்டேன; சிறைக்கணே - கரைகோலின இடங்களிலே; புனல்நிலவிய - நீர்நிலை பெற்ற. (௭) மறிகடல் - அலைகள்மறிக்கின்றகடல்; மணிகண்டம் - நீலகண்டம்; பேயன் - பேய்த்தன்மையுடையவன். அது சிவபெருமானைத் தரிசிக்க உத்தேசித்தமாத்திரத்திலே செல்வேன் செல்வேன்

நாயி னேனுனை நினையவு மாட்டேன்
நமச்சி வாயவென் றுன்னடி பணியாப்
பேய ளுகிலும் பெருநெறி காட்டாய்
பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்ஞக னேயோ
சேய ளுகிநின் றலறுவ தழகோ
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (எ).

பொது சேரயன் பொருகடற் கிடந்தோன்
புரந்த ராதிக ளிற்கமற் றென்னைக்
கோது மாட்டிநின் குரைகழல் காட்டிக்
குறிக்கொள் கென்றுநின் ளுண்டரிற் கூட்டாய்
யாது செய்வதென் றிருந்தனன் மருந்தே
அடிய னேனிடர்ப் படுவது மினிதோ
சீத வார்புன லிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (அ).

ஞால மிந்திர னுன்முகன் வானவர்
நிற்க மற்றெனை நயந்தினி தாண்டாய்
கால ஞருயிர் கொண்டபூங் கழலாய்
கங்கை யாய்அங்கி தங்கிய கையாய்
மாலு மோலமிட் டலறுமம் மலர்க்கே
மரக்க ணேனையும் வந்திடப் பணியாய்

என்றியம்பும் **ஆசைப்பேயும்,** தரிசித்த வழிச் செல்வேனென்று செப்பிச் செல்லுதலின்றித் தனது சத்தி அணுவணுவாகத் தேய்ந்து செல்லும் **ஆணவப்பேயும்,** தரிசித்தும் விரோதமின்றிச் சிலகாலமிருந்து செல்லும் **பிராரத்துவப்பேயும்,** இதனோடு யானுஞ்சேல்வேனென்று இரந்துநிற்கும் **மாயைப்பேயும்** ஆகிய இவற்றால் பீடிக்கப் பட்டுள்ளபேயன். பெருநெறி – முத்திநெறி; பிறைகுலாம் – பிறை விளங்கும்; பிஞ்ஞகன் – தலைக்கோலமுடையவன், அதாவது பிறை, கங்கை, சர்ப்பம், கொன்றைமாலை, கொக்கிறகு முதலியவற்றைச் சடை முடியிலணிந்தவன. இறைவன் இத்தகைய கோலங்களைத் தரித்தது ஆன்மாக்கள்மீது கொண்ட கருணையினாலேயே. (அ). பொரு – அலைமோதுகின்ற; கோதும்ஆட்டி – சீராட்டி; குறிக் கொள்க என்று – உறுதியாய்ப்பிடியென்று; வார்புனல் – பெருநீர். (௯) ஓலமிட்டு – அச்சத்தாற்கதறி; சேலும்நீலமும்–கயல்மீன்களும்.

சேலு நீலமு நிலவிய வயல்சூழ்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே. (கூ)

அளித்து வந்தெனக் காவவென் றருளி
அச்சந் தீர்த்தநின் னருட்பெருங் கடலில்
திளைத்துந் தேக்கியும் பருகியு முருகேன்
திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே
வளைக்கை யானொடு மலரவ னறியா
வான வாமலை மாதொரு பாகா
களிப்பெ லாமிகக் கலங்கிடு கின்றேன்
கயிலை மாமலை மேவிய கடலே. (ம)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அடைக்கலப்பத்து

பக்குவ நிர்ணயம்

எ - து. வித்துமங்குரமும் போல வென்றல்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

கலைவப் பாட்டு.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செழுக்கமலத் திரளனநின் சேவடி சேர்ந்தமைந்த
பழுத்தமனத் தடியருடன் போயினர்யான் பாவியேன்
புழுக்கணுடைப் புன்குரம்பைப் பொல்லாக்கல்வி ஞானமிலா
அழுக்குமனத் தடியே னுடையாயுன் னடைக்கலமே. (க)

நீலமலர்களும். (ம) அளித்து – கருணைசெய்து; ஆவவென்று – ஐயோ வென்று; திளைத்தும் – குளித்தும்; தேக்கியும் – ஏப்பமிட்டும்; வளை – சங்கு. (க) அமைந்த – அமைவுபெற்ற; பழுத்த – கனிந்த; நுடை –

வெறுப்பன வேசெய்யு மென்சிறு மையைநின் பெருமையினால்
பொறுப்பவ னேயராப் பூண்பவ னேபொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவ னேநின் றிருவரு ளாலென் பிறவியைவேர்
அறுப்பவ னேயுடை யாயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (உ)

பெரும்பெருமா னென்பிறவியை வேரறுத்துப் பெரும்பிச்சுத்
தரும்பெருமான் சதுரப் பெருமானென் மனத்தினுள்ளே
வரும்பெருமான் மலரோ னெடுமாலறி யாமனின்ற
அரும்பெருமா னுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (௩)

பொழிகின் றதுன்பப்பு யல்வெள்ளத்தினின கழற்புணைகொண்
டிழிகின்ற வன்பர்களேறி னர்வான்யா னிடர்க் கடல்வாய்ச்
சுழிசென்று மாதர்த்திரை பொரக்காமச் சுறவெறிய
அழிகின் றனனுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (௪)

சுருள்புரி கூழையர் சூழலிற் பட்டுன் றிறமறந்திங்
கிருள்புரி யாக்கையி லேகிடந் தெய்த்தனன் மைத்தடங்கண்
வெருள்புரி மானன்ன நோக்கிதன் பங்கவிண் ணோர்பெருமான்
அருள்புரி யாயுடை யாயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (௫)

மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர் வன்மத் திடவுடைந்து
தாழியைப் பாவு தயிர்போ றறளர்ந்தேன் றடமலர்த்தாள்
வாழியெப் போதுவந் தெந்நாள் வணங்குவன் வல்வினையேன்
ஆழியப் பாவுடை யாயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (௬)

மின்கணினார் நுடங்குமிடையார் வெகுளிவலையி லகப்பட்டுப்
புன்கணனாய்ப் புரள்வேனைப் புராளாமற் புகுந்தருளி

புன்குரம்பை – இழிவாகிய உடல்; உன் அடைக்கலமே – உனக்கு அடைக்கலப்பொருளே. (உ) செறுப்பவனே – அடக்கின வனே. (௩) சதுரம் – சாதுரியம். (௪) வான் – முத்தியுலகம்; கடல் வாய் – கடலில்; சுழிசென்று – சுழிகளிற்சிக்கி; பொர – மோத; சுறவு – மகரமீன். (௫) சுருள்புரி – சுருளாகச்செய்யப்பட்ட; கூழை யர் – கூந்தலையுடையமாதர்; சூழல் – கூட்டம்; வெருள்புரி – அச் சத்தையுண்டுபண்ணும். (௬) மாழை–அழகு; மைபாவிய–மையரந்த; வன்மத்திட – வலியமத்திட்டுக்கடைய; உடைந்து – சிதறி; தாழி – மிடா; பானை; ஆழி அப்பா–கருணைக்கடலாகிய அப்பனே. (௭) நுடங் கும்இடை – துவளுகின்றஇடை; புன்கண்ணன்ஆய் – துன்பத்தை

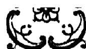
என்கணிலே யமுதூறித் தித்தித்தென் பிழைக்கிரங்கும்
அங்கணனே யுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (எ)

மாவடு வகிரன்ன கண்ணிபங் காநின் மலரடிக்கே
கூவிடுவாய் கும்பிக்கே யிடுவாய்நின் குறிப்பறியேன்
பாவிடை யாடுகுழல் போற்கரந்து பரந்ததுள்ளம்
ஆகெடுவே னுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (அ)

பிறிவறி யாவன்பர் நின்னருட் பெய்கழற் றாளிணைக்கீழ்
மறிவறி யாச்செல்வம் வந்துபெற் றாருன்னை வந்திப்பதோர்
நெறியறி யேனின்னை யேயறி யேனின்னை யேயறியும்
அறிவறி யேனுடை யாயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (கூ)

வழங்குகின் றாய்க்குன் னருளா ரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின்றேன் விக்கினேன் வினையேனென் விதியின்மையால்
தழங்கருந் தேனன்ன தண்ணீர்பருகத்தந் துய்யக்கொள்ளாய்
அழுங்குகின்றே னுடையா யடியேனுன் னடைக்கலமே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

யுடையவனுய்; ஊறி - சுரந்து; அம்கண்ணனே - கிருபைக்கண்ணனே. (அ) மாவடு - மாம்பிஞ்சு; வகிர்அன்ன - பிளவுபோன்ற; கும்பி - நரகம்; பாஇடை - பாவினிடத்து; குழல்-நெய்வோர்கருவி; ஆ - ஐயோ. (கூ) கழல்பெய் - வீரக்கழலணிந்த; மறிவுஅறியா - தடைப்படுதலில்லாத; செல்வம் - முத்திச்செல்வம். (ய) விதி - நல்லூழ்; தழங்கு - சப்திக்கின்ற; அழுங்குகின்றேன் - வருந்தா

ஆசைப்பத்து.

ஆத்துமவிலக்கணம்

எ - து. ஆன்ம ரூபத்தை யறிதல்.

—••✤••—

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கருடக் கொடியோன் காணமாட்டாக் கழற்சே வடியென்னும்
பொருளைத் தந்திங் கென்னை யாண்ட பொல்லா மணியேயோ
இருளைத் துரந்திட் டிங்கே வாவென் றங்கே கூவும்
அருளைப் பெறுவா னாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (க)

மொய்ப்பா னரம்பு கயிறாக மூளை யென்பு தோல்போர்த்த
குப்பா யம்புக் கிருக்ககில்லேன் கூவிக் கொள்ளாய் கோவேயோ
எப்பா லவர்க்கு மப்பா லாமென் னாரமு தேயோ
அப்பா காண வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (உ)

(க) பொல்லா மணி-பொள்ளாமணி (துளைக்கப்படாத மணி). அம்மான்-தந்தை. இந்தத் திருப்பாட்டில் ஒவ்வொருவரும் அருளைப் பெறவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டது. கண்ணொளியானது விளக்கொளியோடு கலந்து அதனோடுகூட ஒருருவைக் கலந்தாலொழிய அவ்வுருவங்காணப்படாது. அதுபோல, அறிவிக்க அறியும் இயல்பினையுடைய ஆன்மா அருளோடு கலந்து அதனோடு சிவத்தைக் கலந்து நின்றாலொழிய சிவாநந்தாநுபவம் எய்தமுடியாது. ஆதலின், முதன்மையான அருளை முதலிற் பெறவேண்டியது அவசியம். "அருளா லெவையும் பாரென்றான்" என்றதுமிது பற்றியே. "அருள்கொண்டறியா ரறியுந்தரமோ" என்றதையுஞ் சிந்திக்க. (உ) மொய்ப்பு ஆன் - நெருக்கத்தையுடைய; குப்பாயம் - சட்டை, மேற்போர்வை; கூவிக்கொள் - அழைத்துக் கொள்; எப்பாலவர்க்கும் - எப்பகுதியோருக்கும். (ங) சீவார்ந்து -

ஈவார்ந் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியுஞ் சிறுகுடி லிதுசிதையக்
கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே சிறிதென் முகநோக்கி
ஆவா வென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (ங)

மிடைந்தெலும் பூத்தை மிக்கழுக் கூறல் வீறிலி நடைக்கூடந்
தொடர்ந்தெனைநலியத்துயருறுகின்றேன்சோத்தமெம்பெருமானே
உடைந்துநைந் துருகியுன்னொளி நோக்கி யுன்றிரு மலர்ப்பாதம்
அடைந்து நின்றிடுவா னாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (ச)

அளிபுண் ணகத்துப் புறந்தோன்மூடி யடியே னுடையாக்கை
புளியம் பழமொத் திருந்தே னிருந்தும் விடையாய்ப் பொடியாட
எளிவந் தென்னை யாண்டு கொண்ட வென்னா ரமுதேயோ
அளியே னென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (ரு)

எய்த்தே னாயே னினியிங் கிருக்க கில்லே னிவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் வாங்காய் வானோ ரறியா மலர்ச்சே வடியானே
முத்தா வுன்றன் முகவொளி நோக்கி முறுவ னகைகாண
அத்தா சால வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (சு)

பாரோர் விண்ணோர் பரவி யேத்தும் பரனே பரஞ்சோதீ
வாராய் வாரா வுலகந் தந்து வந்தாட் கொள்வானே
பேரா யிரமும் பரவித் திரிந்தெம் பெருமா னெனவேத்த
ஆரா வமுதே யாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (எ)

கையாற் றொழுதுன் கழற்சே வடிகள் கழுமத் தழுவிக்கொண்
டெய்யா தென்றன் றலைமேல் வைத்தெம்பெருமான் பெருமானென்

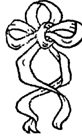
[illegible], குடில் - குடிசை; இது சிதைய - இந்த உடல் அழிய. (ச) எலும்பு மிடைந்து - எலும்புகள் நெருங்கி; அழுக்கு ஊறல் - அழுக்கு ஊற்று; வீறுஇலி - பெருமையில்லாத; நடைகூடம் - நடைவீடு; சோத்தம் - அஞ்சலி; உடைந்து - மனமுடைந்து- (ரு) அகத்து அளி புண் - உள்ளே கனிந்த புண்; இருந்தேன் - பற்றற் றிருந்தேன்; அளியேன் - கிருபையுடையவன்; என்ன - என்று நீ சொல்லும்வண்ணம். (சு) வாங்காய் - அழைத்துக் கொள்வாய்; முறுவல்நகை - பல்லொளி. (எ) வாராஉலகம் - மீட்டும் பிறவிக்கு வாராத முத்தியுலகம், மஹா சிவலோகம். (அ) கழும - பொருந்த; எய்யாது - இளைக்காமல்; பெருமான் - பெருமையுடையவனே,

றையா வென்றன் வாயா லரற்றி யழல்சேர் மெழுகொப்ப
ஐயாற் றரசே யாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (௮)

செடியா ராக்கைத் திறமற வீசிச் சிவபுர நகர்புக்குக்
கடியார் சோதி கண்டு கொண்டென் கண்ணிணை களிகூரப்
படிதா னில்லாப் பரம்பர னேயுன பழவடி யார்கூட்டம்
அடியேன் காண வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (௯)

வெஞ்சே லனைய கண்ணார்தம் வெகுளி வலையி லகப்பட்டு
நைஞ்சே னாயேன் ஞானச் சுடரே நானோர் துணைகாணேன்
பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா பவளத் திருவாயால்
அஞ்சே லென்ன வாசைப் பட்டேன் கண்டா யம்மானே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெருமையுடையா ரெல்லாருள்ளும் பெருமையு டையோனே. (௯) செடி ஆர் - குற்றம்நிறைந்த; திறம் - தன்மை; கடி ஆர் - விளக்கம் நிறைந்த; படி-ஒப்பு. (௰) நைஞ்சேன் - நைந்தேன்; துணை- உதவி.

அதிசயப்பத்து.

முத்தியிலக்கணம்

எ - து. மோட்சத்தினடையாளம்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வைப்புமாடென் றுமாணிக்கத்தொளியென் றுமனத் திடையுருகாதே
செப்பு நேர்முலைமடவா லியர் தங்கடி றத்திடை நைவேனை
ஒப்பி லாதன வுவமணி லிறந்தன வொண்மலர்த் திருப்பாதத்
தப்ப னாண்டுதன் னடியாரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (க)

நீதி யாவன யாவையு நினைக்கிலே னினைப்பவ ரொடுங்கூடேன்
ஏத மேபிறந் திறந்துழல் வேன்றனை யென்னடி யானென்று
பாதி மாதொடுங் கூடிய பரம்பர னிரந்தர மாய்நின்ற
ஆதி யாண்டுதன் னடியாரிற் கூட்டியவதிசயங் கண்டாமே. (உ)

முன்னை யென்னுடைவல்வினை போயிட முக்கண துடையெந்தை
தன்னை யாவரு மறிவதற் கரியவ னெளியவ னடியார்க்குப்
பொன்னை வென்றதோர் புரிசடைமுடிதனி லிளமதி யதுவைத்த
அன்னையாண்டுதன் னடியாரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (ங)

பித்த னென்றெனை யுலகவர் பகர்வதோர் காரண மிதுகேளீர்
ஒத்துச் சென்றுதன் றிருவருட் கூடிடு முபாயம தறியாமே

(க) வைப்பு - புதையல்; மாடு - பொன்; மடவாலியர் - மாதர்கள்; திறத்திடை - குணங்களால். (உ) ஏதம் - குற்றம்; நிரந்தரம் - எப்பொழுதும். (ங) ஒத்து - இணங்கி; அருநரகு - சகித்தற்கரிய

செத்துப் போயரு நரகிடை வீழ்வதற் கொருப்படு கின்றேனை
அத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (௪)

பரவு வாரவர் பாடுசென் றணைகிலேன் பன்மலர் பறித்தேற்றேன்
குரவு வார்குழ லார்திறத் தேநின்று குடிகெடு கின்றேனை
இரவு நின்றெரி யாடிய வெம்மிறை யெரிசடை மிளிர்கின்ற
அரவ னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (௫)

எண்ணி லேன்றிரு நாமவஞ் செழுத்துமென் னேழைமை யதனாலே
நண்ணி லேன்கலை ஞானிகடம்மொடு நல்வினை நயவாதே
மண்ணி லேபிறந் திறந்துமண் ணாவதற் கொருப்படு கின்றேனை
அண்ண லாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (௬)

பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க் [கூரை
இத்தைமெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை
முத்து மாமணிமாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி
அத்தனாண்டுதன் னடியரிற்கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (௭)

நீக்கி முன்னெனைத்தன்னொடு நிலாவகை குரம்பையிற் புகப்பெய்து
நோக்கிநுண்ணியனொடியனசொற்செய்து நுகமின்றிவிளாக்கைத்துத்
தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத் துகளறுத் தெழுதருசுடர்ச்சோதி
ஆக்கி யாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (௮)

உற்ற வாக்கையி னுறுபொரு ணறுமல ரெழுதரு நாற்றம்போல்
பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொரு ளப்பொருள் பாராதே
பெற்ற வாபெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும் பித்தர்சொற் றெளியாமே
அத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங் கண்டாமே. (௯)

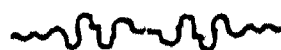
இருடிணிந் தெழுந் திட்டதோர் வல்வினைச் சிறுகுடி லிதுவித்தைப்
பொருளெ னக்களித் தருநர கத்திடை விழப்புகு கின்றேனைத்

நாகு. (௫) அவர்பாடு - அவரிடத்தே; குரவு - குராமலர். (௬) ஏழைமை - பேதைமை; நண்ணிலேன் - சேர்ந்திலேன். (௭) பொத்தை - பருமை; அசும்பு-கசிவு; பொய்க்கூரை - நிலையில்லாதசிறுவீடு. (௮) குரம்பை - உடம்பு; சொல்செய்து - சொல்லைச்சொல்லி; நுகம் இன்றி - நுகத்தடியில்லாமல்; விளாக்கைத்து தூக்கி - கைப்பற்றி யெடுத்து; துகள் - குற்றம். (௯) எழுதரு - உண்டாகின்ற; பற்

றெருளு மும்மதி னொடிவரை யிடிதரச் சினப்பதத் தொடு செந்தீ
அருளு மெய்ந்நெறி பொய்ந்நெறி நீக்கிய வதிசயங் கண்டாமே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

புணர்ச்சிப் பத்து.

அத்துவிதவிலக்கணம்

எ - து. பதியும் பசுவும் ஒன்றிரண்டல்லவென்றல்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுடர்பொற் குன்றைத் தோளா முத்தை
வாளா தொழும்புகந்து
கடைபட் டேனை யாண்டுகொண்ட
கருணாலயனைக் கருமால்பிரமன்
தடைப்பட் டின்னுஞ் சாரமாட்டாத்
தன்னைத் தந்த வென்னாரமுதைப்
புடை பட்டிருப்ப தென்று கொல்லோ வென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (க)

றல்ஆவது - பற்றுதற்கேற்றதாகிய. (ய) இருள் - ஆணவவிருள்;
திணிந்து - நெருங்கி; இது - இந்தஉடம்பு; இதனை - இதனை; தெரு
ளும் - தெளிந்த; நொடிவரை - நொடிப்பொழுதில்; இடிதர - இடிந்
தழிய; சினப்பதத்தொடு - கோபக்குறியோடு; செந்தீஅருளும் -
சிவந்தநெருப்பை அருள்செய்த; மெய்ந்நெறி - உண்மைநெறிப்
பயனாயுள்ள சிவபிரான்.

(க) கருணாலயனை - கருணைக்கு உறைவிடமாயிருப்பவனை;
தடைபட்டு - தடைசெய்யப்பட்டு; புடைபட்டிருப்பது - அருகி
லிருப்பது; என்றுகொல்லோ - எப்பொழுதோ. (ரூ)

ஆற்றகில்லே னடியேனரசே
 யவனி தலத்தைம் புலனாய
சேற்றி லழுந்தாச் சிந்தைசெய்து
 சிவனெம் பெருமா னென்றேத்தி
ஊற்று மணற்போ னெக்குநெக் குள்ளே
 யுருகி யோலமிட்டுப்
போற்றிநிற்ப தென்று கொல்லோவென்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (உ)

நீண்டமாலு மயனும் வெருவ
 நீண்டநெருப்பை விருப்பி லேனை
ஆண்டு கொண்டவென் னாரமுதை
 யள்ளூ றுள்ளத் தடியார்முன்
வேண்டுந் தனையும் வாய்விட் டலறி
 விரையார் மலர் தூவிப்
பூண்டு கிடப்ப தென்றுகொல்லோவென்
 பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே. (ங)

அல்லிக் கமலத் தயனுமாலு
 மல்லாதவரு மமரர் கோனும்
சொல்லிப்பரவு நாமத்தானைச்
 சொல்லும் பொருளு மிறந்தசுடரை
நெல்லிக்கனியைத் தேனைப் பாலை
 நிறையின் னமுதை யமுதின்சுவையைப்
புல்லிப் புணர்வதென்று கொல்லோவென்
 பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே. (ச)

திகழத்திகழு மடியுமுடியுங்
 காண்பான் கீழ்மே லயனும் மாலும்
அகழப்பறந்துங் காணமாட்டா
 வம்மா னிம்மா னில முழுதும் .

லேனை - அன்பில்லாத என்னை; வேண்டுந்தனையும் - வேண்டுமளவும்; பூண்டு - அடைந்து. (ச) இறந்த - கடந்த; புல்லிப்புணர்வது - நெருங்கித்தழுவுவது. (ரு) திகழத்திகழும் - அதிகமாய் விளங்குகின்ற; அகழபறந்தும் - அகழ்ந்தும்பறந்தும்; திகழ-விளங்க; நீர்மை -

நிகழப்பணிகொண் டென்னையாட்கொண்
டாவா வென்ற நீர்மையெல்லாம்
புகழப்பெறுவ தென்றுகொல்லோ வென்
பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே. (ரு)

பரிந்துவந்து பரமானந்தம்
பண்டே யடியேற் கருள் செய்யப்
பிரிந்துபோந்து பெருமா நிலத்தி
லருமா லுற்றே னென்றென்று
சொரிந்தகண்ணீர் சொரியவுண்ணீ
ருரோமஞ் சிலிர்ப்ப வுகந்தன்பாய்
புரிந்துநிற்ப தென்று கொல்லோ வென்
பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே. (சு)

நினையப்பிறருக் கரியநெருப்பை
நீரைக் காலை நிலனை விசும்பைத்
தனையொப்பாரை யில்லாத்தனியை
நோக்கித் தழைத்துத் தழுத்தகண்டம்
கனையக்கண்ணீ ரருவிபாயக்
கையுங்கூப்பிக் கடி மலரால்
புனையப்பெறுவ தென்று கொல்லோ வென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. (எ)

நெக்குநெக்கு ளுருகியுருகி
நின்று மிருந்துங் கிடந்து மெழுந்தும்
நகுமழுதுந் தொழுதும் வாழ்த்தி
நாளு விதத்தாற் கூத்துநவிற்றிச்
செக்கர்போலுந் திருமேனி
திகழ நோக்கிச் சிலிர் சிலிர்த்துப்
புக்குநிற்ப தென்றுகொல்லோ வென்
பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே. (அ)

குணம்; புகழப்பெறுவது – புகழக்கிடைப்பது. (சு) பிரிந்துபோந்து– பிரிந்துவந்து; மால் – மயக்கம்; சொரிந்தகண்ணீர்சொரிய–பொழிந்த கண்ணீர் பொழிந்தபடியிருக்க; உள்நீர் – உள்ளன்பு; புரிந்துநிற்பது– விரும்பிநிற்பது. (எ) தழைத்து – களித்து; தழுத்த – தழுதழுத்த;

தாதாய் மூவே ழுலகுக்குந்
தாயே நாயேன் றனையாண்ட
பேதாய்பிறவிப் பிணிக்கோர் மருந்தே
பெருந்தேன்பில்க வெப்போதும்
மேதாமணியே யென்றென்றேத்தி
யிரவும் பகலு மெழிலார் பாதப்
போதாய்ந்தணைவ தென்று கொல்லோ வென்
பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே. (கூ)

காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய்முழுதுங்
கண்ணார் விசும்பின் விண்ணோர்க்கெல்லாம்
மூப்பாய்மூவா முதலாய் நின்ற
முதல்வா முன்னே யெனையாண்ட
பார்ப்பானேயெம் பரமாவென்று
பாடிப் பாடிப் பணிந்து பாதப்
பூப்போதணைவ தென்று கொல்லோ வென்
பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்டம்களைய-கண்டங்களைத்தலுண்டாக. (அ) நெக்கு-நெகிழ்ந்து நக்கும் - சிரித்தும்; நவிற்றி - செய்து; செக்கர் - செவ்வானம்; திகழ நோக்கி - விளங்கப்பார்த்து. (கூ) தாதாய் - தந்தையே; பேதாய் - எளியையாய்; பில்க - சிந்த; மேதாமணியே - ஞானமணியே; ஆய்ந்து அணைவது - ஆராய்ந்து அணுகப்பெறுவது. (ய) கண்ணார் - இடம் மூப்பாய் - முதியோனே; பூப்போது-அழகிய தாமரைமலர்.

வாழாப்பத்து.

முத்தியுபாயம்

எ-து. பிரபஞ்சமயனீங்கி பரபோகத்தைக் கூடுதற்குபாயம்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தவெம்பரனே
  பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்தரசே
  திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஆரொடு நோகே னார்க்கெடுத் துரைக்கேன்
  ஆண்டநீ யருளிலை யானால்
வார்கட லுலகில் வாழ்கிலேன்கண்டாய்
  வருகவென் றருள்புரியாயே. (க)

வம்பனேன் றன்னை யாண்டமாமணியே
  மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
உம்பரு மறியா வொருவனேயிருவர்க்
  குணர்விறந் துலகமூ டுருவும்

(க) நான்மற்றுபற்றுஇலேன் - நான்வேறு பற்றுடையேனல்லேன்; பொலிவாய்-விளங்குவோனே; வார்கடல்உலகில்-நெடியகடல் சூழ்ந்த உலகத்தில்; வருகஎன்று அருள்புரியாய்-வாவென்று அருள் செய்வாயாக. "வருகவென்றழைத்தாலன்றி வாழ்வுண்டோ" என்றருளிச் செய்ததும் இக்கருத்துபற்றியே. (உ) உணர்வுஇறந்து -

செம்பெரு மானே சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எம்பெரு மானே யென்னையாள்வானே
என்னைநீ கூவிக்கொண் டருளே. (உ).

பாடிமால் புகழும் பாதமேயல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேடிநீ யாண்டாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஊடுவ துன்னோ டுவப்பதுமுன்னை
உணர்த்துவ துனக்கெனக் குறுதி
வாடினே னிங்கு வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே (௩).

வல்லவா ளரக்கர் புரமெரித்தானே
மற்றுநான பற்றிலேன் கண்டாய்
தில்லைவாழ் கூத்தா சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எல்லைமூ வுலகு முருவியன்றிருவர்
காணுநா ளாதியீ றின்மை
வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (௪).

பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கநீயல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திண்ணமே யாண்டாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எண்ணமே யுடல்வாய் மூக்கொடுசெவிகண்
என்றிவை நின்கணே வைத்து

(அவர்களுடைய) அறிவைக்கடந்து. (௩) ஊடுவது - பிணங்குவது; உவப்பதும் - விரும்புவதும்; உணர்த்துவதும் - விண்ணப்பஞ்செய்வதும். (௪) வல்லை-விரைவு; வாள்அரக்கர்-வாளேந்திய அசுரர் (திரிபுராதியர்கள்); எல்லைஉருவி-எல்லைகடந்து; வல்லையாய் - சமர்த்தனாய்.

மண்ணின்மே லடியேன் வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

பஞ்சின்மெல் லடியாள் பங்கநீயல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செஞ்செவே யாண்டாய் சிவபுரத்தரசே
நப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அஞ்சினே னாயே னாண்டுநீயளித்த
அருளினை மருளினா னை மறந்த
வஞ்சனே னிங்கு வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென றருள்புரி யாயே. (௬)

பரிதிவா ழொளியாய் பாதமேயல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவுயர் கோலச் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
கருணையே நோக்கிக் கசிந்துளமுருகிக்
கலந்துநான் வாழுமா றறியா
மருளனே னுலகில் வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (௭)

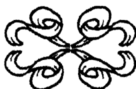
பந்தணை விரலாள் பங்கநீயல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத்தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அந்தமி லமுதே யரும்பெரும்பொருளே
ஆரமு தேயடி யேனை
வந்துய வாண்டாய் வாழ்கிலேன்கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (௮)

(௫) திண்ணமே – உண்மையாகவே. (௬) செஞ்சவே – செம்மையாகவே; மருளினால் – மயக்கத்தினால். (௭) பரிதிவாழ் ஒளியாய் – ஆதித்தனில் உறைகின்ற ஒளியுருவினனே; திருஉயர்கோலம் – செல்வத்தாற்சிறந்த அழகு. (௯) முழங்கு அழலாய் – சப்திக்கின்ற

பாவநா சாவுன் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர்தந் தேவே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மூவுல குருவ விருவர்கீழ் மேலாய்
முழங்கழ லாய்நிமிர்ந் தானே
மாவுரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (கூ)

பழுதில்தொல் புகழாள் பங்கநீ யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செழுமதி யணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ வெனக்கோர்
துணையென நினைவனோ சொல்லாய்
மழவிடையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அக்கினிவடிவாய்; மாஉரியானே - யானைத்தோலை உடையவனே
(ய) பழுதுஇல்தொல் - குற்றமற்றபழமை; மழவிடையானே -
இளமையாகிய இடபவாகனனே.

அருட்பத்து.

மகாமாயாசுத்தி

எ - து. மாயையினின்றும் விலதுதல்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிகுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொள்வெண் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனுமா லறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஆதியே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (க)

நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்
கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே
ஒருத்தனே யுன்னை யோலமிட் டலறி
உலகெலாந் தேடியுங் காணேன்

(க) சுரிகுழல் - சுழற்சியையுடைய கூந்தல்; பால்கொள் - பால்நிறத்தைக்கொண்ட; அதெந்துவே - அஞ்சாதே. (உ) ஒருத்தனே - ஏகனே; திருத்தமாம்பொய்கை - தீர்த்தத்தின்பெயர்; அது தன்னிடத்து மூழ்குவோருடைய பாவங்களைப் போக்குந்தூய்மை பொருந்திய புண்ணிய நீரையுடைய தீர்த்தம்; அருத்தனே -

திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருத்தனே யடியே னுதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௨)

எங்கணா யகனே யென்னுயிர்த் தலைவா
ஏலவார் குழலிமாரிருவர்
தங்கணா யகனே தக்கநற் காமன்
றனதுட றழலெழ விழித்த
செங்கணா யகனே திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க்குருந்தமே வியசீர்
அங்கணா வடியே னுதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௩)

கமலநான் முகனுங் கார்முகி னிறத்துக்
கண்ணனு நண்ணுதற் கரிய
விமலனே யெமக்கு வெளிப்படா யென்ன
வியன்றழல் வெளிப்பட்ட டெந்தாய்
திமிலநான் மறைசேர் திருப்பெருந்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அமலனே யடியே னுதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௪)

துடிகொணே ரிடையாள் சுரிகுழன் மடந்தை
துணைமுலைக் கண்கடோய் சுவடு
பொடிகொள்வான் றழலிற் புள்ளிபோ லிரண்டு
பொங்கொளி தங்குமார் பினனே

செல்வனே. (௩) ஏலம்வார் - மயிர்ச்சாந்தணிந்த நீண்ட; குழலிமார்இருவர் - கூந்தலையுடைய இரண்டு தேவிமார் (பார்வதி, கங்கை); தக்கநல் - தகுதியாகிய அழகிய; செங்கண்-செம்மையாகிய அக்கினிக்கண்; அம்கணா - கிருபைக்கண்ணனே. (௪) வியன் தழல் - பெரியநெருப்பு; திமிலம் - பேரொலி. (௫) துடிகொள் - உடுக்கையின் உருவமைந்த; நேர்இடை - நேரியஇடை; துணை - இரண்டு; சுவடு - தழும்பு; பொடி - நீறு; பொங்குஒளி - விளங்கு ரி; செடிகொள் - ஒளியைக்கொண்ட. (௬) துப்பனே -

செடிகொள்வான் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையில்
　　செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அடிகளே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
　　அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௫)

துப்பனே தூயாய் தூயவெண் ணீறு
　　துதைந்தெழு துளங்கொளி வயிரத்
தொப்பனே யுன்னை யுள்குவார் மனத்தின்
　　உறுசுவை யளிக்குமா ரமுதே
செப்பமா மறைசேர் திருப்பெருந் துறையில்
　　செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அப்பனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
　　அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௬)

மெய்யனே விகிர்தா மேருவேவில்லா
　　மேவலர் புரங்கண்மூன்றெரித்த
கையனே காலாற் காலனைக் காய்ந்த
　　கடுந்தழற் பிழம்பன்ன மேனிச்
செய்யனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
　　செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஐயனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
　　அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௭)

முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா
　　மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
　　பரகதி கொடுத்தருள் செய்யும்
சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
　　செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
　　அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௮)

அறிவுடையோனே; துதைந்து - படிந்து; துளங்குஒளி - விளக்கமாகியஒளி; உறுசுவை - மிகுந்தசுவை. (௭) விகிர்தா - பொய்யனே; மேவலர் - பகைவர்; காய்ந்த - கோபித்த; கடுதழல் பிழம்புஅன்ன - வேகமாகிய அக்கினித்தூண்போன்ற. (௮) முத்தனே - இயல்பா

மருளனேன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி
    மறுமையோ டிம்மையுங் கெடுத்த
பொருளனே புனிதா பொங்குவா ளரவம்
    கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய்
தெருளுநான் மறைசேர் திருப்பெருந்துறையில்
    செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருளனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
    அதெந்துவே யென்றரு ளாயே. (௯)

திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையில்
    செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
இருந்தவா றெண்ணி யேசறு நினைந்திட்
    டென்னுடை யெம்பிரா னென்றன்
றருந்தவா நினைந்தே யாதரித் தழைத்தால்
    அலைகட லதனுளே நின்று
பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி யிதுகாண்
    போதரா யென்றரு ளாயே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வே பாசங்களினின்றும் நீங்கினவனே; மொட்டுஅறு – முகிழ்த் தன்மை நீங்காத; பாகதி – முத்தி. (௯) மருளனேன் - மருட்சியை யுடையேன்; பொருளனே – பெருஞ்செல்வனே; நீர் – நதி; ஆதரித்து – அன்புசெய்து. (௰) திருந்து – திருந்திய; வார் – நீண்ட; அருந்த அவாநினைந்து – அநுபவிக்கும் ஆசையினாலே கருதி; அலைகடல் அதன் உள்ளேநின்று - அலைகடற்கு உள்ளிடமாகிய உலகத்தினின்று; பொருந்த வா – (என்னை) அடையவருவாயாக; போதராய் என்று - வருகவென்று.

திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்.

குருதரிசனம்

எ - து. பசுத்துவங் கெட்டவிடம்.

திருக்கழுக்குன்றத்தி லருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிணக்கிலாத பெருந்துறைப் பெருமானுன் னாமங்கள் பேசுவார்க்
கிணக்கிலாத தோரின்பமே வருந் துன்பமே துடைத் தெம்பிரான்
உணக்கிலாத தோர் வித்துமேல்விளை யாமலென்வினை யொத்தபின்
கணக்கிலாத் திருக்கோலநீ வந்துகாட்டினாய் கழுக் குன்றிலே. (க)

பிட்டுநேர்பட மண் சுமந்த பெருந்துறைப் பெரும் பித்தனே
சட்டநேர்பட வந்தி லாத சழக்கனே னுனைச் சார்ந்திலேன்
சிட்டனே சிவலோகனே சிறு நாயினுங் கடை யாயவெங்
கட்டனேனையு மாட்கொள்வான் வந்து காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே.

மலங்கினேன் கண்ணி னீரைமாற்றி மலங் கெடுத்த பெருந்துறை
விலங்கினேன் வினைக்கேடனே னினி மேல் விளைவ தறிந்திலேன்

(க) பிணக்கு - மாறுபாடு; இணக்கு - ஒப்பு; உணக்கு-கெடுதி; வித்து - பிறவிவித்து; வினை ஒத்தபின் - நல்வினை தீவினைகள் சமமான பின்பு. அதுவே இருவினையொப்பு. அது நல்வினையால் வரும் இன்பத்திலும், தீவினையால் வரும் துன்பத்திலும் முறையே விருப்பும் வெறுப்புமின்றிச் சமபுத்தி பண்ணுவது. (ஓடும் பொன்னும், உறவும் பகையும், கேடுஞ் செல்வமும், கீர்த்தியும் நிந்தையும், வீடுங் கானமும் ஒப்ப நோக்குவதாம்). கணக்கு - அளவு; காட்டினாய் - குருவடிவைத் தரிசிப்பித்தாய். (உ) பிட்டுநேர்பட - பிட்டினைப் பெற; சட்டநேர்பட - செம்மையாய, சத்து கோசரமாக; சிட்டனே - பெரியோனே ; வெம்கட்டனேனையும் - கொடிய துன்பத்தையுடையேனாகிய என்னையும். (ங) மலங்கினேன்-கலங்கினேன்;

இலங்குகின்ற நின் சேவடிக ளிரண்டும் வைப்பிட மின்றியே
விலங்கினேன் கலங் காமலே வந்து காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே.(ங)

பூணொணாததொ ரன்பு பூண்டு பொருந்தி நாடொறும் போற்றவும்
நாணொணாததொர் நாண மெய்தி நடுக்கடலு ளழுந்தி நான்
பேணொணாத பெருந்துறைப் பெருந் தோணி பற்றி யுகைத்தலும்
காணொணாத் திருக்கோலநீ வந்து காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே. (ச)

கோலமேனி வராகமே குண மாம் பெருந்துறைக் கொண்டலே
சீலமேது மறிந்திலாத வென் சிந்தை வைத்த சிகாமணி
ஞாலமே கரியாக நானுனை நச்சி நச்சிட வந்திடும்
காலமேயுனை யோத நீவந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே. (ரு)

பேதமில்லதொர் கற்பளித்த பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே
ஏதமேபல பேசநீ யெனை யேதிலார் முனமென்செய்தாய்
சாதல்சாதல் பொல்லாமை யற்ற தனிச்சரண் சரணா மெனக்
காதலா லுனை யோதநீ வந்து காட்டினாய் கழுக் குன்றிலே. (சு)

இயக்கிமா ரறுபத்து நால்வரை எண்குணஞ் செய்த வீசனே
மயக்கமாய தொர்மும் மலப்பழ வல்வினைக்கு ளழுந்தவும்
துயக்கறுத் தெனையாண்டு கொண்டுநின் றூய்மலர்க் கழ றந்தெனைக்
கயக்கவைத் தடியார்முனே வந்து காட்டினாய்க் கழுக் குன்றிலே.(எ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

விலங்கினேன் - விட்டு விலகினேன்; கேடனேன் - கெடுதியை யுடையேன்; சேவடிகள் இரண்டும் - அருளுருவாகிய ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்னும் இரண்டு திருவடிகளையும்; வைப்பிடம்-வைத் தற்குரிய இடம், அதாவது என்னுடைய ஞானசத்தி கிரியாசத்தி கள் அடங்கி ஒன்றுபட்டு நிற்குமிடம், அது திருவருட்பூரண நிறைவு. (ச) பூண் ஒணாதது - அடையப்பெற வொண்ணாதது; நாண் ஒணாதது - மதிக்க வொண்ணாதது; பேண் ஒணாத - விரும்பு தற்கரிய. (ரு) கோலம் - அழகு; வராகமே - மலைமீய; குணம் - எண்குணம்; சீலம் - நல்லொழுக்கம்; வைத்த - அமைத்த; ஞாலம் - உலகத்திலுள்ளோர்; கரி - சாக்ஷி; நச்சிநச்சிட - மிகவும் விரும்ப; காலமே - காலதத்துவக் கடவுளே. (சு) கற்பு - கல்வி; ஏதம் - குற் றம்; ஏதிலார் - அயலார்; சரண் - (முன்னையது) திருவடி, (பின்னை யது) அடைக்கலம்; (எ) செய்த - அடையச் செய்த; துயக்கு - தளர்வு; கயக்க வைத்த - மெலிய வைத்த.

கண்டபத்து.

நிருத்ததரிசனம்.

தில்லையிலருளிச் செயப்பட்டது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா வானந்த மணிகொடில்லை கண்டேனே. (க)

(க) "இந்திரியவயமயங்கி இறப்பதற்குக் காரணம்" என்பது, எப்பொழுதும் பிரபஞ்ச விஷயங்களை இந்திரியங்கள் வாங்கிக், கொடுக்க, அவற்றை மனம் பற்ற, அவற்றை அகங்காரம் உள்ளே கொண்டு செல்ல, அவற்றைப் புத்தி தத்துவம் குணத்துக்கேற்ப, சுகமாகவோ, துக்கமாகவோ, மோகமாகவோ நிச்சயிக்க, அவற்றை வித்தைவாயிலாக ஆன்மா அறிந்து, அவற்றின் வசப்பட்டு, மயங்கி இறப்பதுவே ஆன்மாவின் தொழிலாதலின் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. அன்றியும், மும்மலச் சுழலிற்பட்டு மயங்கி வருந்துதல் காட்சிப்புலனாதலின்று. காட்சிப்புலனாய் எளிதில் அறியப்படுவது ஐம்பொறிச் சுழலாதலின் அவவண்ணமுரைக்கப்பட்டது. அந்தரமே - வேறுபட்டே; சிவம் ஆக்கி - சிவத்துவத்தை விளக்கி; ஆனந்தம் - ஆனந்த நடராஜமூர்த்தி. இவர் உருத்திரமகேசுவர மூர்த்திகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர். திருவருளே திருமேனியாகக்கொண்டு ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்யும் சம்புபக்ஷத்து அதிதெய்வமாயிருப்பவர். இவருடைய சிற்கன வடிவம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தால் அமைந்தது. இவர் முக்தான்மாக்கள் ஆனந்தானுபவம் பெறும்பொருட்டே ஐந்தொழில் நிகழ்த்துவர். இவரைப் பஞ்சப்ரஹ்மஷடங்க மந்திரங்களைக்கொண்டு பாவிக்கப்படாது. (மற்றவை எமது தனி விஷய சூசனத்தில் காண்க); தில்லை - தில்லையம்பலம், அதாவது பரையின் வடிவாய் விளங்கும் ஞானமன்றாகிய சிற்சபை. (உ) இணையிலி - உவமை

வினைப்பிறவி யென்கின்ற வேதனையி லகப்பட்டுத்
தனைச்சிறிது நினையாதே தளர்வெய்திக் கிடப்பேனை
எனைப்பெரிது மாட்கொண்டென் பிறப்பறுத்த வினையிலியை
அனைத்துலகுந் தொழுந்தில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. (௨)

உருத்தெரியாக் காலத்தே யுள்புகுந்தென் னுளமன்னிக்
கருத்திருத்தி யூன்புக்குக் கருணையினா லாண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
அருத்தியினா னாயடியே னணிகொடில்லை கண்டேனே. (௩)

கல்லாத புல்லறிவிற் கடைபட்ட நாயேனை
வல்லாள னாய்வந்து வனப்பெய்தி யிருக்கும்வண்ணம்
பல்லோருங் காணவென் றன் பசுபாச மறுத்தானை
எல்லோரு மிறைஞ்சுதில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. (௪)

சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை யல்லலறுத் தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனதென் னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே. (௫)

பிறவிதனை யறமாற்றிப் பிணிமூப்பென் றிவையிரண்டும்
உறவினொடு மொழியச்சென் றுலகுடைய வொருமுதலைச்

யிலான்; அனைத்து உலகம் - மண்முதல் நாதமீறாகச்சொல்லப்பட்ட தத்துவங்களில் கோப்புண்டு கிடக்கின்ற எல்லாவுலகங்களும். (௩) மன்னி - நிலைபெற்று; கரு - பிறவிக்குக் காரணமாகியவினை; ஊன் - உடம்பு; அருத்தி - ஆசை. (௪) வல்லாளன் - வன்மையுடையவன்; வனப்பு - சிவதேஜசு; எல்லோரும் - பாரார், விசும்புளார், பாதாளத்தார், புறத்தார் ஆகிய இவர்களெல்லோரும். (௫) (சாதி, குலம், பிறப்பு ஆகியவிவற்றின் விசேடம் உண்மையறிவதற்கு வேண்டியதில்லை. அவை பெருங்கட்டாம். ஆதலாற்றான் சைவத்தினெய்தி அதன் முடிபாகிய சித்தாந்த நெறியுணர்ந்து சிவத்தை வழிபட வேண்டுமென்று வைதிக சைவம் பகர்கின்றது. சமயப்பற்று, சாதிப்பற்று மேல் நிலையில் அநாவசியம். ஞானப்பற்றொன்றே வேண்டும்). ஆதம் இலி - ஆதரவில்லாதன்; அல்லல் - துன்பம்; பேதைகுணம் - பேதைமைக் குணம்; குலாவு - யாவராலுங் கொண்டாடுகிற. (௬) அறமாற்றி - முழுதும் ஒழித்து; மறையவர் -

செறிபொழில்சூழ் தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம் பலமன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே. (௬)

பத்திமையும் பரிசுமிலாப் பசுபாச மறுத்தருளிப்
பித்தனிவ னெனவென்னை யாக்குவித்துப் பேராமே
சித்தமெனுந் திண்கயிற்றாற் றிருப்பாதங் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே. (௭)

அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண்டிங் கறிவின்றி
விளைவொன்று மறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனைக்
களவிலா வானந்த மளித்தென்னை யாண்டானைக்
களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே. (௮)

பாங்கினொடு பரிசொன்று மறியாத நாயேனை
ஓங்கியுளத் தொளிவளர வுலப்பிலா வன்பருளி
வாங்கிவினை மலமறுத்து வான்கருணை தந்தானை
நான்குமறை பயில்தில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. (௯)

பூதங்க ளைந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
பேதங்க ளனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனைக்
கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிளரொளியை மரகதத்தை
வேதங்கள் தொழுதேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதியர். (௭) பரிசு - நல்லொழுக்கம்; வித்தகனார் - சிறந்தமூர்த்தி. (௮) பாவகம் - எண்ணம்; விளைவு - மேல்விளைய இருப்பது; வெறுவியன் - வெறுமையன்; களவு - கள்ளம். (௯) பாங்கு - முறைமை; பரிசு - குணம்; உலப்பு இல்லா - கெடுதலில்லாத; வாங்கிவினை - வினையை நீக்கி; வான் - மேலான. (௰) பேதங்கள் - வேறுபாடுகள்; கேதங்கள் கெடுத்து - துன்பங்களை அழித்து; மரகதம் - பச்சை.

பிரார்த்தனைப்பத்து.

சதாமுத்தி

எ-து. ஆன்மாக்களுக்கு முத்திநிச்சயம் பண்ணுதல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கலந்து நின்னடி யாரோ டன்று வாளா களித்திருந்தேன்
புலர்ந்து போன காலங்கள் புகுந்து நின்ற திடர்பின்னாள்
உலர்ந்து போனே னுடையானே யுலவா வின்பச் சுடர்காண்பான்
அலந்து போனே னருள்செய்யா யார்வங் கூர வடியேற்கே. (க)

அடியார் சிலருன் னருள்பெற்றா ரார்வங் கூர யானவமே
முடையார் பிணத்தின் முடிவின்றி முனிவாலடியேன்மூக்கின்றேன்
கடியேனுடைய கடுவினையைக் களைந்துன்கருணைக்கடல்பொங்க
உடையா யடியே னுள்ளத்தே யோவா துருக வருளாயே. (உ)

அருளா ரமுதப் பெருங்கடல்வா யடியா ரெல்லாம் புக்கழுந்த
இருளாராக்கை யிதுபொறுத்தே யெய்த்தேன்கண்டா யெம்மானே
மருளார்மனத் தோருன்மத்தன் வருமாலென்றிங் கெனைக்கண்டார்
வெருளாவண்ண மெய்யன்பை யுடையாய்பெற நான்வேண்டுமே.

(க) புலர்ந்து - கழிந்து; இடர் - துன்பம்; உலர்ந்து - வாடி; உலவா - கெடாத; அலந்து - துன்பப்பட்டு; ஆர்வங்கூர-அன்புமிக. (உ) அவமே - வீணே; முடைஆர் - நாற்றம்பொருந்திய; மூக்கின்றேன் - முதிர்கின்றேன்; கடியேன் - கடுமையையுடையேன்; ஓவாது - இடையறாது. (ங) ஆர் - அரிய; புக்குஅழுந்த - புகுந்து

வேண்டும் வேண்டு மெய்யடியா ருள்ளே விரும்பியெனையருளால்
ஆண்டா யடியே னிடர்களைந்த வமுதே யருமா மணிமுத்தே
தூண்டாவிளக்கின் சுடரனையாய் தொண்டனேற்கு முண்டாங்கொல்
வேண்டாதொன்றும் வேண்டாது மிக்கவன்பே மேவுதலே. (ச)

மேவு முன்ற னடியாருள் விரும்பி யானு மெய்ம்மையே
காவி சேருங் கயற்கண்ணாள் பங்கா வுன்றன் கருணையினால்
பாவி யேற்கு முண்டாமோ பரமானந்தப் பழங்கடல்சேர்ந்
தாவி யாக்கை யானெனதென் றியாதுமின்றி யறுதலே. (ரு)

அறவே பெற்றார் நின்னன்ப ரந்த மின்றி யகநெகவும்
புறமே கிடந்து புலைநாயேன் புலம்புகின்றே னுடையானே
பெறவே வேண்டு மெய்யன்பு பேரா வொழியாப் பிரிவில்லா
மறவா நினையா வளவிலா மாளா வின்ப மாகடலே. (சு)

கடலே யனைய வானந்தங்கண்டா ரெல்லாங்கவர்ந்துண்ண
விடரேபெருக்கி யேசற்றிங் கிருத்த லழகோ வடிநாயேன்
உடையாய் நீயே யருளுதியென் றுணர்த்தா தொழிந்தே கழிந்
[தொழிந்தேன்
சுடரா ரருளா லிருணீங்கச் சோதி யினித்தான் றுணியாயே. (எ)

துணியா வுருகா வருள்பெருகத்தோன்றுந்தொண்டரிடைப்புகுந்து
திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன சிவனே நின்று தேய்கின்றேன்

மூழ்க; இருள்ஆர் - அறியாமைநிறைந்த; மெய்யன்பைபெறவேண்டும் - உள்ளன்பைப் பெறுதல்வேண்டும். ஏனெனின், உள்ளன்பென்னும் நிலத்தைக்கோலி, அருளென்னும்வித்திட்டு, அதிற்றோன்றுவதாகிய சிவஞானமென்னும் விருக்ஷத்தை வளர்த்துப், பின்னர் அதிற்பழுக்கும் முத்திப்பழத்தையுண்டு வாழவேண்டியிருத்தலின் அடிகளார் அவ்வாறு கூறியருளினார். (ச) வேண்டும்வேண்டும் - பலகாலும் வேண்டுகிற; வேண்டாது ஒன்றும் வேண்டாது - விரும்பப்படாத எதையும் விரும்பாமல்; மேவுதல் - பொருந்துதல். (ரு) காவி - நீலமலர்; அறுதல் - அற்றொழிதல். (சு) அறவே-(இன்பம்) முழுமையும்; பேரா - நிலைபெயராத; ஒழியா - அழியாத; பிரிவுஇல்லா - நீங்காத; மறவா - மறவாத; நினையா - நினையாத; அளவுஇல்லா - அளவுஇல்லாத; மாளா-குறையாத; இன்பம்-ஆனந்தம். (எ) உண்ண - அநுபவிக்க; ஏசற்று - துக்கித்து; கழிந்து - பிரிந்து; சுடர்ஆர் அருளால் - அரியஅருட்சுடரால்; துணியாய் - நிச்சயிப்பாயாக. (அ)

அணியா ரடியா ருனக்குள்ள வன்புந் தாரா யருளளியத்
தணியா தொல்லை வந்தருளித் தளிர்ப்பொற் பாதந் தாராயே. (௮)

தாரா வருளொன் றின்றியே தந்தா யென்றுன் றமரெல்லாம்
ஆரா நின்றா ரடியேனு மயலார் போல வயர்வேனோ
சீரா ரருளாற் சிந்தனையைத் திருத்தி யாண்ட சிவலோகா
பேரா னந்தம் பேராமை வைக்க வேண்டும் பெருமானே. (௯)

மானேர் பங்கா வந்திப்பார் மதுரக் கனியே மனநெகா
நானேர்தோளாச் சுரையொத்தா னம்பி யித்தால் வாழ்ந்தாயே
ஊனே புகுந்த வுனையுணர்ந்தே யுருகிப் பெருகு முள்ளத்தைக்
கோனே யருளுங் காலந்தான் கொடியேற் கென்றோ கூடுவதே. (௰)

கூடிக் கூடி யுன்னடியார் குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா
வாடி வாடி வழியற்றேன் வற்றன் மரம்போ னிற்பேனோ
ஊடி யூடி யுடையாயொடு கலந் துள்ளுருகிப் பெருகிநெக்
காடி யாடி யானந்த மதுவே யாக வருள்கலந்தே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ணியா - துணிந்து; உருகா - உருகி; திண் ஆர - வலிமைபொருந்திய; தேய்கின்றேன் - மெலிகின்றேன்; உனக்குஉள்ள - உனக்குச் செய்கின்ற; அருள்அளிய - அருள்கனிய; தணியாது - தாழ்க்காமல். (௯) தாரா-தரவொண்ணாத; ஒன்று இன்றி-முழுதும்; ஆராநின்றார் - அநுபவியாநின்றார். (௰) தோளா - தொளைக்காத. (கக) குனிப்பார்-கூத்தாடுவார்; ஆ - ஆகியிருக்க; வற்றல் - உலர்ந்த; ஊடிஊடி - பிணங்கிப்பிணங்கி; ஒடு - உன்னோடு; நெக்கு - நெகிழ்ந்து; ஆனந்த மதுவேயாக - ஆனந்தவுருவமாகும்படி; கலந்து அருள் - (என்னைக்) கூடி அருள்செய்.

குழைத்த பத்து.

ஆத்தும நிவேதனம்

எ-து. நேயத்தோடோன்றல்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குழைத்தாற் பண்டைக் கொடுவினைநோய் காவா யுடையாய் கொடுவினையேன், உழைத்தா லுறுதி யுண்டோதா னுமையாள் கணவா வெனையாள்வாய், பிழைத்தாற் பொறுக்க வேண்டாவோ பிறைசேர் சடையாய் முறையோவென், றழைத்தா லருளா தொழிவதே யம்மானே யுன்னடியேற்கே. (க)

அடியே னல்ல லெல்லாமுன் னகல வாண்டா யென்றிருந்தேன்
கொடியே ரிடையாள் கூறாவெங் கோவே யாவா வென்றருளிச்
செடிசே ருடலைச் சிதையாத தெத்துக் கெங்கள் சிவலோகா, உடையாய் கூவிப் பணிகொள்ளா தொறுத்தா லொன்றும் போதுமே. (உ)

ஒன்றும் போதா நாயேனை யுய்யக் கொண்ட நின்கருணை
இன்றே யின்றிப் போய்த்தோதா னேழை பங்கா வெங்கோவே
குன்றே யனைய குற்றங்கள் குணமா மென்றே நீகொண்டால்
என்றான கெட்ட திரங்கிடா யெண்டோண் முக்க ணெம்மானே.

(க) குழைத்தால் - மெலிவித்தால்; பண்டை - பழைய, அது ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த; வினைநோய் - வினைகளும்நோய்களும்; உழைத்தால் - வருந்தினால்; உறுதி - நன்மை; உமையாள் - உமாதேவி, அது உயிர்கண்மேல் வைத்த இரக்கமாகியஅருள். (உ) கொடியேர் - பூங்கொடிபோலும்; செடி - பாவம்; ஒறுத்தால் - வருத்தினால். (ங) போதா - பற்றாத; போய்த்தோ - இல்லாதுபோய்விட்டதோ;

மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
ஊனே புகவென் றனைநூக்கி யுழலப் பண்ணு வித்திட்டாய்
ஆனா லடியே னறியாமை யறிந்துநீயே யருள் செய்து
கோனே கூவிக் கொள்ளுநா ளென்றென் றுன்னைக் கூறுவதே. (௪)

கூறு நாவே முதலாகக் கூறுங் கரண மெல்லாநீ
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமை நன்மை முழுதுநீ
வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மையுன்னை விரித்துரைக்கின்
தேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத்தாற் றேற்ற வேண்டாவோ.

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ வேண்ட முழுதுந் தருவோய்நீ
வேண்டு மயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்
டாய், வேண்டி நீயா தருள் செய்தா யானுமதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னி லதுவு முன்றன் விருப்பன்றே.

அன்றே யென்ற னாவியு முடலு முடைமை யெல்லாமும்
குன்றே யனையா யென்னை யாட்கொண்டபோதே கொண்டிலையோ
இன்றோ ரிடையூ றெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க ணெம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ விதற்கு நாயகமே. (௭)

நாயிற் கடையா நாயேனை நயந்துநீயே யாட் கொண்டாய்
மாயப் பிறவி யுன்வசமே வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
ஆயக் கடவே னானோதா னென்ன தோவிங் கதிகாரம்
காயத் திடுவா யுன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே. (௮)

கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள் கண்டேன் கண்கள் களிகூர
எண்ணா திரவும் பகலுநா னவையே யெண்ணு மதுவல்லால்

குணம் - நன்மை; என்தான்கெட்டது - என்னத்தான் கெட்டுப் போயிற்று. (௪) நூக்கி - தள்ளி; கூறுவது - புகழ்வது. (௫) கூறும் - (உன்னைப்) புகழ்கின்ற; தேறும் - தெளியும்; பரிசு - வகை; ஒன்று - சிறிதும்; தேற்ற - தெளிவிக்க. (௬) பரிசு - தன்மை; உன்றன் விருப்பு - உன்னுடைய விருப்பம். அதாவது ஞானிகள் வழிபாடு எப்போதும் அருள்துணையாகவே நடப்பது. அது தம்மை விழுங்கிய அருளுக்குள்ளே தாமடங்கியொடுங்கியிருத்தல். ஆதலின் எதாவதோர் விருப்பம் நிகழுமாயின் அது இறைவனுடைய விருப்பமேயாம். (௭) அன்றே - குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி ஆட்கொண்ட அன்றைய தினமே; ஆயக்கடவேன் - ஆராயக்கடவேன். (௯) களிகூரகண்

மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
அண்ணா வெண்ணக் கடவேனோ வடிமை சால வழகுடைத்தே. (௯)

அழகே புரிந்திட் டடிநாயே னரற்று கின்றே னுடையானே
திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
புகழே பெரிய பதமெனக்குப் புராண நீதந் தருளாதே
குழகா கோல மறையோனே கோனே யென்னைக் குழைத்தாயே.

ம்பலம்.

உ யி ரு ண் ணி ப் ப த் து

எ-து. நேயமேலிடுதல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செயப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பைந்நாப்பட வரவேரல்கு லுமைபாகம தாயென்
மெய்ந்நா டொறும் பிரியாவினைக் கெடாவிடைப்பாகா
செந்நாவலர் பரசும் புகழ்த் திருப்பெருந்துறை யுறைவா
எந்நாட்களித் தெந்நாளிறு மாக்கேனினி யானே. (௧)

டேன - களிப்புமிகும்படிகண்டேன். (உடல், பொருள், ஆவியாகிய மூன்றையுந் தத்தஞ்செய்த ஞானனுபவிக்குக் குருபாத ஸ்மரணைத் தவிர வேறொன்றுமில்லையாதலால் அவ்வாறு கூறினர்.)(ய)அரற்று கின்றேன் - அழாநின்றேன்; பதம் - திருவடி; புராண - பழையோனே; குழகா - சுந்தரனே.

(௧) பைநா - பசியநா; ஏர்-அழகிய; மெய் - சரீரம் (இங்கு உள்ளம்); செந்நாவலர் - செவ்விய நாவன்மையுள்ளவர் (அறிஞர்); பரசும் - துதிக்கும்; இறுமாக்கேன் - இறுமாந்திருப்பேன், (இது திரு

நாறூரடி யணைவாரென்று நாய்க்குத்தவி சிட்டிங்
கூறூடல் புகுந்தானுயிர் கலந்தானுளம் பிரியான்
தேனூர்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யுறைவான்
வானோர்களு மறியாததோர் வளமீந்தன னெனக்கே. (உ)

எனைநானென்ப தறியேன்பக லிரவாவது மறியேன்
மனவாசகங் கடந்தானெனை மத்தோன் மத்தனாக்கிச்
சினமால்விடை யுடையான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யுறையும்
பனவனெனைச் செய்தபடி றறியேன்பரஞ் சுடரே. (௩)

வினைக்கேடரு முளரோபிறர் சொல்லீர்விய னுலகில்
எனைத்தான்புகுந் தாண்டானென தென்பின்புரை யுருக்கிப்
பினைத்தான்புகுந் தெல்லேபெருந் துறையிலுறை பெம்மான்
மனத்தான்கண்ணி னகத்தான்மறு மாற்றத்திடை யானே. (௪)

பற்றாங்கவை யற்றீர்பற்றும் பற்றாங் கதுபற்றி
நற்றாங்கதி யடைவோமெனிற் கெடுவீரோடி வம்மின்
தெற்றார்சடை முடியான்மன்னு திருப்பெருந்துறை யிறைசீர்
கற்றாங்கவன் கழல்பேணின ரொடுங் கூடுமின் கலந்தே. (௫)

வருளை யடைந்ததனால் உண்டாகிய செருக்கு). (உ) அணைவான் - அணையும்பொருட்டு; தேன் - வண்டுகள்; வளம் - செல்வம். (௩) எனை - ஆன்மசொரூபத்தை; மனவாசகங் கடந்தான் - மனம்வாக்குக்கு எட்டாதவன்; மத்தோன் மத்தனாக்கி-மிகவும் களிப்புடையவனாகச்செய்து; பனவன் - வேதியன்; படிறு - வஞ்சகம். (௪) கேடர் - கெடுப்பவர்; புரை - உட்டுளை; பினைத்தான் - மறுபடியும்; எல்லே - பகிரங்கமாக. (௫) பற்று - விடவேண்டிய பற்றுக்கள்; பற்றும்பற்று - பற்றுதற்குரிய பற்று; அது - இறைவன்பற்று; நற்றாம் - நல்லதாகிய; தெற்றார் - அழகினை யுடையதாகிய, அரிய; கலந்துகூடுமின் - கூடிக்கலந்திருங்கள். **இந்தத் திருப்பாட்டில் இரண்டுவித** பற்றுக்கள்கூறி ஒன்றைவிட வேண்டுமென்றும் மற்றொன்றைப்பற்றி வாழ வேண்டுமென்றுங் கூறியிருக்கின்றது. அதை விளக்கின், ஆன்மா எதையெதைப் பற்றுகிறதோ அதை யதைப்பற்றி வாழும் இயல்புடையது. உடம்பும், உலகவாழ்க்கையும், இன்பதுன்பங்களும், தொடர்பாய் வரும் பிறப்பிறப்புக்களும் ஆகிய விவையெல்லாம் பற்றினாலே வந்ததும் வருவதுமாயுள்ளன. ஆன்மாவுக்கு முதல்முதல் **ஆணவமலத்தில்** பற்றுண்டாயிற்று. அது

கடலின்றிரை யதுபோல்வரு கலக்கமல மறுத்தென்
உடலும்மென துயிரும்புகுந் தொழியாவண்ண நிறைந்தான்
சுடருஞ்சுடர் மதிசூடிய திருப்பெருந்துறை யுறையும்
படருஞ்சடை மகுடத்தெங்கள் பரன்றான்செய்த படிறே. (சு)

வேண்டேன்புகழ்வேண்டேன்செல்வம் வேண்டேன்மண்ணும்விண்
வேண்டேன்பிறப் பிறப்புச்சிவம் வேண்டார் தமைநாளும் [ணும்
தீண்டேன்சென்று சேர்ந்தேன்மன்னு திருப்பெருந் துறையிறை
பூண்டேன்புறம் போகேனினிப்புறம்போகவொட்டேனே. [தாள்()

கோற்றேனெனக் கென்கோகுறை கடல்வாயமு தென்கோ
ஆற்றேனெங்க ளரனேயரு மருந்தேயென தரசே
சேற்றார்வயல் புடைசூழ்தரு திருப்பெருந்துறை யுறையும்
நீற்றார்தரு திருமேனிநின் மலனேயுனை யானே. (அ)

எச்சம்மறி வேனானெனக் கிருக்கின்றதை யறியேன்
அச்சோவெங்க ளரனேயரு மருந்தேயென தமுதே

முதலில்வந்த தீங்கு. இரண்டாவது **மாயையில்** பற்றுண்டாயிற்று. அது இரண்டாவது வந்த தீங்கு. மூன்றாவது **கன்மத்தில்** பற்றுண்டாயிற்று. அது மூன்றாவது வந்த தீங்கு. இந்த மூன்றினாலே மற்ற எல்லாப் பற்றுக்களுமுண்டாயின. எல்லாத் தீங்குகளும் வந்து பொருந்தின. இந்தப்பற்றுக்களை யொழிப்பதென்றால் இலேசான காரியமன்று. மலங்களின் வலி மிகவும் பெரிது. அதைத் தானே ஒழித்துக்கொள்ள ஆன்மாவுக்கு வன்மையில்லை. அதனாற் றான் அதில் சிக்கி யுழல்கின்றது. மலங்களாகிய பற்றுக்களை யொழிக்க வேண்டுமானால் அம்மலங்களின் வலியைக்காட்டிலும் பேராற்றல்பெற்ற ஒருவர் துணைவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆற்றல் வகித்தவர் கருக்குழிநாற்றங் கமழப்பெறாத **சிவபிரானொருவரே.** அவருடைய ஆற்றலுக்குமுன்னே ஆணவமலம் வலிபெறாது அடங்கிவிடும். மாயாமலம் இருந்தவிடந் தெரியாது மறைந்து போகும். கன்மமலம் வறுத்தவித்தாய்ச் செயலற்றுவிடும். ஆதலால் அவருடைய புகழைக்கற்று அவரடியாரோடு கலந்திருக்க வேண்டுமென்று அடிகளார் ஆணைதந்துள்ளார்.

(சு) கலக்கம் மலம் - கலங்குவதற்கேதுவாகிய மலம்; சுடரும் சுடர் மதி - விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய பிறை ; படிறு - வஞ்சகம்.
(எ) புறம்போகல் ஒட்டேன் - (திருத்தாளை) புறத்துச்செல்லவொட்டேன். (அ) கோல்தேன் - கொம்பிற்கட்டிய தேன் ; நீற்று·

செச்சைமலர் புரைமேனியன் றிருப்பெருந்துறை யுறைவான்
நிச்சம்மென நெஞ்சின்மன்னி யானாகிநின் றானே (கூ)

வானபாவிய வுலகத்தவர் தவமேசெய வவமே
ஊன்பாவிய வுடலைச்சுமந் தடவிமர மானேன்
தேன்பாய்மலர்க் கொன்றைமன்னு திருப்பெருந்துறை யுறைவாய்
நான்பாவிய னானாலுனை நல்காயென லாமே. (ய)

ம்பலம்.

அச்சப்பத்து.

ஆனந்தமுறுதல்

எ - து. நேயத்திலேயொன்றுபட்டுச் சிக்கென அழுந்தினமை.

தில்லையிலருளிச் செயப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

புற்றில்வா ளரவுமஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யுமஞ்சேன்
கற்றைவார் சடையெம்மண்ணல் கண்ணுதல் பாதநண்ணி
மற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை யுண்டென நினைந்தெம் பெம்மான்
கற்றிலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (க)

ஆர்தரு - திருவெண்ணீற்றால் நிறைந்த. (கூ) எச்சம் - குறை; செச்சைமலர் - வெட்சிமலர்; நிச்சம்என - அனவரதமும் என்னு டைய; யா ...ன்றான் - (ஆணவமறிவு முனைத்திடாதபடி) நானே யாய் (ய) வான்பாவிய உலகத்தவர் - விண்ணிலுள்ள உலகத்தவரா... தேவர்கள்; அடவிமரம் - காட்டுமரம்.

(க) மெய்யும் - மெய்ச்சொற்களையும்; கற்றைவார் - திரட்சி யாகிய நீண்ட; எம்பெம்மான் கற்றிலாதவர் - எம்மிறைவனுடைய புகழைக் கல்லாதவர்; நாம் அஞ்சும் ஆறு - நாம் அஞ்சும் வகையா

வெருவரேன் வேட்கைவந்தால் வினைக்கடல் கொளினுமஞ்சேன்
இருவரான மாறுகாணா வெம்பிரான் றம்பிரானும்
திருவுரு வன்றிமற்றோர் தேவரெத் தேவரென்ன
அருவரா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (௨)

வன்புலால் வேலுமஞ்சேன் வளைக்கையார் கடைக்கணஞ்சேன்
என்பெலா முருகநோக்கி யம்பலத் தாடுகின்ற
என்பொலா மணியையேத்தி யினிதருள் பருகமாட்டா
அன்பிலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (௩)

கிளியனார் கிளவியஞ்சே னவர்கிறி முறுவலஞ்சேன்
வெளியநீ றாடுமேனி வேதியன் பாதநண்ணித்
துளியுலாங் கண்ணராகித் தொழுதழு துள்ளநெக்கிங்
களியிலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (௪)

பிணியெலாம் வரினுமஞ்சேன் பிறப்பினோ டிறப்புமஞ்சேன்
துணிநிலா வணியினான்றன் றொழும்பரோ டழுந்தியம்மால்
திணிநிலம் பிளந்துங்காணாச் சேவடி பரவிவெண்ணீ
றணிகிலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (௫)

வாளுலா மெரியுமஞ்சேன் வரைபுரண் டிடினுமஞ்சேன்
தோளுலா நீற்றனேற்றன் சொற்பதங் கடந்தவப்பன்
தாளதா மரைகளேத்தித் தடமலர் புனைந்துநையும்
ஆளலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (௬)

தகைவிலாப் பழியுமஞ்சேன் சாதலைமுன்ன மஞ்சேன்
புகைமுகந் தெரிகைவீசிப் பொலிந்த வம்பலத்துளாடும்

(௨) வெருவரேன் - பயப்படேன்; வேட்கை - காம ளினும் - சூழ்ந்து கொண்டாலும்; எத்தேவர் என்ன- என்ன தேவர்களென்று; அருவராதவர் - அருவருக்காதவர். (௪) கிளியனார் - கிளிபோன்றமாதர்; கிளவி - சொல்; கிறி-வஞ்சகம்; வேதியன் - வேதப்பிரதிபாத்தியன்; துளிஉலாம் - துளிசிந்துகின்ற; அளியிலாதவர் - கனிந்து உருகாதவர். (௫) துணிநிலா - துண்டப்பிறை. (௬) வாள்உலாம் எரி - ஒளிவீசுகின்ற நெருப்பு; வரை - மலை; ஏற்றன் - ரிஷபத்தை யுடையவன்; சொல்பதம் - சொல்லளவு; புனைந்து - அலங்கரித்து; நையும் - மனமுருகும்; ஆள்-அடிமை. (௭) தகைவுஇலா-தடுத்தற்கரிய; புகைமுகந்த எரி—

முகைநகைக் கொன்றைமாலை முன்னவன் பாதமேத்தி
அகநெகா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (எ)

தறிசெறி களிறுமஞ்சேன் றழல்விழி யுழுவையஞ்சேன்
வெறிகமழ் சடையனப்பன் விண்ணவர் நண்ணமாட்டாச்
செறிதரு கழல்களேத்திச் சிறந்தினி திருக்கமாட்டா
அறிவிலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (அ)

மஞ்சுலா முருமுமஞ்சேன் மன்னரோ டுறவுமஞ்சேன்
நஞ்சமே யமுதமாக்கு நம்பிரா னெம்பிரானைச்
செஞ்சவே யாண்டுகொண்டான் றிருமுண்டந் தீட்டமாட்டா
தஞ்சுவா ரவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (க)

கோணிலா வாளியஞ்சேன் கூற்றுவன் சீற்றமஞ்சேன்
நீணிலா வணியினானை நினைந்துநைந் துருகிநெக்கு
வாணிலாங் கண்கள்சோர வாழ்த்திநின் றேத்தமாட்டா
ஆணலா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாறே. (ய)

றம்பலம்.

புகையைக் கொண்ட நெருப்பு, அது மழுப்படை; முகை-மொட்டு; நகை - ஒளி. (அ) தறி-கட்டுந்தறி; களிறு - யானை; உழுவை-புலி. (க) மஞ்சு - மேகம்; உரும் - இடி; திரு - விபூதி; முண்டம் - நெற்றி. **இந்தத் திருப்பாட்டில்** விபூதி தாரணம் அவசியமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஏனெனின், விருப்பு வெறுப்பற்ற பரனையடையவேண்டுமாயின் அவனுடைய திருநீற்றின் தொண்டின் வழியன்றி வேறு எவ்வழியானும் அடையமுடியாது. சூரியனைக் காணவேண்டுமாயின் அவனது கிரணங்களின உதவிவேண்டும். அதுபோல சிவபெருமானைப் பெறவேண்டின் அவனது திருநீறு இன்றியமையாதது. திருநீறு திருவருண்மயமன்றோ! "நீற்றுப்பதிகம் நிகழ்த்துங்காலை மாற்றுப்பரையின் வரலாறுகும்." என்றதையோர்க. திருவெண்ணீறு அவனது தடஸ்தத்திருமேனியில் இயற்கையாகப் பூத்தது. இதன் விரிவெல்லாம் எமது விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹத்வ விளக்கத்தில் காண்க. (ய) கோண் - கோணுதல்; வாளி - அம்பு; சீற்றம் - கோபம்; வாள்நிலாம் - ஒளி நிலைபெற்றிருக்கிற; சோர - நீரொழுக; ஆண் அலாதவர் - ஆண்மையில்லாதவர்.

திருப்பாண்டிப்பதிகம்.

சிவானந்தவிளைவு

எ - து. சுகமேலீடு

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

கட்ட

திருச்சிற்றம்பலம்.

பருவரை மங்கைதன் பங்கரைப் பாண்டியற் காரமுதாம்
ஒருவரை யொன்றுமி லாதவரைக்கழற் போதிறைஞ்சித்
தெரிவர நின்றுருக்கிப் பரிமேற்கொண்ட சேவகனார்
ஒருவரை யன்றி யுருவறி யாதென்றனுள்ளமதே. (க)

சதுரைமறந்தறி மால்கொள்வர் சார்ந்தவர் சாற்றிச்சொன்னோம்
கதிரை மறைத்தன்ன சோதிகழுக்கடை கைப்பிடித்துக்
குதிரையின் மேல்வந்து கூடிடுமேற் குடிகேடுகண்டீர்
மதுரையர் மன்னன் மறுபிறப்போட மறித்திடுமே. (உ)

நீரின்பவெள்ளத்து நீந்திக் குளிக்கின்ற நெஞ்சங்கொண்டீர்
பாரின்பவெள்ளங் கொளப்பரி மேற்கொண்ட பாண்டியனார்
ஓரின்பவெள்ளத் துருக்கொண்டு தொண்டரையுள்ளங் கொண்டார்
பேரின்பவெள்ளத்துட் பெய்கழலே சென்று பேணுமினே. (௩)

(க) பருவரை - பருத்தமலை (இமையமலை). ஒன்றும் – உருவம், அருவம், அருவுருவம் ஆகிய இவற்றில் ஒன்றும்; கழற்போது - திருவடித்தாமரை; தெரிவரநின்று - தோன்றும்படிநின்று; உருவறியாது – வேறொருதெய்வத்தின் உருவறியமாட்டாது. (உ) சதுர் - திறம்; அறிமால்கொள்வர் – அறிவுமயங்கப்பெறுவர்; சாற்றி - பறையறைந்து; கதிர் – சூரியன்; கழுக்கடை - ஈட்டி (குதிரைவீரர்கையிலுள்ளது ஈட்டியே); குடிகேடு – குடிக்குக்கெடுதி; மறித்திடும் – மீண்டும்வாராதபடி தடுக்கும். (௩) கொண்டார்–கவர்ந்தார். (ச) ஆனந்

செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர்செல்லன்மின் றென்னனன்னாட்
டிறைவன் கிளர்கின்ற காலமிக்காலமெக் காலத்துள்ளும்
அறிவொண் கதிர்வா ளுறைகழித் தானந்த மாக்கடவி
எறியும் பிறப்பை யெதிர்ந்தார் புரளவிருநிலத்தே. (௪)

காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானொடு நான்முகன்வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண டானெங்கள் பாண்டிப்பிரான்றன் னடியவர்க்கு
மூலபண்டாரம் வழங்கு கின்றான்வந்து முந்துமினே. (௫)

ஈண்டியமாயா விருள்கெட வெப்பொருளும் விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவனுஞ்சொல்ல வல்லனல்லன்
வேண்டியபோதே விலக்கிலைவாய்தல் விரும்புமின்றாள்
பாண்டியனாருள் செய்கின்றமுத்திப் பரிசிதுவே. (௬)

மாயவனப்பரி மேல்கொண்டு மற்றவர் கைக்கொளலும்
போயறுமிப்பிறப் பென்னும் பகைகள் புகுந்தவருக்
காயவரும்பெருஞ் சீருடைத் தன்னருளே யருளும்
சேயநெடுங் கொடைத் தென்னவன்சேவடி சேர்மின்களே. (௭)

அழிவின்றி நின்றதொ ரானந்தவெள்ளத் திடையழுத்திக்
கழிவில் கருணையைக் காட்டிக்கடிய வினையகற்றிப்
பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்பாண்டிப் பெரும்பதமே
முழுதுல குந்தரு வானகொடையே சென்று முந்துமினே. (௮)

விரவிய தீவினை மேலைப்பிறப்பு முந்நீர்கடக்கப்
பரவிய வன்பரை யென்புருக்கும்பரம் பாண்டியனார்

தம் மா கடவி - ஆனந்தப்பரியைச்செலுத்தி. (௫) மூலபண்டாரம் - மூலபொக்கிஷம், அதாவது முத்திச்செல்வம். இந்தச்செல்வமிருக்குமிடம் நமக்குத்திருமுறைகளே. இவை சிவனடியார்களின் உள்ளத்தின்கட் கிடக்கப்பெறுதலின் இவர்களுக்கும் **பண்டாரம்** எனப் பெயர் போந்தது. (௬) ஈண்டிய - நெருங்கிய; விலக்குஇல்லை-தடையில்லை; தாள்வாய்தல்விரும்புமின்-திருவடிப்பேறு கிடைத்தலை விரும்புங்கள்; முத்திப்பரிசு - முத்தித்திறம். (௭) மாய - மாயமாகிய; கைக்கொளலும் - ஏற்றுக்கொள்ளுதலும்; புகுந்தவருக்கு-சரணடைந்தவருக்கு; சீர்உடை - சிறப்பையுடைய; சேய்நெடும் - மிகப்பெரிய. (௮) ழில் - நீங்குதலில்லாத; பெரும்பதம் - பெரியஇடம். (௯) விர

புரவியின் மேல்வரப் புந்திகொளப்பட்ட பூங்கொடியார்
மரவியன் மேல்கொண்டு தம்மையுந்தாமறி யார்மறந்தே. (௯)

கூற்றைவென் றாங்கைவர் கோக்களையும் வென்றிருந்தழகால்
வீற்றிருந்தான் பெருந்தேவியுந் தானுமோர் மீனவன்பால்
ஏற்றுவந்தா ருயிருண்டதிற லொற்றைச் சேவகனே
தேற்றமிலாதவர் சேவடி சிக்கெனச் சேர்மின்களே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

விய - கலந்த; தீவினை - கொடியஇருவினைகள்; முந்நீர் - கடல்; பரம் - மேலான; புந்திகொளப்பட்ட - அறிவுஇழந்த; பூங்கொடியார் - பூங்கொடிபோன்ற மாயாசத்திகள்; மரஇயல் - மரப்பான்மை. (சிவபிரான் ஒப்பற்ற வேதப்புரவியின்மீது பல்லோருங்காணச் சேவகனாய் வந்தமையின், மாயையும் அவள் புத்திரிகளாகிய தத்துவங்களும் மிக்க ஏக்கங்கொண்டு இனி நாமென்ன செய்யப்போகிறோம், இதுகாறும் ஆன்மாக்களைக் கருவிற்றள்ளி பெருந்துன்பத்துக்கு ஆளாக்கிவைத்தோம், இனியவ்வாறு செய்யமுடியாமற்போகுமே என்று மரப்பான்மையெய்தித் தம்மைமறந்தார்கள்). (௰) ஐவர்கோக்கள் - ஐம்புலன்கள்; ஏற்றுவந்தார் - எதிர்த்துவந்தார்; தேற்றமில்லாதவர் - தெளிவில்லாதவர்; சிக்கென - உறுதியாக.

பிடித்த பத்து.

முத்திக்கலப்புரைத்தல்

௩௭-து. மற்றுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின் சுகத்தைச் சொல்லியது.

திருத்தோணிபுரத்தி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உம்பர்கட் கரசே யொழிவற நிறைந்த
    யோகமே யூற்றையேன் றனக்கு
வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு
    வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
செம்பொருட் டுணிவே சீருடைக் கழலே
    செல்வமே சிவபெரு மானே
எம்பொருட் டுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
    எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௧)

விடைவிடா துகந்த விண்ணவர் கோவே
    வினையனே னுடைய மெய்ப்பொருளே
முடைவிடா தடியேன் மூத்தற மண்ணாய்
    முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து

(௧) ஒழிவுஅற - நீக்கமற; ஊற்றையேன் - அழுக்குடம்புடையேன்; வம்பு - புதுமை; பழுத்து - கனிந்து, இரங்கி; வாழ்வுஅற - பிறப்பற; செம்பொருள் துணிவே - செவ்வியநூற்பொருளின் துணிவே; சிக்கென - உறுதியாக. (௨) விடை - ரிஷபம்; முடை - புலால்நாற்றம்; மூத்து - முதிர்ந்து; அற - மிகவும்; குரம்பை - கூடு;

கடைபடா வண்ணங் காத்தெனை யாண்ட
கடவுளே கருணைமா கடலே
இடைவிடா துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௨)

அம்மையே யப்பா வொப்பிலா மணியே
அன்பினில் விளைந்தவா ரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் றனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபத மளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௩)

அருளுடைச் சுடரே யளிந்ததோர் கனியே
பெருந்திற லருந்தவர்க் கரசே
பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
போகமே யோகத்தின் பொலிவே
தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௪)

ஒப்புனக் கில்லா வொருவனே யடியேன்
உள்ளத்து ளொளிர்கின்ற வொளியே
மெய்ப்பத மறியா வீறிலி யேற்கு
விழுமிய தளித்ததோ ரன்பே

கடைபடா - கடையாகாத. (௩) அம்மையே - தாயே, தனக்கொரு தாயைவேண்டாது தானே யாவர்க்குந்தாயாயுள்ளவனே; அப்பா - தந்தையே, தனக்கொரு அப்பனைவேண்டாது தானே யாவர்க்கும் அப்பனுயுள்ளவனே; பொய்ம்மையே - பொய்த்தொழில்களையே; பொழுது - வாழ்நாள்; அலைபுலையன் - அலைந்து திரிகின்ற நீசன். (௪) அளிந்தது - கனிந்தது; பெருந்திறல் - பேராற்றல்; கலையே - நூலே; போகமே - இன்பமே; தெருள் இடத்து - தெளிவுள்ள; இருள்இடத்து - அஞ்ஞானவிருள் செறிந்த இவ்வுலகில். (௫) வீறு

செப்புதற் கரிய செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே
எய்ப்பிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௫)

அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டாண்
டளவிலா வானந்த மருளிப்
பிறவிவே ரறுத்தென் குடிமுழு தாண்ட
பிஞ்ஞகா பெரியவெம் பொருளே
திறவிலே கண்ட காட்சியே யடியேன்
செல்வமே சிவபெரு மானே
இறவிலே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௬)

பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொரு டன்னைப்
பற்றுமா றடியனேற் கருளிப்
பூசனை யுகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து
பூங்கழல் காட்டிய பொருளே
தேசுடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே
ஈசனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௭)

அத்தனே யண்ட ரண்டமாய் நின்ற
ஆதியே யாதுமீ றில்லாச்
சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
பித்தனே யெல்லா வுயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்தவை யல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௮)

இலியேற்கு - பெருமையில்லாதவெனக்கு; விழுமியது - சிறந்த பதம், முத்திப்பேறு ; எய்ப்பு இடத்து - இளைத்தவிடத்தில். (௬) அறவையேன் - ஆதரவற்றவன் ; திறவிலே - பகிரங்கத்திலே ; இறவிலே - இறுதியிலே. (௮) அண்டர் - உலகத்துயிர்கள்; அண்

பாணினைந் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
    பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
ஊனினை யுருக்கி யுள்ளொளி பெருக்கி
    உலப்பிலா வானந்த மாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
    செல்வமே சிவபெரு மானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
    எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௯)

புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப்
    பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
என்பெலா முருக்கி யெளியையா யாண்ட
    ஈசனே மாசிலா மணியே
துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு மயக்காந்
    தொடக்கெலா மறுத்த நற்சோதி
இன்பமே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
    எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. (௰)

ம்பலம்.

டம் - உலகம்; யாதும் - சிறிதும்; சித்தனே - ஞானவுருவனே; பிழைத்து - தவறி; அவை அல்லையாய் - அவை யல்லவுமாய்; எத்தனே - உபாயமுடையவனே. (௯) உலப்புஇலா - அழிவில்லாத; புறம்புறம் திரிந்த - காக்கும்பொருட்டுத் தாயைப்போல நான்கு பக்கங்களிலும் பிரியாமல் பின்றொடி அங்குமிங்குமாகச் சுற்றித் திரிந்த. (௰) புலால்யாக்கை - புலாலுடம்பை; புரைபுரை கனிய - உட்டுளைகள்தோறும் அளிய; தொடக்கு - கட்டு.

திருவேசறவு.

சுட்டறிவொழித்தல்

எ - து. தன்சேயலறநிற்றல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செயப்பட்டது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரும்புதரு மனத்தேனை யீர்த்தீர்த்தெ னென்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவையெனக்குக் காட்டினையுன் கழலிணைகள்
ஒருங்குதிரை யுலவுசடை யுடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை யாக்கியவா றன்றேயுன் பேரருளே. (க)

பண்ணார்ந்த மொழிமங்கை பங்காநின் னாளானார்க்
குண்ணார்ந்த வாரமுதே யுடையானே யடியேனை
மண்ணார்ந்த பிறப்பறுத்திட் டாள்வாய்நீ வாவென்னக்
கண்ணார வுய்ந்தவா றன்றேயுன் கழல்கண்டே. (உ)

ஆர்தமரு மின்றியே யழுந்துவேற் காவாவென்
றோதமலி நஞ்சுண்ட வுடையானே யடியேற்குன்
பாதமலர் காட்டியவா றன்றேயெம் பரம்பரனே. (௩)

பச்சைத்தா லரவாட்டீ படர்சடையாய் பாதமலர்
உச்சத்தார் பெருமானே யடியேனை யுய்யக்கொண்

(க) தரு-போன்ற; ஈர்த்து ஈர்த்து-இழுத்து இழுத்து; ஒருங்கு-ஒருங்கே; திரை - அலை, (அன்று, ஏ-அசைகள்). (உ) உண் ஆர்ந்த-உண்பதற்குரிய; மண்ணார்ந்த - பூமியில் பிறந்த. (௩) ஆதம்இலி - ஆதரவு இல்லாதவன்; ஆர்தமரும் இன்றியே - உற்றார் ஒருவருமில்லாமல்; ஓதம்மலி - கடலில் பெருகிய. (௪) தாலு - நாக்கு;

டெச்சத்தார் சிறுதெய்வ மேத்தாதே யச்சோவென்
சித்தத்தா றுய்ந்தவா றன்றேயுன் றிறநினைந்தே. (ச)

கற்றறியேன் கலைஞானங் கசிந்துருகே னாயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கியலால் வார்கழல்வந்
துற்றிறுமாந் திருந்தேனெம் பெருமானே யடியேற்குப்
பொற்றவிசு நாய்க்கிடுமா றன்றேநின் பொன்னருளே. (ரு)

பஞ்சாய வடிமடவார் கடைக்கண்ணா லிடர்ப்பட்டு
நஞ்சாய துயர்கூர நடுங்குவே னின்னருளால்
உய்ஞ்சேனெம் பெருமானே யுடையானே யடியேனை
அஞ்சேலென் றாண்டவா றன்றேயம் பலத்தமுதே. (சு)

என்பாலைப் பிறப்பறுத்திங் கிமையவர்க்கு மறியவொண்ணாத்
தென்பாலைத் திருப்பெருந் துறையுறையுஞ் சிவபெருமான்
அன்பாளி யகநெகவே புகுந்தருளி யாட்கொண்ட
தென்பாலே நோக்கியவா றன்றேயெம் பெருமானே. (எ)

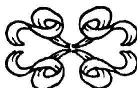
மூத்தானே மூவாத முதலானே முடிவில்லா
ஒத்தானே பொருளானே யுண்மையுமா யின்மையுமாய்ப்
பூத்தானே புகுந்திங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினால்
பேர்த்தேநீ யாண்டவா றன்றேயெம் பெருமானே. (அ)

மருவினிய மலர்ப்பாத மனத்தில்வளர்ந் துள்ளுருகத்
தெருவுதொறு மிகவலறிச் சிவபெருமா னென்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கடலிற் படிவாமா
றருளெனக்கிங் கிடைமருதே யிடங்கொண்ட வம்மானே. (கூ)

படர் - விரிந்த; உச்சத்தார் - உயர்ந்தவர்களாகிய தேவர்கள்; எச்சத்துஆர் - குறைகள் பொருந்திய; அச்சோ - அதிசயமோ; சித்தத்து ஆறு-சித்தத்தின்படி; திறன்-தன்மை. (ரு) வாக்கு இயலால் - வாக்கின இயல்பால்; வந்துற்று - வந்தடைந்து; பொன்தவிசு - பொற்பீடம்; பொன் அருள் - அழகிய அருள், அது பசுத்துவம் நீக்கிப் பதித்துவம் பயக்கும் தெய்வத்திருவருள். (சு) ஆய-போன்ற; கூர - அதிகரிக்க. (எ) என்பால் பிறப்பு - என்பாற்பட்ட பிறவித்தளை; தென்பால் - தென்திசை; என்பாலே நோக்கியஆறு - என்னிடத்தே நோக்கம் வைத்தபடி. (அ) மூத்தானே - மூத்தவனே; ஒத்தானே - வேதப்பிரதிபாத்தியனே; பொருளானே - எல்லாப் பொருள்களையும் உடைமையாக உடையவனே; பூத்தானே -

நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்
தேனாயின் னமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்
தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான்
ஊனாரு முயிர்வாழ்க்கை யொறுத்தன்றே வெறுத்திடவே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பொலிந்தவனே. (௯) மரு - மணம்; பருகிய-பருக; படிவுஆம்ஆறு - படியும் வண்ணம். (௰) சிவாயநம - சூக்ஷ்மபஞ்சாக்ஷரம். அது **ஒருதலைமாணிக்கம்.** அது சிவம், அருள், ஆன்மா, திரோதம், மலம் என்று எழுத்துவகையால் ஐம்பொருளாயுள்ளது. பதி, பசு, பாசம் என்னும் பதவகையால் முப்பதங்களாயுள்ளது. சிவம், சத்திஎன்னும் பொருள் வகையால் இருபொருளாயுள்ளது. சிவம் என்னும் அநுபவ வகையால் ஒரே பொருளாயுள்ளது. அதனுள்ளீட்டைக் குருநாதனிடத்து உபதேசக்கிரமத்தாலுணர்ந்து, பின்னர் **ஓது முறையினும், உணருமுறையினும், நிற்குமுறையினும்** சலியாது நின்று சிவத்தினருளால் சிவமாந்தன்மையடையப் பெறுதலாம். அதுவே முத்திசாதனமாயும், முத்திநிலையாயும், முத்தியநுபவமாயுமுள்ளது. அதைத்தான் "அறிவாகிச்சற்றே நின்றாற்றெரியும்" என்று சொன்னது. (அறிவு - சிவம்). அன்றியும், "அஞ்செழுத்தி னுண்மையதுவான வப்பொருளை - நெஞ்செழுத்தி யொன்றாகி நிற்குநா ளெந்நாளோ" என்றதையு மோர்க. ஆய் - போல; ஊன்ஆரும் - உடம்போடு கூடிய; ஒறுத்து - (உபவாச முதலியவற்றால்) வருத்தி.

திருப்புலம்பல்.

சிவானந்தமுதிர்வு

எ-து. சிவாநந்தம் பேருவிச்சை.

திருவாரூரிலருளிச் செயப்பட்டது.

கொச்சகக் கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூங்கமலத் தயனொடுமா லறியாத நெறியானே
கோங்கலர்சேர் குவிமுலையாள் கூறாவெண் ணீறாடீ
ஓங்கெயில்சூழ் திருவாரூ ருடையானே யடியேனின்
பூங்கழல்க ளவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே. (க)

சடையானே தழலாடீ தயங்குமூ விலைச்சூலப்
படையானே பரஞ்சோதீ பசுபதீ மழவெள்ளை
விடையானே விரிபொழில்சூழ் பெருந்துறையா யடியேனுன்
உடையானே யுனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே. (உ)

(க) பூ-அழகிய; நெறி - வழி; கோங்கு அலர் - கோங்கரும்பு; பூகழல் - பொலிவாகிய திருவடி; எவை - வேறெவற்றை; யாதும்-சிறிதும். (உ) சடையானே - ஜடாபாரத்தை யுடையவனே, (இறைவனைப்பற்றிப் பேசும்போதெல்லாம் வேணி வர்ணனையே விசேஷமென்று வேதங்கூறுகிறது. வேணியில் உரோமங்கள் எப்படி பின்னியிருக்கின்றனவோ அப்படியே அவனிடத்தில் மெய்யன்பு பின்னியிருக்க வேண்டுமென்றும், அப்பொழுதுதான் அவன் பேரருளுண்டாகுமென்றும் அது தெரிவிக்கின்றது). தழலாடீ - அழலாடியே; தயங்கும் - விளங்குகின்ற; பசுபதீ - ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனே. (ஆன்மாவுக்குப் பாச சம்பந்தம் பற்றியே பசுவென வழக்குண்டானமையின், பசு வென்றதனால் பசுபாசம் இரண்டும் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. அதனால் சேதனம் அசேதனமுமான எல்லாப்பொருள்களுக்கும் சிவபெருமானே பதியாவர்); மழவு-இளமை.

உற்றாரை யான்வேண்டே னூர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன கற்பனவு மினியமையும்
குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே. (௩)

திருச்சிற்றம்பலம்.

(௩) அமையும்—போதும்; குரைகழல்கே - ஒலிக்கின்ற வீரகண்டை யணிந்த திருவடிக்கே; கற்றா - கன்றுஆ, கன்றையுடைய பசு. அது தன்கன்றை நினைத்துக் கதறுவதுபோல் சிற்றறிவும், சிறுதொழிலும், சின்னாளும், பல பிணியோடுங்கூடிய ஆன்மா, உள்ளமுதலிய தத்துவங்களெல்லாம் ஒன்றவுருகி, **அம்மா அப்பா**வென்றலறினால் உடனே பரங்கருணைத் தடங்கடலாகிய பரம்சிவம் அம்மையோடும் ஓடிவந்து மார்ச்சாலத்தைப் போல (மார்ச்சாலம் - பூனை) தாமே வலிந்து பற்றிக்கொண்டு, தேகமுள்ளளவும் பால் நினைந்தூட்டும் அன்னையைப் போலப் பிரியாமல் புறம்புறஞ்சுற்றித் திரிந்து காப்பாற்றி, **வீட்டை வேண்டாதிருக்கவும் தாமே தூயகதியினிற் சேர்ப்பன்.** ஆதலின் கசிந்துருகும் அன்பின் அடிமைத்திறமே வேண்டுமென்றனர் அழுது அழுது அடியடைந்த அன்பர். ஆனை இவ்வாறிருக்க, ஒரு சாரார் உள்ள முதலியன மாயாகாரியங்களாதலின் அவற்றின் தொடக்கு ஆகாவெனவிட்டு, அருளையும் மறந்து, கேவலம் ஞானத்தினாலேயே பிரம்மமேயாய் நிற்கப்பெறுவோமென்பர். அது எவ்வளவு உண்மையோ அவர்கள் சுவாநுபவத்துக்குத்தான் வெளிச்சம். அவர்களது ஆன்ம நிறைவு பிரம்ம நிறைவன்று. "நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்று சுகமெய்தாமல் - என்னிறைவே பாவித்தேனென்னே பராபரமே" என்றதும் இதுபற்றியே.

குலாப்பத்து.

அநுபவமிடையீடுபடாமை

எ-து. விட்டுப்பற்றாமல் ஒருதன்மையாயது.

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓடுங் கவந்தியுமே யுறவென்றிட் டுள்கசிந்து
தேடும் பொருளுஞ் சிவன்கழலே யெனத்தெளிந்து
கூடு முயிருங் குமண்டையிடக் குனித்தடியேன்
ஆடுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௧)

துடியே ரிடுகிடைத் தூய்மொழியார் தோணசையால்
செடியேறு தீமைக ளெத்தனையுஞ் செய்திடினும்
முடியேன் பிறவே னெனைத்தனதாண் முயங்குவித்த
அடியேன் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௨)

என்புள் ளுருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத்
துன்பங் களைந்து துவந்துவங்க டூய்மைசெய்து
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வுள்புகுந்த
அன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௩)

---

(௧) ஓடும் கவந்தியும் - ஓட்டையும் கோவணத்தையும்; உறவென்றிட்டு - உறவென்று அணிந்து; கூடும் - உடலும்; குமண்டையிட - நிறைந்துதெவிட்ட; குனித்து - நடித்து; குலாத்தில்லை - விளங்குகின்ற சிதம்பரம்; கொண்டன்று - பற்றினேன். (௨) துடி - உடுக்கை; இடுகு - சுருங்கிய; நசை-விருப்பம்; செடி - குற்றம், பாவம்; முடியேன் - இறவேன்; தாள்முயங்குவித்த - திருவடிகளைத் தழுவும்படிச்செய்த. (௩) ஈடு-பெருமை; துவந்துவங்கள் - சார்புகள்;

குறியு நெறியுங் குணமுமிலார் குழாங்கடமைப்
பிறியு மனத்தார் பிறிவரிய பெற்றியனைச்
செறியுங் கருத்தி லுருத்தமுதாஞ் சிவபதத்தை
அறியுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (ச)

பேருங் குணமும் பிணிப்புறுமிப் பிறவிதனைத்
தூரும் பரிசு துரிசறுத்துத் தொண்டரெல்லாம்
சேரும் வகையாற் சிவன்கருணைத் தேன்பருகி
ஆருங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௫)

கொம்பி லரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி
வம்பு பழுத்துடல மாண்டிங்ஙன் போகாமே
நம்புமென சிந்தை நணுகும்வண்ண நானணுகும்
அம்பொன குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௬)

மதிக்குந் திறலுடைய வல்லரக்கன் றோணெரிய
மிதிக்குந் திருவடி யென்றலைமேல் வீற்றிருப்பக்
கதிக்கும் பசுபாச மொன்றுமிலோ மெனக்களித்திங்
கதிர்க்குங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (எ)

இடக்குங் கருமுருட் டேனப்பின் கானகத்தே
நடக்குந் திருவடி யென்றலைமே னட்டமையால்
கடக்குந் திறலைவர் கண்டகர்தம் வல்லாட்டை
அடக்குங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (அ)

பாழ்செய் விளாவிப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்குக்
கீழ்ச்செய் தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டுத்
தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கென் புன்றலையால்
ஆட்செய் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (௯)

முன்புஉள்ளவற்றை - இனிமேல்வருவனவற்றை. (ச) குறி-அடையாளம்; நெறி - வழி; குழாங்கள் - பாசக்கூட்டங்கள்; பெற்றியனை - தன்மையுடையவனை; செறியும்கருத்து-நெருங்கியமனம்; உருத்து- உருக்கொண்டிருந்த. (௫) தூரும்பரிசு - நிரவும்வண்ணம்; துரிசு அறுத்து - பற்றறுத்து. (௬) வம்பு - வீணே; உடலம் - உடம்பு. (எ) கதிக்கும் - பெருகும்; அதிர்க்கும் - ஆரவாரிக்கும். (அ) இடக்கும் - இடக்குச்செய்யும்; ஏனம் - பன்றி; கானகம் - காடு; கடக்கும்- வெல்லும்; ஐவர்கண்டகர் - ஐம்பொறிகளென்னுந்துஷ்டர்கள்; வல்

கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பனையாள் கூறனுக்குச்
செம்மை மனத்தாற் றிருப்பணிகள் செய்வேனுக்
கிம்மை தரும்பய னித்தனையு மீங்கொழிக்கும்
அம்மை குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அற்புதப்பத்து.

அநுபவமாற்றாமை.

எ - து. அநுபவமுற்றதல்பொறாமைவிம்முதல்.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

மையலா யிந்த மண்ணிடை வாழ்வெனு மாழியு ளகப்பட்டுத்
தையலா ரெனுஞ் சுழித்தலைப் பட்டுநான் றலைதடு மாறாமே
பொய்யெ லாம்விடத் திருவரு டந்துதன் பொன்னடி யிணைகாட்டி
மெய்யனாய் வெளிகாட்டி முன்னின்ற தோரற்புதம் விளம்பேனே.

ஏய்ந்தமா மலரிட்டுமுட் டாததோரியல்பொடும் வணங்காதே
சாந்தமார் முலைத் தையனல் லாரொடுந்தலைதடு மாறாகிப்
போந்தியான் றுயர்புகாவண மருள்செய்து பொற்கழலிணைகாட்டி
வேந்தனாய் வெளியே யென்முனின்ற தோரற்புதம் விளம்பேனே.

ஆட்டை - வலியஆட்டத்தை. (கூ) செய்-வயல்: விராவி - சேர்ந்து; கீழ்செய் - முன்செய்த; கிழியீடு - பொற்கிழி; சைவன் - சிவப் பிராமணன், அநாதிசைவன். (ய) கொம்மைவரி - திரட்சியாகிய தேமல்; கூறன் - பாகன்; அம்மை - அன்னை.

(க) மையல்ஆய் - மயக்கங்கொண்டு; ஆழி - கடல்; தலைப்பட்டு- சிக்கி. (உ) ஏய்ந்த - (இறைவனுக்கு) ஏற்ற; முட்டாதது - தடை

நடித்துமண்ணிடைப்பொய்யினைப்பலசெய்துநானெனதெனுமாயக்
கடித்தவாயிலே நின்றுமுன்வினை மிகக்கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்துமுன்னின்றப் பெருமறைதேடிய வரும்பொருளடியேனை
அடித் தடித்துவக் காரமுன் றீற்றியவற்புத மறியேனே. (௩)

பொருந்துமிப்பிறப்பிறப்பிவைநினையாது பொய்களேபுகன்றுபோ
கருங் குழலினார் கண்களா லேறுண்டு கலங்கியே கிடப்பேனைத் [ய்க்
திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத்திருவொடு மகலாதே
அருந்துணைவனாயாண்டு கொண்டருளியவற்புத மறியேனே. (௪)

மாடுஞ் சுற்றமு மற்றுள போகமுமங்கையர் தம்மோடும்
கூடி யங்குள குணங்களா லேறுண்டுகுலாவியே திரிவேனை
வீடுதந்தெனறன் வெந்தொழில்வீட்டிட மென்மலர்க் கழல்காட்டி
ஆடு வித்தென தகப்புகுந் தாண்டதோரற்புத மறியேனே. (௫)

வணங்கு மிப்பிறப்பிறப்பிவைநினையாதுமங்கையர் தம்மோடும்[னைக்
பிணைந்து வாயிதழ்ப் பெருவெள்ளத் தழுந்திநான்பித்தனாய்த்திரிவே
குணங்களுங்குறிகளுமிலாக்குணக்கடல்கோமளத்தொடுங்கூடி
அணைந்து வந்தெனையாண்டு கொண்டருளியவற்புத மறியேனே.

இப்பிறப்பினிலிணைமலர்கொய்துநா ளியல்பொடஞ்செழுத்தோதித்
தப்பிலாதுபொற் கழல்களுக் கிடாதுநான் றடமுலையார்தங்கள்
மைப்புலாங் கண்ணா லேறுண்டுகிடப்பேனை மலரடியிணைகாட்டி
அப்பனென்னைவந் தாண்டுகொண்டருளிய வற்புதமறியேனே. (௭)

ஊச லாட்டுமிவ் வுட — ய
ஓசை யாலுணர்வார்க் குணர்வரியவ னுணர்வுதந் தொளியாக்கிப்
பாச மானவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன் பரம்பெருங் கருணையால்
ஆசை தீர்த்தடி யாரடிக் கூட்டிய வற்புதமறியேனே. (௮)

படாதது, குற்றமற்ற. (௩) மாயம் - மாயப்பாம்புகள்; வாயில் - இடத்தில்; அக்காரம் - சர்க்கரை; தீட்டிய - ஊட்டின. (௪) ஏறுண்டு - கலக்கப்பட்டு; திருஒடும் - உமாதேவியாரோடும். (௫) மாடு - பொன்; போகம் - செல்வம்; குலாவி - கொண்டாடி; வீடுதந்து - விடுவித்து. (௬) பிணைந்து - கலந்து; கோமளம் - உமாதேவி; அணைந்து - தழுவி. (௭) இணைமலர் - தொடுத்தற்குரியமலர்கள்; இயல்பொடு - ஓது முறையோடு; மைப்புஉலாம் - கருமைபொருந்திய. (௮) ஆயின -

பொச்சையான விப்பிறவியிற் கிடந்து நான்புழுத்தலை நாய்போல
இச்சை யாயின வேழையர்க்கே செய்தங் கிணங்கியே திரிவேனை
இச்சகத் தரியயனுமெட் டாததன் விரைமலர்க் கழல்காட்டி
அச்ச னென்னையு மாண்டுகொண் டருளியவற்புத மறியேனே. (௧)

செறியு மிப்பிறப் பிறப்பிலை நினையாது செறிகுழலார் செய்யும்
கிறியுங்கீழ்மையுங் கெண்டையங் கண்களு முன்னியே கிடப்பேனை
இறைவ னெம்பிரானெல்லை யில்லாததன னிணைமலர்க்கழல்காட்டி
அறிவுதந்தெனை யாண்டுகொண் டருளிய வற்புத மறியேனே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

காரணமான; பரம் - மேன்மையான. (௧) பொச்சைஆன - காடு போன்ற, பலவகையான; இச்சைஆயின - விருப்பமானகாரியங்கள்; ஏழையர்க்கே-ஏழைகளுக்கே; அச்சன்-அத்தன், தந்தை. (௰) கிறி-பொய் யொழுக்கம்; கெண்டை அம்கண்கள்-கெண்டைமீன்போலும் கண்கள்.

சென்னிப்பத்து

சிவவிளைவு

எ - து. சீவனுக்குநிச்சயப்படுத்தல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவதேவன் மெய்ச்சேவகன் றென்பெருந்துறை நாயகன்
மூவராலு மறியொணாமுத லாயவானந்த மூர்த்தியான்
யாவராயினு மன்பரன்றி யறியொணாமலர்ச் சோதியான்
தூயமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னிச் சுடருமே. (௧)

அட்டமூர்த்தி யழகனின்னமு தாயவானந்த வெள்ளத்தான்
சிட்டன்மெய்ச்சிவ லோகநாயகன் றென்பெருந்துறைச் சேவகன்
மட்டுவார்குழன் மங்கையாளையோர் பாகம்வைத்த வழகன்றன்
வட்டமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே. (௨)

---

(௧) சேவகன்-வீரன்; முதல்ஆய-முதல்வனாகிய; மா-பெருமை; சென்னி - தலை; மன்னிசுடரும் - பொருந்தி ஒளிசெய்யும். இந்தப் பாட்டின்மூன்றாமடியில் குறிப்பிட்டது எத்தகைய மேலோராயினும் **அன்பர்** என்பதை வேரோடழித்து முதல்வனிடத்து அன்பு செய்யவல்லாராயின் அவரிடத்து எவ்வித ஞானமுடையோராலும் காண்பதற்கரிய முழுமுதல் முன்னிலைப்படுமெனவும், அவர்களே அம்முதலையறிவரெனவும் வற்புறுத்தினமையாம். அன்பை வேண்டுவோர் வீட்டையும் வேண்டார். அதுதானாகவே வந்து பொருந்தும் என்பது ஒருதலை. (௨) தென் - தென்றிசை; மட்டு - தேன்; வட்டம்ஆம் - வட்டவடிவாகிய; பொலியும் - விளங்கும். (௪) சித்தர் -

நங்கைமீரெனை நோக்குமின்னங்க ணாதனம்பணி கொண்டவன்
தெங்குசோலைகள் சூழ்பெருந்துறை மேயசேவக னாயகன்
மங்கைமார்கையில் வளையுங்கொண்டெம் முயிருங்கொண்டெம் பணி
[கொள்வான்
பொங்குமாமலர்ச்சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னிப்பொலியுமே.

பத்தர்சூழப் பராபரன் பாரில்வந்து பார்ப்பானெனச்
சித்தர்சூழச் சிவபிரான் றில்லைமூதூர் நடஞ்செய்வான்
எத்தனுகிவந் தில்புகுந்தெமை யாளுங்கொண்டெம் பணிகொள்வானை
வைத்தமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே. (ச)

மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மதித்திடா
வேயதோளுமை பங்கனெங்க டிருப்பெருந்துறை மேவினன்
காயத்துள்ளமு தூறவூறநீ கண்டுகொள் ளென்று காட்டிய
சேயமாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே. (ரு)

சித்தமேபுகுந் தெம்மையாட்கொண்டு தீவினைகெடுத் துய்யலாம்
பத்திதந்துதன் பொற்கழற்கணே பன்மலர்கொய்து சேர்த்தலும்
முத்திதந்திந்த மூவுலகுக்கு மப்புறத்தெமை வைத்திடும்
அத்தன்மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே. (சு)

பிறவியென்னுமிக் கடலைநீந்ததன் பேரருடந் தருளினன்
அறவையென்றடி யார்கடங்க ளருட்குழாம்புக விட்டுநல்
உறவுசெய்தெனை யுய்யக்கொண்ட பிரான்றனுண்மைப்பெருக்கமாம்
திறமைகாட்டிய சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னித் திகழுமே. (எ)

அறிஞர்; எத்தன - வய்க்கிறவன்; ஆளும்கொண்டு - ஆளாகவுங் கொண்டு. (ரு) ஊறஊற - சுரக்கச் சுரக்க. (சு) உய்யலாம் - உய்தற்குரியதாகிய; இந்த மூவுலகுக்கு அப்புறத்து - இந்தப் பிரகிருதி மாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தமாயை ஆகியவிம்மூன்றில் கோப்புண்டு கிடக்கின்ற எல்லாவுலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட அத்துவைதாநந்த முத்தி என்னும் சிவாநந்தாநுபவமாகிய சுவாநுபவநிலையில். இதனுல் எவ்விதமாயையின் ஓர் பகுதியும் மோக்ஷநிலையாகாதெனவும், மாயையின் ஓர் பகுதியை *முத்திநிலையாகக்கூறும் எத்தகைய சமயமும் மோக்ஷத்துக்கு நேர்வாயிலல்லவெனவும் தெரிவித்ததாயிற்று. அனறியும், இந்தப்பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் ஆகிய மூன்றுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஸோமலோகமெனவும் ஒருசாரார் கூறுப. (எ) அறவை -

புழுவினாற்பொதிந் திடுகுரம்பையிற் பொய்தனையொழி வித்திடும்
எழில்கொள்சோதி யெம்மீசனெம்பிரா னென்னுடையப்ப னென்
றென்று, தொழுதகையின ராகித்தூய்மலர்க்கண்கணீர்மல்குந்தொண்
டர்க்கு, வழுவிலாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னி மலருமே.

வம்பனாய்த்திரி வேனைவாவென்று வல்வினைப்பகை மாய்த்திடும்
உம்பரானுல கூடறுத்தப் புறத்தனாய்நின்ற வெம்பிரான்
அன்பரானவர்க் கருளிமெய்யடி யார்கட்கின்பந் தழைத்திடுஞ்
செம்பொனமாமலர்ச்சேவடிக்கணஞ்சென்னிமன்னித்திகழுமே.(௯)

முத்தனை முதற்சோதியை முக்க ணப்பனை முதல் வித்தினைச்
சித்தனைச் சிவலோகனைத் திருநாமம்பாடித் திரிதரும்
பத்தர்கா ளிங்கே வம்மி னீருங்கள் பாசந்தீரப் பணிமினோ
சித்தமார்தருஞ் சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னித் திகழுமே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அநாதை; பேரருள் - பெரியஅருட்புணை. (௯) உம்பரான் - மேலி
டத்தையுடையவன்; உலகு ஊடு அறுத்து - ஸர்வவுலகங்களையும்
ஸம்ஹாரஞ்செய்து அவற்றைக் கடந்து சென்று; அப்புறத்தனாய் -
பரமாகாசத்திலிருப்பவனாய்; நின்ற - தனித்துநின்ற. (௰) முத்
தனை - இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கினவனை; முதல்வித்
தினை - மூலவித்தினை; சித்தனை-அறிவுருவனை; சித்தம் ஆர்தரும் -
உண்மைநிறைந்த. **இந்தத் திருப்பதிகத்தில்** மலர்ச்சேவடிக்கண
ணம்சென்னி (மன்னிச்சுடருமே), (மன்னிமலருமே), (மன்னிப்
பொலியுமே), (மன்னித்திகழுமே) என்றுசொன்னது சித்தசித்
துப் பிரபஞ்சங்களாகவிரிந்த திருவருள் நிறைவில் தாம் தாடலை
போல் இரண்டற்று அடங்கியிருத்தலை.

திருவார்த்தை.

அறிவித்தன்புறுதல்

எ-து. நின்னாலறியப்படாததுரைக்க அறிவையென்றது.

திருப்பெருந்துறையி லருளிச்செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற
வாசகன் மாமலர் மேயசோதி
கோதில் பரங்கருணை யடியார்
குலாவுநீதி குணமாக நல்கும்
போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
புண்ணியன் மண்ணிடை வந்திழிந்
தாதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த
அருளறிவா ரெம்பிரானாவாரே. (க)

மாலயன் வானவர் கோனும்வந்து
வணங்க வவர்க்கருள் செய்தவீசன்

(க) மாதுஇவர் - மாதுதங்கிய; மலர்-இருதயமலர்; மேய-தங்கிய; கருணை - அருள்வடிவு; குலாவுநீதி - கைப்பற்றின முறைமைகள்; போது-அரும்புகள்; இழிந்துவந்து-இறங்கிவந்து; ஆதிப்பிரமம்-முதற்பொருளாகியபிரமம். அதுமங்களமும் இன்பமுமான பொருள். சிவம் பிரமமாகவே, சிவசக்தியைப் பிரமக்கிழத்தியென்று சித்தாந்த சாஸ்திரங்கூறும்; அருள் - கருணையின்தன்மை. (உ) மணிஅணி - மணி

ஞால மதனிடை வந்திழிந்து
    நன்னெறி காட்டி நலந்திகழும்
கோல மணியணி மாடநீடு
    குலாவு மிடைவை மடநல்லாட்குச்
சீலமிகக் கருணை யளிக்குந்
    திறமறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (உ)

அணிமுடி யாதி யமரர்கோமான்
    ஆனந்தக் கூத்த னறுசமயம்
பணிவகை செய்து படவதேறிப்
    பாரொடு விண்ணும் பரவியேத்தப்
பிணிகெட நல்கும் பெருந்துறையெம்
    பேரரு ளாளன்பெண் பாலுகந்து
மணிவலை கொண்டுவான மீன்விசிறும்
    வகையறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (ந)

வேடுரு வாகி மகேந் திரத்து
    மிகுகுறை வானவர் வந்துதன்னைத்
தேட விருந்த சிவபெருமான்
    சிந்தனை செய்தடி யோங்களுய்ய
ஆடலமர்ந்த பரிமா வேறி
    ஐயன் பெருந்துறை யாதியந்நாள்
ஏடர்களை யெங்குமாண்டு கொண்ட
    இயல்பறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (ச)

வந்திமை யோர்கள் வணங்கியேத்த
    மாக்கருணைக் கடலா யடியார்
பந்தனை விண்டற நல்குமெங்கள்
    பரமன் பெருந்துறை யாதியந்நாள்

களால் அலங்கரி; இடைவை - திருவிடைமருதூர். (ந) அணிமுடி ஆதி - அலங்கரிக்கப்பட்ட சென்னியையுடைய முதல்வன்; படவு- தெப்பம்; பெண்பால் - பெண்பாகம். (ச) மிகுகுறைவானவர் - மிகுந்தகுறைகளையுடைய தேவர்கள்; ஆடல் - வெற்றி; ஏடர்கள் - தோழர்கள். (ரு) விண்டுஅற - நீங்கிஒழிய; உந்துதிரை - எழுகின்ற

உந்து திரைக்கட லைக்கடந்தன்
றோங்குமதி லிலங்கை யதனில்
பந்தணை மெல்விர லாட்கருளும்
பரிசறிவா ரெம்பிரா னாவாரே.

வேவத் திரிபுரஞ் செற்றவில்லி
வேடுவனாய்க் கடிநாய்கள் சூழ
ஏவற் செயல்செய்யுந் தேவர்முனே
யெம்பெருமான் றானியங்கு காட்டில்
ஏவுண்ட பன்றிக் கிரங்கியீசன்
எந்தை பெருந்துறை யாதியன்று
கேவலங் கேழலாய்ப் பால்கொடுத்த
கிடப்பறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (சு)

நாத முடைய தோர் நற்கமலப்
போதினி னண்ணிய நன்னுதலார்
ஓதிப் பணிந்தலர் தூவியேத்த
ஒளிவளர் சோதியெம் மீசன் மன்னும்
போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெம்
புண்ணியன் மண்ணிடை வந்துதோன்றிப்
பேதங் கெடுத்தருள் செய்பெருமை
அறியவல்லா ரெம்பிரா னாவாரே. (எ)

பூவலர் கொன்றைய மாலைமார்பன்
போருகிர் வன்புலி கொன்றவீரன்
மாதுநல் லாளுமை மங்கைபங்கன்
வண்பொழில் சூழ்தென் பெருந்துறைக்கோன்
ஏதில் பெரும்புக ழெங்களீசன்
டல் வாணற்குத் தீயிற்றோன்றும்

அம்பலவா, மெல்விரலாள் - மென்மையாகிய விரலையுடையவள் (வண்டோதரி). (சு) கடிநாய்-வேகத்தையுடைய நாய்கள்; ஏஉண்ட- அம்புதைத்த; கேவலம் - அற்பமாகிய; கேழல் - பன்றி; கிடப்பு- வகை. (எ) நல்நுதலார் - அழகிய நெற்றியையுடையவர் (திருமகள், கலைமகள்); பேதம் கெடுத்து - (அவர்களுடைய) வேறுபாட்டை யழித்து. (அ) உகிர்-நகம்; கடல்வாணற்கு-வருணனுக்கு; ஓவியம்-

ஓவிய மங்கையர் தோள்புணரும்
உருவறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (அ)

தூவெள்ளை நீறணி யெம்பெருமான்
சோதி மகேந்திர நாதன்வந்து
தேவர் தொழும்பதம் வைத்தவீசன்
தென்னன் பெருந்துறை யாளியன்று
காதல் பெருகக் கருணை காட்டித்
தன்கழல் காட்டிக் கசிந்துருகக்
கேதங் கெடுத்தென்னை யாண்டருளுங்
கிடப்பறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (௯)

அங்கண னெங்களமரர் பெம்மான்
அடியார்க் கமுத னவனிவந்த
எங்கள் பிரானிரும் பாசந்தீர
இகபர மாயதோ ரின்பமெய்தச்
சங்கங் கவர்ந்து வண்சாத்தி னோடும்
சதுரன் பெருந்துறை யாளியன்று
மங்கையர் மல்கு மதுரைசேர்ந்த
வகையறிவா ரெம்பிரா னாவாரே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்திரம்: (௯) பதம்-திருவடி; கேதம் - துன்பம்; கிடப்பு - இருப்பு, நிலைமை. (௰) அங்கணன் - கிருபைக்கண்ணன்; பெம்மான் - பெருமான்; சங்கம் - வளையல்; கவர்ந்து - எடுத்து; சாத்து-தலைக்கோலம்; மல்கும் - நிறைந்த.

எண்ணப்பதிகம்.

ஒழியாவின்பத்துவகை

எ-து. தேகமுதலாகிய ஆசையையறுத்தல்.

தில்லையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாருருவாய பிறப்பறவேண்டும் பத்திமையும் பெறவேண்டும்
சீருருவாய சிவபெருமானே செங்கமல மலர்போல்
ஆருருவாய வென்னாரமுதேயுன் னடியவர் தொகைநடுவே
ஓருருவாய நின்றிருவருள்காட்டியென்னையுமுய்யக்கொண்டருளே.

உரியேனல்லேனுனக்கடிமையுன்னைப்பிரிந்திங்கொருபொழுதும்
தரியேனாயே னின்னதென்றறியேன் சங்கரா கருணையினால்
பெரியோனொருவன்கண்டுகொளென்றுன்பெய்கழலடிகாட்டிப்
பிரியேனென்றென்றருளியவருளும்பொய்யோ எங்கள்பெருமானே.

என்பேயுருக நின்னருளளித்துன் னிணைமல ரடிகாட்டி
முன்பேயென்னை யாண்டுகொண்ட முனிவா முனிவர் முழுமுதலே
இன்பேயருளி யெனையுருக்கி யுயிருண்கின்ற வெம்மானே
நண்பேயருளா யென்னுயிர்நாதா நின்னரு ணாணாமே. (ங)

பத்திலனேனும்பணிந்திலனேனுமுன்னுயர்ந்தபைங்கழல்காணப்
பித்திலனேனும் பிதற்றிலனேனும் பிறப்பறுப்பா யெம்பெருமானே

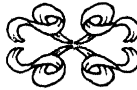
(க) பார்உருஆய - பூமியில் உருக்கொண்ட; ஆர்உருஆய-அரிய உருவாகிய; தொகை - கூட்டம். (உ) ஒருபொழுதும் - சிறிதுபொழுதும்; பெய்கழல் அடி - வீரக்கழலணிந்த திருவடி. (ங) நண்பே.-

முத்தனையானே மணியனையானே முதல்வனே முறையோவென்
றெத்தனையானும் யான்றொடர்ந்துன்னை யினிப்பிரிந்தாற்றேனே.

காணுமதொழிந்தே னின்றிருப்பாதங் கண்டுகண் களிகூரப் [னே
பேணுமதொழிந்தேன் பிதற்றுமதொழிந்தேன்பின்னையெம்பெருமா
தாணுவேயழிந்தே னினைநினைந்துருகுந்தன்மையென்புன்மைகளாற்
காணுமதொழிந்தே னீயினிவரினுங் காணவு நாணுவனே. (௫)

பாற்றிருநீற்றெம் பரமனைப்பரங் கருணையோடு மெதிர்ந்து, தோற்றி
மெய்யடியார்க்கருட்டுறையளிக்குஞ் சோதியைநீதியிலேன்,போற்றி
யென்னமுதே யெனநினைந்தேத்திப் புகழ்ந்தழைத்தலறி யென்னுள்
ளே, ஆற்றுவனாக வுடையவனேயெனை யாவவென்றருளாயே. (௬)

திருச்சிற்றம்பலம்.

நட்பையே; நாணாமே - கூசாமல். (௫) பின்னை-மேலும்; தாணுவே - ஸ்திரமாயுள்ளவனே. அடிகளார் இந்தப் பாசுரத்தில் தம்மைப்பசுத் தன்மையுடையராய்க் கூறிக்கொண்டார். அது உபசாரமே. அவர் எப்பொழுதுஞ் சிவசொரூபியே. அவரது கருவிகரணாதிகளுமப்படியே. அவர் **அஹம்** (நான்) என்பதையறிந்தவரன்று. **சிவத்தையே** முதலென்றறிந்தவர். **எனதென்பதை**யறிந்தவரன்று. **அருளென்பதையே** யுணர்ந்தவர். அவர் சதா சிவச்செயலும் சிவத்தன்மையுமே யுடையவர். அப்படியிருந்தும் தாம்கொண்டகோலத்திற்கேற்ப பெருமாயைச் சுழலில் அகப்பட்டு வருந்தும் ஆன்மாக்கள் அருளைக்கொள்ளை கொள்ளும் விதமாக வழிகாட்டினர். அத்தனையும் அவரது கருணைப் பெருக்கே. (௬) பால் - வெண்மை; தோற்றி - காணப்பட்டு; ஆற்றுவனாக - உறுதிசெய்வேனாக.

யாத்திரைப்பத்து.

அநுபவாதீதமுரைத்தல்

எ-து. அநுபவத்தேட்டாமையையறிவுறுத்தல்.

தில்லையிலருளிச் செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பூவார் சென்னி மன்னனெம் புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை
ஓவா துள்ளங் கலந்துணர்வா யுருக்கும்வெள்ளக் கருணையினால்
ஆவா வென்னப் பட்டன்பா யாட்பட் டீர்வந் தொருப்படுமின்
போவோங்காலம்வந்ததுகாண்பொய்விட்டுடையான் கழல்புகவே. (க)

புகவே வேண்டா புலன்களினீர் புயங்கப் பெருமான் பூங்கழல்கள்
மிகவே நினைமின் மிக்கவெல்லாம் வேண்டா போகவிடுமின்கள்
நகவே ஞாலத் துள்புகுந்து நாயேயனைய நமையாண்ட
தகவே யுடையான் றனைச்சாரத் தளரா திருப்பார் தாந்தாமே. (உ)

தாமே தமக்குச் சுற்றமுந் தாமே தமக்கு விதிவகையும்
யாமா ரெமதார் பாசமா ரென்னமாய மிவைபோகக் [கொண்டு
கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவன்றன் குறிப்பே குறிக்
போமா றமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்கனாள்வான் பொன்னடிக்கே.

(க) பூ - கொன்றைப்பூ; புயங்கம் - பாம்பு, புயங்கமென்னும் ஓர் கூத்து; ஓவாது - நீங்காமல்; உணர்வாய் - அறிவுருவாகி; வந்தது - நேர்ந்தது; பொய் - உடம்பு; கழல்புக - திருவடிநிழலில் புகுத. (உ) புகவே - நுழையவே; மிக்க எல்லாம் - மற்றைய எல்லாப் பொருள்கள்; நகவே - சிரிக்கவே; நாயேஅனைய - நாயையொத்த; தகவே - கிருபையையே. (ங) தாமே - சிவபிரான் தாமே; தமக்கு - எமக்கு; விதிவகை - விதிமுறை; என்னமாயம் - என்ன

அடியாரானீ ரெல்லீரு மகலவிடுமின் விளையாட்டைக்
கடிசேரடியே வந்தடைந்துகடைக்கொண்டிருமின் றிருக்குறிப்பைச்
செடிசேருடலைச் செலநீக்கிச் சிவலோகத்தே நமைவைப்பான்
பொடிசேர்மேனிப் புயங்கன்றன் பூவார்கழற்கே புகவிடுமே. (௪)

விடுமின்வெகுளி வேட்கைநோய் மிகவோர்கால மினியில்லை [மின்
உடையானடிக்கீழ்ப்பெருஞ்சாத்தோடுடன்போவதற்கேயொருப்படு'
அடைவோநாம்போய்ச் சிவபுரத்து ளணியார்கதவ தடையாமே
புடைபட்டுருகிப் போற்றுவோம் புயங்கனாள்வான் புகழ்களையே.

புகழ்மின் றொழுமின் பூப்புனைமின் புயங்கன்றாளே புந்திவைத்திட்
டிகழ்மினெல்லா வல்லலையு மினியோரிடையூ றடையாமே
திகழுஞ்சீரார் சிவபுரத்துச் சென்றுசிவன்றாள் வணங்கிநாம்
நிகழுமடியார் முன்சென்று நெஞ்சமுருகி நிற்போமே. (௬)

நிற்பார்நிற்க நில்லாவுலகி னில்லோ மினிநாஞ் செல்வோமே
பொற்பாலொப்பாந் திருமேனிப் புயங்கனாள்வான் பொன்னடிக்கே
நிற்பீரெல்லாந் தாழாதே நிற்கும்பரிசே யொருப்படுமின்
பிற்பானின்று பேழ்கணித்தாற் பெறுதற்கரியன் பெம்மானே. (௭)

பெருமான்பேரா னந்தத்துப் பிரியாதிருக்கப் பெற்றீர்காள்
அருமாலுற்றுப் பின்னைநீ ரம்மாவழுங்கி யரற்றாதே
திருமாமணிசேர் திருக்கதவந் திறந்தபோதே சிவபுரத்துத்
திருமாலறியாத் திருப்புயங்கன் றிருத்தாள்சென்று சேர்வோமே. ()

மாயமாயிருக்கின்றது; இவைபோக - இவை போகட்டும்; குறிக்கொண்டு - உறுதியாகக்கொண்டு; அமைமின் - அமையுங்கள். (௪) கடி - வாசனை; கடைக்கொண்டு - கடைப்பிடித்து; புகவிடும் - புகவிடுவன். (௫) வெகுளி - கோபம்; நோய் - விருப்பாகிய நோய்; சாத்து - திருவிழா; அணிஆர் - அழகுபொருந்திய; புடைபட்டு - பக்கத்திருந்து. (௬) புந்திவைத்திட்டு - மனதில்வைத்து; அல்லல் - துன்பம்; நிகழும் அடியார் - (சிவபுரத்தில்) வாழ்கின்ற அடியார்கள், முக்தான்மாக்கள்; (௭) நிற்பார்-(பொய்யுலகத்தில்) நிற்பவர்; நில்லா - அநித்தியமாகிய; பொற்பால்-அழகினால்; ஒப்பாம்-(தனக்குத்தானே) சமானமாகிற; பரிசே - தன்மைக்கே; பின்பால் - பின்னிடத்தே; பேழ்கணித்தால் - விழித்தால். (௮) அருமால் உற்று - அரிய மயக்கமடைந்து; பின்னை - பிறகு; அழுங்கி - துன்பப்பட்டு; திருமாமணி -

சேரக்கருதிச் சிந்தனையைத் திருந்தவைத்துச் சிந்திமின்
போரிற்பொலியும் வேற்கண்ணாள் பங்கன்புயங்க னருளமுதம்
ஆரப்பருகி யாராத வார்வங்கூர வழுந்துவீர்
போரப்புரிமின சிவன்கழற்கே பொய்யிற்கிடந்து புரளாதே. (௯)

புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாரா யினறேவந்தா ளாகாதீர்
மருள்வீர் பின்னைமதிப்பாரார் மதியுட்கலங்கி மயங்குவீர்
தெருள்வீராகி லிதுசெய்மின் சிவலோகக்கோன் றிருப்புயங்கன
அருளார் பெறுவா ரகலிடத்தே யந்தோவந்தோவந்தோவே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

படையெழுச்சி

பிரபஞ்சப்போர்

எ · து. மலவிளைவற்றது.

தில்லையிலருளிச் செயப்பட்டது.

க ˆ விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஞானவா ளேந்து மையர்நாதப் பறையறைமின்
மானமா வேறுமையர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீற்றுக் கவச மடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோநா மாயப் படைவாராமே. (க)

அழகும் பெருமையுமுள்ள மணி. (௯) ஆர-நிறைய; ஆராத-தெவிட்டாத; ஆர்வம்கூர - அன்புமிக; அழுந்துவீர் - மூழ்குவீர்; பொய் - பொய்யுலகத்தில்; போரப்புரிமின் - மிகவும் அன்பு செய்யுங்கள். (௰) ஆள் ஆகாதீர் - அடிமையாகாதவர்களே; தெருள்வீர் ஆகில் - (அம் மயக்கம் நீங்கி) தெளிவீராகில்; அகல் இடத்து - அகன்ற

தொண்டர்கா டூசிசெல்லீர் பத்தர்காள் சூழப்போகீர்
ஒண்டிறல் யோகிகளே பேரணியுந் தீர்கள்
திண்டிறற் சித்தர்களே கடைக் கூழைசென்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோநா மல்லற் படைவாராமே. (௨)

திருச்சிற்றம்பலம்.

---

(௧) மானம் மா - பெருமை பொருந்திய யானை; மதி - பூர்ணசந்திரன்; ஆன - முத்தியைத் தருவதான; கவசம்-சட்டை; அடைய- முழுதும்; வானவூர் - உயர்ந்த உலகம்; கொள்வோம் - கைக்கொள்வோம்; மாயப்படை-மாயா காரியங்களாகிய சேனை. (௨) தூசி-முற்படை, கொடிப்படை; பேரணி - பெரியபடை வகுப்பு; உந்தீர்கள் - செலுத்துங்கள்; கடைக்கூழை-பிற்படை, பின்னணி; அண்டர்நாடு - முத்தியுலகம்; அல்லல்படை - சர்வவித துன்பங்களுக்கும் மூலமா [illegible] மும்மலப் படை.

இவ்விரண்டு **திருவெண்பாக்களும்** பிரபஞ்சத்தோடு போர் செய்தலைச் செப்புகின்றன. அதாவது ஆன்மாக்களுக்கு எந்தக் காலத்திலும் பகைவர்களாயுள்ளவர்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூவர்கள். அவர்களை வெல்ல அவர்களுக்குப் போதிய சக்தியில்லை. ஆதலின் மலரஹிதராயுள்ள சிவபெருமான் கருணை மேலீட்டால் தனது ஆதிசக்தியின் பேதமாகிய ஆரணி, ஜனனி, ரோத்யித்ரி என்னும் மூன்று சக்திகளைக்கொண்டு ஐந்தொழிலாகிய யுத்தத்தைச் செய்கின்றனர். ஆன்மா அவரை உள்ளன்போடு வழிபடின் முதல் யுத்தத்தில் மாயாசேனை ஸம்ஹரிக்கப்படும். இரண்டாவதில் கன்மமல சேனை நாசமடையும். மூன்றாவதாகிய கடைசிபோரில் ஆணவமல சக்திகள் அடியோடு மாண்டுபோம். இவ்வாறு மும்மலச் சேனையும் அற்றொழிய இறைவரது நாதப் பறையைக் கொட்டுங்கள். சுத்த ஸத்துவகுணத்தை ஏந்திக்கொள்ளுங்கள். திருவெண்ணீற்றுக் கவசத்துக்குள் முழுதும் புகுங்கள். அவவாறு செய்யின் முத்தியுலகத்தைக் கைக்கொள்ளலாம், அதையாளலாம், என அடிகளார் வற்புறுத்தியருளினார்.

திருவெண்பா.

அணைந்தோர்தன்மை

எ - து. பரிசவேதிபோல என்றது.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செயப்பட்டது.

நேரிசை வெண்பா.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெய்ய வினையிரண்டும் வெந்தகல மெய்யுருகிப்
பொய்யும் பொடியாகா தென்செய்கேன்—செய்ய
திருவார் பெருந்துறையான் றேனுந்து செந்தீ
மருவா திருந்தேன் மனத்து. (க)

ஆர்க்கோ வரற்றுகோ வாடுகோ பாடுகோ
பார்க்கோ பரம்பரனே யென்செய்கேன்—தீர்ப்பரிய
ஆனந்த மாலேற்று மத்தன் பெருந்துறையான்
தானென்பா ராரொருவர் தாழ்ந்து. (உ).

செய்த பிழையறியேன் சேவடியே கைதொழுதே
உய்யும் வகையி னுயிர்ப்பறியேன்—வையத்
திருந்துறையுள் வேன்மடுத்தென் சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையின் மேய பிரான். (ங).

முன்னை வினையிரண்டும் வேரறுத்து முன்னின்றான்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன்—தென்னன்

(க) மெய் - உடல்; பொய் - பொய்யொழுக்கங்கள்; செய்ய - செவ்விய; செந்தீ - சிவந்ததீயையொத்ததிருமேனி. (உ) ஆர்க்கோ- ஆரவாரஞ்செய்யவோ; தீர்ப்புஅரிய - நீக்குதற்கரிய; தாழ்ந்து - வணங்கி. (ங) உயிர்ப்பு - உயிர்வாழ்தல்; வேல்மடுத்து-வேலெடுத்து-

பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
வருந்துயரந் தீர்க்கு மருந்து. (ச)

அறையோ வறிவார்க் கனைத்துலகு மீன்ற
மறையோனு மாலுமால் கொள்ளும்—இறையோன்
பெருந்துறையுண் மேய பெருமான் பிரியா
திருந்துறையு மென்னெஞ்சத் தின்று. (ரு)

பித்தெனனை யேற்றும் பிறப்பறுக்கும் பேச்சரிதாம்
மத்தமே யாக்கும்வந் தென்மனத்தை—அத்தன்
பெருந்துறையா னாட்கொண்டு பேரருளா னோக்கும்
மருந்திறவாப் பேரின்பம் வந்து. (சு)

வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
ஆரா வமுதா யமைந்தன்றே—சீரார்
திருத்தென் பெருந்துறையா னென்சிந்தை மேய
ஒருத்தன் பெருக்கு மொளி. (எ)

யாவர்க்கு மேலா மளவிலாச் சீருடையான்
யாவர்க்குங் கீழா மடியேனை—யாவரும்

(ச) பேர்ஆளன் - திருநாமமுடையவன். (ரு) அறையோ - முறையோ. (சு) பேச்சுஅரிதுஆம் - பேசுதல் அருமையாகிய; மத்தம்ஆக்கும் - உன்மத்தமாக்கும்; பேரின்பம் - நித்தியானந்தம், நிரதிசயானந்தம், நிர்மலானந்தம். இது சிற்றின்பத்துக்கு வேறாயது. சிற்றின்பத்துக்கும் இதற்குமுள்ள பேதம் யாதெனின், **சிற்றின்பம்** - கருவிகரணங்களால் நுகரப்படுவது. **பேரின்பம்** அறிவினால் அநுபவிக்கப்படுவது. **சிற்றின்பம்** - உடம்போடு கூடியநுபவிக்கப்படுவது. **பேரின்பம்** ஆன்மாநேரே அநுபவிப்பது. **சிற்றின்பம்** - ஏகதேச அறிவால் அநுபவிக்கப்படுவது. **பேரின்பம்** ஆன்மவியாபக முழுதும் விளங்கியுள்ள பூரணஞானத்தால் அநுபவிக்கப்படுவது. **சிற்றின்பம்** - தற்போதங்கொண்டு அநுபவிக்கப்படுவது. **பேரின்பம்** தற்போதமற்று சிவபோதங்கொண்டு சிவானந்தத்துள்ளழுந்தி அநந்நியமாய்நின்று அநுபவிக்கப்படுவது. **சிற்றின்பம்** - இடையிடையே விட்டுவிட்டு நீங்கி மாறிமாறிவருவது. **பேரின்பம்** - சாசுவதமாய் நித்தியமாய் நிலைபெற்றுள்ளது. (எ) வாராவழி - மீட்டும்பிறவிக்குவாராத முத்திநெறி; மாறுஇன்றி - மாறுபடுதலின்றி; அமைந்தன்று - அமைந்தது; பெருக்கும்ஒளி - பெருகச்செய்கிற ஞானவொளி. (அ) வைத்

பெற்றறியா வின்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் னெம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை. (௮)

மூவரு முப்பத்து மூவரு மற்றொழிந்த
தேவருங் காணாச் சிவபெருமான்—மாவேறி
வையகத்தே வந்திழிந்த வார்கழல்கள் வந்திக்க
மெய்யகத்தே யின்ப மிகும். (௯)

இருந்தென்னை யாண்டா னிணையடியே சிந்தித்
திருந்திரந்து கொண்ணெஞ்சே யெல்லாந்—தருங்காண்
பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
மருந்துருவா யென்மனத்தே வந்து. (௰)

இன்பம் பெருக்கி யிருளகற்றி யெஞ்ஞான்றும்
துன்பந் தொடர்வறுத்துச் சோதியாய்—அன்பமைத்துச்
சீரார் பெருந்துறையா னென்னுடைய சிந்தையே
ஊராகக் கொண்டா னுவந்து. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாய்க்கு - வைத்தஉனக்கு; செய்யும் - (கைம்மாறு) செய்யும். (௯) முப்பத்துமூவர் - ஆதித்தர் - ௧௨, அசுவினிதேவர் - ௨, உருத்திரர் - ௧௧, வசுக்கள் - ௮. மாவேறி-குதிரையேறி; மெய் அகத்தே - உண்மையாகிய சித்தத்தின்கண்ணே. (௰) தொடர்வு - பற்று.

பண்டாய நான்மறை.

அநுபவத்துக்கைய மின்மையுரைத்தல்.

திருப்பெருந்துறையிலருளிச் செய்யப்பட்டது.

நேரிசை வெண்பா.

ம்பலம்.

பண்டாய நான்மறையும் பாலணுகா மாலயனும்
கண்டாரு மில்லைக் கடையேனைத்—தொண்டாகக்
கொண்டருளுங் கோகழியெங் கோமாற்கு நெஞ்சமே
உண்டாமோ கைம்மா றுரை. (௧)

உள்ள மலமூன்று மாய வுகுபெருந்தேன்
வெள்ளந் தரும்பரியின் மேல்வந்த—வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்கள் வாழ்த்தக்
கருவுங் கெடும்பிறவிக் காடு. (௨)

காட்டகத்து வேடன் கடலில் வலைவாணன்
நாட்டிற் பரிப்பாக னம்வினையை—வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையா னங்கமல பாதம்
மருளுங் கெடநெஞ்சே வாழ்த்து. (௩)

வாழ்ந்தார்க ளாவாரும் வல்வினையை மாய்ப்பாருந்
தாழ்ந்துலக மேத்தத் தருவாருஞ்—சூழ்ந்தமரர்
சென்றிறைஞ்சி யேத்துந் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றிறைஞ்சி யேத்து நமர். (௪)

(௧) பண்டு ஆய - பழமையாகிய. (௨) உள்ள - உள்ளதாகிய; உகு - சிந்துகின்ற; வள்ளன் - வள்ளல்; கருவும்கெடும் - வேரோடு அழியும். (௩) வலைவாணன் - வலையன்; வீட்டி - கெடுத்து; மருளும் கெட - பிறவிமயக்கம் அழிய. (௫) கழியாது இருந்தவன் - நீங்காதிருந்

நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல
எண்ணி யெழுகோ கழிக்கரசைப்—பண்ணின்
மொழியாளோ டுத்தர கோசமங்கை மன்னிக்
கழியா திருந்தவனைக் காண்.

காணுங் கரணங்க ளெல்லாம்பே ரின்பமெனப்
பேணு மடியார் பிறப்பகலக்—காணும்
பெரியானை நெஞ்சே பெருந்துறையி லென்றும்
பிரியானை வாயாரப் பேசு. (௬)

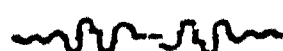
பேசும் பொருளுக் கிலக்கிதமாம் பேச்சிறந்த
மாசின்மணியின் மணிவார்த்தை—பேசிப்
பெருந்துறையே யென்று பிறப்பறுத்தே னல்ல
மருந்தினடி யென்மனத்தே வைத்து. (௭)

திருச்சிற்றம்பலம்.

தவன். (௭) இலக்கு இதம் ஆம் - இலக்காயும் இதமாயும் மாசு இல்மணி - மாசிலாமணியாகிய சிவபிரான்; மணி - திரு; மருந்தின் அடி - மருந்துபோல்பவனது திருவடி.

திருப்படையாட்சி.

சீவோபாதியொழிதல்

எ - து. கிரியாசூனியம்.*

திருவிலங்கைச் செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கண்க ளிரண்டு மவன்கழல் கண்டு களிப்பன வாகாதே
காரிகை யார்கடம் வாழ்விலென் வாழ்வு கடைப்படு மாகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடு மாறு மறந்திடு மாகாதே
மாலறியா மலாப் பாத மிரண்டும் வணங்குது மாகாதே
பண்களிகூர்தரு பாடலொ டாடல் பயின்றிடு மாகாதே
பாண்டி நனடுடை யான்படை யாட்சிகள் பாடுது மாகாதே
விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்து வெளிப்படு மாகாதே
மீனவலை வீசிய கானவன் வந்து வெளிப்படு மாயிடிலே. (க)

ஒன்றிரெண்டொன்றுமோ ரைந்திரெண் டைந்து முயிர்ப்பது மாகாதே
உன்னடி யாரடி யாரடி யோமென வுய்ந்தன வாகாதே
கன்றை நினைந்தெழு தாயென வந்த கணக்கது வாகாதே
காரண மாகு மனாதி குணங்கள் கருத்துறு மாகாதே

* இதனகருத்து யாதெனின், ஞானானந்த வஸ்துவாகிய சிவத்தைத் தரிசித்தவர்கள் தூயஞானநாட்டம் பெற்றவர்களாதலின் அவர்களுக்கு வேறு விவகாரங்கள் நிகழலாகாவென்பதாம்.

(க) காரிகையார்கள் - மாதர்கள்; பண்களிகூர்தரு - பண்களின் களிப்பு மிகுந்த; வேதகம் - வேறுபடுத்தல், அதாவது ஆன்மாவின் சீவத்துவத்தை நீக்கி சிவத்துவத்தையருளல். ஈண்டு அது சிவபிரானுக்காயிற்று. (உ) ஒன்றிரெண்டொன்று - ஒன்றேரொன்று, அதா

நனறிது தீதென வந்த நடுக்க நடந்தன வாகாதே
நாமுமே லாமடி யாருட னேசெல நண்ணுது மாகாதே
என்றுமெ னன்பு நிறைந்த பராவமு தெய்துவ தாகாதே
ஏறுடை யானெனை யாளுடை நாயக னென்னுள் புகுந்திடிலே. (௨)

பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடு மாகாதே
பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தாகாதே
அந்த மிலாத வகண்டமு நம்மு ளகப்படு மாகாதே
ஆதி முதற்பர மாய பரஞ்சுட ரண்ணுவ தாகாதே
செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே
சேலன கண்க ளவன்திரு மேனி திளைப்பன வாகாதே
இந்திர ஞால விடர்ப் பிறவித்துய ரேகுவ தாகாதே
என்னுடை நாயக னாகிய வீச னெதிர்ப்படு மாயிடிலே. (௩)

என்னணி யார்முலை யாக மளைந்துட னின்புறு மாகாதே
எல்லையின் மாக்கரு ணைக்கட லின்றினி தாடுது மாகாதே
நன்மணி நாத முழங்கி யெனுள்ளுற நண்ணுவ தாகாதே
நாத னணித்திரு நீற்றினை நித்தலு நண்ணுவ தாகாதே
மன்னிய வன்பரி லென்பணி முந்துற வைகுவ தாகாதே
மாமறை யும்மறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
இன்னியற் செங்கழு நீர்மல ரென்றலை யெய்துவ தாகாதே
என்னை யுடைப் பெருமா னருளீச னெழுந்தருளப் பெறிலே. (௪)

மண்ணினின் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே
வானவ ரும்மறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
கண்ணிலி கால மனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே
காதல்செ யும்மடி யார்மன மின்று களித்திடு மாகாதே
பெண்ணலி யாணென நாமென வந்த பிணக்கறு மாகாதே
பேரறி யாத வனேக பவங்கள் பிழைத்தன வாகாதே

வது சித்துஅசித்து; ஐந்திரேடுஐந்து - பத்து, அதாவது தசேந்திரியங்கள்; உயிர்ப்பதும் - பிழைத்திருத்தலும்; கணக்கது - முறைமை;. நண்ணுதும் - மனதிற்கொள்ளுதலும். (௩) பந்தம் - பிறவிக்கட்டு; பறிந்துமறிந்திடும் - வெளிப்பட்டு மீளுதலும்; அண்ணுவது - அணுகுவது; திளைப்பன - அநுபவிப்பன; ஏகுவது - ஒழிந்துபோவது. (௪) ஆகம் - மார்பு; இயல் - குணம். (௫) கண்இலி - நினைத்தற்கரிய;

எண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்தெனை யெய்துவ தாகாதே
என்னை யுடைப் பெருமா னருளீச னெழுந்தருளப் பெறிலே. (௫)

பொன்னிய லுந்திரு மேனிவெண் ணீறு பொலிந்திடு மாகாதே
பூமழை மாதவர் கைகள் குவிந்து பொழிந்திடு மாகாதே
மின்னிய னுண்ணிடை யார்கள் கருத்து வெளிப்படு மாகாதே
வீணை முரன்றெழு மோசையி லின்ப மிகுந்திடு மாகாதே
தன்னடி யாரடி யென்றலை மீது தழைப்பன வாகாதே
தானடி யோமுட னேயுய வந்து தலைப்படு மாகாதே
இன்னிய மெங்கு நிறைந்தினி தாக வியம்பிடு மாகாதே
என்னைமு ழுதுடை யீச னனந்த னெழுந்தருளப் பெறிலே. (௬)

சொல்லிய லாதெழு தூமணி யோசை சுவைதரு மாகாதே
துண்ணென வென்னுள மன்னிய சோதி தொடர்ந்தெழு மாகாதே
பல்லியல் பாய பரப்பற வந்த பராபர மாகாதே
பண்டறி யாத பரானு பவங்கள் பரந்தெழு மாகாதே
வில்லிய னன்னுத லார்மயலின்று விளைந் திடு மாகாதே
விண்ணவ ரும்மறி யாத விழுப்பொரு ளிப்பொரு ளாகாதே
எல்லையி லாதன வெண்குண மானவை யெய்திடு மாகாதே
இந்து சிகாமணி யெங்களை யாள வெழுந்தருளப் பெறிலே. (௭)

சங்கு திரண்டு முரன்றெழு மோசை தழைப்பன வாகாதே
சாதி விடாத குணங்க ணம்மோடு சலித்திடு மாகாதே
அங்கிது நன்றிது நன்றெனு மாயை யடங்கிடு மாகாதே
ஆசை யெலாமடி யாரடி யோமெனு மத்தனை யாகாதே
செங்கய லொண்கண் மடந்தையர் சிந்தை திளைப்பன வாகாதே
சீரடி யார்கள் சிவானு பவங்க டெரிந்திடு மாகாதே

பவங்கள் - பிறவிகள்; பிழைத்தன - தப்புவன. (௬) பொன் இயலும்- பொனனிறம்பொருந்திய; தலைப்படும் - கலத்தலும்; இயம் - வாத்தியங்கள். (௭) துண்ணென - விரைவாக; பரப்பு - (விஷய நுகர்ச்சியில்) விரைவு; வில்இயல் - வில்லைநிகர்த்த; இந்து - சந்திரன். (அ) முரன்று - சப்தித்து; ஓசை - பிராணவாயுவானது சுழுமுனை வாயிலாக மேற்சென்று துவாதசாந்தத்தையடைந்தபோது அவ்விடத்திலெழும் நடனச்சிலம்போசை. அத்தனை - சிறிதும்; திளைப்பன - நுகர்வன.

எங்கு நிறைந்தமுதூறு பாஞ்சுடரெய்துவ தாகாதே
ஈறறியா மறையோனெனை யாள வெழுந்தருளப் பெறிலே. (அ)

பலம்.

ஆனந்தமாலை.

சிவாநுபவவிருப்பம்

எ-து. சிவானந்தமேலீட்டில் கிரியாசத்தி யழிவுரைத்தல்.

—••◆••—

தில்லையிலருளிச் செயப்பட்டது.

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மின்னேரனைய பூங்கழல்க ளடைந்தார் கடந்தார் வியனுலகம்
பொன்னேரனைய மலர்கொண்டு போற்றாநின்றா ரமரரெல்லாம்
கன்னேரனையமனக்கடையாய்க் கழிப்புண்டவலக் கடல்வீழ்ந்த
என்னேரனையே னினியுன்னைக் கூடும்வண்ண மியம்பாயே. (க)

என்னாலறியாப் பதந்தந்தா யானதறியா தேகெட்டேன்
உன்னாலொன்றுங் குறைவில்லை யுடையா யடிமைக்காரென்பேன்
பன்னாளுன்னைப் பணிந்தேத்தும் பழையவடிய ரொடுங்கூடா
தென்னாயகமே பிற்பட்டிங் கிருந்தேனோய்க்கு விருந்தாயே. (உ)

(க) ஏர் - அழகு; வியன்உலகம் - பெரிய பிரபஞ்சமாயை; அவலம் - துன்பம்; என்நேர்அனையேன் - எனக்கு நானே நிகர்த்தவனாகிய நான். (உ) பதம் - அத்துவிதமாயினைந்து ஒன்றுபட்டு நிற்கும் நிலை. பழைய அடியாரொடுங்கூடாது—(வெளிப்படை) தொண்டர் கூட்டுறவு எற்றுக்கெனின், முத்தியை நல்குவது ஞானம். அதைக்கெடுப்பது மலம். அம்மலவாசனை ஞானநிஷ்டை கூடினு

சீலமின்றி நோன்பின்றிச் செறிவேயின்றி யறிவின்றித்
தோலின்பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன்றுவிழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங்காட்டி வழிகாட்டி வாராவுலக நெறியேறக்
கோலங்காட்டி யாண்டானைக் கொடியேனென்றோ கூடுவதே. (௩)

கெடுவேன்கெடுமாகெடுகின்றேன்கேடிலாதாய்பழிகொண்டாய்
படுவேன் படுவதெல்லாநான் பட்டாற் பின்னைப் பயனென்னே
கொடுமாநரகத் தழுந்தாமே காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
நடுவாய்நில்லா தொழிந்தக்கா லனவே வெங்களுயகமே. (௪)

தாயாய்முலையைத் தருவானே தாராதொழிந்தாற் சவலையாய்
நாயேன்கழிந்து போவேனோ நம்பியினித்தா னல்குதியே
தாயேயென்றுன ருளடைந்தேன் தயாநீயென்பா லில்லையே
நாயேனடிமை யுடனாக வாண்டாய் நான்றான் வேண்டாவோ. (௫)

கோவேயருள வேண்டாவோ கொடியேன் கெடவேயமையுமே
ஆவாவெனறு விடிலென்னை யஞ்சேலென்பா ராரோதான்
சாவாரெல்லா மெனனளவோ தக்கவாறன் றென்றோரா
தேவேதில்லை நடமாடீ திகைத்தே னினித்தான் றேற்றாயே. (௬)

கரியைக்குதிரைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லா நிகழ்வித்துப்
பெரியதென்னன் மதுரையெல்லாம்பிச்சதேற்றும்பெருந்துறையாய்
அரியபொருளே யவநாசியப்பா பாண்டி வெள்ளமே
தெரியவரிய பரஞ்சோதீ செய்வதொன்று மறியேனே. (௭)

லம்.

ரிடத்தும் பிராரத்துவ தேகமுள்ளவரை யாதானுமோர் வழியால் நுழைந்து, அவரது நல்லுணர்ச்சியைச் சிதைத்துப், பிறவிக் கேது வாகிய உபாதியையுண்டுபண்ணுமாதலின், அம்மலத்தை நிர்மூலப் படுத்த அருட்டுணையும் தொண்டர் கூட்டுறவும்வேண்டும். (௩) சீலம் - ஒழுக்கம்; நோன்பு - விரதம்; செறிவு - அடக்கம்; தோலின் பாவை - தோலினாற்செய்த பிரதிமை; மாலும் - விருப்பமும்; வழி - நன்னெறி; வாராஉலகம் - மீளாவுலகம் (முத்தியுலகம்); நெறிஏற - முறையுடனேற. (௪) கெடும் மா - கெடும்வண்ணம். (௫) சவலை - மெலிந்தகுழந்தை; நாயேன் அடிமை - நாயினேனும் எனது அடிமைத் திறமும்; நான்தான் - நான்மாத்திரம்; தேற்றாய் - தெளிவிப்பாய்.

அச்சோப்பதிகம்.

அநுபவ வழியறியாமை

௪ - து. அநுபவத்ததிசயம்.

தில்லையிலருளிச்செய்யப்பட்டது.

கலிவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௧)

நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச்
சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும்வண்ணம்
குறியொன்று மில்லாத கூத்தன்றன் கூத்தையெனக்
கறியும்வண்ண மருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௨)

---

(௧) நெறி - மார்க்கம்; மூர்க்கர் - அகங்காரிகள், கீழ்மக்கள்; முயல்வேனை - முயன்று திரிகின்ற என்னை; பத்திநெறி - அன்பு மார்க்கம்; பாறும் - நீங்கும்; மலம்அறுத்து - பாசக்ஷயஞ் செய்வித்து; சிவம்ஆக்கி - சிவத்துவத்தையளித்து, அதாவது ஸர்வஞ்ஞத்வாதி குணங்களைநல்கி; அத்தன் - ஸர்வ உயிர்களுக்கும் தந்தையாயுள்ளவன், ஸர்வசேதனசேதனப் பொருள்களையுமுடையவன், ஸர்வ வேதாகமப் பொருளாயுள்ளவன், எனக்குப் பொற்குவையா யிருப்பவன்; அருளியஆறு - அளித்தவிதம். அளித்தது திருவடி. திருவடியாவது அருள். அதைப்பெற்றுத் தானும் எதிருங்கழன்று அறிவுருவாயிருத்தலே முத்தி. அத்தகைய முத்தியை யளித்தவிதம்; அச்சோ - அதிசயம். (௨) நெறியல்லாநெறி - தீயநெறிகள்; சிறுநெறிகள் - அன்பு மார்க்கமில்லாத பிறசமயங்கள்; குறி - அடையா

பொய்யெல்லா மெய்யென்று புணர்முலையார் போகத்தே
மையலுறக் கடவேனை மாளாமே காத்தருளித்
தையலிடங் கொண்டபிரான் றன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஐயனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௩)

மண்ணதனிற் பிறந்தெய்த்து மாண்டுவிழக் கடவேனை
எண்ணமிலா வன்பருளி யெனையாண்டிட் டென்னையுந்தன்
சுண்ணவெண்ணீ றணிவித்துத் தூய்நெறியே சேரும்வண்ணம்
அண்ணலெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௪)

பஞ்சாய வடிமடவார் கடைக் கண்ணா லிடர்ப்பட்டு
நெஞ்சாய துயர்கூர நிற்பேனுன் னருள்பெற்றேன்

ளம். (௩) புணர் - நெருங்கிய; மையலுற - மயக்கமிக. (௪) எய்த்து - இளைத்து; எண்ணம் இல்லா - அளவில்லாத; சுண்ணம் - பொடி; தூய்நெறி - பரிசுத்தம் பொருந்திய **சமரசநெறி**. அது சித்தாந்த சைவநெறி, சைவத்திறம், சைவத்துறை, அருள்நெறி. அது தூய்மையாவது எங்ஙனமெனின், சுருங்கச்சொல்லின், பிறந்திறந்துழலாதது எதுவோ அதுவே **பதி**யென்னுங் **கடவுள்**. பிறந்திறந்துழல்வது எதுவோ அதுவே **பசு**வென்னும் **ஆன்மா**. அவ்வான்மா பிறந்திறந்துழல்வதற்குக் காரணமாயிருப்பது எதுவோ அதுவே **பாசம்** என்னும் **மும்மலம்**. அவைதான் அம்மூன்றுக்குமுள்ள முக்கிய பேதம். அவற்றைத் தெளிவாக விளக்கிக்காட்டுவதே மெய்ச்சமயம். அச்சமயம் கடவுளருளைப் பெறுவதற்கு உண்மையான **அன்பின் தொண்டே** முக்கிய சாதனமெனப்பகரும். அவ்வன்பின்றி சரீரபழக்கத்தாற் செய்யும் அநுஷ்டானம், ஜபம், ஆலயந்தொழுதல், பணியாற்றல், பிறகிரியைகளும் அவ்வருளை யுண்டாக்க மாட்டாதென்று முடித்துப்பேசும். சாதாரணமாய் அன்பின்றித்தரும் உணவினைச் சிற்றறிவினராகிய நாமே அங்கீகரிக்கமாட்டோமென்றால், அன்பில்லாமற் செய்யுங் கிரியைகளை முற்றறிவினையுடைய முதல்வன் எவ்வாறங்கீகரிப்பன். ஆகையினாலே கசிந்துருகும் அடிமைத்திறத்தை யுணர்த்தும் மெய்யன்பின் தொண்டின் நெறியே தூய்நெறியாம். அதுதான இங்கு குறிப்பிக்கப்பட்டது. அதைச் சித்தாந்த நூல்கள் சித்தாந்தமாய்க் கூறினபடியால் அடிகளாரும் அதனையே தமது மதுரவாசகத்தின் இறுதிப்பதிகத்தில் சித்தாந்தப் படுத்தினார். முத்தாந்தத்துக்கு நேர் **இராஜவீதி** அதுவே. அதுவே வேதாந்தத்தின் முடிபிலுள்ள சித்தாந்தம். அப்படிக்கின்றி கேவலாத்வைத வேதாந்தத்தையும், சுத்தாத்வைத சித்தாந்தத்தையும் ஒன்றெனக் குழப்பி அதுவே **சமரசம்** என்றுகூறுவோரது கொள்கை அடாது. **வேதாந்த**

உய்ஞ்சேனு னுடையானே யடியேனை வருகவென்
றஞ்சேலென் றருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௫)

வெந்துவிழு முடற்பிறவி மெய்யென்று வினைபெருக்கிக்
கொந்துகுழற் கோல்வளையார் குவிமுலைமேல் வீழ்வேனைப்
பந்தமறுத் தெனையாண்டு பரிசறவென் றுரிசும்றுத்
தந்தமெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௬)

தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக் கடவேனைப்
பையவே கொடுபோந்து பாசமெனுந் தாழுருவி
உய்யுநெறி காட்டுவித்திட் டோங்காரத் துட்பொருளை
ஐயனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௭)

சாதல்பி றப்பென்னுந் தடஞ்சுழியிற் றடுமாறிக்
காதலினமிக் கணியிழையார் கலவியிலே விழுவேனை
மாதொருகூ றுடையபிரா னறன்கழலே சேருமவண்ணம்
ஆதியெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௮)

[illegible] மறியாத சிதடரொடுந் திரிவேனை
மும்மைமல மறுவித்து முதலாய முதல்வன்றான்
நம்மையுமோர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை யேற்றுவித்த
அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. (௯)

[illegible]பலம்.

முடிபே வேதாந்த சித்தாந்தம். ஒரும்வே தாந்த மென்றுச்சியிற் பழுத்த ஆராவின்ப வருங்கனியைப் பிழிந்த சாரமிதுதான். கடைப்பிடிக்க. (௫) உய்ஞ்சேன நான்-உய்ந்தேன். (௬) கொந்துகுழல்-பூங்கொத்து அணிந்த குழல்; பரிசு - பிரகிருதி குணங்கள்; உரிசு - மலக்குற்றம்; அந்தம் - முடிவான பொருள். (௭) தையலார் - அழகுடைய மாதர்; உருவி - வாங்கி; ஓங்காரத்து உட்பொருள்-சிவம், சத்தாகிய வஸ்து, பிரமம். (௮) அணி இழையார் - ஆபரணங்களை யணிந்தவர். (௯) **செம்மைநலம் - ஞானங்கனிந்த அன்பு**; சிதடர் - அறிவில்லாதவர்; சிவிகை - பல்லக்கு, உன்னதமான இடம். அது ஆன்மபோதமுங் கண்ணொளியும் போலச் சிவமும் ஆன்மாவும் இரண்டறவொற்றுமைப்பட்டு கேவலம் அறிவாய்நிற்கும் நிலை. அதுவே ஞானிகளிடம். அருள்நிலயம். அந்நிலயம் பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்.

[illegible]பதிகங்கள் - ௫௧. அகவலோடு செய்யுள் - ௬௫௮.

திருவாசகம் முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

திருக்கோவையார் செய்யுட்டிரட்டு.

நூற்சிறப்பு.

* ஆரணங் காணென்ப ரந்தணர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலதென்பர்
ஏரணங் காணென்ப ரெண்ண ரெழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையை செப்பிடினே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காட்சி.

திருவளர் தாமரை சீர்வளர் காவிக ளீசர்தில்லைக்
குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள்கொண் டோங்குதெய்வம்
மருவளர் மாலையோர் வல்லியி னொல்கி யனநடைவாய்ந்
துருவளர் காமன்றன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின்றதே. ()

பாங்கனை நினைதல்.

பூங்கனை யார்புனற் றென்புலி யூர்புரிந் தம்பலத்துள்
ஆங்கெனை யாண்டுகொண் டாடும்பி ரானடித் தாமரைக்கே
பாங்கனை யானன்ன பண்பனைக் கண்டிப் பரிசுரைத்தால்
ஈங்கெனை யார்தடுப் பார்மடப் பாவையை யெய்துதற்கே (உ).

---

* **இச்செய்யுள்** பிற்காலத்தானொருவராற் செய்யப்பட்டது.

(க) திரு - அழகு; காவிகள் - நீலமலர்கள்; குரு - வரைப்பு, எல்லை; ஒல்கி - நுடங்கி. (உ) கனை - சப்தித்தல்; பாங்கனை - உரிமையுள்ளவனை; பண்பனை - இயல்பையுடையவனை. (௩) ஒருத்தன் - ஒப்பிலாதவன்; குடுமி - உச்சி; திருத்தம் - தீர்த்தம், புண்ணியநீர்; கூய் - அழைத்து. (௪) திமில் - மரக்கலம்; மடுக்கோ -

வாட்டம் வினாதல்.

ந்தம் பயின்றவன் சிற்றம் பல,
ஒருத்தன் பயிலுங் கயிலை மலையி னுயர்குடுமித்
திருத்தம் பயிலுஞ் சுனைகுடைந் தாடிச் சிலம்பெதிர்கூய்
வருத்தம் பயின்றுகொல் லோவல்லி மெல்லியல் வாடியதே. (௩)

துறையுற்று நிற்றல்.

மடுக்கோ கடலின் விடுதிமி லன்றி மறிதிரைமீன்
படுக்கோ பணிலம் பலகுளிக் கோபரன் றில்லைமுன்றில்
கொடுக்கோ வளைமற்று நும்மையர்க் காயகுற் றேவல்செய்கோ
தொடுக்கோ பணியி ரணியீர் மலர்நுஞ் சுரிகுழற்கே (௪)

பிறைதொழு கென்றல்.

மைவார் கருங்கண்ணி செங்கரங் கூப்பு மறந்துமற்றப்
பொய்வா னவரிற் புகாதுதன் பொற்கழற் கேயடியேன்
உய்வான் புகவொளிர் தில்லைநின் றோன்சடை மேலதொத்துச்
செவ்வா னடைந்த பசுங்கதிர் வெள்ளைச் சிறுபிறைக்கே. (௫)

ஆற்ற துரைத்தல்.

பொருளா வெனைப்புகுந் தாண்டு புரந்தரன் மாலயன்பால்
இருளா யிருக்கு மொளிநின்ற சிற்றம் பலமெனலாம்
சுருளார் கருங்குழல் வெண்ணகைச் செவ்வாய்த் துடியிடையீர்
அருளா தொழியி னொழியா தழியுமென் னாருயிரே. (௬)

தழைகொண்டு சேறல்.

தேமென் கிளவிதன் பங்கத் திறையுறை தில்லையன்னீர்
பூமென் றழையுமம் போதுங்கொள் ளீர்தமி யேன்புலம்ப
ஆமென் றருங்கொடும் பாடுகள் செய்துநுங் கண்மலராம்
காமன் கணைகொண் டலைகொள்ள வோமுற்றக் கற்றதுவே. (௭)

செலுத்துவேனோ; பணிலம் - சங்கு; வளை - சங்கவளைகள்; பணியீர்- சொல்லுமின். (௫) மைவார் - மையையுடைய; பொய்வானவர் - பிறப்பிறப்புக்களையுடைய தேவர், அவர் அயன்மால் முதலினோர். (௬) துடி - உடுக்கை. (௭) தேமென் கிளவி - தேன்போலும் மெல்லியமொழி; அன்னீர் - ஒப்பீர்; கொடும்பாடுகள் - கொடுமைகள்.

மருந்துநம் மல்லற் பிறவிப் பிணிக்கம் பலத்தமிர்தாய்
இருந்தனர் குன்றினின் றேங்கு மருவிசென் றேர்திகழப்
பொருந்தின மேகம் புதைந்திரு டூங்கும் புனையிறும்பின்
விருந்தினன் யானுங்கள் சீறூ ரதனுக்கு வெள்வளையே. (அ)

மணமுரசு கூறல்.

பிரசந் திகழும் வரைபுரை யானையின் பீடழித்தார்
முரசந் திகழும் முருகிய நீங்கு மெவர்க்குமுன்னும்
அரசம் பலத்துநின் றாடும்பி ரானருள் பெற்றவரில்
புரைசந் தமேகலை யாய்துயர் தீரப் புகுந்துநின்றே. (௯)

பிரிவறிவித்தல்.

மூப்பா னிளையவன் முன்னவன் பின்னவன் முப்புரங்கள்
வீப்பான் வியன்றில்லை யானரு ளால்விரி நீருலகம்
காப்பான பிரியக் கருதுகின் றார்நமர் கார்க்கயற்கண்
பூப்பா னலமொளி ரும்புரி தாழ்குழற் பூங்கொடியே. (ய)

வாட்டங் கூறல்.

முனிவரு மன்னரு முன்னுவ பொன்னான் முடியுமெனப்
பனிவருங் கண்பர மன்றிருச் சிற்றம் பலமனையாய்
துணிவரு நீர்மையி தென்னென்று தூநீர் தெளித்தளிப்ப
நனிவரு நாளிது வோவென்று வந்திக்கு நன்னுதலே. (கக)

(அ) ஏர் - அழகு; புனைஇறும்பு - செய்காடு; சீறூர் - வேடரூர்; வெள்வளை - வெண்மையாகிய வளையல்களையுடையவள். (௯) பிரசம் - தேன்; பீடு - வலி; முருகியம் - குறிஞ்சிநிலப்பறை; எவர்க்கும்முன்னும் அரசு - திரிமூர்த்திகளுக்கும் முற்பட்ட இறைவன். (ய) மூப்பான் - எல்லார்க்கும் மூத்தவன்; இளையவன் - என்றும் நிலைபெற்ற இளமையையுடையவனாதலின் எல்லார்க்கும் இளையவன், (எம்முருகனைப்போல்); பூப்பால்-பூவின்கண்; நலம் - நறுநாற்றமாகிய நன்மை. (கக) முனிவரும் - துறந்தாரும்; பொன்னால் - பொருளால்; துனி - துன்பம்; அளிப்ப - தலையளிசெய்ய; நன்னுதல் - நல்ல நெற்றியையுடையவள்.

ஊதிய மெடுத்துரைத் தூடல் தீர்த்தல்.

காரணி கற்பகங் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்
சீரணி சிந்தா மணியணி தில்லைச் சிவனடிக்குத்
தாரணி கொன்றையன் றக்கோர்தஞ் சங்க நிதிவிதிசேர்
ஊருணி யுற்றவர்க் கூரன்மற் றியாவர்க்கு மூதியமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோவையார் செய்யுட்டிரட்டு

முற்றுப்பெற்றது.

அபியுக்தர்.

உருவாருந் தமிழ்ச்சங்கத் தடம்பொய்கைத் தோன்றி
உயர்ந்தோங்கு மெய்ஞ்ஞான வொளியை யுடைத்தாகி
மருவாருங் கிளவியிதழ் நானூ றாகி
மதுப்பொருள்வாய் மதிப்புலவர் வண்டா யுண்ணத்
தருவாரும் புலியூரி னுலகுய்யக் குனிப்போன்
தடங்கருணை யெனுமிரவி தன்கதிரா லலரும்
திருவாத வூராளி திருச்சிற்றம் பலவன்
திருவடித்தா மரைச்சாத்துந் திருவளர் தாமரையே.

இலக்கணக் கோத்துரை.

பல்காற் பழகினுந் தெரியா வுளவேல்
தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
மூன்றினு முழங்கு மாண்டினு மிலையேல்
வடமொழி வெளிபெற வழங்கு மென்க.

(கஉ) கார் - மேகம்; ஒக்கல் - சுற்றம்; உற்றவர் - சுற்றத்தார்; [illegible] - பயன்.

உ

திருவாசகப்

பாட்டு முதற்குறிப் பகராதி.

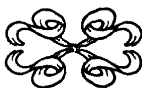

பாட்டு முதற்குறிப்பகராதி

முற்றிற்று.

திருக்கோவையார் பாட்டு முதற் குறிப்பகராதி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசனம்

அறுபது

(உருய வேதப்பிரமாணங்களுடன்).

சிவபுராணம்.

நமச்சிவாய வாஅழ்க. "நமச்சிவாய"—இது பஞ்சாக்ஷரமென்று சொல்லப்படும். இந்தப்பஞ்சாக்ஷரம் வேதத்தின் மத்தியிலுள்ளது. இதனை விரிக்கின் "த்ரயீ" என்று ஸ்மிருதியாதிகளில் படிக்கப்பட்டவேதமானது ருக், யஜுர், சாமம் எனமூன்று விதமாகப் பிரிந்து விளங்கும். இம்மூன்றனுள் நடுவேயுள்ளது யஜுர்வேதம். இந்த யஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகைகளாக விரிந்துகிடக்கின்றது. இவற்றுள் நடுச்சாகை ஐம்பத்தோராவது சாகையாகிய ஸ்ரீபோதாயன சாகை. இந்தச்சாகை ஏழுகாண்டங்களாக அமைந்துள்ளது. இதன் மத்தியிலுள்ள காண்டமே நாலாவது காண்டமாகிய சதருத்ரீயம். இதன் நடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது பிரச்னம். அதில் "நமஃஸோமாயச ருத்ராயச" என்னும் அனுவாகத்தின் இருதயத்தில்," நமஃசிவாயச" என்னும் பஞ்சாக்ஷர மந்திரம் பிரகாசிக்கின்றது. இதனாலே இச்சிவமந்திரம் சகலவேத ஜீவரத்னமாயும், பரமபாவந கரமாயும், அதிக ரகசியமாயும், சர்வவேதாந்த சாரமாயுமுள்ளதோர் மந்திரமாகும். இதுவே நான்குவேதங்களின் மெய்ப்பொருளெனவும், சந்தியாகாலங்களிலோது மந்திரமெனவும், வேதசாரமாகிய சிவஞானப்பாலை யுண்டருளிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப் பெருமானார் தாமருளிய திராவிடசூக்தியில் "வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது—நாதனாம நமச்சிவாயவே" எனவும், "செந்தழ லோம்பிய செம்மை வேதியர்க்—கந்தியுண் மந்திர மஞ்செழுத் துமே" எனவும் விளக்கியருளினார். இதன் மகிமை அளவிறந்ததாதலின் வந்துழி வந்துழி விரிக்கப்படும். (க)

நாதன்றாள் வாழ்க. "நாதன்"—ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தின் வாச்சியப் பொருளாயுள்ள சம்புவாகிய பரமேசுவரன். இந்தப் பரமேசுவரன் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தின் நடுவிலுள்ள சிம் என்ற சிவபீஜத்தை முகத்திலேற்று வகாரமாகிய அமிருதவாருண பீஜத்தைத் தம்மைபின்பற்றப் பெற்று அகிலவேதரகசியமாயும் அவற்றிற்கு ஜீவாத்மமாயும் நின்று **சிவஃ** என்னும்நாமத்தால் பிரகாசிக்கின்றான். ருக்வேதம் இருபத்தொரு சாகைகளிலும், யஜுர்வேதம் நூற்றொரு சாகைகளிலும், சாமவேதம் ஆயிரஞ் சாகைகளிலும், அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகைகளிலும் இந்தச் **சிவ** என்ற சொல்லானது பேரணியாய் நின்று துரீயஸ்தானத்தை விளக்குதலானும், பரப்பிரமத்துக்கு இடுகுறிப் பெயராய் நிற்றலானும், மாண்டூக்கியோபநிடதம், நரசிம்மதாபனீயோபநிடதம், அதர்வசிரோபநிடதம் முதலிய எல்லா உபநிடதங்களும் இதனை அளவிலாது புகழ்கின்றன. நூல்களெல்லாவற்றிலும் வேதஞ்சிறந்தது. அதனுள் மகாமந்திரசமுதாயமாகிய சதருத்ரீயம் மிகச் சிறந்தது. அதனிடத்துள் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரியும் அதனுள் **சிவ** என்னும் இரண்டக்ஷரமே மிகச்சிறந்தது. ஆகவே வேதபுருஷனுக்கு உருத்திரை காதசனி கண்ணும், பஞ்சாக்ஷரம் கண்மணியும், சிவசப்தம் கட்பார்வையுமாயிருக்கின்றன. தேகத்தின் மத்தியிலுள்ள இருதயத்தில் ஆன்மா அணுரூபமாயிருந்து தேகமுழுமையும் இயக்குமாறுபோல் வேதத்தின் நடுவில் சிவசப்தம் இருந்து கொண்டு வேதமுழுமையுஞ் சிவமணங்கந்திக்கச்செய்கின்றது. இக்காரணம் பற்றியே வேதவித்துக்கள் யாவரும் பதினென்கு வித்தைகளின் சாரமாயுள்ளதும், பாவங்களையெல்லாம் நசிக்கச்செய்வதும், பரப்பிரஹ்மவாசகமா யிருப்பதும் சிவநாமமே யென்று நுணித்தமதிகொண்டு கூறியுள்ளார்கள். தாயுமான சுவாமிகளும் "நூற்றெட்டாதி வேதமெடுத்தெடுத்துரைத்த விருத்திக்கேற்க-அமையுமிலக் கணவடிவா யதுவும்போதா தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணுகி" என்று கூறியருளினார். சண்டாளனே யிருப்பினும் **சிவ** என்னுஞ் சப்தத்தை யுச்சரிப்பானுயின் அவனோடு சம்பாஷணைசெய்—அவனோடு வாசஞ்செய்—அவனோடு கலந்து போசனஞ்செய்—எனப்பொருள்தரும் "**அபிவா யஸ் சண்டாளஃ சிவஇதிவாசம் வதேத் தேநஸஹஸம் வதேத்—தேந ஸம்ஹஸம் வஸேத்—தேந** ஸஹபுஞ்ஜீத—" என்று முண்ட

கோபனிடதங்கூறிற்று. இந்தச் சுருதிப்பொருளையே திராவிட மஹாபாஷ்யச் செல்வராகிய சிவஞானசுவாமிகள் "சிவனெனு மொழியைக் கொடியசண்டாளன் செப்பிடி னவனுடனுறைக—அவனொடு கலந்து பேசுக வவனோடருகிருந்துண்ணுக வென்னும்—உவமையிற் சுருதிப்பொருள்." என்று உரைத்தருளினார்கள். ஸ்ரீவாகீசப்பெருந்தகையாரும் "ஆவுரித்துத் தின்றுழலும் புலையரேனுங் கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி லவர்கண்டீர் யாம்வணங்குங் கடவுளாரே." என்று அன்பாற்கரைந்து கனிந்துருகி யருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய மகிமை வாய்ந்த சிவசப்தம் பாசமோசனத்துக்குப் பரமஹேதுவாயும், ஆரணத்துக்கு அன்னியமிலாச் சேமநிதியாயுமிருக்க, இதைக்கேட்கக் காது செவிடுபட்டும், சொல்லவாயூமையாயும்,உச்சரிப்பவரைக்காணக் கண்குருடுபெற்றும் வாழுந்தீயோருடைய செய்கை கொடிதுகொடிது! அறக்கொடிது!! இச்சிவநாமத்தின சிறப்பினை "சிவசிவ வென்கிலர் தீவினை யாளர் – சிவசிவ வென்றிடத் தீவினை மாளும்-சிவசிவவென்றிடத் தேவருமாவர் – சிவசிவ வென்றிடச் சிவகதி தானே." எனத்திருமூலரும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். சிவசப்தத்துக்கு இச்சையுடையார் (அன்புடையார்) என்பதும் பொருளாதலின் சிவமே அன்பு, அன்பே சிவம் எனவும் உணரற்பாற்று. ஆதலின் சைவநெறியே அன்புநெறி.

இமைப்பொழுது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் = அடியார்களது உளக்கமலத்தினின்றும் இமைப்பொழுதும் பிரியாது நிற்பவன் சம்புவாகிய சிவபெருமான். இந்தச்சம்புவையே இருதயகமலவாசியென்று வேதாந்தங்களெல்லாமெடுத்திசைக்கின்றன. உபநிடதச் சிரசுக்களுக்கெல்லாம் சிகையாகிய அதர்வசிகை "ஸர்வைச்வர்யஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வர: சம்பு ராகாச மத்யே த்யேய: = (சர்வஞ்ஞாதி கல்யாணகுணங்களாகிய) சர்வைசுவர்ய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவாயுமுள்ளவரே இருதயாகாசமத்தியிலே தியானிக்கற்பாலர்" என்று பிரகாசப்படுத்தியது. இங்கே சம்புவென்றது சிவபெருமானுக்கேயுரிய அசாதாரண நாமம். சம்பு பத்தினியாகிய அம்மையாரைச் சாம்பவியென்றும், சம்புபக்தர்களாகிய சிவனடியார்களைச் சாம்பவர்களென்றும் அருணூல்கள் கூறுவதே போதுமான சான்றும். "சம்புரீச: பசுபதி: சிவஸ்ஸூலி மஹேஸ்வர:" என்று.

அமரசிம்ஹரும் பசுபதிக்கே அந்நாமத்தைக் கூறிப்போந்தது. "சம்" எனப்படுஞ் சுகம் எவரிடமிருந்துண்டாமோ அவரே சம்புவாத லால் மெய்யடியார்களுக்கு நித்தியானுக்கிரகஞ்செய்து குன்றாச் சுகங்கொடுக்கும்ஸ்வதந்தரம் சிவத்தினிடத்தே இயல்பாயமைந்துள்ள தென்பது சமஸ்த சமுசயங்களையும் வேரறக்களைந்து தெளிபொருள் விளக்கும் வேதாந்தங்களின் முடிந்தகருத்தாம். ஆன்மாவினுடைய உள்ளமென்னும் இருதயமானது செந்தாமரை முகுளம்போன்ற அதோமுக வடிவானதும், ஐந்து துளைகளுடையதும். சரீரமத்தியத் துக்குச் சிறிது இடதுபுறத்தில் நிலைபெற்றுள்ளதும், இருபத்தாறு துறட்டெலும்புகளுக்குள் ஈசனுற் சேமித்து வைக்கப்பட்டதும் ஆகிய செந்நிறம்பொருந்திய மாமிசகண்டமாம். இதனுட்புறத்தி லுள்ள ஆகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாதலின் சிற் சத்திரூபமாகிய சிதாகாசமாம். இந்தச் சிதாகாசமாகிய சிதம்பரத்தில் மின்னற்கொடிபோன்ற ஈசானராம் துரீயமூர்த்தி சதா எழுந்தருளி யிருப்பர். "ஸதா ஜநாநாம் ஹ்ருதயே ஸந்நிவிஷ்டஃ = எனாறும் ஜனங்களுடைய இருதயத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவர்' என்னும் சுவேதாசுவதரோப நிடத மந்திரத்தானுந் தெளிக. இந்த ஈசானர் சர்வகாரண பிரஹ்மசொரூபராதலானும்,இவருக்குமேலொரு காரண மின்மையானும் அதர்வசிகோபநிடதமானது த்யாயீதே சானம். ப்ரத்யாயிதவ்யம்-ஈசானரைத்தியானிக்க, விசேஷமாகத்தியானிக்க" என்று இரட்டித்துக்கூறி வற்புறுத்தியது. இந்த இருதயா காச மாகிய சிதம்பரத்தில் சிவபெருமானைத் தியானிப்பதையே தகர வித்தை அல்லது தகரோபாசனை என்று உபநிடதங்கள் கூறும. இந் தத் தகரவித்தை தைத்திரீயம், சாந்தோக்கியம், அதர்வசிகை, பிருஹ தாரண்யம் முதலிய பல வுபநிடதங்களில் விரிவாகப் புகழப்பட் டிருக்கினும் அவற்றுள்பல பரமேசுவரனுடைய சொரூபத்தைப் பொதுத்தன்மையானும், மற்றுஞ்சில சிறப்பான இடுகுறிகளானும் நிரூபித்தன. ஆயின் கைவல்லியோபநிடதமோ அவற்றையெல்லாம் அநுவதித்துப் பொதுவாகவுஞ் சிறப்பாகவுங் கூறிய சொரூப தடஸ்த லட்சணங்கள் யாவையும் உமாகாந்தனிடத்தமைத்து தகரமென்னும் இருதயகமலத்தின்கண் தியானிக்கப்படும்பொருள் காளகண்டம், திரிநேத்திரம், சதுர்ப்புஜம் முதலிய சிறப்பிலக்கணங்களமைந்த பரம

சிவனேயென "ஹ்றுத்புண்டரீகம் விரஜம் விசுத்தம்......உமா ஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபும்—த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்" என்றற் றொடக்கத்தனவான வசனங்களால் உபாசகர்களுக்கு உண்மை நிறுவியது. சாக்ஷாத் பரமசிவம் சர்வவடிவங்களையுங்கடந்துநின்ற நிஷ்களாதீத நிற்கனசொரூபமாயினும் ஆன்மாக்களுடைய தியானயோகசமாதியின்பொருட்டுத் தனதுதயாமூலத்தை வெளிப்படுத்தி இவ்விதத் துரீயபெரிய வடிவமாகச் சகளீகரித்து நிற்குமென்பது சர்வவேதாந்தங்களின் முடிந்ததுணிபாம். இந்தத் தகரோபாசனையையே தெய்வத்தனமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் "மலர்மிசை யேகினான்மாணடி சேர்ந்தார்—நிலமிசை நீடுவாழ்வார்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். சகல வித்தைகளிலும் தகரவித்தையே மிகச்சிறந்ததாதலின் ஆளுடைய பிள்ளையாரும் தமது திருநெறித் தமிழ்வேதத்தில் தகரத்தையே முதலாக வெடுத்தனர்.

ஆகமமாகி. ஆகமம்=ஆப்தவாக்கியம். ஆ=ஞானம்,க=மோட்சம், ம=மலநாசம். எனவே ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசஞ்செய்து ஞானத்தையுதிப்பித்து மோட்சத்தைத் தருதல் எனப்பொருள்படும். அன்றியும் ஆ=பாசம், க=பசு. ம=பதி எனப்பொருள்பட்டுத் தன்னைப்பழகினோர்க்குத் திரிபதார்த்த லட்சணத்தைஉணர்த்துவது எனவும் பொருள் கொள்ளப்படும். இவ்வாகமம் இரண்டுவிதமாயிருக்கும். வேதத்தை யநுசரித்ததொன்று. அநுசரியாத தொன்று. வேதத்தை யநுசரித்தது அங்கீகாரமும் அநுசரியாதது வேதத்தில் அநதிகாரிகளாயிருக்கின்ற அப்பிராமணர்களுக்கு ஜீவனோபாயமாகவும்,அசுரவ்யாமோகனார்த்தமாகவுஞ்சொல்லப்பட்டதாதலால் அப்பிரமாணமாகும். வேதத்தை யநுசரித்த ஆகமங்கள் காமிகமுதல் வாதுளாந்தமான இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்கள். வேதத்தை யநுசரியாத ஆகமங்கள் வாமம், சோமம், லாகுளம்; பைரவம் முதலானவைகள். ஸ்மிருதி, புராணேதி காசங்களிற் கூறப்படும் ஆகமநிந்தை பிந்தியவைகளுக்கேயன்றிச்சிவபிரணீதமாயுள்ள சிவாகமங்களுக்கன்று. இந்தச் சிவாகமங்கள் ஒருக்காலும்ஒன்றுனும் பாதிக்கப்படமாட்டா. ஆதலின், சர்வோத்தமமான பதிநூல்களொன்றே யுணரற்பாற்று. யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த அமிர்தநாதோப நிடதமும் "ஆகமங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் யூகிப்பதே தர்க்கமாம்" என்னும் பொருள்பட

"ஆகமஸ்யா விரோதேந ஊஹநம் தர்க்க உச்யதே" என்று சிவாகமங்களை எடுத்துப் பூஷித்தது. இன்னணம் தெளிவாகப் பூஷித்திருக்கவும் மேற்சொன்ன உபநிடதத்திலுள்ள ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு வேதம் என்னும் பொருந்தாப் பொருள்கொண்டு இடர்ப்பட்டனர் சிலர். இது பண்டையத் தீவினைப்பயனே. வேத வழியினின்று பிரவர்த்தித்த சிவஞானிகள் தமதாசையடங்காமல் சிவாகமத் துறையிற்படிந்து இன்புற்றார்களென உண்மை நூல்கள் பலவெழுந்து முழங்குகின்றன. நான்குமறைகளும், ஆறங்கங்களும், மற்றுமுள்ள கலைஞானங்களும் கற்றுணர்ந்த சனகாதி மஹாரிஷிகள் சிவாகம ஞானத்தாலன்றோ மோகத்தைத் தவிர்த்து மனோலயமடைந்து சின்மாத்திர மயமானார்கள். ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியார் "வயந்துசிவாகம யோர்பேதம் நபச்யாம: வேதோபிசிவாகம:= யாம்வேத சிவாகமங்கட்குப் பேதங்காண்கின்றிலம், வேதமே சிவாகமம்" என்று கூறியருளினார். இக்கருத்தைப் பின்பற்றியே "வேதவாகமச் சென்னியில் விளைபொருளபேதம், பேதமாகிய பிணக்கறுத்து" என்று ஸ்ரீ பரஞ்சோதி முனிவரும், "வேதாகமத் துணிபிரண்டில்லை யொன்றென்னவேவந்தகுருவே" என்று ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் உரைத்தருளினார்கள். அன்றியும், "வேதாந்தார்த்த மிதஞ்ஞானம் வேதஸாரமிதந்தந்த்ரம் - சித்தாந்தம் வேதஸாரத்வாத்=வேதத்தின் பொருள் இந்த ஞானம், வேதசாரமாயுள்ளது இந்தச்சித்தாந்தம், சித்தாந்தம் வேதசாரமா யிருத்தலினால்" என்று சிவாகமமுஞ் செப்பியது. வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை விளக்கவெழுந்தசிவஞானகோசங்கள் இவைகளேயாதலின் இவற்றுள் புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் விரிந்து கிடக்கின்றன. இவைகளே வீடுபேற்றிற்கு முக்கியகருவிக ளென்பது மேதாவியர்துணிபு. சிவாகமங்களைத்தூஷித்துவேதங்களையே பிரமாணமாகக்கொள்வோர் கொள்கை பயனற்றதாம். (ச)

அண்ணிப்பான்=விரைவில் எழுந்தருளிவந்து அணுகி அனுக்கிரகிப்பவன். வேதம் பொதுவும் சிவாகமஞ்சிறப்பும், வேதம் பசுவும் சிவாகமம் அதன்பாலும், வேதம் கனியும் சிவாகமம் அதன்சாறும், வேதம் உடலும் சிவாகமம் அதன் உயிரும், வேதம் ஒருநதிக்குச் செல்லும் வழியும் சிவாகமம் அந்நதியிற்சென்று படியுந்துறையுமா

யிருத்தலால் வேதவழியில் நின்று ஆகமஞானத்தைக் கைக்கொண்டவர்களுக்குப் பரமேசுவரன் விரைவில் பேரருள் புரிவானென்பது இதனால் தெரிக்கலுற்றது. வேதம் பொருள்பலபடத்தோன்றும் சூத்திரமும், சிவாகமம் அதனை யவ்வாறுக்கவொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாஷ்யமுமாயிருத்தலானும், வேதத்தினது ஞானபாகத்தில் சித்தாந்தமுடிபு அற்பமும், சிவாகமத்தின் ஞானபாகத்தில் சித்தாந்தமுடிபு அதிகமுமாய் விளங்குதலானும், சிவாகம ஞானமேசிவப் பிரசாதமடைவதற்கு யாவருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். சிவாகமம் வேண்டாமல் எத்தனை கோடிகாலம் வேதம்படித்தாலும் மயக்கந்தீராதென்பதுபிரஹ்மநிஷ்டாபரர் தீர்மானம். ஆகவே ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகள் "ஆரணமார்க்கத் தாகமவாசி யற்புத மாய் நடந்தருளும்" எனவும், ஸ்ரீஉமாபதிசிவாசாரியர் "ஆதிமறை யோதியதன் பயனொன்றுமறியா,வேதியர்சொல் மெய்யென்று மேவாதே" எனவும் வற்புறுத்தியருளினார்கள். வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய முடிபையே" ஆகமம் விரித்துரைக்கின்றது. (௯)

ஏகன் = சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களிரண்டினிலும் ஆகாயத்தைப்போல பரிபூரண வியாபகமாயுள்ள பதிப்பொருளொருவனே. "ஏகஸ்ததா ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா = சர்வசிற்சடப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தர் யாமியாகிய ஏகன்" என்று கடவல்லியுபநிடதமும், "ஏகோ ருத்ரோ நத்விதீயஃ = ஒருவனே உருத்திரன் இரண்டாவதாக ஒருவனிலன்" என்று அதர்வசிரோபநிடதமும் "தேவநாம் பதிரேகஃ = தேவர்களுக்குப் பதியாயுள்ள ஏகன்" என்று சாந்தோக்கியோப நிடதமும், "தமாதி மத்யாந்த விஹீனமேகம் = ஆதியந்தமில்லாதவனும் ஏகனும்" என்று கைவல்லியோபநிடதமும், "யயேகஸ் ஸ யேகோ ருத்ரஃ = எவன் ஏகன் அவன் ஏகனேஉருத்திரன்" என்று அதர்வசிரோபநிடதமும், "ஏகோ தேவஸ்ஸர்வ பூதேஷு கூடஃ = ஒரே தேவன் எல்லாப் பூதங்களிலும் மறைந்தவன்" என்றுபிரஹ்மோபநிடதமும்,"ப்ரஹ்மைகம்த்வம் = ஏகமாகிய பிரஹ்மம்நீ" என்று அதர்வசிரோபநிடதமும்,"க்ஷரம் ப்ரதான மம்ருதாக்ஷரம் ஹரஃ - க்ஷராத் மாநா வீசதே தேவயேகஃ = க்ஷரம் - ஜடம், அக்ஷரம்-அமிருதம் (ஆன்மா), க்ஷராத்மாக்களை ஏகதேவனாகிய ஹரன்நடத்துகின்றான்" என்று சுவேதா சுவதரோபநிடதமுஞ்

சாற்றுகின்றன. இத்திறச் சுருதிப்பிரமாண வசனங்களால் சித்த சித்துப் பிரபஞ்சங்கள் யாவும் கலப்பினாலே தானேயாயிருப்பவன் சிவபிரானென்பதூஉம், அவனிடத்தே ஏகத்துவமுளதென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. ஏகனென்னும் பெயர் சிவநாமங்களில் ஒன்றாயிருத்தல்பற்றி அதர்வசிரோப நிடதமானது "அத அஸ்மா துச்யதே யேகஃ" என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் "இனியெதனால் ஏகனெனப்படுவான், எல்லாவுலகங்களையுந் தன்னுள் ஒடுக்கிக்கொள்ளுகின்றான், எப்பொழுதுஞ் சிருஷ்டிக்கின்றான், சங்கரிக்கின்றான், காக்கின்றான் அதனாலேயே ஏகனெனப்படுகின்றான்" என்று கூறிப்போந்தது. சப்தம் அர்த்தம் (சொல், பொருள்) என்னும் இருகூற்றுப் பிரபஞ்சங்களும் சிவனையே முழுமுதலாகக் கொண்டு நிலைபெறுகின்றமையானும், அவனது சொரூபத்தைக்கொண்டே பிரகாசிக்கின்றமையானும் சிவமயம் என்னுஞ்சொல் வேதவேதாந்தங்களிலே கேட்கப்படுகின்றது. சனற்குமார சம்ஹிதையானது "ஸர்வம் சிவமயம் ப்ரோக்தம் ஜகதேதச் சராசரம் - ஏகயேவமஹா தேவஃ ஏகயேவேதி சஸ்ருதேஃ = சராசரமெனப்படும் இவ்வுலகமெல்லாம் சிவமயமெனச் சொல்லப்பட்டது, மகாதேவன் ஒருவனன்றோ, என்றசுருதிகளால் ஒருவனேயெனவும் உபதேசிக்கப்பட்டான்" எனறு கூறிற்று. (சு)

அனேகன் = எண்ணிறந்த அருட்கோலங்களுடையவன். "ஏகமவ்யக்த மநந்தரூபம் = வெளிப் படாதவனும், அனந்த ரூபனுமாயுள்ளவன் ஏகன்" என்று மகாநாராயணோபநிடதமும், "அசிந்த்யமவ்யக்த மநந்தரூபம் சிவம் = மனோவிருத்திக் கெட்டப்படாதவனும், அதிசூக்குமனும், அளவிறந்தரூபனும், சிவனும்" என்று கைவல்லியோபநிடதமும், ஏகம்ரூபம் பஹுதாயஃகரோதி = அவன் ஒருரூபத்தையே (பக்தர்கள் பாவனைகளுக்கேற்றவாறு) பலரூபமாகச்செய்வான்" என்று பிரஹ்மோபநிடதமும், "விஸ்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டாரமனேகரூபம் = விஸ்வத்தைச் சிருட்டித்தவன், அனேக ரூபங்காள்பவன்" என்று மந்திரோபநிடதமுங் கூறுகின்றன. இந்த ங்களால் ஏகனென்று சொல்லப்பட்ட சிவபெருமானே பஞ்ச த்தியங்கள் செய்து பாலிக்கும் பொருட்டும், அன்பர்கள் உபா உய்யும்பொருட்டும் தனது சத்தி சாமர்த்தியத்தால் அனே

விறந்த அருட்கோலங்களை யெடுத்துக் கொள்வான் என்பது பெறப் பட்டது. வேதங்களிலுள்ள சிவநாமங்கள் யாவும் தன்னிடத்து நிரம் பப்பெற்றமையால் வேதசாரமென்னுஞ் சிவசஹஸ்ரநாமத்திலும் "ஓம்அநந்தாயநமஃ" என்னும் நாமம் சிவபிரானுக்குச் சொல்லப்பட் டுள்ளது. இவ்வுண்மையையே திராவிட உபநிடதமென்று துதிக்கப் பெற்ற சிவஞானசித்தியும் "நிறுத்திடும் நினைந்தமேனி நின்மல னருளினாலே" என்றும் "அருவமும்ரூபாரூபமானது மன்றிநின்ற, வுருவமு மூன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக்குள்ளதாமே" என்றும் எடுத்திசைத்தது. (எ)

இறைவன் = ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணனும் பிரபு. சர்வஞ்ஞத்து வம், சர்வகர்த்திருத்துவம், சர்வாநுக்கிரகம் ஆகிய இம்மூன்றிலக் கணங்களையும் ஒருவாற்றானுதலின்றித் தனக்கியல்பாக வுடையவ னெவனோ அவனே சர்வவேதாந்தங்களிலும் இறைவனென்று கூறப்படுபவன். "எல்லாவற்றிற்கும்பிரபுஈசானன்.—எல்லாவாத்மாக் களுக்கும் புகலிடமும் நண்பனும் (அவனே)" என்னும் பொருள் விளங்க—ஸர்வஸ்ய பிரபு மீசானம்—ஸர்வஸ்யசரணம்ஸுஹ்ருத்" என்று சுவேதாசுவத ரோபநிடதஞ் செப்புகின்றது. ஈண்டு ஈசா னன் என்னும் நாமம் சிவபெருமானுக்கே உரிய சிறப்புப்பெயராம். "ஈஸ்வரஸ் ஸர்வ ஈசானஃ சங்கரச் சந்த்ர சேகரஃ" என்னும் அமர சிம்ஹத்தாலு முணர்க. ஆதலாற்றான் "ஸப்தாதேவப்ரமிதஃ= சத் தத்தாலன்றோ அளவிடப்பட்டவன்" என்றசூத்திரத்தில் ஸ்ரீவேத வியாசமுனிவர் ஈசானன் என்றசொல்லை பிரஹ்மத்தின் பெயராக எடுத்து வழங்கினார். ஈசானன் = உபாதியில்லாத பரமைசுவரிய விசிஷ்டகுண முடையவன் என்பது பொருள். அன்றியும் அந்த சுவேதா சுவதரோப நிடதமே தமீஸ்வராணாம் பரமம்மஹேஸ் வரம் = ஈஸ்வரர்களுக்கெல்லாம் மேலான மகேசுவரன்" என வும், "தந்தைவதாநாம் பரமஞ்சதைவதம்=தேவதைகளுக்கெல்லாம் சிறந்ததேவன்" எனவும், "பதிம் பதீநாம் பரமம்=பதிகளுக்கெல் பரமபதி" எனவும், "பரஸ்தாத் விதாமதேவம் புவனேச மீட்யம்= புகழத்தக்க புவனநாயகனும் அப்பாலுள்ள தேவனும் என அறி வோம்" எனவும், "ஸகாரணம் காரணாதி பாதிபஃ=அவனே கார ணன்—காரணாதிபதிகளுக்கு (பிரமவிஷ்ணுருத்ரேந்திராதிகளுக்கு)

அதிபதி" எனவும் என்றுங்குன்றாச் சுதந்தரமுடைய சர்வாதிபதித் துவத்தையும், இறைமையையும் சிவபெருமா னொருவனுக்கேகூறி அவனது பரமகாரண பரமேசுவர இணையிற்பெருமையினைத் தெற் றென விளக்கியது. தைத்திரீயோபநிடதமும் "ஈசஸ் ஸர்வஸ்ய ஜகதஃ ப்ரபுஃ=ஈசன் எல்லாவுலகங்களுக்கும் பிரபு" என்று அதே பொருளை விளக்கியது. (அ)

பிறப்பறுக்கும்பிஞ்ஞகன்=பிரவாகஅநாதியைப்போல்பின்பற்றி வாராநின்ற பிறவித்தளையைச் சேதிப்பவன் ஜடாதர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமான். கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும் புருஷார்த்தங்கள் நான்க னுள் அறம், பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையே தரும் ஆற்ற லுடையவர்க ளன்றி வீட்டையளிக்குஞ் சுதந்தரமுடையவரல்லர். சிவபெருமானொருவனே அம்மூன்றையுந்தந்து சர்வபாப நிவிர்த்தி செய்வதோடு சாசுவித சிவாநந்தாபி வியத்தியையும் அளிக்கும் பேராற்றல் இயல்பில் வகித்தவன். "யதா சர்மவதா காசம் வேஷ்ட யிஷ்யந்தி மாநவாஃ—ததாசிவ | மவிஜ்ஞாய துக்கஸ்யாந்தோ ப விஷ்யதி:=என்று தோலைப்போல் ஆகாயத்தை மனிதர் போர்த் துக்கொள்வார், அன்றே சிவனையறியாமல் துயரத்துக்கு முடிவு உண்டாகும்" என்று சுவேதாசுவதரோப நிடதஞ் சாற்றுகினறது. ஆகாயத்தைத் தோல்போல் போர்த்துக் கொள்பவருமில்லை, நின்மல னாகிய சிவனைவழிபடாது முத்தியடைபவருமில்லை யென்பது ஒரு தலை. இதனால் சிவபெருமானே முத்திநாதனெனவும், ஏனைய பிரம விஷ்ணு உருத்திரர் முதலிய தேவர்கள் காலந்தோறும் மாறுபடுஞ் சுதந்தர ஹீனர்களாதலால் அத்தன்மையுடையா ரல்லரெனவும் சுருதிமுடியானது உபமான ஸாதிருசத்தால் நன்கு விளக்கியது. இக் கருத்தையே (மானுடன் விசும்பைத் தோல்போல் சுருட்டுதல் வல் லோனாயின்—ஈனமில் சிவனைக்காணா திடும்பைதீர் வீடுமெய்தும்) என்று திராவிடபாஷ்ய கர்த்தாவாகிய சிவஞானசுவாமிகள் காஞ்சி புராணத்தில் விளக்கியுள்ளார். இதனாலன்றோ, யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த கர்ப்போபநிடதமும் "யதியோந்யாம் ப்ரமுச்யேயம் ப்ர பத்யே பரமேஸ்வரம் - பர்க்கம் பசுபதிம் ருத்ரம் மஹாதேவம் ஜகத்குரும்=யோனியைவிட்டு வெளிவருவேனாயின் பரமேசுவர

னும், பர்க்கனும், பசுபதியும், ருத்ரனும், ஜகத்குருவுமான மகாதேவ னைச் சரணமடைவேன்" என்று பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல் சிவபெருமானது மகிமையினை நாட்டியது. (க).

புறத்தார்க்குச்சேயோன்—காரங்குவ்வா நண் மகிழுங்கோன்= எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தேவர்களா யிருப்பினுந் தன்னை உள்ளன் போடு வழிபடாதவர்களுக்குத் தூரனென்பதூஉம், யாவராயிருப்பி னுந் தன்னை இடையறாக் கசிந்துருகும் மெய்யன்புகொண்டு வழிபடு வோர்க்கு எளியனென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. இவ்வுண்மையை (சார்ந்தாரைக்காத்தல் தலைவர்கடன்) என்று சிவஞான போதச்செய் யுளும், (சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்தவர்க்கலால் - நலமிலன்) என்று ஆளுடையபிள்ளையார் அருள்வாக்கும், (சார்ந்தார்க்கு இன்னமுத மாயினானே) என்று ஸ்ரீவாகீசப்பெருந்தகையார் தேவாரமும், (பிழைக்கின்றார் பக்கம் பேணிநின்றானே) என்று திருமந்திரத்திரு முறையும் விளக்கின. கருணையே வடிவமாகக்கொண்ட மாதோர் பாகனான மகாதேவன் ஒருபெண்ணினுடைய மூலையிலிருந்தும், குதிரைகட்டுதற்குக் கடாவிய ஆப்பிலிருந்தும், ஆட்டுப்பிழுக்கையி லிருந்தும், இன்னும்பல நிகிருஷ்ட ஸ்தானங்களிலிருந்தும் தம்மை மெய்யன்போடு வழிபட்ட அடியார்களது பூசையையேற்று அனுக் கிரகஞ் செய்தானெனின் அவனது பேரருளின்றிறத்தை வரை யறுக்க யார்தாம். (ஆட்பாலவர்க்கருளும் வண்ணமு மாதிமாண்புங் - கேட்பான்புகி லளவில்லை கிளக்கவேண்டா) என்றார் ஸ்ரீஞானசம் பந்தப்பெருமானார். இறக்குமளவுங் கொடுமைபுரிந்து இறக்கும் பொழுது சிவநாமத்தை யுச்சரித்தவர்கள் அடைந்த மேம்பாடு புரா ணங்களில் ஏராளமாய் விரிந்து கிடக்கின்றது. அல்லாமலும், (அடி யார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன்) என்னும் ஸ்ரீநடராசப்பெருமா னது திருவாக்கே சைவத்திருவாளரா யுள்ளார் யாவருக்கும் சிவ பெருமான் றிருவடிக்கண் மேன்மேலும் பத்திமையை உண்டுபண் ணச் சிறிதுந்தடையின்று. ஆதலாலன்றே, ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் (கண்ணுவாரேனுமுனைக் கைகுவியா ராயினந்த, மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே) என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

மாயப்பிறப்பறுக்கு மன்னன்= மாயாமல சம்பந்தமாய் வாரா நின்ற வஞ்சனை, பொய் முதலியவற்றிற்கு இருப்பிடமான பிறவிப்

பிணியை யகற்றும் மகேசுவரன். "மாயாந்துப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிநந்து மஹேஸ்வரம்=மாயையைப் பிரகிருதி (காரணம்) எனவும்-மகேசுவரனே மாயைக்கதிபதியெனவும் உணர்க" என்று சுவேதாசுவேதரோபநிடதங் கூறுகின்றமையால், மாயையைத் தன்வசப்படுத்தியாளும் பேராற்றல் மகேசுவரனிடத்தில் இயல்பாயமைந்துளதென்பது பெறப்பட்டது. ஆதலின் அவனொருவனே மாயப்பிறவிக்குப் பயந்து தன்னையடைந்த ஆன்மாக்களின் பிறப்பை அறுப்பானென்பது மறைமுடியின் முடிந்தகருத்தாம். தைத்திரீய நாராயணோபநிடதமும் "யஃ பரஸ் ஸமஹேஸ்வரஃ=எவர்மேலானவரோ அவர்மகேசுவர்" என்றுநாட்டியது. மகேசுவரனென்னும்பெயர் சிவனொருக்கே உரிய ரூடிநாமம்-மகேசுவருடைய சக்தியை மகேசுவரி எனவும், மகேசுவரருடைய அடியார்களைமாகேசுவரர்கள் எனவும் உலகங்கூறுவது நிதரிசனமாம். "சிவஸ்ஸூலீ மஹேஸ்வரஃ" என்று அமரசிம்ஹமும் அப்பெயரைச் சிவனொருக்கே நிரூபித்தது. அல்லதூஉம், ஈசுவரன், பரமேசுவரன், மகேசுவரன், சர்வேசுவரன் என்னும் நாமங்கள் ஏனையகடவுளருக்கு ஔபசாரிகமும் சிவபிரானொருவருக்கே சொந்தமுமாம் என சர்வவித்தைகளும் ஆகாயமார்க்கத் தடித்த அந்தராந்துபியாமென அறைகின்றன. என்னை! மஹான், பரமன்முதலிய அற்புதவிசேஷணங்கள் சிவநாமங்களுககே இயல்பாயமைந்துள்ளனவெனின், "மஹாவிஷ்ணு" என்னும் நாமம் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குஞ் சொல்லப்பட்டுள்ளதேஅதன்கருத்துயாதெனின், "கபிலஸ்து மஹாவிஷ்ணுஃ=கபிலன் மஹாவிஷ்ணு" என்று உபயவாதிகளாலும் வேறுபொருளுக்குப்பெயராக நிரூபிக்கப்பட்டமையால் அதுகூடாமை. ஆகவே, மஹான், பரமன் என்னும் நாமங்கள் சிவபெருமானுக்கேயுரிய பேராற்றல்வகித்தன. இஃதிங்ஙனமிருக்க சிவபெருமானே பிறவியை யொழிப்பான் என்பதற்கு "ஜ்ஞாத்வா சிவம்சாந்தி மத்யந்தமேதி=சிவத்தையடைந்து அத்தியந்த துக்க நிவர்த்தியை யடைகின்றான்" என்றும், "ஈசந்தம் ஜ்ஞாத்வா மம்ருதா பவந்தி=ஈசனையறிந்து மீளவிப்பிறவிகொடாத நித்தியமான பிரஹ்மானந்தானுபவரூபமடைகிறான்" என்றும், "ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே ஸர்வபாசைஃ = மகாதேவனையறிந்து சர்வபாசங்களினின்று விடுபடுகின்றான்" என்று சுவேதாசுவதரோப நிடதமும்,

"ஜ்ஞாத்வாதம் ம்ருத்யுமத்யேதி நாந்ய: பந்தா விமுக்தயே = அவனை (உமாமகேசனை)யறிந்து ம்ருத்துவைத்தாண்டுவானை — வேறுவழி மோட்சத்துக்கு இல்லை" என்று கைவல்லியோபநிடதமுங் கூறிப் போந்தன. அன்றியும் "அபாமஸோமமம்ருதா அபூம = உமாதேவி யுடன் கூடிய சோமசுந்தரனைக்கண்டோம் அமிர்தர்களென்னும் சிவமயர்களானோம்" என்று அதர்வசிரோபநிடதமுஞ்செப்புதலால் பிரமவித்யாநாதனாகிய ஆரியருத்திரனை அறிந்தவர்களுக்குப் பிறவிக் கடல் விலகுதலும், பாசக்ஷயமுண்டாகுதலும் சர்வவேதாந்தப் பிரதி பந்நமாம். (கக)

சிவனவன் = பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் மூவருக்கும் மேலானபரமசிவன். இந்தப்பரமசிவனே சகுண நிர்க்குண பாவனை களைக்கடந்த பிராஹ்மம்மியபாவனையாலுணரப்படும்உமாசமேதசிவன். இப்பரம்பொருளை வேதம் பலவிடங்களிலும் திரிமூர்த்தியுத்தீரண ராயுள்ள நான்காவதான (சதுர்த்தம்) என்றுசாற்றுகின்றது. "ப்ர பஞ்சோபசமம் சாந்தம்சிவமத்வைதம் சதுர்த்த மந்யந்தே = பிர பஞ்சமொடுங்குமிடம, சாந்தன், சிவன், இரண்டற்றவன், நான் காவதுபொருள் என்று எண்ணுகிறார்கள்" என்று நூற்றெட்டு உப நிடதங்களால் அடையப்படும் முக்தியுலகத்தை அதிதீவிர பரிபா கிக்கு எளிதிலடைவிக்கும் பெருநிதியென முக்திகோப நிடதத்தில் புகழப்பெற்ற மாண்டூக்கியோபநிடதங் கூறுகின்றது. இதனையே "ஏகாத்ம ப்ரத்யயஸாரம் ப்ரபஞ்சோப சமம் சிவம் சாந்த மத்வை தம் சதுர்த்த மந்யந்தே = ஏகாத்மஞானசாரம் பிரபஞ்ச மொடுங்கு மிடம்..." என்று நாரதபரிவிராஜகோபநிடதமும், "சாந்தம் சிவமத் வைதம் சதுர்த்தமந்யந்தே" என்று நரசிம்மதாபநியோபநிடதமும், "அத்வைதம்சதுர்த்தம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ராதீதம்" என்று பஸ்ம ஜாபாலோப நிடதமும் வற்புறுத்தின. இதனால் வேதநாயகனாய் விளங்குபவர் நான்காவது பொருளாயுள்ள ஆரிய சிவன் என்பது தீர்மானிக்கப் பட்டது. ஈண்டு ஆரணமுடிகளிற் கூறிய சிவம் என் னுஞ்சொல் நேரேசிவபெருமானைக் குறிக்கவும் அந்தப் பதப்பிர யோகம் வருமிடந்தோறும் மங்களகரம் என்று மயங்கினர் சிலர். ஐயகோ! இதென்ன விபரீதவுணர்ச்சி. சிவன், கிருஷ்ணன் முத லியசொற்கள் பரமமங்களன், கரியன் என்னும் பொருளைத் தருவ

தாகக் கோசங்களிற்காணப்படினும் விசேஷமாய்ப் பரமசிவனும் திரு
மாலும் பொருளென அநேககோசங்கள் வேறிடத்தெடுத்தோதுவது
பிரசித்தமாதலால் அந்நியாயத்தைப்பற்றி விசேஷப் பொருளி
னிடத்தே அவைகளை உபயோகித்தலே சிறப்பாம். அங்ஙனமில்வழி
சிவன்தேவதை, கிருஷ்ணன் தேவதை என்பதாதி ஆன்றோர்
வழக்கு அவலமாமன்றோ. சிவம் என்னும் நாமம் சிவபெருமானுக்கே
பொருந்தமை (சிவனெனுநாமந் தனக்கேயுடைய செம்மேனியம்
மான்) என்னும் ஸ்ரீவாகீசமூர்த்திகள் திராவிட சூக்தியால் கண்டு
தெளிக. சிவசம்பந்தம் சைவமன்றோ. (கஉ)

என்சிந்தையுணின்றவதனால் = என்மனத்தின்கண் நிலையாக
வீற்றிருத்தலினால். சாக்ஷாத்பரமேசுவரன் சர்வவியாபகமுடையவனா
யிருப்பினும் மெய்யடியார்களது உள்ளக்கமலத்தில் தயிரின் நெய்
போல் விளங்கியிருப்பன். ஒரு அரசன் ஓரில்லத்துக்கெழுந்தருளின்
அவ்வில்லத்தைப் பலவாறு சுத்திசெய்து பலவிதங்களாலலங்கரிப்
பது உலக வழக்கன்றோ. சாதாரணமான மன்னனுக்கே அத்
துணைச்சிறப் பிருக்குமாயின் மன்னர்மன்னராகிய சிவபிரான் இரு
தயமாகிய குகையில் நிலையாக எழுந்தருளி யிருக்கவேண்டுமானால்
அவ்விருதயம் எவ்வாறு நின்மலத்துவம் அடைந்திருக்கவேண்டு
மென்பது சொல்லாமே யமையுமன்றோ. புரைதீர்ந்த சுத்தமா
யிருக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்துபற்றியே கைவல்லியோப நிடத
மானது "ஹ்ருத் புண்டரீகம் விரஜம் விசுத்தம் விசிந்த்யமத்யே =
ஹிருதயகமலத்தைத் துகளற்றதாகவும் சுத்தமாகவுங் கருதி அதன
நடுவே" என்று கூறியது. இவ்வுபநிடத மந்திரப்பொருளுக்
கிசைந்தே அகத்தே அமர்ந்தபக்தி யுடையவராய் காமாதிபகைக
ளாறையும் அறுத்து ஐம்புலன்களையும் அடக்கிச் சிவஞானத்தையே
பற்றுக்கோடாகக் கொண்ட அடியார்களது உள்ளக்கமலத்தைவிட்டு
நீங்காது நிற்பவன சிவபிரானென "அகனமர்ந்த வன்பினரா யறு
பகைசெற் றைம்புலனு மடக்கிஞானப்-புகலுடையார் தம்முள்ளப்
புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர் கோயில்." என்று உலகமெலா
முய்யவந்த நம்மறைச்சிறுவர் அருளினர். அன்றியும் உண்மையான
வைராக்கியம்பெற்ற சித்தமுடையவர்களாயு மிருக்க வேண்டுமென்
னுங் கருத்து தோன்ற "சங்கற்பசித்த ரவருள்ளக் கருத்திலுறை

சாக்ஷிநீ" என்றருளினார் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள். இதனால் எல்லாம்வல்ல இறைவனாகிய சிவபெருமானைத் தியானயோக சமாதியின்கண்வைத்து சாக்ஷாத்கரிக்கும் மெய்யன்பர்களது உள்ளம் எஞ்ஞான்றுந் தூய்மையும் வைராக்கியமும் பெற்றிருக்கவேண்டு மென்பது அத்தியாவசியமாம். (கூ)

அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி= அவனது திருவருளினாலே அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கி. ஈண்டு திருவருளென்றது சிவபெருமானுடைய திருவருட்பிரசாதம் - அதாவது மனோவிருத்திகளடங்கியபோது உண்டாகுந் திவ்வியதிருஷ்டி. கண்ணாடியை விளக்க விளக்க, முன்னே அப்பிரகாசமா யிருந்தவொளி பின்னர்ப்பிரகாசமாய் விளங்கியதுபோல் அநாதியே ஆன்மாவிலே பிரிவறப்பொருந்திநின்றசிவம் சிவபாவனை கைவர கைவர அதிகமாய்ப் பிரகாசித்துத்தோன்றும். அங்ஙனந்தோன்றவே ஆன்மாவைப்பற்றியுள்ள ஆணவமலந் தேய்ந்தேய்ந்து பற்றறக்கழியும். கழியவே சிவபூரணப்பிரகாச முண்டாகும். அந்தப்பிரகாசமாகிய அருட்கண்ணாலே சிவபெருமானுடைய தாளைவணங்குதல் வேண்டும். "உளக்கண்ணுக்கல்லா தூன்கண்ணா லோருமதோ." என்றார் திருவெண்காட்டடிகள். "அவனருளே கண்ணாகக் காண்பதல்லா - லிப்படியனிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்தனிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே." என்றார் திருத்தாண்டகவேந்தர். "சிந்திக்கச் சிந்திக்கத் தர்ப்பணத்தை விளக்க - வந்திடுமெய் யொளிபோல மருவியாருளத்தே வரவரவந் திடுவன்பின் மலமாணதறுமே" என்றார் அருணந்தி சிவாசாரியர். இதனால் சூரியகிரணத்தின உதவியைக் கொண்டு சூரியனைப் பார்ப்பதுபோல் சிவனருளை வாயிலாகக் கொண்டு சிவனை யுணரவேண்டுமென்பது ஒருதலை. "தத்துவமசி" என்னும் மகாவாக்கியத்தின் இரகசியார்த்தமும் இதுவேயாம். தத்= பரமாத்மாவாகிய சிவம் அல்லது பிரமத்துக்கும், துவம்= ஜீவாத்மாவாகிய உயிருக்கும், அசி= அருட்சத்தி வாயிலாக ஐக்கியம் என்பது பொருள். இறைவர் வாக்குமனாதீத கோசரப்பொருளாதலின் அவரது உண்மைநிலையை அவரேயறிவிக்க நாம் அவரது திருவருளை முன்னிட்டு ஒருசிறிது அறியின் அறிவதல்லது நமதுபோதத்தால் அறியத் தக்கதல்ல வென்பது பேரருளாளர் தீர்வை. இவ்வுண்மை

யினையே "அணுவிலணுவாயும் பெரிதிற் பெரிதாயும் உள்ளசிவ பெருமான் இந்த ஜந்துவாகிய ஆன்மாவின் உள்ளக்குகையின் கண்ணே அமர்ந்துள்ளாரெனவும் - கிரியையில்லாதவனும், மகிமை பொருந்தினவனுமான அவ்வீசனை ஆன்மாவானவன் அவனது அருட் பிரசாதத்தினாலே சோகங்கள்தொலையக் காண்கின்றான் எனவும் பொருள்பட "அணோரணீயாந் மஹதோமஹீயாந்—ஆத்மாகுஹா யாம் நிஹிதோஸ்ய ஜந்தோ:—தமக்ரதும் பஸ்யதி வீதஸோகே—தாது: ப்ரஸாதாந் மஹிமாநமீசம்" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமும், மகோபநிடதமும், கைவல்லியோபநிடதமுங் கூறுகின்றன. "அருளா லெவையும் பாரென்றான்—அத்தை, அறியாதே சுட்டி யென் னறிவாலே பார்த்தேன் - இருளான பொருள்கண்டதல்லால்" என்றார் தாயுமானவர். (கச)

எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தே னெம்பெருமான் = எம் பெருமானே எல்லாப்பிறவிகளிலும் பிறந்து மெலிந்தேன். இதனால் தமக்கொரு தலைவனைவேண்டப்படும் ஆன்மாக்கள் நல்வினை தீவினை யென்னும் இருவினைக்கீடாக நால்வகைத்தோற்றம் எழுவகைப் பிறப்பு எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிபேதங்களெய்தி மேலுங் கீழும் புக்குழன்று பிறந்திறக்கும் உண்மை சாதிக்கப்பட்டது. நால் வகைத்தோற்றங்களாவன:—அண்டசம், சுவேதசம், உற்பீசம், சராயுசம் என்பவைகளாம். அவைகளுள் அண்டசம் - முட்டையிற் றோன்றுவன. சுவேதசம் - வேர்வையிலுங் கசிவிலுந்தோன்றுவன. உற்பீசம் - வித்து, வேர், கிழங்குமுதலியவைகளை மேற்பிளந்து தோன்றுவன. சராயுசம் - கருப்பையிற்றோன்றுவன. எழுவகைப் பிறப்புகளாவன:—தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பவைகளாம். கருப்பையில் தேவர்களும், மனிதர்களும், நாற்கால் விலங்குகளும் பிறக்கும். முட்டையில் பறவை களும், ஊர்வனவும், நீர்வாழ்வனவுந்தோன்றும். வேர்வையிலுங் கசி விலும் கிருமி, கீடம் பேன்முதலிய ஊர்வனவும், விட்டில் முதலிய சிறுபறவைகளும் ஜனிக்கும். வித்திலும் வேர், கொம்பு, கொடி கிழங்குகளிலும் புல், பூண்டு, தாவரங்களும் உதிக்கும். தேவர்கள் பதினொரு நூறாயிர யோனிபேதம். மனிதர்கள் ஒன்பது நூறாயிர யோனிபேதம். நாற்கால் விலங்குகள் பத்து நூறாயிரயோனிபேதம்.

பறவைகள் பத்து நூறாயிர யோனிபேதம், நீர்வாழ்வன பத்து நூறாயிரயோனிபேதம், ஊர்வன பதினைந்து நூறாயிரயோனிபேதம். தாவரங்கள் பத்தொன்பது நூறாயிரயோனிபேதம். ஆகத்தொகை எண்பத்து நான்கு நூறாயிரயோனி பேதமாகும்.

ஆத்மாவானது தானெடுத்த சரீரத்துக்கேற்ப மெய், வாய், கண் மூக்கு, செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களினாலும், சித்தத்தினாலும் அறியும் அறிவின் வகையினாலே ஓரறிவுயிர், ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர் என ஐவகைப்படும். இவற்றுள் பரிசமென்னும் ஓரறிவுயிராயுள்ளவைகள் புல், பூண்டு, செடி, மரம் முதலிவைகளாம். பரிசத்தோடு இரசம் என்னும் ஈரறிவுயிராயுள்ளவைகள் இப்பி சங்கு முதலியவைகளாம். பரிசம் இரசத்தோடு கந்தமென்னும் மூவறிவுயிராயுள்ளவைகள் கறையான், எறும்பு, முதலியவைகளாம். பரிசம், இரசம், கந்தத்தோடு ரூபம் என்னும் நான்கறிவுயிராயுள்ளவைகள் தும்பி, வண்டு முதலியவைகளாம். பரிசம், இரசம், கந்தம், ரூபத்தோடு சத்தம் என்னும் ஐயறிவுயிராயுள்ளவைகள் புள், விலங்கு, மக்கள், அசுரர், சுரர் முதலியவைகளாம். இவற்றுள் இறுதியிற்சொன்ன உயிர்களுக்கு ஐயறிவு ஒத்துளவேனும் மக்கட்குப் பகுத்தறியும் புத்தியும், சுராசுரருக்குப் புத்தியோடு சித்தியும், திரிமூர்த்திகட்குப் புத்தி சித்தியுடன் தங்களெல்லையில் சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களும், இருத்தியதாரதம்மியமும், பதவிபேதமும், ஒன்றுக்கொன்று மேலிட்டிருத்தல் பற்றியுண்டாந் தாரதம்மியமுமுள. இதனால் திரிமூர்த்திகளும் ஆத்மாக்களே.

ஆத்மாவானது பெண்ணுமல்ல, ஆணுமல்ல, அலியுமல்ல. எந்தெந்த சரீரத்தை யெடுக்குமோ அந்தந்த சரீரத்துடன்சேரும் என்னும் பொருடோன்ற "நைவஸ்திரீ நபுமாநேஷ: நைவசாயம் நபும்சக:-யத்யச் சரீரமாதத்தே தேந தேந சயுஜ்யதே." என்று சுவேதா சுவதரோபநிடதங் கூறுகின்றது. இதனால் ஆத்மாவுக்கு தேவன், நரன், அசுரன், பசு, பட்சிமுதலிய பேதங்களும், ஆண், பெண், அலி என்னும் வேற்றுமைகளும், இளையவன், முதியவன், அந்தணன், அரசன்என்பதாதி வேறுபாடுகளும் எடுத்ததேகசரீரோபாதிக் கேற்றபடி அமையுமேயன்றி இயல்பிலுள்ளது அல்லவென்பது துணியப்பட்டது. இதனால் யாவற்றிற்கும் கர்மமே காரணம்.

மேற்சொன்ன எண்பத்துநான்கு நூறுயிரயோனி பேதங்களுள் இதரயோனிகளெல்லாவற்றையும் போகத்திலும், பிராயச்சித்தாதிகளிலும் நீக்கி மானுடப்பிறவியில் வரும் அருமைவிசாரித்துப்பார்க்கின் மிக்க விசாலமான சமுத்திரத்தைக் கையாலே நீந்திக் கரையேறினவன் காரியத்துக் கொக்கும். அங்ஙனம் மானுடப் பிறவியில் வந்து பிறந்தாலும மலையிலும், வனத்திலும் குறவராகவும் இருளராகவும்பிறக்காமல் பிராஹ்மணாதி நான்குவருணத்தார் நிறைந்திருக்கும் தேசத்தில் பிறப்பது புண்ணியம். அதிலும் வேதாகம நெறி நில்லாத மிலேச்சதேசமொழிந்து புண்ணியநாட்டில் பிறப்பது மிகவும் புண்ணியம். அதிலும் ஈனகுலத்திற் பிறவாமல் கூன், குருடு செவிடு, பேடுமுதலியவை நீங்கி, ஞானமுங் கல்வியும் நயந்து, தானமுந் தவமுஞ் செய்யும் உத்தமசமயத்தில் பிறப்பது அதியுக்தமான புண்ணியம். அதிலும் பரசமயங்களிற் பிரவேசியாமல் சகல சமயாதீதமாகும் சித்தாந்த சைவ நன்னெறிபேணி சுத்தசிவத்தைப் பரதத்துவமாகவறிந்து துக்க நிவிர்த்தி செய்துகொள்ளுதல் உத்தமோத்தமமான அரியபுண்ணியமாம். இந்தப் புண்ணியத்தின் பயனைச் சொல்லப்புகின் சொல்லளவைக் கடங்காது.

இஃதிங்ஙனமாக, மேற்கூறிய பிறவிபேதங்களில் கல்லும் உயிரெனப்படலால், "கல்லாய் மனிதராய்ப்பேயாய்க் கணங்களாய்" என்றருளிச்செய்தபடியாம். ஈண்டு கல்லென்பது மலை. மலையானது வளர்வு, தேய்வு உடைமையாலும், முன்னோர்காலத்துப் பறந்ததென்றமையாலும், அகலிகை, கிரவுஞ்சன் முதலாயினோர் கல்லாய் அனேகநாள்கிடந்தமையாலும், மலைத்தெய்வம்உண்மையாலும், கல்லாகியமலையும் ஆருயிர் வர்க்கங்களி லொன்றாகும். கல் பாறையுமாம்.

ஓங்காரமாய்நின்ற மெய்யா = பிரணவவுருவாய் நின்றமெய்யனே. ஒருமுறை உச்சரித்தமாத்திரத்தில் உயர்ந்த கதியிற்கொண்டு போய் விடுத்தலால் பிரணவமானது ஓங்காரமென்று சொல்லப்பட்டது. **ஓமித்யேதத்க்ஷர மாதௌ ப்ரயுக்தம் த்யானம் த்யாயிதவ்யம்** = ஓமென்னும் பிரணவாட்சரமே ஆதியில் உபதேசிக்கப்பட்டது. அதுவே தியானம் அதுவே தியானிக்கத்தக்கது" என்று அதர்வசிகோபநிடதங் கூறிற்று. அன்றியும், "சர்வ தேவர்களுக்கும் சர்வவேதங்களுக்கும் இதுவே காரணஸ்தானம்" என்னும்

பொருள்பட "ஸர்வதேவவேதயோநி:" என்றுஞ் செப்பியது. சிவ தருமோத்தரமும் "ஓமென்னும் பதமதனில் வேதமாதி யுற்பவிக்கு மாலவித்தினுதிக்குமாபோல்" என்று இதனையே எடுத்தாண்டது. பிரணவத்தை எப்பொழுதும் சிவரூபமாகவே தியானிக்கவேண்டும். இது நான்கு அம்சங்களோடு கூடியது. நான்கு அம்சங்களும் நான்கு வேதங்களாம். முதல் அம்சம் அகாரம். இரண்டாம் அம்சம் உகாரம். மூன்றும் அம்சம் மகாரம். நான்காம் அம்சம் அர்த்த மாத்திரையாகிய மிக சூக்ஷ்மமான நாதரூபம். இவற்றுள் முதல்மூன்று அம்சங்களும் முறையே பிரமனை, விஷ்ணு, சிவனைக்குறிக்க நான்காம் அம்சம் சிவபரஞ்சுடரைக் குறிக்கின்றது. சிவரூபமானது பிரம விஷ்ணுருத்ராதீத துரீயாகாரமாயும், சர்வ விதமான பொருட்பிரபஞ்சங்களுக்குங் காரணமாயும் நிற்றல்போல, அதற்குவாசகமாகிய சிவமந்திரமானபிரணவமும் நான்காய்நின்று சர்வ சொற் பிரபஞ்சங்களுக்கும் ஏதுவாய்ச் சிவத்துடனே அபேதத்தையடைகின்றது. அதனால் வாச்சியவாசக சம்பந்தமான சிவத்துக்கும் பிரணவத்துக்கும் பேதம் சிறிதுங்கிடையாது. சிவமேபிரணவம் பிரணவமேசிவம் என்பது சர்வவேதாந்தப் பிரதிபந்நமாம். இவ்வுண்மையைத் தைத்திரீய நாராயணோபநிடதமானது "ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோதிபதிர் ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து ஸதாசிவோம் = வேதத்துக்கு நாயகன். பிரமனுக்கு அதிபதி, பிரமம், சிவம், எனக்குண்டாக, சதாசிவம், ஓம்" எனறு நன்கு விளக்கியது.

அல்லதூஉம், அதர்வசிரோபநிடதமும் "ஸஹுங்காரோயஹுங்கார:" என்னும் மந்திரத்தில் வாசகமாகிய பிரணவத்தை ஓங்காரம், பிரணவம், சர்வவியாபி, அநந்தம், தாரம், சூக்ஷ்மம், சுக்லம், வைத்யுதம் என்னும் ஒன்பது பெயர்களானும் வாச்சியமாக சிவத்தை ஏகன், ஏகருத்ரன், ஈசானன், பகவான்,மஹேசுவரன், மஹாதேவன் என்னும் ஆறுநாமங்களானும் ஒருசொற்றொடர்புகொண்டு முடிவுபடுத்தியது. இதனாலே பிரணவத்துக்கும் சிவத்துக்கும் பொருளொற்றுமை அமைக்கப்பட்டிருப்பதோடு பிரணவமே பரமசிவநாமமென்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஈண்டு குறிக்கப்பட்ட ஆறுநாமங்களும் சிவபிரானுக்கேயுரிய ரூடிநாமங்களாம். என்னை ! ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே பகவான் என்னும் நாமம் சிறப்பாக உரியதென்று

விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுள் கூறியுள்ளதே அது பயனற்ற பதர்மொழியோ வெனின், அற்றன்று. வேதசம்ஹிதைகளில் பரம சிவனைத்தவிர வேறே எக்கடவுளரையும் பகுணத்தை யுடையவ னென்று பொருள்கொள்ளும் பகவான் என்றசொல்லாற் சிறப்பிக்க வில்லை. பரமசிவனையோ "நமஸ்தே அஸ்துபகவ:-பகவ: பராசீநா முகாக்ருதி-அயம்மே அஸ்துபகவாந்-நமஸ்தே அஸ்துபகவந் விஸ் வேஸ்வராய - ஓம்நமோ பகவதே ருத்ராய = ஓபகவ ! உன்னை வணங்குவாம். ஓபகவ ! அப்புறம் நோக்கியவற்றை எமது பக்கம் திருப்பியருள்வாய். இப்பகவன் எமக்காகுக, ஓபகவ !! விசுவேசு வர !! உன்னைவணங்குவாம். ஓபகவ !! உருத்திர !! உன்னைவணங்கு வாம்" என்பதாதி சுருதி, கற்பசூத்திரங்கள் பன்முறையும் எடுத்தோத துதிக்கின்றன. ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளும் ஓமஹேசுவர! பெரிய ஐசுவரியமுள்ளவர்க ளாயினும், பெரும்புகழ் பெற்றவர்களாயினும், வீரர்களாயினும், பூமியையாளும் அரசர்களாயினும், ஒவ்வொரு விஷ யங்களிற் சிறந்தவர்களாயினும் பெரியோர் அவர்களைப் பகவான்க ளென்று வழங்குவதில்லை. மற்று ஞானவைராக்கிய சம்பந்நர்களையே அங்ஙனம் வழங்குகின்றார்கள் என்று ஆணைதந்திருக்கின்றமை யானும், "சங்கரோ பகவா னுத்யோ ரரக்ஷ சகல: ப்ராஜ: = பகவா னும் ஆதித்யருமான சங்கரர் சகலபிரஜைகளையும் ரட்சித்தார்" என்று சரபோபநிடதமும், "ஸர்வ வ்யாபீச பகவாந் தஸ்மாத். ஸர்வ கதச்சிவ: = எல்லாவற்றையும் வியாபித்தவன் பகவான் - ஆகையால் எங்கும் நிறைந்தவன் சிவனும்" என்று மந்திரோபநிடத மும் கூறுகின்றமையானும் சிவபெருமானொருவருக்கே பகவான் என்னும்பெயர் ரூடியாக நிலைக்குமே யன்றி வேறொருவருக்கும் அப்பெயர் பொருந்தாது. ஆயின் ஏனையகடவுளரும், தேவர்களும், ரிஷிகளும் அப்பெயரால் அழைக்கப்படுவது என்னையெனின்! ஈசு வரசம்பந்தம் எய்திய காரணம்பற்றியேயன்றி வேறல்லவென்பது சுருதியின் இருதயமாம். சிவபெருமானைப் பகவன் என்று சுருதி முடிகள் துதிப்பனபோல் அவரது சக்தியாகிய அம்மையாரையும் பகவதி என்று துதித்து மகிழ்கின்றன. வேறுகடவுளரது சக்தி களுக்கோ அப்பெயர் எஞ்ஞான்றுங் கிடையாது. கடைப்பிடிக்க.

சிவபிரான் பககுண முடையவராதலால் பகேசனெனவும் பகவானெனவும் [illegible]ப்பட்டார். பகம் (ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ் திரு, ஞானம், வைராக்கியம்) என்னும் அறுவகைப்பெருமைகளை அவரது திவ்ய நாமங்களே தெளிவாய் விளக்காநின்றன. **ஈசுவரன்** = ஐசுவரியத்தைக்குறிக்கும். **உக்கிரன்** = வீரியத்தை விளக்கும். **சிவன்** = பெரியபுகழை நாட்டும். **ஸ்ரீமாந்-சந்திரசேகரன்** = அழகைக்காட்டும். **சர்வஞ்ஞன்** = முற்றறிவைப் புகட்டும். **காமரிபு-மஹர்ஷி** = துறவு அல்லது வைராக்கியத்தைத் தெரிக்கும், அன்றியும் அவனது அற்புதச்செயல்களே பெருமையெனின்! **நீலகண்டன்** = விஷபக்ஷணத்தைவிளக்கும். **விருபாக்ஷன்** = காமாதி சங்காரத்தைக்காட்டும். **கபாலி** = பிரமனை சிரங்கொய்ததைப் பேசும். **பைரவன்** = விஷ்ணுவின் ரக்தபிக்ஷைகொண்டமையை விளக்கும். **கங்காளன்** = திரிவிக்கிரமன் என்புதாங்கிய திருமேனியைத் தெரிக்கும். **சரபன்** = நரசிங்கன் கெர்வபங்கஞ் செய்தமையை நிலைநாட்டும். இன்னணங்கூறிய பற்பல சரித்திரங்களும் தக்கன்வேள்வி தகர்த்தல், திரிபுர சம்ஹாரஞ்செய்தல், பிரமன் விஷ்ணு அடிமுடிதேட அனற்பிழம்பாய் நிற்றல், இன்னோரன்ன பலவேறு திவ்விய சரித்திரங்களும் வேதங்களிலேயே படிக்கப்பட்டுள்ளன. வைதிகர்களாயுள்ளவர்களுக்கு அவைகளேஉடன்பாடு. மற்றைய வழிநூல்கள் அவற்றை ஒப்பினும் ஒப்பாவிடினும் யாதுங்குறைவில்லை. சுருதிக்கும் ஏனைய நூல்களுக்கும் விரோதமுண்டாயின் ஏனைய நூல்களைத்தள்ளி சுருதியையே கொள்ள வேண்டியதெனறு மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் விதித்துள்ளது. சுருதிவசனங்களைப் புராண வசனங்கள்கொண்டு வெல்லமுயல்வது அநுசிதமாம். இந்தச் சரித்திரங்களை அகாரண சிவத்வேஷம் மேலிட்டு, நடுவுநிலைமை குன்றி, மதாவேசம் பூண்டு தூஷிப்பவர் பண்டைய தீவினைப்பயன் மலிந்த தீயோருந் தூர்த்தருமாவர். இன்னும் இவ்வோங்காரத்தின் விரிபொருளை ஐம்பத்தைந்தவது விஷய சூசனத்திற்காண்க. எமது "ஓங்காரவிளக்கம்" என்னும் நூலும் அரியபெரிய இச்செயல்களை விரிவாயெடுத்துரைக்கும் அதில் பல அரிய விஷயங்களுண்டு. ஆங்குகாண்க. (கஉ

இயமானன் = = எஜமானன் சிவபெருமானுடைய அஷ்டமூர்த்தங்களில் இறுதிக்கண்ணதாகிய ஆன்மாவுக்கு எஜமானன் அவ்வெம்

பெருமானொருவனே. அவனையன்றி பரமபதி வேறில்லையாதலால் "ஆத்மாந: பசுபதி = ஆத்மாவில் பசுபதி" என்று ருக்வேதம் அவனையே புகழ்ந்தது. பாசசம்பந்தத்தினாலே பசுவென்னும் வியவகாரம் உண்மையில் பசு என்னுமிடத்துப் பசு பாசம் என்னும் இரண்டுங்கொள்ளக் கிடக்கின்றன. பசுவாகிய சித்துக்கும் பாசமாகிய அசித்துக்கும் நாயகராதலால் பசுபதியென்னும் நாமம் பிரமத்துக்காயிற்று. கிருஷ்ண யஜுர்வேதமானது "யேஷாமீச: பசுபதி: பசூநாம் சதுஷ்பதா முதச த்விபதாம் = நாற்கால்களும் இருகால்களுமுடைய பசுக்களுக்கும் ஈசராயுள்ளார் பசுபதியெனப்படுவார்." என்று கூறியது. அங்ஙனமே மந்திரோபநிடதமும் "யஈசே அஸ்ய த்விபதச் சதுஷ்பத: = எவன் இந்த இருகால்களுக்கும் நாற்கால்களுக்கும் நாயகன்" என்று செப்பியது. அன்றியும் "காதபதிம் மேதபதிம் ருத்ரம் = உருத்திரமூர்த்தி காதைகளுக்கதிபதி மேதைகளுக்கதிபதி." என்று ருக்வேதமும் புகழ்ந்தது. காதைகளுக்கதிபதி = உலகத்திலுள்ள சொல்மயப் பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி, மேதைகளுக்கதிபதி = மேதங்களெனப்படும் கன்மங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி. இதனால் சர்வகர்மபலதாதா சிவபெருமானென்பதூஉம், ஒவ்வொரு கன்மத்துக்கும் அவரது கிருபையும் உத்தரவும் அவசியம் வேண்டுமென்பதூஉம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. சிவபெருமானே பசுபதி யென்று விளக்குஞ்சுருதி வசனங்களிற் சிலவருமாறு'— "உமாபதயே பசுபதயே நமோநம: = உமாபதிக்கு பசுபதிக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்" (தைத்திரீயோபநிடதம்). உமாபதி: பசுபதி: பிநாகீஹ்ய மிதத்யுதி = உமாபதியும் பசுபதியும் பினாகத்தையுடையவரும், அளவில்பிரகாசமுள்ளவரும்." (நரசிம்மதாபநியோபநிடதம்). "தஸ்மாத் ருத்ர: பசூநா மதிபதி: = ஆகையினாலே ருத்திரர் பசுக்களுக்கதிபதி." (ருக்வேதம்). "ஸர்வேஸ்வரஈச: பசுபதி: = சர்வேசுவரரும், ஈசரும், பசுபதியும்." (ஜாபாலோபநிடதம்.) "பரமேஸ்வரம் பர்க்கம் பசுபதிம் ருத்ரம் = பரமேசுவரரும், பர்க்கரும், பசுபதியும், ருத்ரரும்." (கர்ப்போபநிடதம்). "ஸர்வதேவா: பசூநாமவாபு: ஸ்வயம் தஸ்மாத் பசுபதி ஸம்பபூவ = இயற்கையினாலேயே ஸர்வ தேவர்களும் பசுக்களாவார் - ஈசர் தானொருவரே பசுபதியெனச்சொல்லப்படுவோர்." (சரபோபநிடதம்) "ஸ்வஸ்சிவபசு பதிஸ்

ஸாக்ஷீ சர்வஸ்ய சர்வதா=சிவபெருமான் தாமே பசுபதியாயும் சர்வத்துக்கும் சாக்ஷியாயு மிருக்கின்றார் (பாசுபதோபநிடதம்). அல்லாமலும் "அதிபதே மித்ரபதே=ஓ அதிபதி! ஓ மித்ரபதி!" என்று சாமவேதமும் அவரை அதிபதியென்று வழங்கியது. இந்திரனென்னுமிடத்து தேவேந்திரனென்றும், பாமையென்னுமிடத்து சத்தியபாமையென்றும் பொருள் கொள்வதுபோல நாம ஏகதேசத்தில் நாமக்கிரஹணமென்னும் நியாயத்தால் பதி என்னுஞ்சொல் பசுபதியாகிய சிவபெருமானையே பற்றுமென்பது வஜ்ஜிரதண்டநியாயமாம். அவரது பாசுபதாஸ்திரமே அஸ்திரதேவராம். (கஎ)

ஆக்குவாய் காப்பா யழிப்பா யருடருவாய்=ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளால் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்பவனே. முதல் மூன்று கிருத்தியங்களையும் ஒருங்குகூறி ஐந்தாவது கிருத்தியத்தையுஞ் சொன்னமையால் நான்காவது கிருத்தியமாகிய மறைத்தல் உபலக்ஷணையால் தழுவப்பட்டது. பஞ்சகிருத்தியங்களும் வேதபடித மென்பதும், திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய குண ருத்திரரல்லாது துரீய ருத்திரராகிய பரமசிவமே அப்பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்கும் உரியாரென்பதும் போதர "பஞ்சக்ருத்ய நியந்தாரம் பஞ்சப்ரஹ்மாத்மகம் ப்ருஹத்=பஞ்ச கிருத்தியங்களை நியமனஞ் செய்பவரும் பஞ்சப்பிரஹ்ம சொரூபரும்" என்று பஞ்சப் பிரமோபநிடதமும், ஸர்வஜ்ஞ பஞ்சக்ருத்ய ஸம்பந்நஃ ஸர்வேஸ்வர ஈசாஃ பசுபதிஃ= சர்வஞ்ஞரும் பஞ்சகிருத்திய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும் ஈசுரரும், பசுபதியும்" என்று ஜபாபாலோபநிடதமுந் தெளிவித்தன. இவ்வுண்மையினை உணராதார் பஞ்சகிருத்தியம் வேதத்திற் சொல்லவில்லையென்று மனம்போனவாறு கூறுவர். இந்தக் கிருத்தியங்களைந்தும் சிவபெருமானது சந்நிதியிலே நிகழ்வனவாம். ஆதலின் அவ்வெம்பெருமானைக் கேவலம் நிமித்தகாரணமெனல் சித்தாந்த சைவநெறி உள்ளவாறுணராதார் கொள்கையாகும். "மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த—தென்னு மறையி னியன் மறந்தாய்" என்னுஞ்சிவஞானபோதச் செய்யுளின் புதைப்பொருளை யுய்த்துணர்க - "பத்யு ரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்=பதிசம்பந்தமாகிய சமயம் அஸாமஞ்ஜஸம்" என்று வேதாந்தசூத்திரத்திற் கண்டிக்கப்பட்

டுள்ளதே அச்சமயம் யாதெனின், அதுகேவலம் நிமித்தகாரணங் கூறுஞ் சைவமன்றி சமயாதீதமாம் வைதிகசைவமன்று. இவ்வைதிக சைவம் அதிசோபனமானதெனவும், குஹ்யாத்குஹ்யதமமெனவும், வேதசாரமெனவும், மோக்ஷார்த்தமெனவும் கூர்மபுராணங் கூறுகின்றது. இதுவே தக்ஷிணபாசுபதமாகிய உத்தரசைவமாம். நூற்றெட்டு உபநிஷத்துக்கோவையில் பாசுபதோபநிஷத்து என்னும் ஒருபநிஷத்து உண்மையால் அப்பாசுபதம் கேவலம் வைதிகமெனல் பொருத்தமாம். பாஞ்சராத்திரத்துக்கோ அவவிதப் பெயருள்ள உபநிஷத்து ஒன்றுங் கிடையாது. ஆகவே அது அவைதிகமாம். அன்றியும் மேற்சொன்ன வேதாந்தசூத்திரத்திலேயே "உத்பத்யு ஸம்பவாத்" "நசகர்துஃகரணம்" எனனும் வாக்கியங்களில் சீவர்களுக்கு உற்பத்தியுண்டெனவும், கர்த்தாவும் கரணமும் ஒன்றெனவும் கூறுஞ் சங்க சக்கிராங்கித வைஷ்ணவபேதங்களுங் கண்டிக்கப்பட்டிருத்தல் பிரத்தியட்சமாம். வேதசம்பந்தமாகிய வைதிகசைவம் ஒன்றானும் பாதிக்கப்படாது. இயல்பு என்றுந் திரியாமல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அதுவே வேதாந்த சித்தாந்தம். சமரசம். (கஅ)

அறம்பாவமென்னு மருங்கயிற்றாற்கட்டி = புண்ணிய பாவப்பயனென்னும் அரிய கயிற்றினாற்கட்டி. இதனால் பரமகருணாமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரன் ஆணவவிருளில் அகப்பட்டுழலும் ஆன்மகோடிகளை ஆநந்தபரிதர்களாகச்செய்யத் திருவுளங்கொண்டு இருவினையென்னும் பாசக்கயிற்றினாற்கட்டி ஆட்டுவிக்கின்றானென்பதூஉம், அக்கட்டை அவிழ்க்கும்பேராற்றல் அவ்வமல பரமபதிக்கே இயல்பிலமைந்ததென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. ஆகலின் எத்திறநற்பயனும் ஏகநாதனாகிய அம்புலியணிந்த பிரானருளாலன்றி ஆன்மாக்களுக்கு எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் அமையாதென்பது திண்ணம். "இருவினைப்பாசக்கயிற்றின்வழியாட்டுவிப்பானுமொருவனுண்டே தில்லையம்பலத்தே" என்றார் திருவெண்காட்டடிகள். இவ்விரண்டு வினைப்பயன்களே ஒவ்வொரு ஆன்மாவையும் எந்தத்தருணத்திலும் நீங்காதுபற்றிப் பின்றொடர்ந்து செல்லுமாதலால் "பற்றித்தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே" என்று மீளவும் அவரே வற்புறுத்தியருளினார். சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் "பராச்யாம்ச்ச சர்வாந் பரிணாமயேத்யஃ = பழைய வினைகளையெல்லாம் பக்குவப்பட்ட பருவத்

துப் பரிணமிக்கும்படிச்செய்து அவைகளின்பயன்களையளிப்பான்." என்று கூறிப் போந்தது. அதனுல் ஆன்மாக்களிட்டுஞ் சர்வகன்மங் களையும் அவரவர்களே ஏறுமலுங்குறையாமலும் புசிக்கும்படியூட்டி அவர்களுக்குச் சித்தசுத்தி பிறப்பித்து புலனெடுக்கி மனமடக்கித் தம்மையண்டித் தொண்டுபுரியும் புண்ணியப்பேறுவாய்த்த அவ தாரத்து, "ஸர்வஸம்ஸாரபேஷஜம் = சர்வ சம்சாரப் பிணிக்கு மருந்தி னர்" என்று தரிசனேபநிடதமும் "சிவயேவஸ்தாத்யேயஸ் ஸர்வ ஸம்ஸார மோசகஃ = சிவபெருமானெருவரே சதா தியானிக்கற் பாலர். சர்வ சம்சார பந்தங்களும் நிவிர்த்தியாகும்பொருட்டு" என்று சரபோபநிடதமும் அறைந்தபடி அவர்களது சம்சாரமென்னுங் கடுங்கானகத்தைக் கொளுத்துங் காட்டுத்தீயைப்போல் பிரகாசித்து நிற்பவன் கருணைநிதியாகிய எம் கண்ணுதற்பிரானெனன்பது வெளிப் பட்டது. அவனுக்கே வைத்தியநாதன் என்னும் நாமமுமுண்டு. (கக)

தத்துவனே = உண்மைப்பொருளே. எக்காலத்தும் அழியாமல் நித்தியப் பொருளாயுள்ளவர் மஹாதேவர் என்பது தோன்ற "த்வம் பசுபதிஃ" என்று ஜாபாலோபநிடதஞ் செப்பியது. தத் என்னுஞ் சொல் பிரஹ்மத்தின் பெயராதலின் தத்துவம் என்ற சொல்லின் பொருள்பிரஹ்மத்துவம். அதாவது சுத்த பிரமத்தின் றன்மை என்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது. ஓம், தத், ஸத் என்னும் இம்மூன்றும் பிர மத்தைக் குறிக்குஞ்சொற்களென ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உரைத்தருளின மையால், தத்துவஞானம், தத்துவோபதேசம் என்பதாதிப் பிரயோ கங்கள் சிவஞானம், சிவோபதேசம் என்பவற்றையே பொருளாகக் கொண்டு விளங்குமாற்றல் பெற்றுள்ளன. சாக்ஷாத் சுத்தசிவம் தத் துவப் பொருளாயின் பிரகிருதியின் காரியங்களாகிய பிருதிவிமுதல் நாதமீறுகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறையுந் தத்துவங்களென்று சுருதிகள் கூறியகாரணம் யாதெனின், பஞ்சபூத லயத்துடனே தேவர்களுக்கு நாசமுண்டாயிருக்கவும் மரணை அபேட்சித்து அமர ரென்றுசொல்லப்பட்டாற்போலதாத்விகமாகிய சரீராதிகளைப்போல் உடனே நாசமாகாது பிரளயபரியந்தம் நிலைத்துநிற்கையினுல் தாத் விகங்களைநோக்கி தத்துவங்களென்று அவைகள் உபசரிக்கப்பட்டன. அந்தத் தத்துவங்களையும் சுத்தசிவம் கடந்துநின்றமையால் தத்து வாதீதமென்று அநேகசுருதிகள் வேறிடங்களில் அப்பரம்பொருளைப்

புகழாமலிருக்கவில்லை. உலோகாயதமுதல் ஐக்கியவாதசைவ மீறாகச் சொல்லப்பட்ட புறப்புறச்சமயங்களிலும், புறச்சமயங்களிலும், அகப்புறச் சமயங்களிலும் உள்ள தெய்வங்களும் பிறவும் பூதமுதல் அசுத்த மாயாதத்துவமீறாக ஒவ்வொருதத்துவங்களினும் நிலைபெறுகின்றன. சிவாகமங்களிற் கூறப்படும் சைவமென்னும் அகச்சமயத்து அறுவகைத்தெய்வங்களாய் நின்ற அதிகாரபோகலயசிவபேதங்கள் சுத்த வித்தைமுதலிய ஐந்துதத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் நிலைபெறுகின்றன. சகலசமயாதீத மென்னுஞ் சித்தாந்தசைவத்தில் பிரபாதிக்கப்பட்ட தெய்வமாகிய சுத்தசிவமோ அந்தமுப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங்கடந்து எல்லாத்தெய்வங்களும் தம்மாணையின்வழிநிற்கப் பிரகாசிக்கின்றது. இதுவே மறைமுடிகளனைத்தும் ஒரேமுடிவாய் முரசடித்துக்கூறிய முடிபுரையாம். அதுபற்றியே திருவெண்காட்டடிகளும் "பூதமுங் கரணம் பொறிகளைம் புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்றும்-நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயும் நானுமாய் நிற்குநா ளுளதோ" எனவும், ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரும் "ஆறாறையும்நீத்ததன்மே னிலையைப்-பேறா வடியேன் பெறுமா றுளதோ" எனவுங்கூறி உண்மைநிறுவினார்கள். "ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும்" "அயர்வறச்சென்னியில்வைத்து ராஜாங்கத்தில்-அமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகிதந்தோ" என்று வீடுகாதலிப்பவர்கட்கு நன்னெறி புகட்டியருளினார். வேதாந்த சித்தாந்தமான து—வேதாந்தம் வேறு சித்தாந்தம் வேறு என்று கொள்ளத்தக்கதன்று. வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவாவீடென்றான் ஓதாமல் வேதமுணர்ந்தோன்" என்றமையால் வேதாந்த சித்தாந்தமே வைதிகசைவம். அதுவே நன்னிலை. (உ௰)

மெய்யானார் = மெய்யாகிய சிவத்தை யடைந்தவர். அதாவது சிவத்வம் விளங்கப்பெற்றவர் (அறிவுருவானார்). சிவத்துவமாவது சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்பையுடைய ஆத்மா சிவத்தோடு ஐக்கியமுற்று நிற்குங்கால் சிவத்தினுடைய சர்வஞ்ஞாதி குணங்களெல்லாம் விளங்கப்பெற்று பரிபூரண சிதாகாசசிவத்தன்மையுற்று சிவாநந்தானுபவியாய் நிற்றல். இதனையே முண்டகோபநிடதமானது "ததா வித்வான் புண்யபாபே வி்தூய நிரஞ்சனஃ-பரமம் ஸாம்ய முபைதி = இத்திறமுள்ள முத்தன் புண்ணியபாவங்கள் நீர்ந்தவனாய் களங்கமற்றவனாய் சிவசாம்மியத்தை எய்துகின்றான்" என்றும்,

சுவேதாசுவதரோபநிடதமானது "தேதந்மயா அம்ருதா வைபூவு:= அவர் பிரஹ்மமயராய் அமிர்தர்களானார்கள்" என்றுங் கூறிப் போந்தன. சர்வஞ்ஞத்வாதி குணங்களாவன:-சர்வஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவு). நித்திய திருப்தித்துவம் (வரம்பிலின்பமுடைமை). அநாதி போதம் (ஆணவமலசம்பந்தமற்ற சுத்தஞானசொரூபம்). சுவதந்தரத்துவம் (தன்வயமுடைமை). அலுப்தசக்தித்வம் (பேரருளுடைமை). அனந்தசக்தித்துவம் (முடிவிலாற்றலுடைமை). இவ்வறு குணங்களே சிவசாம்யம் பெற்றவர்களுக்கு வெளிப்பட்டு விளங்காநிற்கும். இந்த அறுகுணங்களும் எண்குணங்களாக விரியுமாதலால் "தென்றிசைக்கோன் றானேவந்து கோவாடிக் குற்றேவல் செய்கென்றாலுங் குணமாகக்கொள்ளோ மெண்குணத்தோமே" என்று கட்டளை யிட்டருளினார் திருத்தாண்டகவேந்தர். (உக)

சிவபுரத்துள்ளார்=சிவபுரத்தில் இன்புற்றிருப்பார். சிவபுரமாவது புனராவர்த்தியில்லாத பிரஹ்மலோகமென்னும் மஹாசிவலோகமாம். இது அண்டகடாகத்துள்ளிருக்குஞ் சத்தியலோகம், வைகுண்டம், கைலாசம் என்னும் ஊர்த்துவலோகங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட சுத்தமாயாபுவனமாகிய அப்பிராகிருத மகாகைலாசம். இதுவே நிரதிசயானந்தவின்பம் அநுபவிக்குமிடம். ஓங்காரத்தின் இறுதியாயுள்ள நான்காவதான அர்த்தமாத்திரையின் பொருளாகிய ஸோமலோகமுமதுவே. "யாவஸாநேஸ்ய சதுர்த்யர்த்த மாத்ரா ஸோமலோக ஓங்கார:=இதன் இறுதியில் நான்காவதான அர்த்தமாத்திரையுளது, அதுவே சோமலோகம் ஓங்காரம்" என்று அதர்வசிகோபநிடதங்கூறுகின்றது. சோமலோகமாவது உமாபதியின் லோகம். சோமன்=உமையோடு கூடியசிவன். அந்த உமாபதியே திரிமூர்த்திகளுக்குமேலான சச்சிதானந்தப் பரம்பொருளெனவும், பிரணவத்தின் அரியபாததேவதையெனவும், சர்வதேவர்களுக்கும் உபாஸ்யரெனவும், ஆரணமுடிகளறைந்தபடி பிரஹ்மநிஷ்டாபரர்களான மஹாசாம்பவர்களும் தமதநுபவத்தில் கண்டு கூறியுள்ளார்கள். திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளும் திருவடித்திருத்தாண்டகத்தில் "அரைமாத்திரையி லடங்கும்மடி யகலமளிப்பா ரில்லாவடி" என்று ஓங்காரத்தின் அர்த்தமாத்திரையின் பொருளாயுள்ளார் சிவபெருமானே என்றுவிளக்கியுள்ளார். என்னே! சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம் என்னும்

மூன்றுகிருத்தியங்களுக்கும் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் கர்த்தாக்களென்று வேதங்கள் அறையாநிற்கவும் ஈண்டு உமாமஹேசன் ஒருவனே உலககாரணனெனவும், உபாஸ்யப்பொருளெனவும் எப்படி நிரூபிக்கப்படுமெனின், பிராகிருதமான முத்தொழில்களுக்குங் கர்த்தாக்களாய் முக்குணங்களால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் மும்மூர்த்திகளுக்குள்ளே உருத்திரன் ஒருவனே உலககாரணனென்று சொல்லின் அப்பொழுது அனேகேசுவரவாத முண்டாகு மாதலால் ஆட்சேபிக்கவிடமுண்டு. இங்கு முக்குணங்களையுங்கடந்த மும்மூர்த்திகளுக்குங்காரணமாய் ஸ்தூலசூக்ஷ்ம சசூக்ஷ்மரூப மற்றதாய், சிதாநந்தரூபமாய், யோக விருத்தியினால் சகலசப்தங்களுக்கும் வாச்சியப்பொருளாய் இருக்கும் பரவஸ்துவைச் சொன்னமையால் ஆட்சேபனைக்குச் சிறிதும் இடமின்று. இவ்வஸ்துவைப் புராண வசனங்களைக்கொண்டு கண்டிக்க முயலுதல் வெறும் வாயை மெல்லுதலாம்.

தில்லை மூதூ ராடிய திருவடி=தில்லையாகிய பழைய திருப்தாண்டவஞ் செய்தருளிய திருவடி. தாண்டவமாவது சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம், திரோபவம், அநுக்கிரஹம் என்னும் பஞ்சகிருத்திய நடனமாம். சத்துவம், ரஜசு, தமசுஎன்னும் முக்குணங்களையும் கடந்து நின்ற நின்மலசிவம் தியானயோக சமாதியினால் சாக்ஷாத்கரித்து நிற்கும் மெய்யடியார்களின் உள்ளக்கமலத்தை அனவரதமும் இருப்பிடமாக்கொண்டு உமாசகாயாதிலிங்கங்களுடன் எழுந்தளியிருப்பதுபோல், பிரமாண்டமாகிய இவ்வுலகத்திலும் தில்லையாகிய புண்டரீக வீட்டை ஆனந்தநிருத்தனஞ் செய்யுந்தானமாகக்கொண்டு அருளேவடிவாகிய ஸ்ரீநடராஜ கொலத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கும். இதனால் தாவரமாகிய அண்டமுஞ் சங்கமமாகிய பிண்டமுஞ் சமமெனல் உணரற்பாற்று. சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தில் எட்டாவது பிரபாடகத்தில் பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டிலுள்ளே இருக்குங் ஆகாயத்தை நாடவேண்டியது." என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டுள்ளது. ஈண்டு ஆகாசமென்றது "ஆகாசசரீரம் ப்ரஹ்ம=ஆகாசத்

தைச் சரீரமாகவுடையது பிரமம்." என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கூறியபடி பிரஹ்மமாகிய சிவத்துக்குப் பெயராயிற்று. பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும், இப்பிரமாண்டத்தி னுள்ளிருக்குந் தில்லைவனம் புண்டரீக வீடெனவும், இந்தத்தில்லை வனத்தில்நிருத்தஞ் செய்யுஞ் சிவம் பரையின் வடிவாய் விளங்கும் ஞானகாசத்தைச் சரீரமாகப் பெற்றதெனவும் அறியத்தக்கது. இந்தவாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சிற்சத்திரூபமாய் விளங்கலால் சிதம்பரமெனப் பெயர் பெற்றிருக்கின்றது. இந்தச் சிதம்பரமும் எந்நாளும் நீக்கமின்றி அபேதமாய் விளக்குந்தன்மையால் தில்லையாகிய பழையபதியும் அப்பெயரால் விளக்கமுற்றுள்ளது. பிருதிவி முதலனைத்தையும் தனதுருவாகக்கொண்ட விராட்புருஷனுக்கு இந்தத்திருப்பதி ஹ்ருத் பத்ம மத்தியக்ஷேத்திரமா யமைதலால் "சிதம்பரந்து ஹ்ருந்மத்யே" என்று தரிசனோபநிடதங் கூறிற்று. ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகளும் "களங்கமிலுருவந்தானே ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி - வளர்ந்ததா ளென்ன உள்ளமன்றேன மறைமொன் றின்றி" என்று சிதம்பரத் தையே இருதயத்தானமாக விளக்கியருளினார். "தானுடத் தன் தசையாடும்" என்னும் பழமொழிக்கிணங்கக் கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் சராசரப்பொருள்களனைத்தையும் இயக்குதலாகிய ஆனந்தநிருத்தனம் இந்தத் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திலே செய்தருளு கின்றார். தகராமாகிய உள்ளக்கமலத்தின் கண் உபாசிக்கப்படும் பொருள் சிவபரமாத்மா வென்பதூஉம், அவரையவ்வாறு ஸ்ரீமந் நாராயணர் வழிபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றாரென்பதூஉம், "தஸ்யாஸ்ஸிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஃ" என்று தைத்திரீயோபநிடதம் விதந்தபடி அண்டத்திலுள்ள சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தி ரத்திலும் அந்நாராயணர் ஸ்ரீநடராஜப்பெருமானையே சேவித்துக் கொண்டிருக்கின்றாரென "வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடும் மனைவியொடுங் குடிபுகுந்து வணங்கிப் போற்றும் - புண்டரிகபுரத் தினில் நாதாந்த மோனப் போதாந்த நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே" என்று மீளவும் தாயுமானசுவாமிகள் வற்புறுத்தியருளினார்கள். "பையஞ்சுடர்விடு நாகப்பள்ளி கொள்வானுள்ளத்தானும்" என்றார் ஸ்ரீ வாகீசப்பெருந்தகையார். ஒருவன் ஒருவனங்கத்தென்றுமுளன்.

அந்தணன்—அந்தத்தையண்ணினவன்.-பிராஹ்மணன். தேவர்களில் உருத்திரன் பிராமணனுயும், விஷ்ணு க்ஷத்திரியனுயும், இந்திரன் சூத்திரனுயும், மற்றைத்தேவர்கள் சங்கரஜாதியாயு முள்ளார்களெனப் பொருள்பட "ப்ராஹ்மணோ பகவான்ருத்ர க்ஷத்ரியோ விஷ்ணு ருச்யதே - ப்ரஹ்மா வைஸ்ய இதிப்ரோக்தோ வ்ருஷலஸ்து புரந்தரஃ - ஸங்கராஸ் ஸர்வதேவாஸ்ஸ." என்று பராசரபுராணங்கூறிற்று. அம்பிகைபாகனுன சிவபிரானுர் சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கெல்லாம் பதியாயினும் விசேஷமாய் அந்தணர்க்குப் பதியாதலின் அந்தணரெனச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். அப்பிராமணன் (பிராமணனல்லாதவன்) பிராமணனுக்கு அதிபதியாக மாட்டான். ஆகவே பிரமன் எனற பிராமணனுக்கும் பதி சிவனுதலால் ப்ரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோதிபதிர்—வேதத்துக்கு அதிபதி, பிரமனுக்கு அதிபதி" என்று தைத்திரீய நாராயணோபநிடதஞ் சிவபிரானைப் புகழ்ந்தது. சாமவேதப் பிரபதப் பிராஹ்ம்மணமும் த்வம்தேவேஷு-ப்ராஹ்மணோஸிஅஹம்மனுஷ்யேஷு-ப்ராஹ்மணோஹி ப்ராஹ்மணமுபதாவதிஉபத்வா தவாவாமி த்வயா ப்ரஸூத இதம் கர்ம கரிஷ்யாமி—நீதேவர்களுள் பிராமணன் - நான்மனிதருள் (பிராமணன்) பிராமணன் பிராமணனையன்றே வழிபடுவான். (ஆதலால்) உன்னையான் வழிபடுவேன்" என்று ஈசனுக்கே பிரம்மண்யங் கூறியது. மேலும் சுவேதாசுவதரோபநிடதமும் "விப்ரஸ்ய ப்ருஹதஃ—(பரமேசுவரன்) பெரிய பிராமணன்" என்று கூறி உண்மை நிறுவியது. சராசரப்பிரேரகனுகிய பரமசிவத்தின் திவ்விய நாமங்களிலொன்றுகிய "பர்க்கன்" என்னும் பெயரும் அளவில் பெருமைபெற்ற ஸ்ரீகாயத்திரி மஹாமந்திரத்தில் பிராஹ்மணத்துவ காரணமாய் நிற்றலின் அந்தணர்கள் யாவருக்குங் குலதேவதை அம்புலியணிந்த எம்பிரானே யென்பதுஆரணங்களின் முடிந்த கருத்தாம். ஆதலினன்றே "அந்தணர்தஞ் சிந்தையானை" என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் திருவாய்மலர்ந்தருளினுர்கள். இதனுல் பிராமணர்கள் வேறு கடவுளரைப் பரமபதியாகவழிபடுதல்விசாரக்குறைவும் மதாபிமானமுமேயாம். என்னை! ஏனைய கடவுளரை ஒவ்வோர் கர்மங்களில்ஒவ்வோர் பயனைக்கருதி வழிபடவேண்டியது வேதசம்

மதமாயினும்பிறவிப்பிணிக்கு அச்சமுற்ற யாவரும் பரசிவசரணுகதி யேபரமதாரகமாகக் கொள்ளல்வேண்டும். முக்திதாதா அவனன்றோ.

சாந்திரனுகி = சாஸ்திரபோதகனுகி.சாஸ்திரமென்னுஞ் சொல் லைத் தாதுவின்படி பொருள்கூறின், சாஸ் = அருள்புரிவது, திர = காப்பது, அதாவது ஆத்தமாக்களை நறிய கட்டளைகளால் அருள்வயப் படுத்திக் காப்பது என்று பொருள்படும். வேதகர்த்திருத்துவம், வேதவேத்தியத்துவம், வேதஜ்ஞத்துவம் முதலிய எல்லாப்பெருமை களும் சிவபெருமானிடத்தே இயல்பாயமைந்துள்ளன. "வேதை ரநேகை ரஹமேவ வேத்யோ - வேதாந்த க்ருத் வேத விதேவ சாஹம் = வேதங்களெல்லாவற்றாலும் அறியற்பாலன் நானே - வேதங்களை வெளியிட்டவனும் நானே - வேதங்களை யறிந்தவனும் நானே" என்று கைவல்லியோபநிடதமும், "ஈசானஸ் ஸர்வ வித் யாநாம் = ஈசானன் சர்வவித்தைகளுக்கும் நாயகன்" என்று தைத்தி ரீயோபநிடதமும் நரசிம்மதாபநியோபநிடதமுங் கூறிப்போந்தன. முனிவர்கோமானுகிய வியாசமுனிவரும் "சாஸ்திர யோநித்வாத் = சாஸ்திரகாரணனுதலின்" என்னுஞ் சூத்திரத்தால் ஈசானனே சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டவனென்று நன்கு நிரூபித்துள்ளார். சாஸ்திரம் நாதரூபமா யிருத்தலால் நாதரூபிணியாகிய உமாதேவி பங்கனே சாஸ்திரனெனச் சொல்லப்படுவான். பிரமவித்தையின் ஸ்வதந்தரதேவதை உமாதேவியே யென்பது கௌரி என்னும் நாமத்தால் விளங்கும். கோ = சத்தம் அல்லது ஒலி, கௌரி = நாதத் தின் அபிமான தேவதையாகிய உமாதேவி. அவரே பிரமவித்தியா தேவியெனச் சொல்லப்படுபவர். அந்தத் தேவியாரின் ஆண்மை பூண்டேதிருமாலானவர் அர்ஜுனனுக்குப் பிரமவித்தையென்னுங் கீதையை வெளியிட்டாரென்பது பிரமநிஷ்டாபரர் யாவரும் ஒப்ப முடிந்த துணிபாம். "யா உமா ஸா ஸ்வயம் விஷ்ணுஃ = எவள் உமையே அவள் மகாவிஷ்ணு" என்னும் வேதவசனமே இவ்வுண்மையினை நிலைநிறுத்தும். அன்றியும் உமாதேவியினது புருஷாம்சம் பிரகிருதி ரூபமாகிய விஷ்ணுவென்று சர்வவேதவேதாந்தங்களும் நிச்சயித்துக் கூறுகின்றன. அப்பர் சுவாமிகளும் "அரியலாற் றேவியில்லை ஐயனை யாறனார்க்கே" என்று அருளிச்செய்தனர். திருமங்கை மன்ன னும் "பிறைதங்கு சடையானை வலத்தேவைத்துப் பிரமனைத் தன்

னுந்தியிலே தோற்றுவித்து" என்றருளிய பெரிய திருமொழியின்கண் தோற்றுவித்து என்னுஞ் சொல்லின் பொருளை உய்த்துணர்க. விஷ்ணுவைப் பெண்ணல்லவெனல் நுண்ணறிவின்மையாம்.

இஃதிங்ஙனமிருக்க, சுவேதா சுவதரோபநிடதமானது "எவன் பிரமதேவனை முதலில் சிருஷ்டித்தான் - எவன் அவனுக்கு வேதங்களையுபதேசித்தான்—அந்த ஆத்மபுத்திப்பிரகாசனை தேவனை மோட்சத்தை விரும்பி யான்சரணமடைகினறேன்" என்னும் பொருள் விளங்க "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - யோவை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை - தம்ஹதேவ மாத்மபுத்தி ப்ரகாசம் - முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" என்று கூறி சர்வான்மாக்களுக்கும் உய்யும்நல்வழி காட்டியது. அந்த வாய்மையையே உபப்ரஹ்மணமும் "ஈசானஸ் ஸர்வவித்யாநாம் ஸயேவாதி குருர்புதா: - தஸ்ய சிஷ்யோ மஹாவிஷ்ணு: ஸர்வஜ்ஞானமஹோததி:— ஈசானன் சர்வவித்தைகளுக்கும் ஆதி குரு - ஓ பண்டிதர்காள்! அவருக்குச் சீடராகிய மஹாவிஷ்ணு சர்வஞானக்கடலாம்" என்று நிரூபித்தது. ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகளும் "விஷ்ணு வடிவான ஞான குருவே" என்று கட்டளையிட்டருளினர். மேலும் சிவஞானசித்தியும், "ஆரண மாகமங்க ளருளினா லுருவுகொண்டு - காரண னருளா னாகிற் கதிப்பவரில்லையாகும் - நாரணன் முதலாயுள்ள சுரர்நரர் நாகர்க்கெல்லாஞ் - சீரணி குருசந்தானச் செய்தியுஞ் சென்றிடாவே" எனறு புகழ்ந்தமையால் உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சமயத்துக்கும் ஒவ்வொரு குருவுளரேனும் சமயநூல்களெல்லாவற்றினுந் தலைமையாகிய வேதாகமசாஸ்திரங்களைக் குருபரம்பரையின்கண் வைத்த சிவபெருமானொருவரே வைதிகஞானயோக ஆதிகுருவாம். அவரிடந்தோன்றிய பிராஹ்மணர்கள் வேறு பெயரால் அழைக்கப்படாது குருக்களென்னும் ரூடிப் பெயரால் அழைக்கப்படுவதே போதுமான சான்றாம். அவர்களே ஆதிசைவரெனவும், சிவத்விஜரெனவும், சிவவேதியரெனவும், சிவப்ராஹ்மணரெனவுஞ் சொல்லப்படுவர். அவர்கள், ஏனையோர் போல் ஆச்சிரமமுதலிய காரணங்களாலன்றி ரூடியாற் குருக்கள் என்னுந் திருநாமத்தைப் பெற்றவராதலின் பொதுவகையால் யாவருக்கும், சிறப்புவகையால் சைவருக்கும் சிவபிரானைப் போலவே பிரதம ஆசிரியராவர். (உ.இ)

அழகமர்திருவுரு-நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்-அழகமர்ந்த திருமேனியில் திருவெண்ணீற்றின் ரேகைகள் இடையிட்டுக்காட்டியும். திருவெண்ணீறாகிய பஸ்மம் ஆன்மாக்களின் தீவினைகளைத் தையும் நீறுபடுத்தலால் நீறு எனவும், அழியாச்செல்வம் அருளலால் விபூதியெனவும், ஆன்மாக்களோடுறங்கலந்துள்ள மலமாசைக் கழுவுதலால் க்ஷாரமெனவும், அறியாமை யழியும்படிச்செய்து அநுபவ ஞானமாகிய சோதியைத்தருதலால் பசிதமெனவும், ஆன்மாக்களுக்குப் பூதம், பிரேதம், பிசாசம், பிரமராக்ஷசம், அபஸ்மாரம் முதலானவைகளாலுண்டாகுந் துன்பத்தை யொழித்து இரட்சிப்பருளலால் இரட்சை அல்லது காப்பு எனவும்பெயர்பெறுமென்று "பஞ்சபிர்நாமபிர்ப்ருச மைச்வர்ய காரணாத்பூதி:" என்றற் றொடக்கத்து மந்திரங்களில் பிருஹஜ்ஜாபா லோபநிடதம் நன்கு விளக்கியுள்ளது. வேதங்கள் நான்கும் சிவபெருமானொருவரையே த்யேயப்பொருளாக அறுதியிட்டபடி திருவெண்ணீறாகிய பஸ்மத்தையும் ஞானச்சின்னமாகவும், சிறந்த தவவேடமாகவுங் கூறியுள்ளன. இந்தத்திருவெண்ணீறு வைதிகமென்பது மாலயன்முதலான கடவுளர்யாராலும் மறுக்கவொண்ணாத பரமசித்தாந்தமாம். இதனை உத்தூளனமாகவுந் திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்தல்வேண்டும். திரிபுண்டரமாவது மூன்று ரேகைகளாகத் தரித்தல். இம்மூன்று ரேகைகளின் சொரூபங்களை உணருமிடத்து பதி, பசு, பாசமென்னுந் திரிபதார்த்தங்களையும், அகார உகார மகார மென்னும் வியஷ்டிப் பிரணவத்தையும், ரூபம் ரூபாரூபம் அரூபமென்னும் மூன்று வடிவங்களையும், சிருஷ்டி திதி சம்ஹாரமென்னும் முத்தொழில்களையும், இச்சாஞானக்கிரியையென்னும் முச்சத்திகளையும், மற்றுமுள்ளவைகளையும் உணர்த்துவனவாம். திரிபுண்டரத்தில் மேலாக விளங்கும் ரேகை சாமவேத சொரூபமாகவும், நடுவிலுள்ளரேகை யஜுர்வேத சொரூபமாகவும், அடியிலுள்ள ரேகை ருக்வேதசொரூபமாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. இந்தத் திரிபுண்டரமாகிய மூன்றுரேகைகள் மும்மலம், முக்குற்றம், முக்குணம், முக்கரணம், முச்சரீரம், முக்காலம், முச்சுட்டு, முப்பிறவி, முப்பதவி, முத்தாபம், மூவினை, மூவுலகம், மூவிடம் இவைபோல்வன எல்லாச் சார்புகளையும் அறவேகெடுத்து ஞான வெற்றி யுண்டாகும் வண்ணம் மேனிலையாய பெரும்பேற்றைத்

தெரிவிக்கும் மூன்றுரேகைகள்போல் நெற்றியில் நிமிர்ந்து விளங்க லால் நீற்றுக்கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும் எனக் குறிப்பிக்கப்பட்டது. திருவெண்ணீறானது நெற்றியினிடத்து மூன்று ரேகைகள்போல் நிமிர்ந்து எஞ்ஞானறும் பிரகாசிக்கும்படி சர்வாத்மாக்களுடைய நெற்றிகளும் நெடுமையாகப் படைக்கப்படாது திரிபுண்டரத்துக் கியையக் குறுக்காகச் சமைக்கப்பட் டிருத்தலே போதுமான நிதரி சனமாம். ஆதலினன்றே தைத்திரீயோபநிடதமானது "சத்யாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் - தர்மாந்ந ப்ரமதிதவ்யம் - குசலாந்ந ப்ரமதிதவ்யம்- பூத்யைந ப்ரமதிதவ்யம் - ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாப்யாம்ந ப்ரமதி தவ்யம்—சத்தியத்தினின்றும் நழுவுதல் கூடாது. தர்மத்தினின் றும் நழுவுதல் கூடாது. தன்னைக் காப்பாற்றுங் காரியத்தினின்றும் நழுவுதல் கூடாது. பூதியணிதலினின்றும் நழுவுதல்கூடாது. வேதத் தை ஓதல், ஓதுவித்தல் இவைகளினின்றும் நழுவுதல் கூடாது" எனப்பலவிதிகளையும் விதித்து பஸ்மதாரணமும் யாவருக்கும் இன்றி யமையாது வேண்டப்படுவதென்று ஸ்பஷ்டமாய்ப் புகழ்ந்து துதித் தது. ஈண்டு பூதியென்னும் பதத்துக்குத் திரவியம் என்று அர்த் தம்பண்ணி இடர்ப்பட்டனர் சிலர். "பூதியினைத் தான்கொடுத்த லாற்பூதி யென்னும்பேர்-ஓதுவர் வெண்ணீற்றினுக் கென்றோர்" என்னுந் தத்துவஞானியின் வாக்கை யூகித்துணர்க. இன்னும் இதன்விரிபொருளை ௫௧-வது விஷய சூசனத்திற் காண்க. எமது "விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹாத்வ விளக்கம்" என்னும் நூலினும் விரிவாய்க் கூறியுள்ளாம். ஆண்டு தெளிக. (௨௪)

பரம்பரத்துய்ப்பவன் = மிகவும் மேலான முத்தியுலகத்தில் வைப்புவன், ஈண்டு முத்தியுலகமென்றது தூரியபிரம சிவலோக மென்னுஞ் சோமலோகமாம். இதுவே விஷ்ணு பதத்தின் மேலாய சிவலோகமென்னும் பொருள்பட "விஷ்ணோ பரமம்பதம்" என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கூறிற்று. அன்றியும் "ஜ்ஞேயம் விஷ்ணு பதாதூர்த்வம் திவ்யம் சிவபதம் ஜகத் = விஷ்ணு பதத்தின் மேலா யறியப்படுவது மகத்தாகிய திவ்விய சிவபதமாம்," என்று சிவதரு மோத்தரமு முரைத்தது. என்னை! "விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" என்னும் வசனத்துக்கு விஷ்ணுவினுடைய பரமதமென்று பொருள் கொண்டால் குற்றமென்னையெனின், கூறுதும். அதர்வசிகோப

திடதமானது "சர்வதேவாஸ் ஸம்விஸந்தீதி விஷ்ணு:=சர்வ தேவர்களும் ஒடுங்குமிடமாதலால் விஷ்ணு" என்று அவ்விஷ்ணு வின் பெயரைச் சிவபரமாக நிரூபித்தமையால் அண்டத்தில் உமா காந்தனுடைய சோமலோகமே பரமபதமாம். அதை யடைந்தவர் களே மீளப்பிறப்பதில்லை. அல்லதூஉம், கைவல்லியோபநிடத மானது "சாக்கிரம், சொற்பனம், சுழுத்தியென்னும் மூன்று ஸ்தானங்களினும் முறையே எது புஜிக்கத்தக்கதோ, எவன் புஜிக்கிறவனோ, எது போகமோ அவைகளுக்கு விலட் சணமாயும், சாட்சியாயும், சின்மாத்ரமாயுமுள்ள நான் சதா சிவன்" என்னும் பொருள்போதர "த்ரிஷு தா மஸு யத்போஜ் யம் - போக்தா போகச்ச யத்பவேத் - தேப்யோவிலக்ஷணஸ் ஸாக்ஷீ - சிந்மாத்ரோஹம் ஸதாசிவ:" எனவும், பிரமோபநிடத மானது பிரஹ்மம் நான்குபாத முடையதாய் விளங்குகின்றதெனவும், சாக்கிரத்தில் பிரமனும், சொற்பனத்தில் விஷ்ணுவும், சுழுத்தியில் உருத்திரனும், துரியத்தில் அழிவற்றதும், ஆதித்தியனும், விஷ்ணு வும், ஈசுவரனுமாயுள்ளதெனவும் பொருள்பட "சத்ர சதுஷ் பாதம் ப்ரஹ்ம விபாதி-ஜாகரிதே ப்ரஹ்மா ஸ்வப்நே விஷ்ணு: - ஸு ஷுப்தௌ ருத்ர: துரியமக்ஷர-மாதித்யோ விஷ்ணுஸ்சேஸ்வர ச்ச" எனவும் கூறிப்போந்தன. ஈண்டு பிரஹ்மோபநிடதத்திற் சொன்ன விஷ்ணுசப்தம் ஈசுவர சப்தத்துக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அப்படியேன் கொள்ளவேண்டும், விஷ்ணு வையே துரியமூர்த்தியாகக் கொள்ளலாகாதோவெனின்! அப்பொ ழுது சொற்பனஸ்தானத்திலுள்ள விஷ்ணுவுக்கும் துரியஸ்தானத்தி லுள்ள விஷ்ணுவுக்கும் பேதங்கூறவேண்டும். அங்ஙனங்கூறவோ வைணவமதம் இடந்தராது. இரண்டாவது ஸ்தானத்திலுள்ள விஷ்ணுமூர்த்தி மூன்றாவது ஸ்தானத்திலுள்ள உருத்திரமூர்த்தியிற் குறைந்தவரும், நான்காவது ஸ்தானத்திலுள்ள துரியமூர்த்தி, மூன்றா வது, இரண்டாவது மூர்த்திகளைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்தவராயு மிருக் கின்றமையால் தாழ்வு உயர்வுகளாகிய இருதன்மைகளை ஒரேமூர்த்தி யினிடஞ் சேர்த்தல் முற்றும் அசம்பாவிதம். ஆதலின் இரண் டாவது விஷ்ணுவேறு, நான்காவது விஷ்ணுவேறு என்பதே திண் ணம். இந்தச் சித்தாந்தத்தை வைணவர்கள் ஒருபோதும் ஒப்பார்

கள். ஆகவே வைதிகவழி சார்ந்துய்யும் வைதிக சைவர்களுக்கே துரீயத்துவம் நிலைபேறுயிருக்கின்றமையானும், பிரம விஷ்ணு ருத்திர பதங்களுக்குமேல் சிவபதம் ஒன்றுளதெனக் கொண்டமையானும், "ப்ராணம் மநஸி ஸஹகரணைஸ் ஸம் ப்ரதிஷ்டாப்ய த்யாதா ருத்ர:=பிராணன்களை இந்திரியங்களுடன் மனத்திற்சேர்த்து தியானிப்பவன் ருத்திரன்" என்று அதர்வசிகோபநிடதப் பிரமாண வாயிலாக ஸம்ஹார ருத்திரனை வேறு தேவர்களோடு சேர்த்து, அவன் எழுந்தருளியிருக்குங் கைலாயத்தையும் ஊர்த்துவலோகங்களில் ஒன்றாக ஒதுக்கினமையானும், ஈண்டு சோமலோகமென்றது பிரகிருதி வர்ஜ்ஜிதமான மஹாசிவலோகமாம். இதனையே கைவல்லியோபநிடதமும், முண்டகோபநிடதமும், கடவல்லியுபநிடதமும் "தேப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்ருதாத் பரிமுச்யந்தி ஸர்வே=அவர்கள் (ஞானயோகிகள்) மஹா சம்ஹார காலத்தில் பிரமலோகமென்னுஞ் சிவலோகத்திலிருந்தே பராமிர்தராய்ப் பரமுத்தியிற்றலைப்படுவர்" என்று புகழ்ந்தன. இன்னும் இப்பிரமலோகத்தின் பெருமையினை (உக), (௪0) வது விஷயசூசனங்களில்விளக்கியுள்ளாம்-ஆண்டு கண்டுதெளிக. (உஎ)

ஆதிமூர்த்திகட் கருள்புரிந்தருளிய தேவதேவன்=முதன்மையான மும்மூர்த்திகட்குந் திருவருள் சுரந்தருளிய தேவதேவனாகிய மஹாதேவன். கிருத்திய கர்த்தர்களாகிய பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னுங் குணமூர்த்திகள் மூவரும் உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், திரிநேத்திரரும், நீலகண்டரும், சந்திரசேகரரும, பராநந்தத் தாண்டவருமான பரசிவப்பிரபுவின் திருவருள்பெற்றவரெனவும், இவர்கள் தங்கள் தங்கள் தொழில்களை நடாத்துதற்கு அவரே பரம காரணரெனவும், அவரொருவரே ஏவுதற்கர்த்தா, இவர்களியற்றுதற்கர்த்தாக்களெனவும், அவர் சங்கற்பஞ் செய்யாதுழி இவர்கள்விசுவ காரியங்களை நடாத்த சக்தியற்றவர்களெனவும் இதனால் உணரற்பாற்று. ஆகவே வேதமானது மஹாதேவன் என்னுஞ்சிறப்பு நாமத்தைச் சிவனுருக்கே சமர்ப்பித்தது. அதர்வசிரோபநிடதமானது "இனியெதனால் மஹாதேவனெனப் படுகின்றான்-எவன் எல்லாவற்றையும் ஒழித்துவிட்டு மகத்தாகிய பரமாத்தும ஞானயோக ஐசுவரியத்தின் பொருட்டுப் பூசிக்கப்படுகின்றான், அதனால் மஹா

தேவன எனப்படுகின்றான்." என்னும் பொருள் விளங்க "அத அஸ்மா துச்யதே மஹாதேவஃ-ஸர்வாந் பாவாந் பரித்யஜ்ய-ஆத் மஜ்ஞான யோகை ஸ்வர்யே மஹதி மஹீயதே தஸ்மாதுச்யதே மஹாதேவஃ" என்று கூறிற்று. இதர தேவர்களைப் பூசிப்பதால் அளவுள்ள ஆனந்தங் கைக்கூடுமென்றும், மஹாதேவரை வழிபடுவ தால் அளவிலா ஆனந்தமாகிய பரமாத்தும ஞானயோக ஐசுவரியம் வந்து பொருந்துமென்றும், இந்தச்சுருதியால் வியக்தமாகியது. ஆதலின் வேதசிரசின் இரகசியக்கருத்தாவது வேறு தேவர்களைப் பூசிக்கும் பேதமையை யொழித்துவிட்டு மஹாதேவனொருவரையே சந்ததமும் பூசிககவேண்டுமென்பதாம். இவ்வுண்மையினை "வாது செய்துமயங்குமனத்தரா - யேது சொல்லுவீராகிலு மேழைகாள் - யாதோர் தேவரெனப் படுவார்க்கெலாம் மாதேவனலாற் றேவர்மற் றில்லையே" என்னுந் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாக்கானும், "காண்பவன் சிவனேயாஞ லவனடிக்கன்புசெய்கை-மாண்பற மரன் றன்பாத மறந்துசெய் யறங்களெல்லாம்-வீண்செயல்" என்னுந் சிவ ஞானசித்திச் செய்யுளானுந் தெளிக. இருக்கு ஐயம் போக்கிய சைவசிகாமணியாகிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தச் செல்வரும், "திருச்சிற்றம் பலமேய-செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே" என்று திரு வாய் மலர்ந்தருளினார். "அவனன்றி மூவரா லாவதொன்றில்லை" என்று திருமூலத்தேவரும், "ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதியாலு மையவொரு செயலுமில்லை" என்று தாயுமானவரும் அருளிச்செய் துள்ளார்கள். (௨அ)

கைலை = நித்தியமான மஹா கைலாசம்-இதுவே நிரதிசயாநந்த வின்பமநுபவிக்குமிடம். கைலாசமானது உத்தரகைலாசம், தக்ஷிண கைலாசம், ஊர்த்துவலோககைலாசம், மஹாகைலாசம் எனப்பல வகைப்படுதலின் காரியமூர்த்தியாகியஉருத்திரருடை கைலாசத்துக் கும், துரீயமூர்த்தியாகிய மஹாசதாசிவருடைய மஹாகைலாசத்துக் கும் பேதம்பெரிதெனை உணரற்பாற்று. எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் வேறு எப்பொருளையு முணர்த்தாத பேராற்றல்வகித்த திரிலோச னன், நீலகண்டன், உமாபதி, விரூபாட்சன் என்றற் றொடக்கத் தனவான திவ்வியநாமதேயவைரவாணிகளையைப்பெற்ற துரீயசிவன் எழுந்தருளியிருக்கும் சாசுவித ஸ்தானமே இதுவாகும். இதனையே

நவநாயனூர் "வானோர்க் குயர்ந்த வுலகம்" எனவும் "வா னெனனும்வைப்பு" எனவும், "நிலமிசை" எனவுங் கூறியருளினூர். அடியார்களை யாட்கொள்ள அருட்டிருமேனி தாங்கிவரும் அம்புலி சூடிய வெம்பெருமான் அசலனுதலின அவனெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பிடமும் அசலமாகவே மறைமுடிமுழக்கியது. சுவேதாசு வதரோபநிடதமும் கிரியின்மேலிருந்து உலகத்துக்குச் சுகமளிக்கும் காரணத்தால் சிவபெருமானைக் "கிரிசந்த" என்று துதித்தது. கிரி= மலை, சம்=சுகம், த=செய்பவன்-எனவே மலையினிடமிருந்து சுகமளிப்பவன என்பது பொருள். பஸ்மஜாபா லோபநிடதமும் "கைலாஸ சிகராவாஸ ஓங்கார ஸ்வரூபிணம்=கைலாச சிகரத் தில் வாசஞ்செய்பவரும, ஓங்காரஸ்வரூபரும்" என்று கைலாயத் தையும் அதன்கண்வசிப்பவருடைய இலக்கணத்தையும் புகழ்ந்து பேசியது. மலைத்தெய்வம் எம்முருகனும் பரசிவமுமே. (௨௯).

திருவண்டப்பகுதி

அண்டப் பகுதியினுண்டைப் பிறக்கம்—சிறியவாகப் பெரி யோன்=இல்லத்தில் நுழைகின்ற சூரியகிரணபத்திகளில் அள வற்ற அணுக்கூட்டங்கள் காணுமாறுபோல் அசித்துப் பிரபஞ்சத்தி னது எண்ணிறந்தகோடி அண்டங்கள் சிவபரமாத்துமாவின் முன் னர் அணுக்களாகத்தோன்றுமென்பது இதனுல் வெளியாயிற்று. பல்லாயிரகோடியண்டங்களும் அணுக்களாகும்படி பெரிதானவரும், அணுக்களெல்லாம் அண்டங்களாகும்படி சிறிதானவரும், சிவபெரு மானெருவரே எனப்பொருள்கொண்டு தைத்திரீயோபநிடதமானது "அணோரணீயாந் மஹதோமஹீயாந்" என்று தொடங்கி அவரை "மஹிமாநமீசம்" மஹிமாதி சப்தத்துடன் கூடிய ஈசசப்தத்தால் விளக்கி, "எவர்மேலானவரோ அவர் மகேசுரர்" என்று பொருள்பட யஃபரஸ்ஸமஹேஶ்வர:" என்றுமுடிவுபடுத்தி, அம்மகேசுரர் "ருதம் ஸத்யம் பரப்ரஹ்மம் புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்—ஊர்த்வரேதம் விருபாக்ஷம் விஶ்வரூபாயவை நம:=மாறுபடாதமெய்யினரும், சத் தியரும், பரப்பிரமமும், புருஷரும், கிருஷ்ணபிங்களரும், ஊர்த்வ வீரியரும், விரூபாக்ஷரும், விசுவரூபருமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்"

என்று துதித்து சிவபரமாத்மாவினது தடஸ்தலட்சணத்தை விசதப் படுத்தியது. அன்றியும் அவ்வுபநிடதமே "அம்பிகாபதயே" உமா பதயே" "பசுபதயே" "ப்ரஹ்மாதிபதிர்" "ப்ரஹ்மணோதிபதிர்" என்றுகூறி சர்வபிராமணகுல தேவதையாகிய உமாகாந்தன் மகிமையினை விளக்கிற்று. இவ்வுண்மையினை அறியும் புண்ணியமில்லாதார் பிரமனுடைய நெற்றியிலே தோன்றிய குணருத்திரனைத் துரீயமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானென மயங்கி அவனே சேதன கோடிகளில் ஒருவனாகப் படிக்கப்பட்டானென்று வசைமொழி கூறி மாளாநிற்பர். ஐயகோ! இது வேதவியலறியாதார் கொள்கையாம். அகத்தில்சத்துவமும் புறத்தில்தாமதமும் உபாதியாகப்பெற்ற சிவன் வேறு. அருட்பராசத்திசமேத சிவபிரான் வேறு என்பதே மறைமுடிகளின் முடிந்த தீர்வையாம். சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனுக்கு உள்ளும் புறமும் தமசும், ஸ்திதி கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவுக்கு உள்ளும் புறமும் முறையே தமசும், சத்துவமும், சம்ஹார கர்த்தாவாகிய உருத்திரனுக்கு உள்ளும்புறமும் முறையே சத்துவமும் தமசும் குணங்களாக உள்ளன வென்று ஸ்மிருதிபுராணேதிகாசங்கள் யாவும் ஒருங்கெழுந்து கண்டோக்தியாய்க் கோஷிக்கின்றமையால், பகவத்கீதையில் "நிஸ்த்ரைகுண்யோ" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறியபொருள் குணமூர்த்திகளைக் கடந்த துரியசிவமேயாம்–அந்தச் சிவத்தையே "ஈஸ்வரஸ் ஸர்வ பூதாநாம்" என்று மீண்டும் அவரே வற்புறுத்தியருளினார். அச் சிவபரம்பொருள் அண்டமோரணுவாம் பெருமைகொண்டு அணுவோரண்டமாஞ் சிறுமைகொண்டு விளங்குபவர். (௫௰)

ஒருவனென்னு மொருவன் காண்க = ஒருவனென்னுஞ் செந்தமிழ்ப்பெருவழக்கு சிவபெருமானுக்கே கூறப்பட்டுள்ளது. பிருதிவிமுதல் நாதமீறாகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவ தாத்வீக சமூகங்கள் யாவுஞ் சங்கரிக்கப்படும் மஹாபிரளயத்தில் அழியாது எஞ்சிநிற்பவன் சிவபெருமானொருவனே. ஆதலின் "ஈறிலாதவனீச னொருவனே" எனவும், "ஒருவனு யுலகேத்த நின்றநாளோ" எனவும் ஸ்ரீவாகீச மூர்த்திகள் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள். மஹாசங்காரகாலத்தில் கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்கள் தத்தமாற்றலோடு நிலைபெற்றிருக்க மாட்டார்களோ வெனின், அப்பொழுது

மஹாப்பிரளயமென்பதில்லையாம். சங்காரகர்த்தா சிலவற்றையொழித்துஞ் சிலவற்றை நிறுத்தியுஞ் சங்கரிப்பானுமல்லன். சர்வ சங்கார காலத்தில் உருத்திரர்ஒருவர் தவிர இரண்டாவது வஸ்துவுக்கு இருப்பே கிடையாதென்றும், பிரமன், விஷ்ணு, சூரியன், அக்கினி, சந்திரன், நட்சத்திரங்களாகிய ஒரு பொருளும் இல்லையென்றும் பொருள்பட "ஏகயேவ ருத்ரோ நத்விதீயாய தஸ்தே-நப்ரஹ்மா நவிஷ்ணுர் நசூர்யோ நாக்னி சந்த்ர தாரகா:" என்று ஜாபாலோபநிடதங்கூறிற்று. ஈண்டு உருத்திரர் என்றது சர்வசங்கார மூர்த்தியாய்ச் சம்சார பந்தத்தைச் சேதிக்கும் பேராற்றல் வகித்த பிறப்பிலிப்பிரானே யன்றி காலருத்திரனல்ல. மறை முடியானது "ஒருவனே" என்று தேற்றியும் போதாது "இரண்டாவது இல்லை" என்றுங் கூறிய சொன்னயத்தையும் யூகித்தறிக. என்னை! மகோபநிடதமானது. "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்-நப்ரஹ்மா நேசாந:=நாராயணன் ஒருவனே யிருந்தான், பிரமனிருந்திலன், ஈசானன இருந்திலன்" என்று கூறியதே அதன் கருத்து யாதெனின், இங்கு குறிக்கப்பட்ட பிரளயகாலத்து நாராயணனது இருப்பு ஸ்தூல சிருட்டிக்குப் பூர்வமுஞ் சூக்ஷ்ம சிருட்டிக்குப் பின்னுமென்றே அறியக்கிடக்கின்றது. எனெனின், இந்த வசனத்தில் நாராயணனும், பிரமனும், உருத்திரனும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டார்களேயன்றி துரீயசிவப்பிரஸ்தாபங்கிடையா. கற்பபேதங்களில் ஒரு கற்பத்தில் பிரம ருத்திரர்களை நோக்க நாராயணனுக்கு ஆதிக்யமுண்டென்பது யாவருக்குஞ் சம்மதம். "நப்ரஹ்மா நேசாந:" என்ற வாக்கியத்தோடு "நவிஷ்ணு:" என்று சேர்த்து சுருதி கூறியிருப்பின் நாராயணனுக்குத் துரீயத்துவமும், ஒருவனென்னுஞ் சிறப்புப் பெயரும் நிலைபெறும். அங்ஙனமில்லையாதலின் பிரமன், ஈசன், இவர்களுக்கு மேலாகத் துதிக்கப்பட்ட நாராயணன் ஆகிய மூவர்களும் மஹாப்பிரளய காலத்தில் சங்கரிக்கப்படுவார்களென்பதே திண்ணம். இந்த மகோபநிடதமே வேறோரிடத்தில் "ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஸர்வேவா பூதஜாதய:-நாச மேவாநுதாவந்தி ஸலிலாநீவ பாடபம்= பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களும், ஏனையவெல்லாவுயிர்களும் பிறந்தழியும் இயல்பின-நெருப்பில் நீர்த்துளிபோல்" எனவும் "ஸசிவஸ்ஸ-ஹரிர்விதி:=அவனே சிவன், அவனே அரி,

அவனே பிரமன" எனவுங் கூறிப்போந்தமையால் இம்மூவர்களுக்கும் மேலான துரீயசிவனே பிரளயகாலத்தில் சேடித்து நின்ற ஒருவனென்னும் பெயருக்குரியவனென்பது சுருதிமுடிபின் இருதயமாயிற்று. அன்றியும் அதர்வசிரோபநிடதமும் "இனியெதனுலொருவனெனப் படுகின்ருன்-எல்லாவுலகங்களையுந் தம்முள்ளொடுக்கிக் கொள்ளுகின்ருன்-எப்பொழுதுஞ் சிருஷ்டிக்கின்ருன்-சங்கரிக்கின்ருன்-காக்கின்ருன்-அதனுலே ஒருவனெனப் படுகின்ருன்." என்னும் பொருளுண்டாக "அதஅஸ்மாதுச்யதயேக:" என்றறெருடக்கத்து வசனத்தில் நன்கு நிரூபித்துள்ளது. (௩௧)

குவளைக் கண்ணி கூறன்=நீலமலர்போலுங் கண்களையுடைய உமாதேவியைக் கூருக உடையவன். அகண்டகார சச்சிதாநந்த ஸ்வயம்பிரகாசமாய்த் தன்னுண்மையில் நிற்கும அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய பரமசிவம், மாயையில் ஸ்வரூபசத்தாய் அடங்கியுள்ள பசுபாசங்களை நாமரூப பேதபாடுகளுக்குரிய ஸ்தூலரூபத்தோடு வெளிப்படுத்து முகத்தால், தமது அருட்சத்தியை முதலில் தோற்றுவித்து, இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபமாய், பரமகருணையத் திருமேனிதாங்கி, இந்திரதனுசுபோல், நீலமும் பொனமையும் பெற்று, அர்த்தநாரீசுவர வடிவமாய்ச் சோமலோகத்தில் எழுந்தருளியிருப்பர். இவ்வடிவே பரப்பிரமத்துக்குத் துரீய பெரிய வடிவமாகும். இந்தப் பெரிய வடிவத்தையே சகல அநர்த்தங்களையு மொழித்துச் சகல நற்பயன்களையும் கைகூடச்செய்யுஞ் சிந்தாமணியை நிகர்த்த பொய்யா மொழியாகிய வேதங்கள் "அம்பிகாபதயே" "உமாபதயே" "உமாஸஹாயம்" எனப் பற்பல திவ்ய நாமங்களால் ஓயாமல் துதித்துக்கொண்டு இளைப்பாறும். சிவம் சக்தியோடு சேர்ந்தாற்ருன் எத்தொழிலையுஞ் செய்யவல்லது என்னும் பொருள் விளங்க "சிவமெனும்பொருளுமாதிசத்தியொடுசேரினெத்தொழிலும் வல்லதாம்" என்று சங்கராசாரியர் அருளிச்செய்தனர். ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகளும் "இடமொருமடவா ளுலகனைத் தீன்றிட் டெவ்வுலகத்தையு மீன்றுந் - தடமுறுமகில மடங்குநா ளம்மை தன்னையு மொடுக்கிவிண்ணெனவே." என்று கட்டளையிட்டருளினர். யஜுர்வேதத்தைச்சார்ந்த உருத்திரஹ்ருதயோபநிடதமானது "வாமபார்ஸ்வே உமாதேவி." என்று அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தத்தையே

புகழ்ந்துள்ளது. இது ஆண் பெண் என்னும் ஆன்மாக்கள் என்றும் ஒன்றுபட்டுக் காதலித்து வாழும்பொருட்டதாக அகண்டகார சிவம் தன்னிலெழுந்து அமைத்துக்கொண்ட கருணை வடிவமாம். இந்த வடிவமே சர்வான்மாக்களுக்கும் மோக்ஷப்பிரதாயகமாகும். ஆதலினன்றோ பிருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதமும் "சிவசக்தியமிருதங்களின் ஸ்பரிசங் கிடைத்தால் மரணமேது" என்னும் பொருள்பட "சிவ சக்த்ய ம்ருதஸ்பர்சே லப்தயேவ குதோம்ருதி:" என்று கூறி உண்மை வலியுறுத்திற்று. (௩௨)

எய்தினர்க் காரமு தளிப்போன்=தன்னை வந்தடைந்தவர்களுக்கு அரிய அமிர்தத் தன்மையையளிப்பவன். அமிர்தம்என்னுஞ் சொல் மரணமின்மையென்ற செமபொருள் தருமாயினும் ஈண்டு மோட்சமென்னுஞ் சிவத்துவத்தையே அவாவிநின்றது. இதுவே சிவசாயுச்சியமாம். "ஈசனை யறிந்தவர்களுக்கு எல்லாப்பாசங்களும் ஒழியும்" என்பதாதி பலமந்திரங்கள் வேதங்களிற் கேட்கப்படுகின்றமையால் ஆணவமலச் சிதைவுடன் கூடிய சுத்தான்ம ஸ்வரூபமான சிவத்வாபிவியக்தியே அமிர்தமாம். அவிமுத்த ஜாபாலோபநிடதமானது "ஏதாநிஹைவா அம்ருதஸ்ய நாமதேயாநி-ஏதைர்ஹைவா அம்ருதோ பவதி=இவைகளன்றோ அமிர்தனுக்கு நாமதேயங்கள். இவைகளாலன்றோ அமிர்தனுவான்" என்று சிவபெருமானுக்கே அந்நாமத்தை யெடுத்தோதியது. கைவல்லியோபநிடதமும் "சிவம் ப்ரசாந்த மம்ருதம் பிரஹ்மயோநிம்=சிவனாய், பிரசாந்தராய், அமிர்தராய், பிரமகாரணராய்" என்று அவ்வாறே கூறியுள்ளது. அமிர்தன்=நித்தியனாகியசிவன். எனவே மரணமென்ற ஜீவலிங்க மில்லாதவன் என்பது பொருள். மரணப் பிணியானது எஞ்ஞான்றும் பிறவிப்பிணியின் உடன்நிகழ்வதாதலால் பிறப்பிலிப்பிரானே அமிர்தனுவான். "அமிர்தத்தன்மை யென்ற மோட்சத்துக்குப் பிரபு ஈசானனே" என்பது போதர "உதா ம்ருதத் வஸ்யேசாந:" என்று மந்திரோபநிடதம் அறைதலால் மங்கைபாகனான சிவபெருமானே மோட்சதான ஸ்வதந்தர னென்பது தெற்றெனத் துணியப்பட்டது. அவ்வெம்பெருமானை யுணர்ந்தவர்கட்கே பாசக்ஷயமும் முத்திப்பேறும் உண்டாமென்பது, "அபாமஸோம மம்ருதா அபூம=உமாதேவியோடு கூடிய பரமசிவனைக் கண்டோம், அமிர்தர்களானோம்"

என்னும் அதர்வசிரசின் மந்திரமே போதுமான சான்றாம். அன்றி யும், சுவேதாசுவதரோபநிடதமும், ஸு நிர்மலாம் மிமாம்சாந்தி மீசாநோ ஜ்யோதி ரவ்யய = அவ்யயனும், ஜோதிரூபனுமாயுள்ள ஈசானன முற்றும் நிர்மலமான சாந்தியைக் (கொடுப்பானாக)'' எனவும், "ப்ரதான க்ஷேத்ரஜ்ஞ பதிர்குணேசஃ - ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்திதி பந்தஹேதுஃ = பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்), க்ஷேத்திரஞ்ஞனுக்கும் (பசுவுக்கும்), பதியாயுள்ளவரும், சம்சாரத்தின் பந்தத்துக்கும், ஸ்திதிக்கும, மோட்சத்துக்குங் காரணரா யுள்ளவரும், சர்வஞ்ஞத்வாதி குணங்களை யுடைய ஈசுவரரேயாம்'' எனவுங் கூறிப் போந்தது. அமிர்தனென்னும் பெயரை நாராயணன் முதலியோருக்கு நாராயணோபநிடதங்கள் குறித்தபோதினும், அது சிவபெருமானுக்கே யுரிய இடுகுறிப் பெயராயிருத்தலால் சிவநாமதேயமென்பதே முடிந்ததுணிபாம். காயத்திரி மஹாமந்திரத்தை அக்கினி, ஆதித்தன் முதலிய தேவர்கள் வழிபாட்டில ஆரணங்கள் விநியோகப்படுத்தினும், இறுதியில் அது பிரஹ்மமந்திரமே யாயிருத்தல்போல வேதங்களின் ஒவ்வொரு ருத்திரத்திலும் பரமசிவமே அமிர்தபரப்பிரம ரூபமாக நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால் அந்தச் சிவமே அமிர்தசப்தத்துக்குப் பொருளென்பது தேற்றம். அங்ஙனமே ஸ்மிருதி புராணேதிகாசங்களும் நிச்சயப்படுத்தியுள்ளன.

போற்றித்திருவகவல்.

ஊழிமுதல்வ = பிரளயமுதல்வனே. பிரமாண்டப்பிரளயம், பிராகிருதப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மஹாப்பிரளயம், பிரதம மஹாப்பிரளயம் என்னும் இவைகைப்பிரளயங்களில் இறுதிக் கண்ணதாகிய பிரதம மஹாப்பிரளயத்தும்அழியாமல் நிலைபெற்று அந்தப் பிரளயத்தைச்செய்யும் முதல்வன்சிவபெருமானொருவனே. ஆதலினன்றே சுவேதாசுவதரோப நிடதமானது "எப்பொழுது இருள் (மகாசங்காரகாலம்) உளதாயிற்றோ அப்பொழுது பகலுமில்லை இரவுமில்லை, சத்துமில்லை அசத்துமில்லை, சிவன் ஒருவர்மாத்திரம் உளராயினார்'' என்னும் பொருள் விளங்க "யதாதமஸ்தந் நதிவா நராத்ரிஃ-நஸந் நசாஸச் சிவயேவ கேவலஃ'' என்று கூறிப்போந்தது. இதனால்

சிவன் என்னுஞ்சொல்லினால் உணர்த்தப்படும் பரம்பொருளே சிருஷ்டிக்கு முன்னுஞ் சங்காரத்துக்குப் பின்னும் உளதாகிய பரப்பிரஹ்மமென அறியக்கிடக்கின்றது. இதுவே "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:= எங்கிருந்து இதன்பிறப்பு (உண்டாயிற்று)" எனனும் பிரமசூத்திரத்திலும் விளக்கப்பட்டது. தைத்திரீயோபநிடதமும் "எங்கிருந்து இவ்வுலகமெல்லாம் பிறக்கின்றனவோ, எதினின்று பிறந்தவை நிலையுறுகின்றனவோ ஒழியுங்கால் அவை எங்கே பிரவேசிக்கின்றனவோ அதனை யறியவிரும்பு-அது பிரஹ்மமாம்" என்னும் பொருள் கொண்டு "யதோவா இமாநிபூதாநி ஜாயந்தே யேநஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த் யபிஸம் விசந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வதத் ப்ரஹ்ம" என்று கூறிற்று. அனறியுங் கைவல்லியோபநிடதத்தில் "மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம் மயிஸர்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்-மயிஸர்வம் லயம் யாதி தத்ப்ரஹ்மா த்வயமஸ்ம்யஹம்" என்னிடத்திலிருந்தே எல்லாமுண்டாயிற்று, என்னிடத்திலே எல்லாம் நிலைத்தது, என்னிடத்திலே எல்லாமொடுங்குகின்றது, அந்த இரண்டாவதற்ற பிரமமும்யானே' எனவும், மந்திரோபநிடத்தில் "யயேவைக தத்பவே ஸம்பவே ச-யயேதத் விதுர ம்ருதாஸ்தே பவந்தி= எவ்வொருவனே உலகத்தின் உற்பத்தியிலும், உபஸம்ஹாரத்திலும் உள்ளான்-எவர் இவனை யறிவார் அவர் அமிருதராவார்" எனவும் எழுந்த சுருதிவசனங்களால் பிரபஞ்சத்தோற்றத்துக்கும் ஒடுக்கத்துக்கும் பரமகாரணமாய பிரஹ்மலக்ஷணம் நன்கு உணர்த்தப்பட்டது. இந்தப் பிரஹ்மமே சிவபரம்பொருளென்னும் ஊழி முதல்வன் என்று அனேகசுருதி முகங்களால் தெற்றெனை நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. (௩௪)

ஆறுகோடிமாயாசத்திகள் வேறுவேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின= இதனால் மாயா சக்தியின் வல்லபம் இனைத்தென்பது நாட்டப்பட்டது. ஆறுகோடி யென்பது ஓர் தொகையாயிருப்பினும் "அளவிறந்த" என்னும் பொருள்பட நின்றது. சாக்ஷாத் சிவபிரானைத் திருமால் நேரே தரிசித்தும் மாயா வல்லபத்தால் மயங்கி நீயாரெனக் கேட்டனரெனின் மற்றை யாரோ மாயையைக் கடக்கவல்லவர். மாயாவல்லபங் கூறுமிடத்து "கலையை மதிக்கும் புலவர் தமைச் சித்தர் குழாத்தைக் கடவுளரை-நிலையை மதிக்கு முனிவரரைத் திசைமாமுகனை நிரைவளையாச்-சிலையை மிதிக்கு நெடி

யோனே விழுங்கியும்பூாத் திறன் மாயை'' என்று பிரபுலிங்கலீலை யும், ''மாயவன் பிரமனீசன் யாவரையு மயக்கஞ்செய்யுங்-காயமோ மாயையாறு வியாரிதைக் கடக்கவல்லார்'' என்று வல்ளலார் சாத்திர மூந் தெளிவித்தன. உலகிற்கு உபாதான காரணமெனப்படும் மாயை யின் சொரூபத்தை விசாரிக்கின் அழிவற்றதாயும், ஒருவருக்குந் தோன்றாததாயும், ஒன்றாயிருக்கிற நிலைமையினை யுடையதாயும், பிரபஞ்ச முண்டாவதற்கோர் வித்தாயும், ஜடமாயும், எவ்விடத்தும் வியாபக முடையதாயும், மலரஹிதனுன பரமேசுவரனுக்குப் பரிக் கிரக சக்தியாயும், ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களாய் விரிந்தவோர் மலமாயும், என்றும் மயக்கத்தினைச் செய்வதாயுமுள்ள இலக்கணங்களை யுடையதாம். இந்த மாயையாகிய யந்திரமென்னுஞ் சக்கரத்தை யடைந்திருக்கின்ற சகல பிராணிகளையும் தனது மாயை யால் சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவரும், சகல பிராணிகளுடைய இருத யத்தில் இருப்பவரும் ஈசுவரர் என்னும் பொருள்பட ''ஈச்வரஸ் ஸர்வ பூதாநாம் ஹ்ருத்தே சேர்ஜுந திஷ்டதி-ப்ராமயந் ஸர்வ பூதாநியந்த்ரா ரூடாநி மாயயா'' என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ச்சுனனுக் குபதேசித்துள்ளார். இங்கே கிருஷ்ணர் தனக்கு அன்னியமான ஈசு வரனைக் குறித்தபடியால் அவ்வீசுவரனே உமாநாதனென உய்த்து ணரக் கிடக்கிறது. அன்றியும் பஞ்சப்பிரஹ்மோபநிடதமும் ''மாயயா மோஹிதாச் சம்போ மகாதேவம் ஜகத்குரும்-நஜாநந்தி ஸுராஸ்ஸர்வேஸர்வகாரணகாரணம் = தேவர்களனைவரும் சம்புவின் மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு ஜகத்குருவும், சர்வ காரணர்களுக்குங் காரணருமான மஹாதேவரைய றிகின்றாரில்லை'' என்று கூறிப்போந் தது. ஆகவே சம்புவே மாயையை நடத்துபவரென்பது தீர்மானம். ஆதலினன்றோ அவருக்கு மாயீ யென்றநாமஞ் சுருதிகளிற் கேட் கப்படுகின்றது. (கூ)

சகம்பேயென்று தம்மைச் சிரிப்ப நாணது வொழிந்து=உல கத்திலுள்ளார் உலகநடை சற்றுந்தெரியாத பேயென்று தம்மைப் பார்த்து நகைக்கவும், சிவஞானிகளாயுள்ளார் ஞானநெறி கிஞ்சித்து மறியாத மலப்பேயரென்று தாமும் அவர்களைப்பார்த்துச் சிரித்த லும் இயல்பாதலின் நாணங்கொள்வதை யொழித்து என்றருளிய படியாம். உலகமும்ம அவதரித்த ஸம்பரமாசாரிய மூர்த்திகள் என்றும்

ஈசனது திருவடியிணையை மறவாது நிரந்தர
பிரபஞ்சத்தை முற்றும் மறந்தவராயும், பரமேசுவர நாம ரூப திவ்
விய தாரகமந்திர நாதகலாநுசந்தான மஹாயோகத்தால்தன்மயராயும்,
பாலர் உன்மத்தர் பசாசாதிகளைப்போல ஆனந்த பரவச சித்த
விருத்தியுடையவராயும், பரமனடியாராயும் இருந்தனரென்பது இத
னால் தெரிக்கலாயிற்று. சர்வ பாசங்களையுமொழித்த ஜீவன் முக்த
தன்மையும் இதுவேயாம். ஆதலினன்றோ சுக்ல யஜுர்வேதத்தைச்
சார்ந்த ஹம்ஸோபநிடதமானது "தஸ்மிந் மநோ விலீநே-மநஸிகதே
ஸங்கல்ப விகல்பதக்தே-புண்யபாபே-ஸதாசிவோம் சக்த்யாத்
மா-ஸர்வத் ராவஸ்திதஸ் ஸ்வயம் ஜ்யோதிஃ-சுத்தோ நிரஞ்ஜனச்
சாந்த ஹமம் ப்ரகாசய தீதி = அதனால் மனோலயமென்னும் மன
நாசம் வந்துற்றபொழுது சங்கற்ப விகற்பங்களொழிந்தவனாய், புண்
ணிய பாபமற்றவனாய், சதாசிவ சொரூபனாய், பிரணவ சக்திமயனாய்
எங்கும் நிறைந்த ஸ்வயம்பிரகாச சொரூபனாய், சுத்தனாய், பற்றில்
லாதவனாய், சாந்தனாய்ப்பிரகாசிப்பான்" என்று சிவாநுபவம் சுவாநு
பவமாகக்கொண்ட சிவஞானிகளது தன்மையைவிளக்கிக்காட்டிற்று.
இந்தச் சிவஞானிகள் பிராரத்துவ தேகமுள்ளமட்டும் பற்றற்று
போகத்தை விரும்பாதிருந்தாலும், சாகப்போவார் யாதொரு
போகத்தை இச்சியாதிருக்கவும் சுற்றத்தாராயுள்ளவர்கள் அவரை
வேண்டிக் கொடுவந்து புசிப்பித்தல் போல் பிராரத்துவமும் இவர்க
ளுக்கு வலியக்கொடுவந்து புசிப்பிக்குமென்பது திண்ணம். இவர்கள்
எஞ்ஞான்றும் உண்மைநிஷ்டையை மேற்கொண்டுசிவபெருமானு
டைய திருவடி நிழலில் வானூடடங்கும் வளிபோல வீற்றிருப்பவ
ராதலால் இவர்களுக்கு விருப்பு வெறுப்பென்பதில்லை. வினைகளைச்
செய்தாராயினும் ஒரு பயனையும் நாடுவதில்லை. சமயாசாரம், தவம்
விரதாநுஷ்டானம், ஆச்சிரமதருமம், மூர்த்தித் தியானபாவனை,
சித்தசலனம், சமயத்துக்கேற்ற வேஷம், விஷயங்களை விடுதல் பற்
றுதலாகிய நியமம், அந்தக்கரணதண்டம், இராஜச தாமச குணங்
களை யடக்கி சத்துவகுண மேலிட்டிருத்தல் இவைபோன்ற விதி
விலக்குகள் ஒன்றுமேயில்லை. எனவே இவையாவும் ஞானசாதக
னுக்கே யன்றி ஞானசித்தனுக்கல்லவென்பது வெளிப்படை. இவர்
கள் இவ்வாறு உலக நடைக்கு வேறுபட்டிருத்தலைக்கண்டு மலசம்

பந்திகளாயுள்ளார் தங்கள் தங்கள் மனஞ்சென்றவாறு பேசிச் சிரித்தல் உலகவியல்பாம். இவர்கள் முற்றறிவுடையராய்ப் பிரபஞ்ச மயக்க மொழித்தவராயினும் உலகத்தார் பார்வைக்குப் பெரிய பயித்தியம் பிடித்தவர் போல் காணப்படுவர். ஆதலினன்றே அவிமுக்த ஜாபாலோபநிடதமானது "அநுந்மத்தா உந்மத்த வதாசரந்த:=மயக்கமற்றவர் மயக்க முற்றவரைப்போல் சஞ்சரிப்பர்" என்று புகழ்ந்தது. அன்றியும். யதாஜாத ரூப தரா:=பிறந்தவாறு உருவந்தரிப்பர்" என்றும் இசைத்தது. "பேயொன்றுந்தன்மை பிறக்குமளவுமே நீயொன்றுஞ்செய்யாமல் நில்" என்றது திருவருட்பயன். (௩௪)

மூவா நான்மறை முதல்வா=மூப்படையாத நான்கு வேதங்களுக்கு முதல்வனே. ருக், யஜுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் மறை நான்கும் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலிய பல கடவுளரைப் பரப்பிரமங்களென்று பலவிடங்களிற்று திக்கினும், மூர்த்தித் திரயாதீத சிவபெருமானொருவரையே த்யேயராகச் சிறப்பாகப் பிரகாசப்படுத்தியது. ஏனைய கடவுளரை யெவ்விடத்தும் எஞ்ஞான்றும் அவ்வாறு த்யேயராகக் கூறியதின்று. அந்தத்யேய வஸ்துவைச் சொல்லுமிடத்து சிவசப்தத்தாலும், ஈசான சப்தத்தாலும, ருத்ரசப்தத்தாலும், ஈசுவர சப்தத்தாலும், பிரஹ்மசப்தத்தாலும், சம்புசப்தத்தாலுமே பன்முறை விசேஷமா யெடுத்துக்கூறிற்று, இதனால் சிவ ஈசான ருத்ர சமபுவாதி நாமங்களே பரதத்துவபோதக நாமங்களாகும். அவற்றுள் சில வேத வசனங்கள் வருமாறு:-"சிவஏவஸதாத்யேய:=சிவனொருவரே சதாதியானிக்கற்பாலர்" என்று சரபோபநிடதமும், சிவ ஏகோ த்யேய:=ஏகராகிய சிவபிரானொரே தியேயர்" என்று அதர்வசிகோபநிடதமும் "த்யாயீதேசாநம்=ஈசானரே தியானிக்கப்படுபவர்" என்று மீண்டும் அதே உபநிடதமும், "ஸர்வோருத்ரோத் யேய:=ஏகராகியருத்திரரேதியானிக்கத்தக்கவர்" என்று பிப்பலாதோபநிடதமும், "காரணந்து த்யேயச்சம்பு:=காரணராயுள்ள சம்புவே தியேயப்பொருள்" என்று அதர்வசிகோபநிடதமும் குன்றின்மேலிட்ட விளக்குபோல் தெரிக்கலுற்றன. இவ்வித சுருதி வசனங்களால் துரீயமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே த்யேயரென்றும், உபாஸ்யரென்றும், சேவ்யரென்றும், மற்றவர்கள் தியாதாக்களென்றும், உபாசகர்களென்றும், சேவர்களென்றும் நன்கு நிரூபிக்கப்பட்

டன. அல்லதூஉம், உபாசகர்கள் உண்மையறிந்து உய்யும் வண்ணம் பெருந்தேவர்களாகிய நாராயணரையும் உருத்திரரையும் தியாதாக்க ளெனப் பொருள்கொண்டு "நாராயண பரோத்யாதா" என்று தைத் திரீயோபநிடதமும், "த்யாதாரந்த்ர:" என்று அதர்வசிகோபநிடத மும் முறையிடுகின்றன. ஈண்டு "த்யாதாரந்த்ர:" என்று கூறினமை யால் தியானத்துக்கு விஷயமாக நிரூபிக்கப்படும் ஸ்ரீயருத்திரன், த்யாதாவெனக் கூறப்படுங் குணருத்திரனிலும் வேறென்பதே தீர் மானம். ஒருவனே தியானஞ் செய்பவனும் செய்யப்படுபவனுமா தல் கூடாமையன்றோ? ஸ்ரீயருத்ரனைத் தியேயப் பொருளாகக் கொண்ட அதர்வசிகோபநிடதத்திற்றானே பிரம விஷ்ணு ருத்ரேந் திரர்கள் படைக்கப்பட்டவர்களெனவும், ஆதலின் அன்னோர் கார ணர்களாகமாட்டார்களெனவும், காரணராவார் சர்வைசுவரிய சம்பந் நரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவாயு முள்ளவரே எனவும், அவரே தஹ ராகாச மத்தியில் தியானிக்கத் தக்கவரெனவும் பொருள் போதர "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூயந்தே நகாரணம் காரணந்து ஸர்வைச்வர்யஸ் ஸம்பந்ந ஸர்வேச்வர: சம்புராகாச மத்யே த்யேய:" என்ற உண்மை நாட்டப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஸர்வவேத வேதாந்தங்களுக்கும் முதல்வன் சிவபிரானென்பதே முடிந்தகருத்தாம். இவ்வுண்மையை யுணராச் சிலர் புராணவசனங்க ளைக்கொண்டு ஏனைய கடவுளருக்குத் தியேயத்வங்கூறுவர். வைதிக விவகாரத்தில் வைதிக விவகாரமே பிரதானமாதலால் புராண வச னங்களினுஞ் சுருதி வசனங்களே சாலச்சிறப்புடைத்தாம். ஆதலின் சிவபெருமானே பரம்பொருளெனக் கூசாதுரைத்தல் நடுவுநிலை குன்றா மாந்தர் கொள்கையாம். (௩௭)

அருவமு முருவமுமானோய் = அருபமும் ரூபமுமானவனே. இனம் பற்றி ரூபாரூபமுந் தழுவப்படும். அநாதிமுத்த சித்துருவாகிய பரம சிவம் சர்வவடிவங்களையுங் கடந்திருப்பினும் ஆன்மாக்களுக்குப்போக மும், யோகமும், வீடும் உதவுமுகத்தால் காருண்ணியத்தினாலே அருட்டிருமேனி தாங்கிக்கொள்ளும். பொன்கட்டியானது பூஷணங் களாகக் காரியப்பட்டகாலத்து அநுபவத்துக்குரிய சிரேஷ்டபதார்த் தங்களாய் ஆன்மாக்களுக்குச் சுகத்தைத் தருதல்போல், இமைப் பொழுதும் உபகாரமல்லாது ஒன்றையும் இயக்காது நிற்குங் அனந்த

கல்யாணகுணக்கடலாகிய பரமசிவம் உமார்த்தசரீராதி திவ்வியமங்கள
கல்யாணகுண தேஜோரூப வடிவங்களாய்ச் சகளீகரித்தே அநுபவ
வேத்யமாய் ஆன்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தையே விளைவிக்கும்.
அகரமானது தானே தனித்தும் ஆகராதி வடிவங்களெடுத்தும் ககர
முதலிய மெய்களை இயக்குமாறுபோல், நிஷ்களாதீதமாயுள்ள பரமசிவ
மும் எண்ணிறந்த அருட்கோலங்களைத் தாங்கிச் சேதனாசேதனப்
பிரபஞ்சங்களை இயக்கும். இவ்வருள் வடிவங்கள் யாவும் மலரஹித
மாதலால் அப்பரமசிவமே யென்றும், அதன்தயாமூலம் வெளிப்
பட்ட தடஸ்த வடிவங்களென்றும் வேதம் பன்முறை முழக்கும்,
"நிறுத்துவன் நினைந்த மேனி நின்மல னருளி னாலே" என்னுஞ்
சிவஞானசித்தி செய்யுளுக் கிணங்க சுவேதாசுவதரோப நிடதமும்
"பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரி
யாச = அவனது சக்தி பரையெனவும், பலவகையாகவுங் கேட்கப்படு
[illegible]
பலமுங் கிரியையுமாம்" என்று கூறிமகிழ்ந்தது. ஈண்டு துரீயசிவம்
கொள்ளுந் திருமேனியாவும் அவரதுசக்தியே யென்பதுதெள்ளி
திற்பெறப்பட்டது. அதனால் அச்சிவம் உருவம், அருவம், உரு
வருவம் எனமூன்று திருமேனியுமாகலாம். அல்லது அம்மூன்றிற்
றனித்தனியொவ்வொன்று மாகலாம். உருவமென்றபோது அதனை
அருவமென்றே சாதித்தல் கூடாமை. அருவமென்றபோது உருவ
மென்றே சாதித்தல் கூடாமை. உருவருவமென்றபோதும் அவ்
வாறேயாம். ஆதலாற்றான் சிவபரம்பொருள் கொள்ளுங் கோலங்
கள் யாவும் சிற்கனமென்று வைதிகசைவ மொப்பி அப்பரம்பொரு
ளுக்குத் தடஸ்தம் சொரூபம் என்னும் இருதிறவிலக்கணங்களையுங்
கூறி மகிழ்கின்றது. உலகுயிர்கள் உய்யுமாறுகொண்ட அந்த ஞான
கோலங்களில் அப்பொருளின் சொரூப (உண்மை) விலக்கணம்
எதுங் குறைவின்று. அதனால் அவ்வைதிகசைவமொன்றே துவித
மாகவும், அத்வைதமாகவும் விசிஷ்டாத்வைதமாகவும், இம்மூன்றுக்
கும் அதீதமாகவும் அவ்வவ்வமயத்துக்குத் தக்கபடி சமரச சமயமாய்ப்
பிரகாசித்தொளிரும்.

நிற்க, அப்பரம்பொருள் பலவடிவங்கள்தரிக்கினும் அதற்கியல்
பிலுள்ள சொரூபவிலக்கணமாவது தொழில், குணம், இச்சை

வெறுப்பு, விகாரம் ஒன்றுமில்லாத சுத்தசைதன்னிய சொரூபமே ஸ்வபாவமாக வுடையதாகும். அதனை விரிக்கின், முயற்கோடுபோல காணப்படாத அரூபமுமன்று. பிரபஞ்சத்தி லுண்டான வடிவங்கள் போல அதுவிதுவென்று சுட்டியறியப்படும் ரூபமுமன்று. சித்தாகிய ஆன்மவர்க்கமும் அசித்தாகிய பிரபஞ்சமுமன்று. சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களையும் பண்ணுவது மன்று. எனவே, தனது சந்நிதிமாத்திரத்தில் அவைகளுண்டாமென்பது பொருள். தபாபிநயம், யோகாபிநயம், கவுரிகலியாணமாகிய இவைகளை அதிஷ்டித்துச் செய்வதன்றி தானே செய்வதுமன்று. இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் தானல்லவாய் தனதாகக்கூடிநின்று செய்யினும் இவையொன்றுடனுங் கூடாமல் தோய்வற நிற்கின்ற உண்மையுடையதாயிருப்பது அந்தக் கேவல சுத்தசைதன்னிய சிவசொரூபம். அந்தத் திவ்வியசொரூபம் பாவனையிறந்து நின்ற பாவனையினாலே ஒருவருக்குக் கிடைப்பதல்லது வேறெவ்விதத்தானுங் கிடைப்பதன்று. மந்திரோபநிடதமும் "பாவக்ராஹ்ய மநீடாக்யம்= அதீத பாவனையினா லறியத்தக்கது-தமக்கோர் ஆஸ்ரய மில்லாதது" என்று கூறிற்று. சிவஞானசித்தியும் "பாவனையிறந்து நின்று பாவிக்கப் படுவதாகும் பரம்பர னருளினாலே" என்று உணர்த்திற்று.

"பரம்பரஞ் சோதி பரனே=பிரகாசங்க ளனைத்தினும் மேம்பட்ட பிரகாசமுடைய மேலோனே. பிரபஞ்சத்தின் கண்ணுள்ள எல்லாப் பிரகாசங்களுக்கும் பரமப்பிரகாசமாய் நின்று அவைகளெல்லாவற்றையும் பிரகாசிக்கும்படிச் செய்தலானும், தான் ஸ்வயம்பிரகாசமாய் விளங்குதலானும், ப்ரஹ்மசொரூபமே அதுவாகும். சுவேதாசுவதரோபநிடதமானது "ஈசானோ ஜ்யோதிரவ்யய:=ஈசானன் ஜோதிரூபன், அவ்யயன்" என்று கூறிற்று. அல்லாமலும், சூரியன் முதலியபலதேயுக்கள் ஸ்வயம்பிரகாச முடையனபோல் காணப்படினும், அவைகளெல்லாம் உண்மையில் தேயுக்களல்லவெனவும், பரசிவசொரூபமொன்றே ஸ்வயம்பிரகாசமுடையதெனவும், அறிவுறுத்த "நதத்ரஸூர்யோபாதி நசந்த்ரதாரகம்" என்றெழுந்த செல்லும் மந்திரத்தில் "அதனிடத்து சூரியன் பிரகாசிக்கமாட்டான் - சந்திரன் நட்சத்திரங்கள் இவை பிரகாசிக்கமாட்டா-மின்னல்களும் விளங்கமாட்டா. இவ்வக்கினி எவ்வளவு - அவன் ஒருவன் விளங்க

அவனை யநுசரித்து எல்லாம் விளங்கும் - அவன் பிரகாசித்தலால் ஈதெல்லாம் விளங்குகின்றது" என்று முடிவுரை கூறிற்று. இது போன்ற வசனம் பகவற்கீதையிலுமுளது. இதுபற்றியன்றே உக்கிரன் என்னும் நாமம் பிரஹ்மத்தினமேல் நின்று உலகத்திலுள்ள ஒளிகளுக்கெல்லாம் சிவப்பிரகாசமே தாயகமென நிரூபித்ததாயிற்று. "தேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ் சிவனுருத் தேசத்தென்றோர்" என்று சகலாகம பண்டிதரும் சிவஞானசித்தியில் வற்புறுத்தியருளினோர். இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிஸ்வரூபமாகிய பரசிவப்படிவமே யானெனதென்னுஞ் செருக்குற்று இறுமாந்து நின்ற பிரம விஷ்ணுக்களுக்கு இடையே தோன்றி அச்செருக்கை யடக்கிய அக்கினிப் பிழம்பாம். இந்தச் சோதிப் பிழம்பைப் பரனெனப் புகழ்ந்தது அவன் எல்லாத் தேவருக்கும் மேலோனாயிருத்தல் பற்றியே. அப்பெயர் அவனுக்கு ரூடியாம். அவன் பரனாகவே அவனது சக்தி பரையெனப் புகழப்பட்டனர். பராசக்தியெனவும் நாமம் வேறு எந்தச் சக்திக்கும் எவ்விடத்தும் அமைந்திற்றிலது. சிவனாது சக்தியையே "பராஸ்யசக்திః" என்று மந்திரோபநிடதம் புகழ்ந்தது.

ருச்சதகம்.

க-வது மெய்யுணர்தல்.

கோள்ளேன் புரந்தரன்மாலயன் வாழ்வு=இந்திரன், திருமால், பிரமன் என்னுங் கடவுளர் பதங்களை யொருபொருளாக மதிக்கமாட்டேன். இவ்விறைவர் பதவிகள் அதிகார மலக்குற்ற முளதாலும், சுகதுக்கங்கள் கலந்து நிற்றலாலும், சிருஷ்டிகாலத்தில் பிராகிருதத் தோற்றங்களாய்க் காரியப்பட்டுஸ்ம்ஹாரகாலத்தில்மூலப்பிரகிருதியி லொடுங்குதலாலும், இந்திரசாலம், கானற்சலம், கனவு முதலியவைகளைப்போல் உள்ளனவாகத்தோன்றிப் பின்னில்லை யாதலாலும், நிலையில்லாத அசத்துப் பொருளாம். ஈண்டு திதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவின் பதவியையும், சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமன் பதவி

லையுங் கூறினமையால் இனம்பற்றி ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய உருத்திரமூர்த்தியின் பதவியையுந் தழுவிக்கொள்ளவேண்டும். பிரமலோகமாகிய சத்தியலோகத்தினின்றும் தட்ச நாரத சனகாதிகளும், விஷ்ணுலோகமாகிய வைகுண்டத்தினின்றும் அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேனாதிகளும், உருத்திரலோகமாகிய ஸ்ரீ கைலாசத்தினின்றும், நந்தி ஆலால சுந்தராதிகளும் கர்மபூமியாகிய பூலோகத்துக்கு மீண்டார்களெனவும், இம்மும்மூர்த்திகளிடத்தில் தேவராதியோர் பிரம விசாரஞ் செய்தாரெனவும், உபநிடதங்களும் உப ப்ராஹ்மணங்களும் கூறுகின்றமையால் இந்தப் பதவிகளைப் புனராவர்த்தியில்லாத மோட்ச ஸ்தானங்களாகக் கூறுதல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாதாம். அல்லதூஉம், இவர்களது திருமேனிகளே பிரமசொரூபமாயின் இவற்றின் சாக்ஷாத்காரமன்றி முக்தி வேறுண்டென்பது பெறப்படமாட்டாது. படாதாகவே, இந்த சாக்ஷாத்காரமே பிரமாநந்தாநுபவ நிலையாகவேண்டும். அப்படிக்கின்றி இம்மூவர்களையும் வாக: ளென்று வேதம் ஓதுக்கினமையால் இவர்களது ப. [illegible] ரம் பாரதந்திரிய துக்கக் களஞ்சியங்களே யன்றி சிறிதே கப்பெறாத சுத்த பரமானந்தாநுபவ சாம்ராஜ்யமான மோட்ச மல்லவாம். அவைகளை யடைந்தவர் பூலோகத்துக்கு மீள்வாராயினர். மீளாத விடமே அதனினும் மேலானதன்றோ. ஆதலின் "மாலயனு மிந்திரனும் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ்-சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்" என்றுகண்ணுடையவள்ளலாரும், "விதியார் படைப்பும் அரியா ரளிப்பும் வியன்கயிலைப்-பதியார் துடைப்பும் நம்பா லணுகாது பராநந்தமே-கதியாகக் கொண்டு" என்று திருவெண்காட்டடிகளும் சிவப்பிரசாத மெய்தினோர்களது தன்மையை விதந்தோதியருளினார்கள். ஆயின் புனராவர்த்தியில்லாத மோட்ச லோகந்தான் யாதெனின், பிரம விஷ்ணு ருத்திர லோகங்களுக் கதீதமாய், சுத்த மாயா புவனமாய், அதர்வ சிகையில் பிரணவத்தின் நான்காவது மாத்திரையின்ஸ்தானமாய்ப் படிக்கப்பட்டமஹாகைலாசமென்னும்சோம லோகமாகியசிவபுரமாம். இதுவே ப்ராஹ்மலோகமென்றுங் கூறப்படும். இதை யடைந்தவரது தன்மையைச் சாந்தோக்கியோபநிடதமானது பிரஹ்மலோகஸம்பத்யதே நசபுனராவர்த்ததே நசபுனராவர்த்ததே. —சிவலோகத்தை யடைந்தவன் மீளப்பிறக்கின்றானில்லை, மீளப்

பிறக்கின்றானில்லை" என்று கூறிற்று. இந்த உபநிஷத்தின பொரு ளையே முனிவேந்தராகிய வியாசபகவானும் "அநாவ்ருத்தி சப்தா தநாவ்ருத்தி: சப்தாத்=மீளப்பிறப்பதில்லை மீளப்பிறப்பதில்லை." என்று தமதுவேதாந்த சூத்திரத்து இறுதி யததியாயத்து இறுதிப் பாதத்து இறுதிச் சூத்திரத்திலே இருமுறை யடுக்கிக் கூறினா. எமமை யாட்கொள்ள வெழுந்தருளி வந்த மணிவாசகப்பிரானும் "வானவூா கொள்வோம் நாம் மாயைப்படைவாராமே" எனவும "அண்டர்நா டாள்வோம்நா மல்லறபடைவாராமே" எனவும திருப் படையெழுச்சி என்னும் திருபபதிகததில் திருவாய்மலாந்தருளி னார்கள். பகவற்கீதையிலும் இந்தச் சிவபுரத்துச் சிறப்பினை, "தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வ பாவேந பாரத, தத்ப்ரஸாதாத் ப்ராம்சாந்திம் ஸ்தாநம் ப்ராப்யஸி சாஸ்வதம்=அவரையே சகலமான தனமை யாலும் சரண மடையக்கடவாய்-அந்த ஈசுவரனுடைய அநுக்கிரகத் தாலே சர்வோத்தமமான சாந்தியையும் சாசுவிதமான ஸதானததை யும் அடைவாயாக" எனறு படர்கைப்பொருளைச் சுட்டி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசிததருளினர். ஈண்டு குறித்த ஸ்தானமே அபாமுத்தி ஸ்தானம். அதைப் பாமபதமெனறால இழுக் கென்னையெனின், பரமபத நாதனை ஸ்ரீமந்நாராயணனை கற்பந் தோறும் பூமியில் அவதரிப்பதால் அவன் எழுந்தருளியிருக்கும பதவி மீளாப்பதவியெனல் பொருந்தாது. ஸ்ரீமத் உமாசமேத பரம சிவம் பக்தாகள் மனங்களிக்க ஆங்காங்கு உண்மையிலக்கணம் எதுங் குறைவில்லாமல் ஆவிர்ப்பவிப்பதன்றி எங்கும் பிறப்பதின்மையால் அவரது திவ்விய லோகமாகிய சிவபுரமே என்றும் பிறப்புப்பிணி வந்தெய்தப் பெறாத சாசுவித ஸ்தானமாம். அந்த ஸ்தானத்தை யடைந்தவர்களுக்குங்கூட மகாசங்கார காலமெனப்படும் மகாப்பிரள யகாலத்தில் விதேக கைவல்லியமாகிய பாமுததி சித்திப்பது திண் ணமாதலால் அதுவே அபாமோட்சபதமென்று சொல்லப்படும்.

எனனை! தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் "தாம்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலினினிதுகொல்-தாமரைக் கண்ணா னுலகு" எனறு திருக்குறளிற் கூறியிருத்தலால் செங்கண்மாலுலகமே பேரினப வீடெனவும், அவ்வீட்டுத் தலைவனே பரம்பொருளெனவுங் கொண் டால் குற்றமென்னையெனின், அதுகூடாது.

யென்னும் இரண்டனுள் தீயவொழிந்தழி நல்லன பொருந்துதலும். அதுவு மொழியுங்கால் இறைவனருள் கூடுதலும் உலகத்தில் பிரத்தியட்சம். ஆதலின் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மூன்றனுள் இம்மையி லனுபவிக்கும் இகலோக வின்பத்துக்கு யாருய் மறுமையில் நுகரும் பரபோகத்தையே அவ்வுலகு குறிக்கின்றமையின் அது பேரின்பவீடாதல் செல்லாதாம். வீடு என்பது விடுதல் என்னும் பொருளைத்தருதலால் செங்கண்மா லெழுந்தருளி யிருக்கும் உலகத்தைப்பற்றுதல் விமலஞானநந்த வீடாகாது. மறுமைப்போகத்தை அநுபவிக்கும் உலகங்களிற் சிறந்ததாமென்பதே யமைவுடைத்து. ஆதலினன்றே, "அருள்பெற்றவர்க ணித்தவுருவத்தைப் பெற்றிருக்கை முத்தியெனிற் பெறும்பதமே யிதுவும்-இறுதியிலை யிது தானுங்காயமுண்டே லிருங்கன்ம மாயமலமெல்லா முண்டாம்" என்று பதமுத்தியையுந் தூஷித்துரைத்தது சிவஞானசித்தி. ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் "சாலோக மாதி சௌக்கியமும் விட்டநம்பால்-மேலான ஞானவின்பமேயவு நா ளெந்நாளோ" என்றும் "பேரின்ப முத்தியிப் பூமியிலிருந்து காண, எத்தனை விகாதம் வரும்" என்றும் வற்புறுத்தியருளினார். (௯௰)

மூவரொன்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி = சாக்ஷாத் சர்வேசுவரனாகிய சிவபெருமானைத் திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனாக வெண்ணி. ஸ்ரீகண்ட சரீர சரீரியாய் விளங்கும் பரமேசுவரன் பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களை யதிஷ்டித்து நின்றுகொண்டு அவரவர்கள் தொழில்களை நடாத்துகின்ற முறைமையினால், அவரவராய்த் தியானம் பண்ணப்படுவானன்றி அவர்களுடனே யொருவனாக எண்ணப்படுவா னல்லன். பிரமனுக்குச் சிருஷ்டித் தொழிலும், விஷ்ணுவுக்குக் காத்தற்றொழிலும், உருத்திரனுக்குச் சங்காரத்தொழிலும் சாத்திரங்களிற் சொல்லப்படினும் உருத்திராதிஷ்டானமே எனைய ரிருவரிடத்தும் வியாபித்து யாவும் நடாத்துகின்ற தென்பது வேதமுடிகளின் தாற்பரியம். "கார்யம்விஷ்ணு: க்ரியாப்ரஹ்மா காரணந்துமஹேசுவர: = காரியம் விஷ்ணு, கிரியைபிரமா, காரணன் மகேசுவரன்" என்றுருத்திர ஹ்ருதயோபநிடதமும், "பராத் பரதரோ ப்ரஹ்மா தத்பராத்பரதோஹரி: - தத்பராத்பரதோ ஈச: தஸ்மா துல்யோதிகோநஹி: = பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளவர் பிரமா-அவருக்கு மேலா

யுள்ளவர் ஹரி—அவருக்கு மேலாயுள்ளவர் ஈசர்—அவருக்குச் சமான மானவரும் அல்யரும் ஒருவருமில்லை" என்று சரபோபநிடதமுங் கூறுகின்றன. இதனால் உருத்திரமூர்த்திக்கு அடங்கினவர் மற்றிருவரென்பது சித்தமாயிற்று. இந்த ஈசராகிய உருத்திரரையே பிரம விஷ்ணுக்களோடு சேர்த்துப் படைக்கபபட்டவரென்றும், ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணரல்லரென்றும், த்யாதா வென்றும், அதர்வசிகோபநிடதமானது வரையறுத்து முடிவுகட்டி விடுமாயின், மூவருக்கும் அதீதராகிய பரமசிவத்தை மூவரிலொருவராகச் சேர்த்துப் படித்தல் மகாபாதகமாம். ஆதலினன்றோ "ஒதருணை வித்தகரை மூவரிலொருத்தரென வோதியிடு மற்பமதியீர்" எனறு திருவருணைகலம் பகமும், "மூவா முதலா முதல்வனையு மூவுலகிற்-சாவாா பிறப்பாாகடங்களையுந்—தேவாக, வொக்க நினைவாருக் கல்லவோ வோரேழு மிக்க நரகம் விதித்ததுகாண்" என்று இரட்டையா தைவீகவுலாவும விசதப் படுத்தின. அன்றியும் இருககுவேதமானது பரமசிவனை வேறு தேவர்களுக்குச் சமமாயாவது கீழாயாவது கருதித்தொழுதல உருத்திரகோபமோதுவென்று "மாதேர் ருத்ராஃ" எனறற்றொடக்கத் துவசனத்தில் உண்மை நிறுவியது ஆயின் வைதிக சைவாகளென்று சொல்லப்படும் சகல சமயாதீதாதத்துவித சித்தாந்த சைவர்கள் ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய உருத்திர மூர்த்தியைக் கடவுளாக வழிபடுத லில்லையோ வெனின், உண்மை கூறுதும். இந்த உருத்திரர் பந்தம் நீங்கி முத்திப்பெற்ற கடவுளாதலால் பரசிவத்துக்குரிய வெல்லாப்பெயரும், வடிவும், தொழிலும எற்று வேதாகமங்கள்முதலியவற்றைஅறிவுறுக்குங் குரவராய்,அயனமா லிருவருக்கும் மேலாய்ச் சைவத்திலெய்தி சமயதீக்ஷை பெற்றோரால் வழிபடுங் கடவுளராயினரன்றி "விஸ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷிஃ=விசுவத்தைக்கடந்தவர் உருத்திரர் மஹரிஷி" என்று தைத்திரீயோபநிடதங் கொண்டாடிய விசுவசேவியராகிய துரீய மூர்த்தியல்லர். இதனால் சித்தாந்த சைவத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரதத்துவப் பொருளாயுள்ளார் இன்னாரென்பது தெற்றென விளக்கப்பட்டது. ஐயுற வேண்டாம்.

அல்லதூஉம், பாரதம் அநுசாஸநிக பர்வத்தில் சிவபெருமான் தனது வலப்பாகத்தினின்றும் உலகத்தைப் படைக்கும் பொருட்டுப்

பிரமனைச் சிருஷ்டித்தாரென்றும் இடப்பாகத்தினின்றும் உலகத்தைக் காக்கும் பொருட்டு விஷ்ணுவைச் சிருஷ்டித்தாரென்றும், யுகத்தின் முடிவில் ஸம்ஹாரத்தின் பொருட்டு உருத்திரனை அந்தப் பிரபுவே சிருஷ்டித்தாரென்றும் பொருள்பட "ஸோஸ்ருஜத் தக்ஷிணாங்காத் ப்ரஹ்மாணம் லோகஸம்பவம்-வாமபார்ச்வாத் ததா விஷ்ணும் லோகரக்ஷார்த்த மீச்வர:-யுகாந்தே சைவஸம்ப்ராப்தே ருத்ரம் ப்ரபு ரதாஸ்ருஜத்" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் வேத சம்மதமாகிய நான்காவது தெய்வம் சிவபெருமானென்பதே முடிந்த கருத்தாம். இவ்வாறே சிவபுராணங்களெல்லாம் அயனரியரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும் விளக்கி அவர்களைத் தமதாணையின்வழி நடாத்தும் பரமசிவனையும் விளக்குதலின் அந்தப் புராண சரித்திரங்கட்குரிய மூர்த்திகள் நால்வரென்பது வெளிப்படை. இம்முடிபுக்கே தேவார திருவாசகமும், மெய்கண்ட சாஸ்திரங்களும் ஒப்பியுள்ளன. விஷ்ணு புராணங்களோ அயனரனாகிய இருவர்களை மாத்திரம் விளக்கி விஷ்ணுமூர்த்தியையும் விளக்குதலின், அந்தப்புராண சரித்திரங்கட்குரிய மூர்த்திகள் மூவரென்பதே வெளிப்படை. இம்முடிபுக்கே ஆழ்வார் பாடல்களும் சம்மதித்துள்ளன. இதனால் ஆழ்வார் பாடல்களனைத்தும் விஷ்ணுபுராணங்களிற் கூறிய முடிபையே எடுத்தாண்டதென்றும், சதுர்த்த வாச்சிய மூர்த்தம் விஷ்ணுபுராணங்களில் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லையென்றும், திதி கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி எஞ்ஞான்றும் அம்மூர்த்தமுடையாராகாரென்றும் ஏற்பட்டது. வேதம் எப்படி நான்கு மூர்த்திகளையும் விளக்கி முடிவில் நான்காவது மூர்த்திக்கே பரத்துவம் நிரூபித்ததோ அப்படியே புராணேதிகாசங்களும் நிரூபித்தமையால் வேத புராணேதிகாசங்கள் யாவும் சத்தியமாகச் சிவபரத்துவ போதக உண்மைநூல்களென்பதே துணிபு. இவ்வுண்மையினை யறியாதார் சிவபுராணங்களிற் சிவனுக்கும் விஷ்ணுபுராணங்களில் விஷ்ணுவுக்கும் முனிவர் கோமானாகிய வியாசர் பரத்துவங்கூறி குழப்பி வைத்தாரென்று மயங்கி நிற்பர். அந்த வியாசபகவான் அந்தந்த மூர்த்தியை வழிபடும் பக்குவர்களுக்கு அன்பு முதிரும்படியாக வேதம் படிக்கூறிற்றோ அப்படியே கூறினாரன்றி குழப்பி வைத்தனால் கீழ்ப்பட்டாரை நோக்கி மேற்பட்டாருக்குப் பரத்துவங் கூறு

தல் சாஸ்திர சம்மதமாதலின் புராணங்களின் பிராணனை யறிதலே அறிவுடையோர் செய்கையாம். அக்கினிபுராணம், சூரியபுராணம், பிரமபுராணம், ஆகிய இவைகளையுஞ் சொன்னதுபோல் விஷ்ணுபுராணத்தையும் சிவபுராணத்தையும் வியாசர் சொன்னமையால் அவைகளைக்கொண்டே விஷ்ணுமூர்த்திக்காவது உருத்திரமூர்த்திக்காவது முடிவான பரத்துவஞ் சாதித்தல் சிறிதும் ஒவ்வாத காரியமாம். அவர்களைப் பரப்பிரமமாகச் சொன்ன சுருதி வசனங்கள் "அந்நம் ப்ரஹ்ம" "மநோப்ரஹ்ம", "விஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம" "ஆதித்யோ ப்ரஹ்ம" என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களோடே இனம்பெறு மென்பதற்குயாதும் ஐயுறவில்லை. இத்திறம் உண்மைப்பொருள் சற்குரு கடாக்ஷமும் சத்திநிபாதமும் இல்லாதார்க்கு விளங்குதல் மிகவும் அரிதாம். (சக)

கழுதொடு காட்டிடை நாடகமாடி=பேய்களோடு சுடுகாட்டினிடத்து நடனஞ்செய்து. சுடுகாடாவது ஊருக்குப் புறத்திலுள்ள புறங்காடாம். இதில் பூதங்களும், பேய்களும், பிசாசுக்களும் வாசஞ் செய்யும். இவைகளெப்பொழுதும் ஜீவர்களை யிடர்ப்படுத்தி அதஞ் செய்வதையே தொழிலாகப் பூண்டிருக்கும். மஹாசமுத்திரத்தின் ஜலமானது பிரவாகங்கொண்டு கரைகடந்து போகாவண்ணம் அச் சமுத்திரத்தின் மத்தியிலுள்ள வடவைத்தீ அப்பெரும் வெள்ளத்தைக் கிரஹணஞ் செய்து நிற்பதுபோல் பரமேசுவரனும் எண்ணிறந்த ஊர்கடோறும் அடுத்துள்ள எண்ணிறந்த சுடலைகளில் வசிக்கும் பூதம் பேய் பிசாசங்கள் வரம்புகடந்து சென்று சர்வப்பிரஜைகளையும் இடர்ப்படுத்தாதபடி அவைகளுக்குத் தலைவனென மயானருத்திரனை யதிஷ்டித்து அவைகளோடு நடனஞ் செய்யாநிற்பன். "சங்கரோ பகவான்ஹ்யோ ரக்ஷ ஸகலா: ப்ரஜா:=பகவானும் ஆதித்தியருமான சங்கரர் சகலப்பிரஜைகளையும் ரட்சித்தார்" என்று சரபோப நிடதமும், "யஇமாந் லோகா நீசத ஈசநீபி:=எவர் இந்த லோகங்களை யெல்லாம் நியமன சக்திகளினாலே ஆளுகின்றார்" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமுஞ் செப்பியவாறு எல்லாப் பிரஜைகளையும் இரட்சித்தல் சிவபெருமானுக்குரிய அருட்குணமாகும். ஆதலின் பேய்களோடு நடனஞ்செய்கின்றனென்று குறிப்பிக்கப் பட்டது. இதனால் சிவபெருமான் லோகோபகாரமாய்ச் செய்யும்

அருணாடகம் எவ்வாற்றானுந் தாழ்வாக வெண்ணப்படமாட்டாது. இஃதிங்ஙனமிருக்க, வேறு பொருளாவது-பரமபதியாகிய சிவபெருமான் சர்வ சங்கார காலத்தில் சகல ஜீவகோடிகளையும் சர்வலோகங்களையுஞ் சங்கரித்த போழ்து அவையாவும் சுடலையாய்விடும். அத்தகைய சுடுகாடென்னும் மகாமசானத்தில் அவ்வெம்பெருமான் தானே முதற்பெருங் கடவுளென்பதூஉம், தனக்கு மேலொரு கடவுளின்றென்பதூஉம், யான்பரம் யான்பரம் என்று இறுமாப்பெய்தியுழலும் மாலயன் முதலிய கடவுளர் யாவரும் இடையே இறந்தழிந்தொழியும் பசுக்களென்பதூஉம், தானொருவனே ஆதியந்தங்கடந்த முன்னைப்பழம்பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொருளாயுள்ளவனென்பதூஉம், தன்னையடைந்து உள்ளன்போடு வழிபடும் மெய்யன்பரே மீளாமுத்திப்பேறுபெற் றுய்வரென்பதூஉம்நிலைநிறுத்தும்வண்ணம் அண்டங்களையெல்லாம் எடுத்துண்ணுங்கணங்களோடும் தாண்டவம் புரிந்தருளுவன். அக்காரணத்தால் "ஈமத்தாடி" "சுடலையாடி" முதலிய பல அரியநாமங்கள் அப்பெருமானுக்கு வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. "நள்ளிருளினட்டம் பயின்றாடுநாதனே" என்ற மலர்மொழியின் கருத்தும் இதுவேயாம். இனி ஞானார்த்தமாவது:—பிருதிவி முதல் நாதமீறாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஞானாக்கினியால் சுட்டெரிக்கப்பட்டு ஒழிந்துநின்ற விடமாகிய புருவமத்தி சர்வசூன்ய மயானமென்னும் ஞானச்சுடலை யாகும். இந்தவிடம் இராப்பகலற்றதாயும், நினைப்பு மறைப்பு ஒழிந்ததாயும், பரவெளியாயுமிருத்தலால் ஜீவன்முத்தர்களனைவரும் இதையே நிலையிடமாக நித்தமும் பற்றியிருப்பார்கள். ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும் "இராப்பகலில்லாவிடமே யெமக்கிடமென்றறிந்தே" என்றும் "நினைவொன்றும் நினையாமல் நிற்கினகமென்பார்" என்றுஞ்சாற்றியருளினார். சாதாரணமாகப் பேயானது ஆகாரம். நித்திரை, பயம், மைதுனம் முதலான தொழில்களற்றிருத்தல் போல ஜீவன்முத்தர்களாகிய சிவஞானிகளும் பேய்க்குணமருவி அது, தான் என்று அபிமானிக்கப்படும் உடம்பினழகையும், அவ்வுடம்பின் பாதுகாப்புக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் அகப்பற்று புறப்பற்று என்னும் இருவகைப் பற்றுக்களையு மொழித்து வானகமும் மண்ணகமும் வணங்கும்படி வீற்றிருப்பார்கள். அவர்களோடு சர்வேசுவரனாகிய

சிவபெருமானும் எக்காலமும் ஆனந்த நடனம் புரிந்தருளுவன். அந் நடனங் காரணமாக அப்பேரருளாளனுக்குப் "பேயேர்டாடி" என்னுந் திருநாமம் அவனது எண்ணிறந்த நாமங்களில் ஒன்றாகப் படிக்கப்பட்டுள்ளது. ஜீவன்முத்தர்கள் பேய்க்குணமருவி யிருப்பார்களென்பதற்குப் பிரமாணம் "பாலரொடு பேயர்பித்தர்பான்மையென நிற்பதுவே-சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே" என்னுந் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கும், "பாலருடனுன்மத்தர் பசாசர் குண மருவிப் பாடலினோடாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்" என்னுஞ் சிவஞானசித்தி செய்யுளும், "நண்பகல் கங்குல்காணார் ஞானநல் லறிவேகொண்டு, கொன்புனை பித்தர்பாலர் பிசாசர்தங் கொள்கையாளர்" என்னும் பரஞ்சோதி முனிவர் பான்மொழியும், "பீளையுடைக் கண்களாற் பின்னைப் பேய்த்தொண்டர் காண்பதென்னே" என்னும் ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையார் திராவிட சூக்தியும் நிதரிசனமாம். அன்றியும், ஞானசம்பந்தப் பெருமானும்,"பேய் பேயென்ன வருவா ரவரெம் பெருமா னடிகளே" என்றருளிச் செய்தனர். (௬௨).

பவனெம்பிரான்=பவன் என்னுந் திருநாமமுடையவன் எனக்குத் தலைவன். பவன்=எக்காலத்தும் எவ்விடத்து முள்ளவன். அஷ்டமூர்த்தங்களில் பிருதிவியென்னுந் தநுவில் சிவனார் பவராய் விளங்குதலால் "ப்ருதிவ்யோபவஃ" என்று ருக்வேதங் கூறுகின்றது. சராசரப் பொருள்களைத்துந் தோன்றுவதற்கு இருப்பிடமாயிருத்தலால் யோகத்தானும், கோசங்கள் யாவும் அச்சொல்லைச் சிவத்துக்கே யுரிய நாமமாகக் கூறுதலால் இடுகுறியானும், பவநாமம் பரமேசுவரனையே குறிக்கும் யோகரூடிப்பெயராம். இப்பொருளையே சவேதாசுவதரோபநிடதமும் "விஸ்வரூபம் பவபூதம்=அவன் விசுவரூபன் பவபூதன்" என்று சாற்றியது. பவன் முதலிய அஷ்ட நாமங்களும் (பவன், சர்வன், ஈசானன், பசுபதி, உருத்திரன், உக்கிரன், பீமன், மஹாதேவன் என்பவைகளாம்) சிவனுருக்கே சிறந்தனவா மென்பது யாவராலும் மறுக்கவொண்ணாத் துணிபாம். அஃதெங்ஙனமெனின், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உண்மையால் பவன் எனவும், எல்லாவற்றையுஞ் சங்காரஞ் செய்தலால் சர்வன் எனவும், உபாதியில்லாத பரமைசுவரிய விசிட்டகுண முடைமையால் ஈசா

ணன் எனவும், பசுபாசங்களுக்கு நாயகமா யிருத்தலால் பசுபதி என வும், சம்சார ரோகத்தை உருகச் செய்தலால் உருத்திரன் எனவும், சூரிய சந்திராதி ஒளிகளால் அடக்கப்படமாட்டாமையால் உக்கிரன் எனவும், எல்லா வான்மாக்களையும் நியாமகஞ்செய்து அவற்றுக்கு அச்சமுண்டாக்குதலால் பீமன் எனவும், மறைத்தலும் பிரகாசமு முண்மையால் மஹாதேவன் எனவும் சிவனார் புகழப்பட்டனர். அது பற்றியே ருக்வேதம் "ப்ருதிவ்யோபவஃ-ஆபச்சர்வஃ-அக்நேருத்ரஃ-வாயுர்பீமஃ - ஆகாசஸ்யமஹாதேவஃ-ஸூர்யஸ்யோக்ரஃ-சந்த்ரஸ்ய ஸோமஃ- ஆத்மாநஃ பசுபதிஃ=பிருதிவியிற்பவராயும், அப்புவில் சர்வராயும், தேயுவில் உருத்திரராயும், வாயுவில் பீமராயும், ஆகாசத் தில் மஹாதேவராயும், சூரியனில் உக்கிரராயும், சந்திரனில் சோம ராயும், ஆத்மாவில் பசுபதியாயும் (விளங்குகின்றார்)" என்று விளக் கிற்று. உண்மை யிவ்வாறிருக்க, அறிவுள்ளீடில்லாத சிலபாஞ்சராத் திரிகள் புராண வசனங்களையே முக்கியப் பிரமாணமாகக்கொண்டு குணமூர்த்தியாகிய உருத்திரர் பிரமனுடைய நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய பொழுது ரோதனஞ் செய்தபடியால் உருத்திரர் என் னும் நாமம் பெற்றாரெனவும், அவர் போக்கொணாத பாபியா யிருந்த படியால் மீண்டும் மீண்டும் அழுதாரெனவும், அவரது பாபவிமோச னார்த்தமாகப் பிரமமூர்த்தி பவன், சர்வன் முதலான எழுபெயர்க ளைத் தந்தாரெனவும், இழிவாகப் புலம்புவார்கள். அந்தோ! இவர்க ளிவ்வாறு பிதற்றுதலால் உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது யாதெனின், போக்கொணாத பாவங்களை யெல்லாம் போக்கும் பேராற்றல் உப நிஷத் விசிட்டமான சிவநாமங்களுக்கே இயல்பிலமைந்ததன்றி வாசு தேவ நாமங்களாகிய விஷ்ணுவாதி நாமங்களுக்கு அத்துணையாற்றல் இல்லையென்பதே யாம். கமலத்தண்ணல் தியான மாற்றுழி அவனது புருவ நாப்பண் பரசிவ வருளால் பூவையோர் பங்கன் அழுதுகொண் டுதித்த அபிநய வைபவம் கல்வி, கேள்வி, அறிவு, முதலியவற்றாற் சிறந்த வல்லார்வாய்க் கேட்டுத் தெளிதலே சிறப்புடைத்து. அவ் வரிய வுண்மை பிரம நிஷ்டாபர ரல்லாதார்க்கு விளங்குதல் வெகு துர்லபம். அன்றியும் அங்ஙனந் தோன்றிய உருத்திரர் கிருத்திய கர்த்தாக்களுடன் ஒருவராகப் படிக்கப்பட்ட ஸம்ஹார ருத்திரமூர்த்தி

யின் அம்சரேயன்றி சகல சமயாதீ தாத்துவித சித்தாந்த சைவர்கள் பரவும் துரீய ருத்திராராம் பரசிவபபிரபு வன்று. (சரு)

உ-வது அறிவுறுத்தல்.

யானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன் = *நான் பிறவித்துனபத்துக்குச் சிறிது மஞ்சேன், இறத்தலுக்கு என் செய்யககடவேன். பிறததல் துன்பம் இறத்தல் துன்பத்தினும் அறக்கொடிது என்பதனை யொருவாறு விளக்குதும். ஆன்மாவானது சூக்ஷ்ம சரீரதேதாடு பிதாபுசிக்கும் அன்னபானத்துடன் சென்று அவனுதரத்திற் றங்கியிருந்து பிறகு அவனிடத்துண்டாகிய சுக்கிலம் மாதாவிடத்துண்டான சுரோணிதத்தில் பவளப்பையில்முத்தை தவைத்ததுபோல் பதிகிற வவதாத்து பிராணவாயுவை வாகனமாகவும் மனதை வழியாகவுங்கொண்டு சுக்கில சுரோணிதத்தின் தலைப்பிலே பதியும். அங்ஙனம் பதிந்து கன்மத்துக்கீடாக மூன்றரைக்கோடி உரோமத்துவாரமும், எழுபத்தீராயிர நாடியும், வாயுவிற் பிரதானமான தசவாயுவும், நவத்துவாரமும், எண்சாணுடம்பும், எழுதாதுவும், ஆறு தாரமும், ஐந்துபொறியும், நாலுகரணமும், மூன்று மண்டலமும், இரண்டுவினையும், இவையிற்றை யொன்றெனப்போர்த்த புறத்தோலுமாக ரூபீகரிக்கும், அப்படி ரூபீகரித்து மாதாவின் கருப்பாசயப் பையில் நாளுக்குநாள் அவயவங்களெல்லாமுண்டாய் ஒரு வடிவாகத் திரளும். பிறகு தாய்புசிக்கு மாகாரத்தை அறுசுவையடைவாக நாபிச்சூத்திரத் துவாரா ஏற்றுக்கொண்டு அந்த அன்னரசத்தின் மிகுதியாலே அந்தக்கரணங்களுண்டாக அவற்றால் சுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கும். பிறகு பூர்வ ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் புத்தியிற் சொற்பனம்போல் வந்து தோன்ற அக்கணமே சுழுமுனை நாடி யடைப்பட்டு இடைகலையும் பிங்கலையுந் திறக்க பிராணவாயு பிரவேசித்து மேல்நோக்கி நாசித் துவாரங்களினாலே நாளொன்றுக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசமாக உச்சாரணஞ் செய்யும். அக்காலத்தில் தானடைந்துள்ள கர்ப்பவாசம் மிகவும் இழிவானதெனறும், அதனால் மிக்க வேதனையேயுண்டாகிறதென்றும், கர்ப்பத்தினின்றும் பிறந்த போழ்தே சாக்ஷாத்*

சர்வேசுவரனுடைய திருவருளால் ஞானாசிரியன் திருவடியடைந்து எக்காலத்திலும் அழிவில்லாது நித்தியமாய் விளங்கும் சிவசாக்ஷாத்காரம் பெற்று அவலமாகிய பிறவிப்பிணியை ஒழித்துவிடக் கடவேனென்று விசாரித்துக்கொண்டிருக்கும். இக்கருத்தையே கர்ப்போபநிடதமானது "யதியோந்யாம் ப்ரமுச்யேயம் ப்ரபத்யே பரமேச்வரம், பர்க்கம் பசுபதிம்ருத்ரம் மஹாதேவம் ஜகத்குரும் = யோனியை விட்டு வெளிவருவேனாயின் பரமேசுவரனும், பர்க்கனும், பசுபதியும், ருத்திரனும், ஜகத்குருவுமான மகாதேவனைச் சரணமடைவேன்" என்று புகன்றது. இவ்வாறு விசாரித்துக்கொண்டிருக்கும் போழ்தே கருப்பாசயப்பையை யுறுத்தலினால் பெரிய சற்பாறையின் கீழ் அகப்பட்டானொருவன் நெருக்கப்பட்டு துயரமடைவதுபோல் மிகவுந் துயரமடைந்து உளமழிந்து சோரும். அன்றியும் கருப்பாசயத்து நீராகிய வெள்ளம் மீக்கொண்டு நிற்கையினால் சமுத்திரத்தில் மரக்கலத்தினின்றும் வீழ்ந்தமிழ்ந்தினவன் துயரமடைவதுபோல் துக்கித்துப் புத்திமயங்கியிருக்கும். மேலும் தாயின் உதாரக்கினி சுடுகையினால் நெருப்பினின்று நீங்காமலிருக்கின்ற இருப்புக்குடத்தில் வைக்கப்பட்டவன் துயரமடைந்து ஆவிசோர்வதுபோல் துன்புறும். இதுவுமல்லாமல் இருப்பூசியைக் காய்ச்சி சரீரத்தில் தொளைத்திடப்பட்டவன் அடையும் துன்பத்தைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு துயரமடைந்து அழுந்தும். இவ்வாறு துயரத்திலழுந்தி பீதியடைந்து மெய்மறந்திருக்கின்றபோது முப்பத்திரண்டுநூறாயிரத்து நாற்பதினாயிரம் சுவாசங்கழிந்து உதரகன்மந் தொலையவே தாயினிடத்துண்டான பிரசூத வாய்வு பிரவேசித்து உடலை மடக்கித் தலைகீழாகத் தள்ளும். அப்பொழுது ஆன்மாவானது தன்பலமெல்லாங் கெட்டு மிகவும் மயக்கமடைந்து முன்னெண்ணியிருந்த நல்ல நினைவுகளையெல்லாமொழித்து ஆலையிலே நெருக்கப்படுங் கரும்புபோல் தாயின் யோனித்துவாரத்தில் நெருக்கப்பட்டு சரீரத்துடன் பூமியில் விழும். பிறவித்துன்பம் இவ்வாறு பயத்தையுண்டுபண்ணுதலால் மேற்சொன்ன கர்ப்போபநிடதமானது "கர்ப்பவாஸே மஹத்துக்கம்-கர்ப்பவாசமானது மகத்தாகிய துக்கம்" என்றுவற்புறுத்தியது.

இனி இறத்தல் துன்பமோ இதனினும் எண்மடங் கதிகமாம். அதனைச் சுருங்கச் சொல்லின் ஐம்பொறிகளும் அறிவழிந்து சரீரந்

சஞ்சரிக்காமல் கிடையாய் விழுந்து கிடக்கையில், ஆன்மாவானது தனக்கெதிரிலுள்ள பொருளையும், பூவையும், பூவையரையும் நினைத்து இனியிவைகளை யநுபவிப்பா ர யாரோவென றும், இவைகளை விட்டு நீங்குங்காலம் நமக்குவந்து வாய்த்ததே யென்றும், நாம் நமது, நமது என று அதிகமாய் அபிமானம் வைத்திருந்த இவையாவும் இப்பொழுது அந்நியமாயிற்றேயென றும், பாந்தள் வாயிற் பற்றிய தேரையைப் போல் கலக்கங்கொண்டு துயரமடைந்து ஆவி சோரும். அன்றியும் தனக்கென ஓரறிவுமில்லாமல் செய்கையற்று பிராணன் மாத்திரம் நீங்காதிருக்குந் தருணத்தில் முதல் முதல் கெடுவது நேத்திரமாதலால் கண்பஞ்சடையும். முதல் கண்கெட வேண்டிய காரணம் யாதெனின், ஆனமாவானது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளினும் ஒப்பசிறப்பினும் கண்ணிந் திரியத்தைப்போல் மற்ற இந்திரியங்கள் சேய்மைக்கண்ணுள்ள விஷயங்களை வியாபித்தறியமாட்டாது தம்மாட்டு வந்த விஷயங் களையே அறிகையாலும், கண்ணிந்திரியமோ தன்னிடத்து வந்துற்ற விஷயங்களையும் தூரத்திலுள்ள பொருள்களையும் அறிதலாலும், எல்லா வுறுப்புக்களிலும் கண்ணே பிரதானமாயிருத்தலாலும் முதல் முதல் கெடுவது கண்ணிந்திரியமாகும். இவவாறு கண்கெட்டுப் பஞ் சடையவே அருகிலுள்ளோர் வடிவம் தனக்குப் புலப்படாது. புலப் படாதாகவே அவர்களை மீளவும் பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவா தன்னுள்ளத்தினகண் அதிகரித்தெழ, விழித்து விழித்துப்பார்க்கும். அங்ஙனம் பார்த்துந் தன்னெண்ணம் நிறைவேறப் பெறுமையினால் அல்லுற்றழுந்தும். பிறகு காது செவிடுபடும். படவே அவர்கள் பேசும் வார்த்தைகள் தனக்குக் கேளாது. பிறகு பரிசவுணர்ச்சி கெடும். கெடவே அவர்கள் செய்யும் உபசாரங்கள் தனக்குத் தெரியாது. பின்னர் நாவிழுந்துபோகும். போகவே அவர்களைத்தான் அழைக்கக் கூடாமையாகும். பின்னர் நாசியில் கந்தவுணர்ச்சியறும். அறவே அவர்கள் தனக்குக்கொடுக்கும் வஸ்துக்கள் இன்னவை யென்று அறியக்கூடாமையாகும். இவ்வாறு இவ்வைம்பொறியும் ஒன்றின்பின்னொன்றாகக் கெடுவதுமன்றி ஐயமேலிடுதல் முதலிய அபாயங்களால் ஏககாலத்தில் புலனீங்கி அறிவழிந்து கெடுதலு முண்டு. அப்பொழுது ஆன்மா படுந்துயரம் அளவிட்டுச் சொல்ல

முடியாது, ஆகவே "பட்டிடப்படுந்துயர் பகரற்பாலதோ" என்றும், "மரிப்பதி னருந்துயர் மதிக்கின் மற்றிலை" என்றும் சிவதருமோத்தரங் கூறிறறு. ஆளுடைய வடிகளும், மற்றோரிடத்தில் "சாதல் சாதல் பொல்லாமை" என்று மரணவேதனையின் கொடுமையை யாவரும் நடுக்கங்கொண் டுணர்ந்து உய்யுமாறு கூறினரே யன்றித் தன்பொருட்டன்று. இத்தகைய கொடிய மரணவேதனையையும், தேக அநித்தியத்தையும்,ஆன்மாவின் சுதந்தர ஹீனத்துவத்தையும், யாதாமொருவர் தனிமையாயிருந்து சிறிதுநேரம் சிந்தித்துப் பார்க்கின், உடனே உயிர்க்குறுதியைத் தேடிக்கொள்ள யாதோரையமுமிராதென்பது திண்ணம்! திண்ணம்!! திண்ணம்!!! (௪௪)

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வால் மனநின்பால்—தாழ்த்துவதுந் தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டி=பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலான தேவர்கள் உன்னைத்துதிப்பதுந் தாம்செல்வப்பெருக்கோடிருந்து சுகவாழ்வு வாழும்பொருட்டே. மனத்தை யுன்னிடத்துப் பதியச் செய்வதுந் தாமுயர்வடைந்து தம்மை யாவரும் வணங்க விரும்பியே. இதனால் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தேவர்களாயினும் சிவபெருமானைச் சித்தசுத்தியுடன் திரிகரணங்களால் ஆராதனை செய்தாலன்றி அரிய ஐசுவரியங்களையும், ஈறிலாப் பதங்களையும் அடையமாட்டார்களென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. அன்றியுஞ் சிவாராதனையே மற்றெல்லா வாராதனங்களினுஞ் சிறந்ததென்பதூஉம், மிகமேலான தென்பதூஉம் நாட்டப்பட்டது. "தவச்ரியே மருதோ மர்ஜயந்த-ருத்ரயக்தே-ஜநிமசாரு சித்ரம்பதம் யத்விஷ்ணோருபமன்ய தாயிதே" என்றற்றொடக்கத்து ருக்வேதவசனத்தில் சமஸ்ததேவர்களும் ரௌத்ரமாகிய சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள்தங்கள் ஐசுவரியங்களை யடைந்தார்களென்றும், விஷ்ணு வானவர் சிவபூசைசெய்தே பரமபதவாழ்வு எய்தினரென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இன்னும் அடியிற்குறிக்கும் பிரமாணங்களும் இவ்வுண்மையினை வலியுறுத்தும்:-வண்டுளருந் தண்டுழாய் மாயோனிறுமாப்பும், அண்டர்தொழ வாழுன்னிறுமாப்பு மாலால - மூண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்" (திருவிளையாடற் புராணம்). "வான மேத்த யான் வைகுந்த வாழ்வு பெற்றதுவும், ஞான நான்முகன் சத்திய வுலக நண்ணியதும், வானை விண்ணவர்

தத்தம் வாழ்க்கை யெய்தியதும், ஆனுயர்த்தவ னருட்குறி யருச்சனைப் பயனல்" (காஞ்சிபுராணம்). "குடங்கை நீரும் பச்சிலையும் இடுவார்க் கிமையாக்குஞ்சரமும் - படங்கொள் பாயும் பூவணையுந் தருவாய் மதுரைப்பரமேட்டி" (திருவிளையாடற்புராணம்). இதனால் உயர்ந்தபடியிலுள்ள பெருந்தேவர்கள் பதங்களனைத்தையும் ஆரணத்து அந்நியமிலாச் சிவார்ச்சனையே தருமென்பது சுருதி சம்மதமாம். "சிவனை யாவரே யருச்சனை செயாதவர் சிவன்மற்-றெவரை யாயினு மருச்சனை யியற்றியதுண்டோ" என்னுங் காஞ்சிபுராணச் செய்யுளையு மோர்க. (சரு)

நாயடியேன்-பாழ்த்தபிறப் பறுத்திடுவான் யானுமுனைப் பரவுவனே = நாயடியேனாகிய யானும் பாழாகிய பிறவித்தளையைச் சேதிக்கும் பொருட்டு உன்னைத் துதிக்காநின்றேன். தேவர்களனைவரும் தாமுயர்ந்து தம்மை யாவருந்தொழும்வண்ணம் உன்னைத் துதித்தலால் நானொருவன் கொடிய ஜனனமரண சம்சாரத்துக்குப் பயந்து அது நீங்கும்பொருட்டு உன்னைச் சரண்புகுந்து உன்னையே துதிக்கா நின்றேன். அயன், அரி முதலிய தேவர்க ளனைவரும் கொடிய பவப்பிணி யணுகப்பெற்றவர்க ளெனவும், அவர்களும் வெல்லக்கூடாத அப்பிணியை யகற்றுபவன் தேவதேவனாகிய சிவபிரானெனவும் இதனால் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அன்றியும், அச்சிவபிரானே மேற்படி தீப்பிணி யற்றவனாகலின் அப்பிணியினின்றும் நிவிர்த்தி செய்விக்கும் பேராற்றல் அவவெம்பெருமானுக்கே இயல்பிலமைந்ததென்பதூஉம், ஜனனமரணப் பிணிப்புண்டு அலைவாரைக் காத்தல் அப்பிணியால் வருந்தும் மற்றவராகிய அயனாதியரால் இயலா வென்பதூஉம், அந்தப் பிணியற்ற மும்மலரஹித முக்கண்மூர்த்தியே அதனிடத் தச்சமுற்ற முமூட்சுக்களால் வழிபடத்தக்கவனென்பதூஉம் நாட்டப்பட்டது. அதனாலன்றோ சுவேதாசுவதரோபநிடதமானது. அஜாத இத்யேவ கஸ்சித்பீரு: ப்ரபத்யதே-ருத்ரயத்தே தக்ஷிணமுகம் தேநமாம் பாஹிநித்யம் = பிறப்பில்லையென்றே பயந்தவ னொருவன் ஓ ருத்ரா! உனது தெனறிசைநோக்கிய திருமேனி யாதுளது அதனை வணங்குவான்-அதனால் எனனை நித்தியமுங் காப்பாயாக." என்று உண்மை யறிவுறுத்தியது. ஆயின, "நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே-நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே=

நாராயணனிடத்தில் பிரமா உண்டாகின்றான், நாராயணனிடத்தில் உருத்திரன் உண்டாகின்றான்" என்று நாராயணோபநிடதங் கூறியுள்ளதே அது பசையற்ற மொழியோ வெனின்! அற்றன்று. அடியிற் குறிக்கப்படும் உபநிடதப் பிரமாண வசனங்களின்படி பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன ஆகிய மும்மூர்த்திகளுக் கப்பால் பரமேசுவரனாகிய உமாநாதன் துரீயமூர்த்தியாகச் சொல்லப்பட்டமையாலும், சுருதிகளில் ஒருவனையே பெற்றவனாகவும் பிறந்தவனாகவுங் கூறுவதாகப் பொருள்கொண்டு அவைகளை அப்பிரமாணமாக்குதல் எவ்வாற்றானுங் கூடாமையாலும், பிறவாத்தன்மையைத் துரீயருத்திரனிடத்தும் பிறப்பைக் காரியமூர்த்தியாகிய குண ருத்திரனிடத்துஞ் சேர்த்திடல் வேண்டுமென்பதே சர்வ வேதாந்த சம்மதமாகும். நாராயணோபநிடதங் கூறியபடி நாராயணனிடத்துப் பிறந்தவன் அவனோடு ஒருவனாகப் படிக்கப்பட்ட குணருத்திரனன்றி துரீய ருத்திரனல்ல-துரீயருத்திரனுக்கு எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் பிறப்புமில்லை இறப்புமில்லை. மற்றைக்கடவுளரைப்போல் ஜயந்தியுங் கிடையாது. எனவே புருஷவீரியாநுப் பிரவேசமும், மாதுரு கர்ப்பவாசமும் யோநிஜத்வமும் சிவத்துக் கில்லையென்பதே தேற்றம். அதுபற்றியே "எல்லாப் பிறப்பு மிறப்புமியற் பாவலர்தஞ்,சொல்லாற்றெளிந்தேம்நஞ்சோணசா-இல்லிற்,பிறந்தகதை யுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்தும், இறந்தகதை யுங்கேட்டிலேம்" என்று சைவத்திருவாளர் கட்டளையிட்டருளினர்.

என்னை! பரமபதநாதனை ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அவதார வியவகாரங்க ளெல்லாம் பிரமன் முதலியோர் செய்த பிரார்த்தனைக்கு எளிவந்து ஏனையோர்போல் வினைவயத் தாகாது சுவேச்சா மாத்திரத்தாற் செய்யப்பட்டதெனவும், அவ்வப்போது கொண்டமானுட பாவ முதலியவற்றால் அநர்த்தரூபமாய்த் தோன்றிய சோகம்,மோகம் முதலான வெல்லாம் அந்தந்த அவதாரங்கட்கியைந்த அபிநய மாத்திரையே யன்றி பிறிதல்லவெனவுங் கொள்ளலாகாதோ வெனின்! அப்படிக் கொண்டாலும் அவ்வித வநர்த்தங்கட்குஞ் சிறிது மிடனுகாத சிவபிரான் மஹிமையினை வரையறுக்க யார்தாம். கமலக்கண்ணனை ஜீவனென்று மற்றிருவரோடுஞ்சேர்த்துவேதம் ஒதுக்கியபடியால் அவனது அவதாரத்திற் கொண்ட சோகமோகதாபங்கள்யாவும்

அவனுக்கு அவ்வப்போதுண்டான ஜீவகுணங்களா மென்றே தென்னிதிற்றுணியப்படும்-அவனைப் பரம்பொருளாகக்கொண்டால் உண்டாகு மிழுக்கினை, ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் "அல்லலாந் தொழில் படைத்தே யடிக்கடி யுருவெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங்காக்கவருபவர் கடவுளென்னிற், றொல்லையாம் பிறவிவேலைத் தொலைந்திடா திருணீங்காது, நல்லது மாயைதானும் நாமெனவந்து நிற்கும்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினமையுங் கவனிக்க. இனி திரிமூர்த்திகள் ஜீவர்களென்று மேற்குறித்த சுருதிவசனங்கள் வருமாறு:—

(க) "ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூயந்தே நகாரணம்-காரணந்து ஸர்வைச்வர்யஸ் ஸம்பந்நஸ் ஸர்வேச்வர சம்புராகாச மத்யே த்யேய:"=பிரமவிஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் காரணர்களாகமாட்டார்கள், காரணராவார் சர்வைசுவரிய சம்பந்நரும், சர்வேசுவரரும், சம்புவாயு முள்ளவரே ஹிருதய வாகாசமத்தியில் தியானிக்கற்பாலர், (அதர்வசிகோபநிடதம்)

(உ) "அவஸ்தாத்ரயாதீதம்துர்யம் ப்ரஹ்மஸஞ்ஞிதம் - ப்ரஹ்மவிஷ்ணு வாதிபிஸ் ஸேவ்யம்-ஸர்வேஷாம் ஜநகம்பரம் ஈசாநம் பரமம் வித்யாத்"=சாக்கிர முதலிய மூன்று அவஸ்தைகளுக் கதீதரும், துரியரும், பிரமமென்று பேருள்ளவரும், பிரம விஷ்ணு வாதிகளால் சேவ்யமானவரும், சகலருக்கும் ஜநகரும், பரதத்துவமானவரும், பரமருமான ஈசானரையே அறியத்தக்கது. (பஞ்சப்ரஹ்மோபநிடதம்)

(௩) "அத்வைதம் சதுர்த்தம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதீதம்-ஏகமாசாஸ்யம் பகவந்தம் சிவம் ப்ரணம்ய"=இரண்டற்றவரும், சதுர்த்தவாச்சியரும், பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களைக் கடந்தவரும், உபாசிக்கத் தகுந்த ஒருவருமாகிய ஷாட்குண்ய சம்பந்நரான சிவனை நமஸ்கரித்து. (பஸ்மஜாபாலோபநிடதம்)

(௪) "உமாஸஹாயம் பரமேச்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்.........ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்வராட்-ஸயேவ விஷ்ணுஸ் ஸப்ராண:=உமாசகாயரும், பரமேசுவரரும், பிரபுவும், முக்கண்ணரும்,நீலகண்டரும், ப்ரசாந்தரும்......(ஆகிய சிவத்தைத்தியானித்தே இருளுக்கப்பாற்

செல்வன்) அவரே பிரமா, அவரே சிவன் (ருத்திரன்), அவரே இந்திரன், அவரே அழிவற்றவர், அவரேபரமர், அவரே சொப்பிரகாசா, அவரே விஷ்ணு, அவரே பிராணன். (கைவல்லியோபநிடதம்)

(ரு) "அகாரம் ப்ரஹ்மாணம் நாபௌ உகாரம் விஷ்ணும் ஹ்ருதயே-மகாரம் ருத்ரம் ப்ருமத்யே ஓங்காரம் ஸர்வேஸ்வரம் த்வாதஸாந்தயே" = அகாரமாகிய பிரஹ்மாவை நாபியிலும், உகாரமாகிய விஷ்ணுவை இருதயத்திலும், மகாரமாகிய உருத்திரனைப் புருவமத்தியிலும், ஓங்காரமாகிய சர்வேசுவரனைத் துவாத சாந்தத்திலும் தியானிக்கவேண்டும். (சரபோபநிடதம்)

(கூ) தஸ்யாச் சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:-ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸஹரிஸ் ஸேந்த்ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்வராட் = அந்த (நாராயணரது) இருதயாக்கினி சிகையிலே பரமாத்மா வசிக்கின்றனர். அவரே பிரமா, அவரேசிவன், அவரே விஷ்ணு, அவரே இந்திரன், அவரே அழிவற்றவர், அவரேபரமர், அவரே சொப்பிரகாசர். (தைத்திரீயோபநிடதம்)

(எ) "ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்ச ருத்ரச்ச ஸர்வேவா பூதஜாதய:-நாசமேவாநுதாவந்தி ஸலிலா நீவபாடபம்" = பிரமவிஷ்ணு ருத்திரர்களும், எனையவெல்லாவுயிர்களும், பிறந்தழியும் இயல்பினநெருப்பில் நீர்த்துளிபோல். (மஹோபநிடதம்)

(அ) "ஹேயாந் விஷ்ணவாதிகாந் ஸர்வாந்-சிவயேவ ஸதாத்யேயஸ் ஸர்வஸம்ஸார மோசக: = ஹேயகுண வடிவங்களையுடைய விஷ்ணு முதலிய தேவர்களைக் கைவிட்டு சர்வசம்சார பந்தங்களையும் நிவிர்த்திசெய்யுஞ் சிவபெருமானொருவரே (துரியருத்திரரே) சதா தியானிக்கற்பாலர். (பைப்பலாதோபநிடதம்)

(கூ) "ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஈசா நேந்த்ராதீநாம் நாமருப த்வாரா ஸ்தூலோஹ மிதி மித்யாத்வா ஸவஸாம்ஜீவ: = பிரமவிஷ்ணு ருத்ரேந்திரர்கள் நாமரூபமூலமாய்த் தூலதேகத்தோடு வியாபிக்கின்றவர்களாதலால் ஜீவர்களெனப் படுகின்றார்கள். (நிராலம்போபநிடதம்)

(ய)யஸ்யாங்கஜோஹம் ஹரிருத்ரமுக்ய:" = விஷ்ணுவையும் உருத்திரனையும் முன்னர்கொண்டயான் எவருக்குப் பிள்ளையோ-எனவே பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்று வரிசையாகப் படிக்

-கப்படும் நாங்கள் மூவரும் யாரிடத்தில் பிறந்தோமோ.

(சரபோபநிடதம்)

(டுக) த்ரிணேத்ரம் த்ரிகுணாதாரம் த்ரயாணம் ஜநகம் ப்ர பும்"=மூன்று நேத்திரங்களை யுடையவரும், மூன்று குணங்க ளுக்கு ஆதாரமானவரும், பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மூன்று மூர்த்திகளுக்கு ஜனகருமான பிரபுவை.

(ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதம்)

மேற்கூறிய உபநிடதப் பிரமாண வசனங்களால் திரிமூர்த்தி வேறு, அவருக்கு மேலான ஸ்ரீயசிவன் வேறு என்பதூஉம், அவரே மோட்சதாதா வென்பதூஉம் தெற்றெனை நிரூபிக்கப்பட் டன்றோ! ஆயின் பகவற்கீதையில் ஸ்ரீவாசுதேவனை தானே மோட்ச கர்த்தா வென்று கூறியிருப்பதோடு "எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு என்னொருவனையே சரணுகதியடை—நான உன்னைச் சமஸ்த பாபங்களினின்றும் விடுவித்து மோட்சத்தை யடையும்ப டிச் செய்கிறேன், பயப்படாதே." எனனும் பொருள்தோன்ற "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்யமாமேகம் சரணம் வ்ரஜ—அஹம்த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ் யாமி மாசுசஃ" என்று முடிவு படுத்தியிருப்பது என்னையெனிற் கூறுதும். மேலே காட்டிய வேதாந்த வசனங்களின்படி ஸ்ரீவாசுதேவன் மும்மூர்த்திகளிலொரு வனுதலானும், அவனை அயன், அரி, அரன என்னும் மூவர்களுக்கு மேலான சதுர்த்தவாச்சிய மூர்த்தமாகச் சுருதிகள் நிச்சயிக்காமையா னும், வைஷ்ணவ புராணங்கள் நான்கும், பன்னிரு ஆழ்வார் பாடல் களும் மூனறு மூர்த்திகளையும் விளக்கி அம்மூர்த்திகளுக்கு முத லாவான் மூரிநீர்வண்ணனே யென்று காத்தற்கடவுளையே குறிப் பிக்கையானும், கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய அம்மூவரை நகாரமென் றும், ஜீவர்களென்றும், பற்பல வேதவாக்கியங்கள் ஆங்காங்கெழுந்து ஒதுக்குகின்றமையானும், மூவரையுங் கடந்த தனிமுதலே மோட்ச காத்தாவென்பது வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்காநிற்கும். ஆகவே ஸ்ரீவாசுதேவன் என்னையே வழிபடுக வென்றது உனக்கு ஆசாரிய னுகிய என்னையே வழிபடுக என்றதுமல்லாமல் என்னிடத்தில் அம் புலிசூடிய சிவபெருமானைவழிபடக்கடவாய்-அல்லது என்னை அவனு கப்பாவித்து வழிபடுவாய் என்பதே உண்மையான உறுதிப் பொரு

ளாம்-"ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மைவ பவதி = பிரமத்தை யறிந்தவன் பிரமமே யாவான்" என்னும் வேதவசனமும், "இட்டனெனக் காண்பனவு னேவலனை யேவலரென்—றிட்டனையார் காண்பா ரியம்பு" என்னுஞ் சைவத்திருவாளர் வாக்கும் இப்பொருளை வற் புறுத்தும். அல்லாமலும், "பஸ்யமேயோக மைச்வர்யம் = ஈசுவர சம்பந்தமான என்னுடைய ஐசுவரிய யோகத்தை (நீ) பார்க்கக்கட வாய்." என்னுங் கண்ணன் வசனமே தான் ஈசுவரனல்ல வென் பதையும், ஈசுவர சம்பந்த மெய்தினவ னென்பதையுந் தெளிவாய்த் தெரிக்கா நிற்கும் "தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத் யத: ப்ர வ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ = அந்த ஆதிபுருஷனையே நான் சரண மடைகின்றேன்-எந்த ஸ்தானத்தை யடைந்தவர்கள் மீண்டும் பிறப் பதில்லையோ அந்தஸ்தானம் தேடத்தக்கது." என்னும் மீண்டும் அவனது வசனமே தான் பிரபத்திசெய்யும் அடிமை யென்பதை யும், தனக்கு ஈசுவரன் அந்த ஆதிபுருஷ னென்பதையும் வெளிப்படையாக விளக்கிற்று. ஆதலினன்றோ, வேதஸாரத்தை வெளியிடவெழுந்த புராணங்களும் பரமசிவத்துக்கு அடுத்தவரும் அவரது சக்திமயமா யமைந்தவரும் ஸ்ரீமந் நாராயணரே என்று அறைகூவி நின்றன.

அமிர்த நாதோபநிடதமும் "ஓங்காரா ரதமாருஹ்ய விஷ்ணும் க்ருத்வாது ஸாரதிம் - ப்ரஹ்மலோக பதாந்வேஷீ ருத்ரா ராதந தத்பர: = ஓங்காரம் என்ற ரதத்திலேறி விஷ்ணுவை சாரதியாகக் கொண்டு பிரமலோகபதத்தைத் தேடிச்செல்வான்-(துரீய) ருத்திரா ராதனையில் பேரன்புடையவன்" என்று புகழ்ந்தது. ஞானத்தாயா ராகிய ஔவையாரும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் சிவபக்த சிகாமணியும் உபாசக சிரேஷ்டனுமாதலால் அவனுடைய கருணைபலத்தினாலே பரமசிவன் திருவடிகளிற் பேரன்பு உண்டாகுமென்று கொண்டு "திருமாலுக்கடிமைசெய்" என்று ஆணைதந்தருளினார். இதனால் சைவர்கள் விஷ்ணுவைத் தூஷிக்கின்றார்க ளென்னுங் கூற்று முற் றும் அபத்தமாம். சைவர்கள் விஷ்ணு வாலயங்களுக்குச்சென்று ஸ்ரீ விஷ்ணுமூர்த்தியைத் திரிகரணங்களாலும் வழிபடுதல் உலகப்பிரசித் தம். பாஞ்சராத்திரிகளோ அவ்வாறு சிவாலயங்களுக்குச்சென்று சிவபிரானை வழிபடுவதில்லையாதலின் அவர்களே சிவநிந்தகர்

ளாவர். என்னை! கற்புடைய மாதர்கள் தங்கள் கணவரையன்றி வேறுபுருஷரை நாடாதவாறுபோல் பாஞ்சராத்திரிகளும் அவ்வாறு செய்கின்றார்களெனின், அது பொருத்தமின்மையென்பது காட்டுதும். ஒருவன்தன் நாயகியைப்பார்த்து நீ என்னையே சரணாகதியடைவாய், நானே உனக்கு உபாயமென்று கூறினால், நீயென்னையொழிந்த மற்றவர்களை நிந்தனை செய்யென்றும், அவர்களை யுபசரிக்கவேண்டாமென்றுங் கருத்தாமோ! நானே உனக்கு நாயகனாதலால் என்னையே பற்றியிருப்பாயென்றும், நீ கதியடைவதற்கு நானே காரணனன்றிப்பிறர் காரணரல்லரென்றும், பிறரை நாயகனாக நாடாதே என்றும் கருத்தாமன்றி வேறன்று. அதுபோல தனது சமயக்கடவுளுக்கு விரோதமாகப் பாவிப்பது குற்றமாகுமேயன்றி அவர்களை வணங்குவது குற்றமாகாது. தனது கணவனை வேறொரு வடிவிலுள்ளானென்றறிந்தும் அவனை நிந்திப்பது இழிபேயன்றி சிறப்பல்ல. அங்ஙனம் நிந்திப்பதால் தனது கற்புத்தன்மைக்குக் குறைவு நேரிடுவதோடு அவனுடைய முனிவுக்கும் இலக்காகவேண்டியிருக்கின்றதென்பது வெளிப்படை. ஆதலினன்றோ ஆழ்வார்கள் தங்கள் சமயத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியைப் பரம்பொருளாகப் பாவினோர்களாயினும் சிவபிரானையும் திருவெண்ணீற்றினையும் ஆங்காங்கும் புகழ்ந்துள்ளார்கள். வைஷ்ணவர்கள் சிவன், அக்கினி முதலிய தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான நாராயணனைத் தொழுதாலும் ப்ரபந்ந ஆஸ்ரமங் குலைந்துபோம் என்றும், பகவத் சேஷத்வத்தைப் பார்க்கிலும் அந்நிய சேஷத்வங் கழிகையே ப்ரதானம் என்றுங் கூறுவது என்னையோ! இது அனபு மார்க்கமாகுமோ! சமரசமோ! இதன் விரிவை எமது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹ விளக்கம் என்னும் நூலில் பரக்கக் காண்க.

நிற்க "ஸர்வதர்மாந்" என்னுஞ் சுலோகமானது பகவற்கீதையின் இறுதியிலுள்ள பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தின் அறுபத்தாறாவது சுலோகம். இதற்கு முன்னுள்ள (சுக-வது) சுலோகமாகிய "ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்" என்னுஞ் சுலோகமானது கிருஷ்ணனுக்கு அந்நியமான ஈசுவரனுடைய இருப்பைக் காட்டுகின்றது. (சுஉ-வது) சுலோகமாகிய "தமேவசரணங்கச்ச" என்னுஞ் சுலோகமானது அந்த ஈசுவரனுடைய சாசுவிதமான ஸ்தானத்தைச் சாற்று

கின்றது. (சுஈ-வது) சுலோகமாகிய "இதிதே ஞான மாக்யாதம் குஹ்யாத்குஹ்ய தரம்மயா விம்ருஸ்யை தததேஸே ஷேண யதேச்சஸி ததாகுரு= இவ்விதம் ரகசியங்களுக்கெல்லாம் அதிரகசியமான ஞான வேதுவாகிய சாஸ்திரம் என்னாலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சாஸ்திரத்தைப் பூர்த்தியா யாராய்ந்து எவ்வாறு விரும்புகின்றாயோ அவ்வாறுசெய்" என்னுஞ் சுலோகமானது கீதை மிகவும் ரகசியமானதென்று கூறுகின்றது. பின்னர் (சுசு-வது) சுலோகமாகிய "ஸர்வதர்மாந்" என்னுஞ் சுலோகமானது கிருஷ்ணனது மகிமையினை விளக்குகின்றது. இவ்வாறு கீதையின் உபசம்ஹார அத்தியாயத்தில் சர்வபூதங்களினும் அந்தர்யாமியாயும், தனக்கந்நியமாயு முள்ள ஈசுவரனது இருப்பைச் சொல்லி, பின்னர் அவனது பிரசாதத்தால் அடையப்பெறும் பேற்றையும் விளக்கி, அநந்தரம் தன்னையே சரணுகதி யடையும்படிக்கூறி, தான் அதனால் மோட்சத்தைப் பெறும்படிச் செய்விப்பதாகவும் போதித்தமையால், கிருஷ்ணன் ஈசுவரனல்ல வென்பதூஉம், அவன் ஈசுவரன் றிருவடியை யடையச்செய்யும் ஸோஹம் பாவனை முதிர்ந்த ஈசுவர சம்பந்தமெய்திய பரமாசாரிய னென்பதூஉம், நன்கு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இந்த உண்மையையே "அருவெனு மமலன்றான் அருளில னெனினுஞ் சார் - குருபர னருளுண்டேல் இனியொரு குறையுண்டோ - திருவடி தரவந்தார் திருவுள மிலரென்றால்-உறுதுயர் களைகின்றார்-ஒருவரு மிலைகண்டீர்" என்று பிரமகீதையும், "குரவர் தமக்கார்ச் சனைகள் கொடுப்ப தெமக்காகும் - விரவி லெமக்குப் புரிபிழை யாசான் விடுவிப்பான் - கரவிலவர்க்குப் புரிபிழையெம்மாற் களைவாகா - பரம பதத்தைத் தருவ தொருத்தன் பணியன்றே" என்று விருத்தாசல புராணமும் பிரகாசப்படுத்தின. ஆகவே கீதாசாரியராகிய எமது கிருஷ்ணமூர்த்தியை ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணனும் பரம்பொருளாக மயங்கி இடர்ப்படாது பரமாசாரியராக வழிபடுதலே கீதையின் அதிரகசியார்த்தமாம். "யஸ்யதேவேபராபக்திர் யதாதேவேததாகுரௌ=எவனுக்குத் தேவனிடத்தில் பூரணமான பக்தியுண்டு—தேவனிடத்தி லுள்ளதுபோல் குருவினிடத்திலு முண்டு" என்னும் சுவேதாசுவதரோபநிடத மந்திரத்தையுஞ் சிந்தித்துத் தெளிக. ஆதலாற்றான் ஆசிரியர் போதாயன முனிவரும் ஆன்மாக்

னை யாட்கொள்ளும் ஆசாரியன் திருமேனியில் சிவனைப் பூசிக்க வேண்டுமென்று விதித்தனர். சிவஞானசித்தியும் "பரப்பிரம மிவ னென்றும் பரசிவன் றனென்றும் பரஞான மிவனென்றும் பார பரன்றா னென்றும்—அரன்றருசீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்று மருட்குருவை வழிபடவே யவனிவன்றா னேயே" என்று வற்புறுத் தியது. அவ்விதியையே அர்ச்சுனனும் அஞ்ஞானறு அமர்க்களத்தில் அநுஷ்டிப்பவனாய்த் தனக்குக் கீதோபதேசஞ் செய்தருளிய கண் ணன் றிருமேனியில் சிவபூசை முடித்துக்கொண்டானென்று பார தங் கூறிற்று. ஆதலினன்றோ வியாசர் கிருஷ்ணர் இருவர்தவிர அர்ச்சுனனுக்குச் சமானமான சிவபக்தன் எங்குமில்லை யென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. சிவபெருமானே முத்திநாதன் என்னும் உண்மை கீதோபதேசத்தால் அர்ச்சுனனுக்கு நன்கு விளங்கினமை யால் கீதோபதேச மானபிறகும் அவ்வுபதேசத்தின் பயனாகச் சிவ பூசையை மரண பரியந்தமும் விடாது செய்துவந்தனன். வேத சிரசுக்களுக்கெல்லாஞ் சிகையாகிய அதர்வசிகோபநிடதமும் தனது இறுதி மந்திரத்தில் "மோட்சமென்கிற சிவத்தைக் கொடுப்பவன் சிவனே யாகலின் அவனொருவனே மற்றெல்லாவற்றையும் விட்டுத் தியானிக்கத் தக்கவன்" என்னும் பொருள்பட "சிவயேகோ த்யே யச்சிவங்கர:—ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய" என்று குன்றின்மேலிட்ட விளக்குபோல் விளக்கியது. இதற்கு விரோதமாகக் கீதாவசனத்தை வியாக்கியானஞ்செய்தல் பொருத்தமின்றாம். ஆகையினாலே, யாமும் சப்தக்குரவருள் ஒருவராயுள்ள எமது கண்ணபிரானை "மிக்கானை மறையாய் விரிந்த விளக்கை யென்னுள் - புக்கானைப் புகழ்சேர் பொலிகின்ற பொன்மலையைத் - தக்கானைக் கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த - அக்காரக் கனியை யடைந்துய்ந்து போனேனே" என்று கசிந்துருகும் மனத்தோடு துதிக்கும் நியமத்தை நித்தியமும் பூண்டுள்ளோம். (சசு)

பாடுவன நால்வேதம்=நான்கு வேதங்களும் சிவபெருமானு டைய பெரும்புகழைப் பாடாநின்றன. வேதங்கள் நான்கனுள் இருக்கு வேதம் இருபத்தொருசாகையும், யஜுர்வேதம் நூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம் ஒன்பது சாகையு மாயுள்ளன. இந்த ஆயிரத்து நூற்று முப்பத்தொரு சாகைகளில்

ஒன்றிலாவது தத்துவாதீதனுகிய பரமசிவத்தின் பெரும்புகழ் கூறப் படாமலிருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு சாகையிலும் அவனது திவ்விய நாமங்களின் தொகுதியாகிய ருத்ரம் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனைத் தேவர்களுக்கோ அத்துணைச் சிறப்பு கிடையாது. கற்புடைய ஸ்திரீயானவள் தனது கணவனுடைய பெருமையினைச் சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் புகழ்ந்து பேசுதல்போல் வேதநாயகியும் தனது நாயகனுடைய என்றுங்குன்ரு மகிமையினைப் பலதிறத்தா லுஞ் சிறப்பித்துப் புகழவேண்டித் தனது சாகைகடோறும் பரமேசுவர நமஸ்காரங்களையும், பரமேசுவர தோத்திரங்களையும், பரமேசுவர பாரம்யங்களைப் பலவிதமாக நிரூபிப்பதையுமே அமைத்துக் கொண்டனள். அன்றியும் வேதத்துரோகிகளாயுள்ளார் நடுவு நிலை கொன்று தன்னைக் கெடுக்காவண்ணஞ் சிவநாமதேய ரத்தின ரட்சா பந்தனமும் ஆங்காங்கு அமைத்துக்கொண்டனள். ஆதலின் மறைகள் நான்கும் எப்பொழுதும் எவ்விடத்தும் எத்தேவரினுஞ் சிறந்த சிவத்தின் மகிமையினையே பெரும்புகழாகப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்பது துணியப்பட்டது. வேதங்களெல்லாவற்ருனும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெருமையுள்ளவன் சிவபெருமானே என்பதைச் சர்வான்மாக்களும் நன்குணரவே "வேதை ரநேகை ரஹமேவ வேத்யோ = எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் யானே" என்று கைவல்லியோபநிடதமும், "நதஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி-யஸ்ய நாம மஹத்யச: = அவனுக்குச் சமானமானவ ரில்லை-எவன்பெயரே பெரிய புகழாம்" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமுங் கூறின. அன்றியும் வேதங்களின் ஞானகாண்டப்பொருளை விளக்கவெழுந்த உத்தர பாகங்களாகிய வேதாந்தங்கள் ஈசாவாஸ்யமுதல் முக்திகோப நிடத மீருக நூற்றெட்டு உபநிடதங்களாக விரிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றுள் ஈசாவாஸ்ய மென்னும் பிரதம உபநிஷத்தின் உபக்கிரமத்தில் "ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம்" என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் ஈசசப்த மிருத்தலானும், இறுதியிலுள்ள முக்தி கோபநிடதமென்னும் உபசம்ஹாரோபநிடதத்தில், "கைவல்ய முக்திரேகைவ பாரமார்த்திக ரூபிணீ." என்னும் மந்திரத்தில் ஈசனோ டிரண்டறக் கலந்து அறிவுமாத்திரையாய்நிற்கும் கைவல்லிய சப்தம் கேட்கப் படுகின்றமையானும், மீமாம்ஸகர் கூறும் உபக்கிரம உபசம்ஹார

நியாயம் பற்றி நூற்றெட்டு உபநிடதங்களும் சிவபெருமானுடைய பெரும்புகழையே பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனவென்பது தெள்ளி திற்றுணியப்பட்டது. (சஎ)

௯-வது. சுட்டறுத்தல்.

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று போதுநான் வினைக் கேட னென்பாய்போல=சரீர சம்பந்த வினைகளிலே பிணிப் புண்டுகிடந்தவென்னை வலியவந்து நின்று "வா" நான் வினைகளைக் கெடுக்கும் பாவநாசன் என்று சொல்வாய்போல. ஆணவம், கன்மம் மாயை என்னும் மூன்று மலங்களும் ஆன்மாவை யநாதியே பந்தித் துள்ளன. கன்மமலமாகிய வினைகளின் பகுப்பு ஆகாமியம்,சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் என மூன்று திறப்படும். மனவாக்குக் காயங்களி னாலே ஈட்டப்படும் புண்ணிய பாவமாகிய இருவினைகள் எடுத்த பிறப்பில் ஈட்டப்படுகையில் ஸ்தூலகர்மமாய் ஆகாமியமெனப் பெயர் பெறும். பிறகு பக்குவப்படும் வரையில் புத்திதத்துவம் பற்றுக் கோடாக மாயையிலே கிடக்கும்போது ஸூக்ஷ்ம கர்மமாய் சஞ்சித மெனப்பெயர்பெறும். பின்னர் பயன்படுகையில் பக்குவப்பட்ட சஞ் சிதகர்மங்கள் மேலெடுக்கும் உடம்பையும், அது கொண்டநுபவிக்கப் படும் இன்பதுன்பங்களை யுந்தந்து பிராரத்துவமெனப் பெயர்பெறும். இவற்றுள் ஆகாமியம் சஞ்சிதமாகிய விரண்டும் சிவனருளாலும் குரு கடாட்சத்தாலும்ஒழியும்.பிராரத்துவமோ அநுபவித்தேஒழிக்கற்பால தாயினும்அவன் நாமென்னும்இடைவிடாப் பாவனையால் அவாவற்ற விடத்து வாதிப்பதன்றாமென்பது லோகாநுபவம். எடுத்த உடம்பின் கண்ணே அநுபவிக்கப்படும் பிராரத்துவம் ஆதிபவுதிகம், ஆதியாத் மீகம், ஆதிதைவீகம் என முத்திறத்தாற் பலதிறப்பட்டு விரியும். ஆதிபவுதிகம் சடம்வாயிலாக வருவதெனவும், ஆதியாத்மீகம் சடத் தோடுகூடிய சேதனம் வாயிலாக வருவதெனவும், ஆதிதைவீகம் ஒரு வாயிலாலன்றி தெய்வந்தானே காரணமாக வருவதெனவும், அறியற்பாலன. அவற்றுள் சுபத்தம் எனப்படும் ஓர் வங்க வினைகள் சிவதன்மத் தொருப்பட்டிருப்பவரை வாதியாது. மந்தம்

எனப்படும் வினைகள் சிவஞானிகளை வாதியாது. தீவிரம் எனப்படும் வினைகள் எல்லாரையும் வாதிக்குமாயினும் சிவஞானிகளை மிகுதியும் வாதியாது, ஆகாமியமும் ஏறாது. சீந்தற்றண்டு முதலான ஔடதங்களும் மந்திரங்களும் இம்மையிலே பயன்றருவதுபோல் ஆன்மாக்கள் இவ்விடத்தியற்றும் வினைகளிற் சில இம்மையிலேயே பயன்றரும். இவைகளுக்கு திருஷ்டமென்று பெயர். சில வினைகள் இம்மையிலே பயனைத்தராது மறுமையிலே பயன்றரும். இவைகளுக்கு அதிருஷ்டமென்று பெயர். பூமியிலுண்டாகுஞ் சில விளைவுகள் விளைந்த வருடத்துக்குப் புசிப்புமாயும், வருகிற வருடத்திற்கு விதையுமாயும் இருப்பது போல் இம்மையிலே செய்யும் அசுவமேதயாகம் பிரமஹத்தி முதலிய வினைகள் இம்மையிற்றானே சுகத்தையுந் துக்கத்தையும் முறையே தந்து மறுமையில் சுவர்க்கத்தையும் நரகத்தையுந் தரும். இவைகளுக்குத் திருஷ்டாதிருஷ்ட மென்று பெயர். ஆயின் ஒருவன் தானீட்டிய வினைகளுக்குத் தக்கபடி வேதாகமங்களிற் கூறியுள்ள பிராயச்சித்தாதிகளைச் செய்யின் அவைகள் நீங்குமென்று நூல்களிற் கூறியதென்னையெனின், அவ்வினைகளின் கௌரவமாத்திரங் கெடுமேயன்றி தோஷம் சேஷித்துநிற்குமெனல் திண்ணம். எவ்வாறெனின்! ஒருவன் பிரம்மஹத்தி, கோவதை முதலான வினைகளைச் செய்து அவற்றிற்குத்தக்க பிராயச்சித்தமியற்றினால் நரகவேதனைக்குண்டான கௌரவங்கெட்டு கொலை தோஷ மாத்திரம் சேஷித்துநிற்கும். அப்படி சேஷித்துநின்ற தோஷத்தின்பயன் மேலுடலெடுக்கைக்குத் தொந்தனையாகும். இவ்வாறு வினைகள் பிரவாகநாதியாக ஆன்மாவைப் பற்றியிருத்தலால் "வினைப்போகமே தேகங்கண்டாய்" என்றார் திருவெண்காட்டடிகள். இத்தகைய வினைகளனைத்தையும் அடியோடு நாசஞ் செய்பவன் சிவபிரானொருவனே. (சுஅ)

இனியென்னே யுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின்றேனை = இனி கடைத்தேறும் வழி யாதென்று பன்முறை சிந்தித்துப் பஞ்சாக்ஷரமாகிய தெப்பத்தைப் பற்றிக்கொண்டு கிடக்கின்ற வென்னை. பௌவமென்னுஞ் சமுத்திரமானது தன்னுள் வீழ்ந்தாரை ஒரோவழி கொல்லுங்கொடுமையுடையது. பெரும்பிறவிப் பௌவமோ அப்படிக்கின்றி அனை

வரையும் என்றுநான்றும் தனனுள் வீழ்த்திக்கொல்லும் வெவ்விய வாற்றல்பெற்ற கொடுமையுடையது. அந்தப் பெரும்பிறவிக்கடலைக் கடக்கவேண்டுமாயின் நல்லதெப்பமாயும், எல்லா நன்மைகளைச் செய்யவல்லதாயும், நற்றுணையாயு மிருப்பதோர் கருவிவேண்டும். அது ஐந்தெழுத்தாகிய பஞ்சாக்ஷரமே. ஆதலின, சர்வானமாக்களும் அதனையே பற்றிக்கிடத்தல் இன்றியமையாத கடனும். பிடித்த லாவது=மனத்தை யொருக்கிச் செபித்தல் "த்யான நிர்மதனுப்யா சாத் பாசந்தஹதி பண்டித:=(இடைவிடாது சிந்தித்தலாகிய) தியானமென்னுங் கடைதல் வாயிலாகப் பிறந்த சிவஞானக்கினியினுல் பாசத்தை அறிஞன தஹிக்கின்றுன்" என்று கைவல்லியோப நிடதங் கூறிற்று. இந்த ஐந்தெழுத்தாகிய பஞ்சாக்ஷரம் முதலாவது விஷயசூசனத்திற் சொல்லியபடி வேதங்களின சாரமாயிருத்தலினுல் ஏனைய மந்திரங்களின் பொருள்களனைத்தையும் தன்னுள்ளடக்கிக்கொண்டு தான் சிரசாய் விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது. அன்றியும், தான் சிவபெருமானுக்குத் திருமேனியாய் ஆலம்வித்தைப் போன்று அனேக பொருள்களையுள்ளடக்கிக்கொண்டு முக்குணரஹிதமாய் அப்பெருமானுடைய மேன்மை பொருந்திய பிரணவத்தில் வீற்றிருக்கின்றது. சிவதத்துவத்துக்கு மேலாந் தத்துவம் எவ்வாறின்றே அவ்வாறே வேதசிரசா யமைந்துள்ள இந்தத் திருவைந்தெழுத்துக்கு மேலான மந்திரமே கிடையாது. அண்ட சராசரங்களுக் கெல்லாம் மூலகாரணனுகிய சிவபிரானைத் தெளிந்தவர்கட்கு மற்றுள்ள தேவர்களால் அடையத்தகக பயன யாதுளது? அதுபோல் சிவபிரானது திருவைந்தெழுத்தைத் தெளிந்தபிறகு மற்றுமுள்ள மந்திரங்களால் அடையவேண்டிய பயனென்று மில்லை. பிரமன முதலாகக் கூறப்படுந் தேவர்கூட்டங்கட் கெல்லாம் சிவபிரான் எவ்வாறு பரிசுத்தரோ அவ்வாறே சப்தகோடி மஹாமந்திரங்கட்கும் திருவைந்தெழுத்தே மஹாபரிசுத்தமாகிய மந்திரமாம். இதனை யாவர் தியானிப்பார்களோ அவர்கள் நிழலைப் பரிசிக்கினுந் தரிசிக்கினும் பாதகங்கள் பறந்தோடுமென்றுல் இதன் மஹிமையினை இவ்வளவின தென்று வரையறுக்க யார் தாம். இந்தத் திருவைந்தெழுத்தினுலேயே ஐம்பூதம், ஐம்பொறி, ஐம்புலன், ஐங்கருமேந்திரியம், பஞ்சகர்த்தாக்கள், பஞ்சகிருத்தியங்கள், பஞ்ச பிரமங்கள் முதலான

அனைத்தையும் சிவநிஷ்டைகூடும் அறிஞர்கள் ஆன்மாக்களுக்கு
உணர்த்துவார்கள். இம்மஹாமந்திரம் "நமஃசிவாய" என்னும் ஐந்தெ
ழுத்தால் விளங்கும். இதை ஆசிரியர் உரைத்த வுபதேசப்படி நல்ல
முகூர்த்தத்தில் தொடங்கி ஆயுள்காலம்வரையில் விடாது மனவொ
ருப்பாட்டோடு ஜபிக்கவேண்டும். எதைமறந்தாலும் உயிர்க்குறுதி
யைத் தரும் பஞ்சாட்சரத்தை மாத்திரம் மறத்தல்கூடாது. ஆதலி
னன்றோ ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் "நற்றவாவுனை நான்மறக்கி
னுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே" என்று கட்டளையிட்டருளினர்.
இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய மஹிமைவாய்ந்த பரம வைந்தெழுத்
தாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமானது பவசாகரத்தில் வீழ்ந்தழுந்துகின்ற
ஆன்மாக்களனைவருக்கும் சிறந்த தெப்பமாயும், முத்திக்கரையிற்
கொண்டுபோய் தப்பாது சேர்க்கும் நற்றுணையாயும், இருத்தல்பற்றி
பஞ்ச பிரமோபநிடதமானது 'பஞ்சாக்ஷரமயம் சம்பும்பரம்ப்ரஹ்ம
ஸ்வரூபிணம்-நகராதியகராந்தம் ஜ்ஞாத்வா பஞ்சாக்ஷரம் ஜபேத்
பரப்பிரம ஸ்வரூபமாயுள்ள பஞ்சாக்ஷரத்தைத் தன் மயமாகக்கொண்
டவர் சம்பு, பஞ்சாக்ஷரம் நகாரம்முதல் யகாரம் இறுதியாக வுள்ள
தென அறிந்து ஜபிக்கக்கடவர்" என்று உண்மை நாட்டியது. இத
னையே கஞ்சனூர்ச் செல்வரும் யாவருங்காண அனற்படிந்த அயப்
படியேறிச் சிறப்பித்து சிவபரத்துவத்தை நாட்டினர்.

நிற்க, இந்தப் பஞ்சாக்ஷரமானது உச்சரிக்கிற முறைமையினாலே
ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம், மஹாகாரணம், அதிஸூக்ஷ்மம் அல்
லது மஹாமநு என ஐவகைப்படும். ஸ்தூல பஞ்சாக்ஷரம் 'நமஃசிவாய''
என்று சொல்லப்படும். ஸூக்ஷ்ம பஞ்சாக்ஷரம் சிவாயநமஃ என்று
சொல்லப்படும். ஸ்தூலம்போகத்தையும், ஸூக்ஷ்மம் மோட்சத்தையுந்
தருதலால்முமூட்சுக்கள்எஞ்ஞான்றும்ஸூக்ஷ்ம பஞ்சாட்சரத்தையே
விதிப்படி ஜபிக்கக்கடவர். ஆதலினன்றோ "சிவாய நமவென்று
சிந்தித் திருப்போர்க், கபாய மொருநாளு மில்லை" என்றார் ஔவைப்
பிராட்டியார். கோவை வேந்தரும் "நானேயோ தவஞ்செய்தேன்
சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்" என்றனர். இந்த ஸூக்ஷ்மபஞ்சா
க்ஷரத்திலுள்ள சிகாரம் சிவம், வகாரம் அருள், யகாரம் ஆன்மா, நகா
ரம் திரோதை, மகார மலம் என்று சொல்லப்படுதலால் இந்த முறை
மையினை யுணர்ந்து, ஊனநடனமாகிய நகாரமகாரத்தில் சென்று

ஜனன மரணப்பட்டுப் போகாமல், ஞான நடனமாகிய சிகார வகாரத்தைப் பொருந்தி, சிகார முதலாக வுச்சரித்து அப்படி உச்சரிக்கிற முறைமையினையும் விட்டு வகாரமாகிய ஞானந் தானய் நிற்கவே சிகாரமாகிய ஞேயத்திலே அழுத்துவிக்கும். அது எப்படியெனில் பேசுமெழுத்தாகும் சத்தியாகிய வகாரம் இடமாகப் பேசா வெழுத்தாகுஞ் சிவமாகிய சிகாரத்தி லழுந்தவே அத்தனைமை யுண்டாகும். அதுவே மோனமுத்திரை என்னுங்கைக்காட்டி லுணரக் கிடக்கின்றது. அதனை விரிக்கின கைத்தலமொன்றிலே கநிட்டை, அநாமிகை, மத்திமை என்னும் மூவிரல்களோடு இயல்பாகவே சேர்ந்து நிற்கும் தர்ச்சனியை (சுட்டு விரலை) அவற்றினின்றும் வேறு பிரித்து அங்குஷ்டத்தோடு (பெருவிரலோடு) ஏகமாயடங்கி நிற்க வமைப்பதுபோல், ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களோடு இயல்பாகவே கூடியிருக்கும் ஆன்மாவை அவற்றினின்றும் வேறு பிரித்துச் சிவபிரானது ஞானநந்த வடிவமாகிய திருவடி நிழலிலே அடங்கி நிற்க அழுத்துதலாம். அதாவது அறிவுருவாய் நிற்றலாம். இவ்வுண்மையையே நம் தாயுமான சுவாமிகள் "நின்ற நிலை" என்னுந் தலைக் குறிப்பின்கீழ் "கற்றதுங் கேட்டதுந்தானே யேதுக்காகக், கடபடமென றுருட்டுதற்கோ கல்லாலெம்மான், குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கண்டு, குணங் குறியற்றின்பநிட்டை கூடவன்றோ" என்று உண்மை நிறுவினர். இந்த அநுபவ ரகசியமும், பஞ்சாட்சரம் ஏகாக்ஷரமாகும் முறைமையும் (வகாரகத்தில் நகாரமும், யகாரத்தில் மகாரமும், சிகாரத்தில் வகாரமும் அதில் யகாரமும் ஒடுங்குதல்), காரண பஞ்சாக்ஷரம், மஹா காரணபஞ்சாக்ஷரம், மஹாமநு ஆகிய விம்மூன்றும், உபதேசக்கிரமத்தால் அறியத்தகும் அதிரகசியமாதலால் குருபரன்றிருத்தாளைச் சேர்ந்து வழிபட்டுக் கேட்டுத் தெளிந்து உய்க. (சக)

தேவர்கோ வறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்து காத் தழிக்குமற்றை மூவர்கோ னய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாளும் பாகத்தெந்தை = தேவர்கட் கரசனுகிய இந்திரனும் உணரக்கூடாத தேவாதிதேவன் - செழுமையாகிய உலகங்களைப் படைத்துக் காத்து அழிக்கின்ற மற்றையோராகிய பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வனுய்

நின்ற ஆதிபுருஷன்-உருவமுடையவன்-யாவர்க்கும் பாட்டன்-உமா தேவியால் ஆளப்படுகின்ற இடதுபாகத்தை யுடையவன் என்பது பொருள். இதனால் சுத்தசிவத்தின் தடஸ்த லட்சணங் கூறப்பட்டது. தடஸ்த லட்சணமாவது சிவபெருமானுடைய தயாமூலம் வெளிப்பட்ட அவசரம். இது பரம கருணையத் திருமேனியாயும், முத்தொழில்களும் தனது சந்நிதியில் நடைபெற்று விளங்கச் சாட்சி மாத்திரமாயும், முக்குணங்களில் தோய்ந்துள்ள மும்மூர்த்திகளுக குப் பரமாயும், மனோவிருத்திகளுக் கெட்டாத நின்மலமாயும், ஆதி நடுவந்தமில்லாத் தனிமுதலாயும், விபுவாயும், சிதாநந்த ரூபமாயும், உள்ளதோர் சகளவடிவமாம். இவ்வடிவம் நித்திய விபூதி மயமாய் விளங்கும் ஸ்ரீ சோமலோக மென்னும் மஹாசிவலோகத்தில் எழுந் தருளி யிருக்கும் இருப்பு. இது மகாசிவலோகத்தில் மாத்திரமன்று, யோகிகள் ஹிருதய கமலத்தும், மஹாசிதம்பரத்தும், அன்பர்கள் பரி பாகத்துக்குத் தக்கபடி ஆங்காங்கு ஆவிர்ப்பவித்தும், நித்திய ஸவயம் பிரகாசச் சொரூபமாய் விளங்கிக்கொண் டிருக்கும். இதற்குச் சிறப் பிலக்கணமாவது மாதாளும்பாகம். மாது என்றால் உருத்திரனது சத்தியாகிய உருத்திராணியல்ல. மற்று உலகமீன் றருளிய பரா சத்தி யெனப்படும் பேரின்பமயமான பிரமவித்தியா தேவியாம். இந்தத் தேவியே தேவேந்திரனுக்கு யட்சதத்துவம் போதித்த பெருமாட்டியெனக் கேனோபனிடதம்புகலும். இவ்வம்மையை பர சிவசத்தி எனவும், மாதேவன் பாகத்தாய உமையம்மையெனவும், ஆரண முடிகளனைத்தும் ஒருங்கு சேர்ந்து அறையாநிற்கும். உமா வென்னுஞ் சொல், உகார மகார அகாரங்களாகிய வியஷ்டிப் பிர ணவத்தில், அதற்கியல்பி லமைந்த அகார உகார மகாரங்களாகிய மாத்திரைகள் முறைபிறழ்ந்து, உமா எனத் தேவியார் திருநாம மாய் நிற்கும். இதுபற்றியே "க்ருஷ்ண பிங்களம்=கருமையுஞ் செம்மையுங் கலந்த திருமேனி" எனவும் "உமாபதயே பசு பதயே=உமையின்பதிக்கு பசுபதிக்கு" எனவும் தைத்திரீயோப நிடதஞ் செப்பியது. இங்கு மாதாளும்பாகங் குறித்தமையால் காளகண்டம், கண்ணுதல் முதலிய மற்றைச் சிறப்பிலக்கணங்களுந் தழுவப்படும். இவ்வித இலக்கணங்களை வேறு எக்கடவுளருக்கும் எவ்விடத்தும் எச்சமயத்தும் வேதங்கள் அரியபாதத்தில் கூறவில்லை.

சிவபெருமானொருவருக்கே இயல்பிலமைந்த அசாதாரண இலக்கணங்களாகவும், நற்காரண வாக்கியங்களாகவும் ஒருங்கு சேர்ந்து கூறியுள்ளன. அவற்றுள் சில வருமாறு:—(க) ருதம் ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்-ஊர்த்வரேதம் விரூபாக்ஷம் விஸ்வரூபாயவை நம:=மெய்யினரும், சத்தியரும், பரப்ரஹ்மசொரூபரும், புருஷரும், கருமையுஞ் செம்மையுங் கலந்த திருமேனியுடையவரும், ஊர்த்வ வீரியமுடையவரும், விரூபாட்சரும், விசுவரூபருமாயுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம். (தைத்திரீயோபநிடதம்). (உ) ருதம் ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்ம புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்களம்-ஊர்த்வ ரேதம் விரூபாக்ஷம் சங்கரம் நீலலோஹிதம்-உமாபதி: பசுபதி: பிநாகீஹ்யமிதத்யுதி:=மெய்யினரும்...... ..சங்கரரும், நீலலோஹிதரும், உமாபதியும், பசுபதியும், பிநாகியரும், அளவில் பிரகாசமுள்ளவரும் (ந்ருசிம்ஹதாபநியோபநிடதம்). (ங) ருதம் ஸத்யம் பரம்ப்ரஹ்ம ஸர்வ ஸம்ஸார பேஷஜம்-ஊர்தவரேதம் விரூபாக்ஷம் விஸ்வரூபம் மஹேச்வரம்=மெய்யினரும்.........சர்வ சம்சாரப் பிணிக்கு மருந்தினரும்.........(தரிசனோபநிடதம்), (ச) த்ரிலோசனம் உமார்த்த தேஹம் வரதம்= முக்கண்ணரும், உமைபாகரும், வரதரும் (யோகதத்வோபநிடதம்), (ரு) பஞ்சவக்த்ர முமா ஸஹாயம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்=ஐந்து முகங்களுடையவரும், உமாசகாயரும், நீலகண்டரும், பரமசாந்தரும். (மண்டலப் ப்ராஹ்மணோபநிடதம்,) (சு) உமா ஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் ப்ரபும்-த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரசாந்தம்......(கைவல்லியோபநிடதம்). (எ) த்ரிணேத்ரம் த்ரிகுணாதாரம் த்ரயாணம் ஜநகம் ப்ரபும்=(ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதம்). (அ) ஓங்கார ஸ்வரூபிணம் மஹாதேவ முமார்த்த க்ருதசேகரம்-ஸோம ஸூர்யாக்னி நயநம்-(பஸ்மஜாபாலோபநிடதம்).

இன்னணம் அளவில் வசனங்கள் ஆரணமுடிகளில் விரிந்து கிடக்கின்றன. சாந்தோக்கியம், ப்ருஹதாரண்ணியம், தைத்திரீயம் முதலிய உபநிடதங்களில் தகரோபாசனை மூர்த்தியாகப் புகழப்பெற்றவர், பிரமனோ, விஷ்ணுவோ, ருத்திரனோ, சத்தியோ, அக்கினியோ, சூரியனோ, வாயுவோ, மற்றியாரோவென நிகழுமையம் அகற்றுமாறு மேற்காட்டிய உபநிடதவசனங்கள் யாவும் ஒருங்கெழுந்து தகரவித்யாத் துரியப்பிரமம் உமாஸஹாயம், திரிநேத்திரம்

நீலகண்டம் முதலிய அற்புத வடையாளங்கள் அமையப்பெற்றுள்ள ஒப்புயர்வில்லா மங்கள விக்கிரஹமென முழக்குகின்றன. இதனால் சர்வான்மாக்களுக்கும் உபாஸ்யப் பொருளாயுள்ளவர் சிவபரம்பொருளென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நிரூபிக்கப்பட்டது. அல்லாமலும், தைத்திரீயோபநிடதமானது ஆரிய மூர்த்தியாகிய சிவபிரானுருக்கு ஸத்தியோ ஜாதமுதல் ஈசானம் இறுதியாயுள்ள பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களைக்கூறி "ஹிரண்யபதயே அம்பிகாபதயே உமாபதயே பசுபதயே நமோநமஃ" என்று துதித்துப் புகழ்ந்தமையால் சிவபிரானைத் தவிர வேறு எக்கடவுளரையும் அவ்வுபநிடதமானது உபாஸ்யப்பொருளாகச் சிறப்பித்தோதவில்லையென்பது பரமசித்தாந்தமாயிற்று. அங்ஙனமிருக்க "விரூபாக்ஷன்" என்ற பதத்துக்கு ஒன்றுக்கொன்று மாறுரூபம் பெற்ற சூரிய சந்திரர்களை நேத்திரமாகக் கொண்டவரெனவும், "க்ருஷ்ண பிங்களாய" என்ற சொல்லுக்கு ஓரவதாரத்தில் கருமையும் ஓரவதாரத்தில் செம்மையும் பெற்றவரெனவும், வலிந்து பொருட்படுத்தி விஷ்ணுவினிடஞ் சேர்க்க விடர்ப்பட்ட வீணர் சித்தாந்தம் அவலமாயிற்றன்றோ. அப்படி முரண்பட்டுக் கூற முயன்றது தமது கடவுளுக்கு வேறு அடையாளங்கள் வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்படாமையால் மதாபிமானமும் அழுக்காறு மென்றே வேறு யாதெனப் புகல்வது. "நமோ ஹிரண்ய பாஹவே ஹிரண்ய வர்ணாய ஹிரண்ய ரூபாய" என்று மீளவும் அந்தத் தைத்திரீயோபநிடதமே புகன்றபடி தகரமாகிய உள்ளக்குகையின்கண் தியானிக்கப்படும் சோதிர்மயப் புருடன் மும்மூர்த்திகளையுங்கடந்த உமாஸஹாய சிவபெருமானென்பதே திண்ணம். கைவல்யோபநிடதமும் சர்வ வித்தைகளினுஞ் சிறந்தது தகரவித்தையெனவும், அதனினும் மிகச்சிறந்தது உமாசகாயோபாஸ்தியெனவும் வற்புறுத்தியது. ஆதலாற்றான் ஆசிரியர் ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளும் நாராயணனுக்கு அந்தர்யாமி சிவனேயாதலால் அவனை நாராயணனது திருமேனியின்கண் உபாசிக்கவேண்டுமென்று தைத்திரீய நாராயணோபநிடதப் பிரமாணங்கொண்டு சாதித்துள்ளார். அங்ஙனமாயின் வேதங்களிலும், உபப்ராஹ்மணங்களிலும் (புராணங்களிலும்), பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலிய கடவுளரைப் பாதத்துவங்களாகவும், வழிபடு கடவுளராகவும்,

உலகத்தைச் சிருட்டித்தவர்களாகவும், ஊழிகாலத்துக்குப் பின்னு முள்ளவர்களாகவும, சராசரங்களுக்கு அதிபதிகளாகவும், அந்தர்யாமிகளாகவும், ஓதியுள்ளனவே அவ்வசனங்கள் யாவும் வெறுங் கூற்றேயெனின்! அற்றனறு. அந்த வசனங்கள் யாவும் பிரபல ப்ரமாணங்களுடன முரணுவழி அக்கடவுளரை ஒரு பரமான்மாவினுடைய நியமன சக்திகளாகவும், விபூதிகளாகவுங் கொண்டு ஒரே பொருளைச் சுட்டிமுடிகின்றனவென முடித்துக்கூறுதலே பரம சாம்பவாகளது முடிந்ததீர்மானம். சர்வ சுருதிமுடிகளுக்கும் இதுவே ஒப்பமுடிந்த துணிபாம். ஆதலினன்றே எண்ணிறந்த வேதவசனங்க ளெழுந்து அவனே பிரமன், அவனே விஷ்ணு, அவனே சிவன எனறு நாட்டின. கிருத்திய கர்த்தாக்களாகிய மும்மூர்த்திகளையும் அவ்வாறு பிராணுதி அசேதனங்களைப்போல் அவனது விபூதிகளாக நிரூபித்தமையால் அவர்களைப் பரதந்த்ரவமாகக் குறிக்கும் பல வேத வசனங்களையும் ஔபசாரிகமாகக் கொள்ளுதலே சாலபுடைத்தாம். அது பற்றியே சுவேதா சுவேதரோபநிடதம் "ஏகயேவ ருத்ரோ நத்விதீயாயதஸ்து: யஇமாந் லோகா நீசத ஈசநீபி:=இரண்டாவதிலதாய், உருத்திரரொருவர் மாத்திரம் உளராய், இந்த லோகங்களெல்லாவற்றையும் நியமன சக்திகளால் ஆளுகின்றார்" எனவும், அதர்வசிரோபநிடதம் "யஇமாந் லோகா நீசதஈசநீயு: ஜநநீயு:=எவர் இந்த உலகங்களெல்லாவற்றையும் ஈசனிகளும், ஜனனிகளுமான பரமசக்திகளால் ஆளுகினறார்" எனவும் வரையறுத்துக் கூறின.

என்னை! மேற்சொன்ன உமாஸஹாயாதி சிறப்பிலக்கணங்களமைந்த பரமசிவனைக்கூறும் வசனங்களையும் அவவாறு ஔபசாரிகமாகக் கொள்ளலாகாதே யெனின, அது கூடாமை. ஆறுவது விஷய சூசனத்தில் காட்டிய பிரமாணங்களின்படி துரீய ருத்திரனொருவனிடத்தே ஏகத்துவம் அமைந்திருப்பதாலும், அவ்வுருத்திரனுக்கும் பிரஹ்மத்துக்கும் பெயரொற்றுமைகொண்டு "ஏகஏவருத்ரோ நத்விதீயாய தஸ்தே=உருத்திரமூர்த்தி யொருவரே யிருக்கின்றார் இரண்டாவதில்லை" எனவும் "ஏக மேவாத் விதீயம் ப்ரஹ்ம=பிரமமொன்றே யுளது. இரண்டாது இல்லை" எனவும், "ஸர்வோஹ்யேஷ ருத்ர:=உருத்திரரே எல்லாமாயிருக்கினறார்" எனவும், "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம=பிரமமே எல்லாமா யிருக்கினறது" எனவும்

சுவேதாசுவதரம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம் முதலிய உபநிடதங்கள் கூறுகின்றமையானும், பிரமாதிகளைப்போல் ஏகதேச வசனங்களில் சர்வ சொரூபத்துவம் நிரூபிக்காது வேதசாகைகளிலுள்ள ஒவ்வொரு உருத்திர ஸம்ஹிதையிலும் ஸ்ரீமதுமாபதியையே சர்வ சொரூபரெனத் தீர்மானித்திருப்பதானும், சுருதி ஸ்மிருதிபுராணேதிகாசங்கள் யாவும் ஒருங்கெழுந்து சிவனே பரதத்துவமென நிர்ணயித்திருப்பதானும், பரமசிவனைப் பரதத்துவமாகக் கூறும் வாக்கியங்கள் எஞ்ஞான்றும் உபசார வசனங்களாகாவாம்.

ஆயின், வைதிகர்களாயுள்ளவர்கள் பிரமனையும், விஷ்ணுவையும், சிவனையும் பரப்பிரமங்களாக வழிபடுகின்றார்களே அஃதெனனையெனின், தைத்திரீயோபநிடதமானது "ஸர்வோவை ருத்ர: = எல்லாம் உருத்திரனே" என்று கூறினமையானும், கைவல்லியோபநிடதமானது "ஸப்ரஹ்மா ஸ சிவ:" என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் "ஸயேவ ஸர்வம் = அவனே எல்லாம்" என்று திரிமூர்த்திகளையும் உமாமகேசனது விபூதிகளாகத் துதித்திருக்கின்றமையானும், எவரெவர்கள் எந்தெந்த தேவர்களிடத்து அன்பு செலுத்துகின்றார்களோ அவரவர்களுக்கு அந்தந்தத் தேவர்களை யதிஷ்டித்து அந்த உமாமகேசனே அநுக்கிரகஞ் செய்கின்றானென்பது முடிந்த தீர்வையாம். எல்லாக்கடவுளரும் தாமாக விளங்கும் இயல்பினன் அவனே என்பதூஉந் திண்ணம். ஆதலினன்றோ பகவற்கீதையில், "எந்தெந்த பக்தன் எந்தெந்த தெய்வ விக்கிரகத்தை விசுவாசத்தோடு பூசிப்பதற்கு விரும்புகின்றானோ அந்தந்தப் பக்தனுடைய அந்தந்த விசுவாசத்தை ஸ்திரமானதாகவே நான் செய்கிறேன்" என்னும் பொருள்பட "யோயோ யாம் யாம் தநும்பக்தஸ் ஸ்ரத்தயார்ச் சிதுமிச்சதி-தஸ்யதஸ்யா சலாம் ஸ்ரத்தாம் தாமேவ வித தாம் யஹம்" என்று ஸோஹம் பாவனையிலே முதிர்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணர் கூறியுள்ளார். அவ்வாறே, "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீர் அத் தெய்வமாகியங்கே- மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்" என்று சிவஞானசித்தியிலும், "இவரே-எவ்வுருவில் யாரொருவ ருள்குவாருள்ளத்து-அவ்வுருவாய்த் தோன்றி யருள் கொடுப்பான்-எவ்வுருவுந் தானேயாய் நின்றளிப்பான் றன்னிற் பிறிதுருவ-மேனோர்க்குங் காண்பரிய வெம்பெருமான்" என்று திருவுலாவிலும் சைவ

திருவாளர்கள் ஆணை தாங்குள்ளார்கள். இதனால் பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் மும்மூர்த்திகளைப் பரமேசுவரன் திருமேனியெனப் பாவித்துத் துணிந்து வழிபடுவார்க்கே முத்தி சித்திக்குமேயன்றி அவர்களைப் பரம்பொருள் எனவும், அப்பரம்பொருளுக்கு மேலாந் தனிமுதலெனவும், அவருக்குங் காரணமாம் பொருளெனவும், நினைத்து வழிபடுவார்க்கு என்ஞான்றும் வீடு கூடுவதினறென்பது நாட்டப்பட்டது. அதாவது அவர்கள் இடர்ப்படுவாரென்பதே திண்ணம். அரசன் பரிவாரங்களான மந்திரி முதலானவர்களை அவனாணையேற்ற பரிவாரங்களென்றறிந்து அவரவருக் குரியபடி நடப்பவர்க்கே இகலோகசுகமுண்டாவதனறி அவர்களே அரசனென நம்பி நடப்பார்க்கு யாண்டும் சுகமில்லை யன்றோ! அனறியும் அவ்வாறு விபரீதங்கொண்டு மயங்கி நடப்பவர் படுங்கடுந்துயரமே இதற்கு நிதரிசனமாம். பகவற்கீதை முழுதிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தன்னை ஈசுவரனாகவும், சிருஷ்டி முதலிய சர்வ கர்த்திருத்துவ முடையவனாகவும் விதந்து கூறியது ஸோஹம் பாவனையால் ஈசுவரப் பிரசாத மெய்திய காரணம் பற்றியன்றி வேறன்று. இவ்வுண்மை மதம், மானம், மயக்கம், முதலியன பற்றிப்பிணங்குகின்றவர்களுக்குச் சிறிதும் விளங்குவதரிது. நுண்ணறிவும் நடுவுநிலைமையும் உடையராய் நோக்க வல்லார்க்கே எளிதில் இனிது புலனாம். கிருத்தியகர்த்தாக்களாகிய மூவருமொருவரும் பிரஹ்மமாகார். (௫௰)

௪-வது ஆத்துமசுத்தி.

சிவனவனிற்ர டோண்மேல் நீறுநின்றது கண்டனை யாயினும் நெக்கிலை=சிவபிரானது திரண்ட புயங்களின்மேல் திருநீறு நிலைபெற்றிருப்பதைக் கண்டும் மனம் உருகினாயில்லை. எல்லா வேடங்களிலும் உத்தமோத்தமமானது திருநீற்றுப் பொலிவு. அந்தத் திருநீற்றினொழிலைக் கண்டமாத்திரத்தில் எப்படிப்பட்டவர்களுடைய உள்ளமும் கண்ணுங் கவரப்பட்டு அவ்வெழிலோடு ஒற்றித்து நிற்றல் பாலர்முதல் விருத்தர் இறுதியாயுள்ள ஆனமாக்களது அநுபவப் பிரசித்தம். திருநீறானது சர்வ ஐசுவரியங்களுக்குங் காரணமா யிருத்த

லால் ஐசுவரிய காரணனை பரமேசுவரனுக்கு பரம அணிகலனா யிருக்கின்றது. ஐசுவரிய விருப்பமுடையார் யாரோ அவரே அதையணியும் பாக்கியம் பெற்றவர். அவர்களுக்கே அது இன்றி யமையாது வேண்டப்படுவது. திருநீறு தரிப்பதனு லுண்டாகும் பயனை ப்ருஹஜ்ஜாபாலோப நிடதமானது, "பஸ்மதாரணஞ் செய்வதி ஞலேயே மோக்ஷமுண்டாகின்றது, சிவசாயுஜ்யமும் அடையப்படு கின்றது, அவன் மீளத்திரும்புகிறதில்லை, அவன் மீளத்திரும்பு கிறதில்லை." என்னும் பொருள்தோன்ற பஸ்மதாரணுதேவமுக்திர் பவதி - சிவஸாயுஜ்யமவாப்நோதி - நசபுநராவர்த்ததே - நசபுநரா வர்த்ததே" என்று கூறிற்று. இதனுல் பஸ்மதாரணமே பாபக்ஷய ஹேதுவென்பதூஉம், மோட்சபல மென்பதூஉம் நன்கு நிரூபிக்கப் பட்டது. எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் இதுவே முக்கியாங்கமாகவும் ஞானங்கமாகவும், இருக்கின்றமையால் வேதத்திலுள்ள கர்ம காண்டத்திலும் ஞானகாண்டத்திலும் இதுவே புகழப்பட்டிருக் கின்றது. நூற்றெட்டு உபநிடதங்களிலே இதன் மகிமையைப் பேசும் உபநிடதங்கள் பதினைந்து. "பூத்யைநப்ரமதிதவ்யம்= பூதியை யணிதலினின்றும் நழுவுதல்கூடாது" என்று தைத்திரீ யோபநிடதமானது பஸ்மதாரணத்தைத் தெளிவாய் விதித்திருக் கின்றது. திருநீற்றுக்குரிய பெயரைந்தனுள் பூதியும் ஒன்றாத லால் அது பஸ்மமெனப்பதே சர்வ வேதாந்த சம்பிரதாய ரகசிய மாம். "ஐச்வர்ய காரணுத்பூதி= ஐசுவரியத்துக்குக் காரணமா யிருத் தலால் பூதியெனப்படும்" என்று ப்ருஹஜ்ஜபாலோபநிடதமே அப் பொருளை விளக்கியது, ஆதலின் பஸ்மதாரணம் வேதசம்பந்தமான வைதிகமாம். வேதமார்க்கத்துக்குப் புறம்பான கொள்கையை (எனவே பஸ்மதாரணத்துக்கு அன்னியமான புண்டரங்களை) விஷ்ணுபுராணம் நக்கினமெனக் கூறுகின்றமையால் அக்கொள்கை கள் யாவும் பதிதமெனவும், பாஷாண்டமெனவுஞ் சொல்லப்படும்.

அன்றியும், "யதிகளுக்கு ஞானத்தைத் தருவதாயும் வானப் பிரஸ்தர்களுக்கு வைராக்கியத்தைக் கொடுப்பதாயும் உள்ளது" எனப் பொருள்கொண்டு "யதிநாம் ஜ்ஞானதம்ப்ரோக்தம் வனஸ் தாநாம் விரக்திதம்" என்றும், "எவர்கள் பஸ்மதாரணத்தை விட்டுக் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கிறார்களோ அவர்களுக்குச் கோடி ஜன்மங்

களினும் சம்சாரத்தினின்றும் விடுதல் உண்டாகாது" எனப்பொருள் பட "யேபஸ்மதாரணம் த்யக்த்வா கர்மகுர்வந்தி மாநவா:-தேஷாம் நாஸ்தி விநிர்மோக்ஷஸ் ஸம்ஸாராஜ் ஜன்ம கோடிபி:" என்றும், "இதுவே விஷ்ணுவுக்கும் சங்கரருக்கும் ஞானத்தைப் புகட்டியது - பிரஹ்மஹத்தி முதலிய பாவங்களைப் போக்கவல்லது-மிக்க ஐசுவரி யத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்றே (தூரிய) சிவனது மார்பி லணி யப்பெற்றது" எனப் பொருளவிளங்க "ஏததேவ ஹரிசங்கர யோர் ஜ்ஞானப்ரதம்-ப்ரஹ்மஹத்யாதி பாபநாசகம்-மஹாவிபூதி தமிதி சிவவக்ஷஸி ஸ்திதம்"என்றும், மேற்சொன்ன ஜாபாலோபநிடதமே விதந்தெடுத்துக் கூறுமாயின், இந்தத் திருநீற்றின் பெருமையினை அளவிட்டுக் கூறுந் தகைமைத்தோ. யாக்கை நிலையாமையை அடிக்கடி நினைப்பூட்டும் பொருட்டும், உயிர்க்குறுதியைத் தேடிக்கொள்ளும் பொருட்டும், "பஸ்மாந்தம்சரீர: - பஸ்மதனை இறுதியாகவுடையது சரீரம்" என்று நசோபநிடதங்களில் ஆதியந்தங்களிலுள்ள ஈசா வாஸ்யோபநிடதமும், ப்ருஹதாரண்ணியோபநிடதமும், ஸ்பஷ்ட மாயறையுமாயின் இந்தத் திருவெண்ணீற்றை விரும்பி யணியாதார் யாரோ! அதை யணிந்தவர்களைக் கண்டவுடன் மனங்கனியாதார் யாரோ! "முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவிலொரு பிடிசாம்பராய்வெந்து மண்ணாவதுங் கண்டும் பின்னுமிந்த-படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல்லால் பொன்னினம்பலவர்-அடிசார்ந்து நாமுய் யவேண்டுமென்றே யறிவா ரில்லையே" என்று திருவெண்காட்டடி கள் விளக்கிய வியன்வாக்கை உன்னியுன்னி உண்மைதேர்க-இத் துணைச் சிறப்பினையும், பெருமையினையும், வேதபடிதமாயுள்ள இப்பஸ்மம் வகித்திருக்குமாயின், பஞ்சராத்திர ஆவேசம் பூண்ட சிலர் இதனை நிந்திப்ப தென்னையோ வெனின்! "ஓவித்வானே! மகா பாதகங்களோடு கூடினவனுக்கும், பூர்வ ஜன்மங்களிலே அனேக அபராத மிழைத்தவனுக்கும், திரிபுண்ட ரோத்தூளனத் தில் த்ருடமான துவேஷமுண்டாகின்றது" என்னும் பொருள் போதர "மஹாபாதக யுக்தாநாம் பூர்வஜன்மார் ஜிதாகஸாம்-த்ரி புண்ட்ரோத் தூளன த்வேஷோஜாயதேஸு த்ருடம்புத:"என்று ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதமே வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கியபடி யால் பாஷாண்டிகளாகிய பாவிகளுடைய ஊழின் வலியைத் தடுகக

யார்தாம். "ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றொன்று—சூழினுந் தான் முந் துறும்." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரது திருவாணையும் பொய்க்குமோ. ஸ்ரீவாகீசப் பெருந்தகையாரும் "தாயினும் நல்ல சங்கரனுக் கன்பர்—ஆயவுள்ளத் தமுத ருந் தப்பெறார்—பேயர்பேய்முலை யுண்டுயிர் போக்கிய-மாயன் மாயத்துப் பட்ட மனத்தரே" என்று பாஷாண்டிகளினது நிலைமையை வெளிப்படையாகக் கூறியருளினார். எல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்தற்குச் சாதனமாகிய உடம்பை நிலைபெறச் செய்வதற்கு வேண்டப்படுவனவற்றைக் கூறுகின்ற ஆயுர்வேதமும் வியாதிகளுக்குப் பரிகாரமாகச் சொன்ன "மணிமந்திர ஔஷதம்" என்னும் மூன்றனுள் திருநீறே ஔஷதமாதலின் உயிர்ப்பிணியும், உடற்பிணியும், பவப்பிணியும் ஒருங்கேயறுப்பதும், பூசவும புசிக்கவும் மருந்தாவதும் அதுவே என வியந்தது. "திருநீறு இட்டோர் கெட்டார் சிவனை மறந்து யார் உய்ந்தார்" என்னும் பழமொழியையும் யூகித்துணர்க-ஆதலினன்றோ "த்யஜேத் பஸ்மரஹிதம் பாலம் - த்யஜேத் க்ராம சிவாலயம்=பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச் சுடு - சிவாலயமில்லாத கிராமத்தைக் கொளுத்து" என்று இடித்துரைத்தது ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதம். ஔவைப் பிராட்டியாரும் "நீறில்லா நெற்றிபாழ் நெய்யில்லா வுண்டிபாழ்" என்று கூறியருளினார். இதனால் உலகத்தை வெறுத்து மோட்சமே பொருளென நிற்கும் சந்நியாசியும் திருவெண்ணீற்றைத் தன்னொளுதென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தாலனைய நாட்டப்பட்டது. ஆதலின் "பஸ்மோத் தூளனம் பரம ஹம்ஸஸ்ய=பஸ்ம உத்தூளனம் பரமஹம்ஸனுக்கு முரியது" என்று நாரத பரிவிராஜகோப நிடதமும், சந்நியா ஸோபநிடதமும் கூறின. அல்லதூஉம், மேற்குறித்த ப்ருஹஜ்ஜாபாலோபநிடதமே "ஸ்ரீகௌதம விவாஹகாலே தாமஹல்யாம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வ தேவா: காமதுரா அபவந்த ததாநஷ்ட ஜ்ஞாநா துர்வாஸஸம் கத்வா பப்ரச்சு:" என்றெழுந்து செல்லும் வசனங்களில் கௌதமரது விவாககாலத்தில் அகலிகையின் பேரழகைக் கண்டு சகல தேவர்களும் காமனால் பீடிக்கப்பட்டு ஞானத்தை யிழந்தார்களெனவும், அப்பொழுது அவர்களனைவரும் துர்வாசரை யடைந்து பாப விமோசனார்த்தமாகப் பரிகாரங் கேட்க, அவர் பஸ்மாவைக் கொடுத்தாரென

வும், அதை வாங்கி தேகமுழுமையும் பூசிக்கொண்டு ரஜோ குணத் தினின்றும் நீங்கி மிக்க தேஜசு உடையவர்களாக னெனவும், பின்னர் அச்சுதரானவர் "பஸ்மா பக்ஷய தச்சுத:" என்னும் வசன த்தின்படி அந்தப் பஸ்மத்தை மருந்துபோல உட்கொண்டா ரென வும், அங்ஙனம் உட்கொண்டு ஆநந்த பரவசராய்ச் சிவபெருமானைத் தியானத்து "நமஸ்தேஸ்து நமஸ்தேஸ்து த்வாமஹம் சரணம்கத: நமஸ்காரம், உனக்கு நமஸ்காரம் உன்னை நான் சரணமடைந்தேன். எனத் துதித்து, "த்வத் பாதயுகளே சம்போ பக்திரஸ்து ஸதாமம ஓசம்புவே! உமது பாதகமலங்க ளிரண்டினிலும் எனக்கெப்பொழு தும் பக்தியிருக்கட்டும்" என்றும், "பஸ்ம தாரணசம்பந்தோ மம பக்தோ பவிஷ்யதி=எனது பக்தன் பஸ்ம தாரணத்துடன் கூடின வனாய் ஆகக்கடவன்." என்றும்விண்ணப்பித்துச் சிவப்பிரசாத மெய் தினரெனவுங் கூறுகின்றது. இதனால் திருநீற்றின் மகிமை யளவிறந்த தென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்நீற்றை விஷ்ணு மூர்த் தியே பாப விமோசனார்த்தமாக அணிந்து துதித்தன ரென்று வேதம் முறையிடுமாயின் அதன் பெருமையினை வரையறுத் தோத யார்தரம். ஆதலினன்றோ வைணவ ஆழ்வாரும் நடுநிலை குன்றாது வேதவசனத்துக் கிணங்க "நீறு செவ்வே யிடக்காணில் நெடுமா லடியா ரென்றோடும்." என்று உத்தம வைணவர்களுய்யும் நெறி யைப் புகட்டியருளினார். ஜகதாசாரிய மூர்த்திகளாகிய மணிவாசகப் பிரானும் "வெண்ணீறணிகிலா தவரைக் கண்டா லம்மநா மஞ்சு மாறே" என்று உபதேசித்தருளினார். சிவபக்தி, குருபக்தி யில்லா தார்க்கு எவ்வளவு போதித்தாலும் அவை நிஷ்பலமாவது பிரதி யட்சப் பிரமாணமாதலால், ஈண்டு யாம் சுருதிபோதகமாகக் கூறிய உண்மைகள் யாவும் பிறவியந்தகர்க்கு வெய்யோனொளி விளங்கா ததுபோல், நடுநிலைகொன்று தினனும் மதாபிமான மேற்கொண்ட புறச்சமயி களுக்கு விளங்குத லரிதாம். ஆயினும் அவர்களும் மனக் கோட்டம் விட்டுச் சிறிது ஆராயப்புகின் வாய்மையே வெல்லு மென்பதற்கு யாதொரு தடையுமின்று. ஸத்யமேவ ஜயதே. (நிக)

ரு-வது கைம்மாறுகொடுத்தல்.

மேலை வானவ ரும்மறி யாததோர் கோலமே=மேலுலகி லுள்ள தேவர்களும் உணரக் கூடாததாகிய ஒப்பற்ற திருவுருவமே. இதனால் பரப்பிரமமாகிய சிவபெருமானது திவ்விய திருவுருவம் யாவராலும் இத்தன்மையதென அறிதற்கரிதென்பது விளக்கப் பட்டது, இதனை விளக்க சாமவேதத்தைச் சார்ந்த கேனோபநிட தத்தில் ஒரு கதையுளது. அதுவருமாறு:—இந்திரன் முதலிய தேவர்களனைவரும் தங்களுக் குண்டாகிய அசுரவிஜயம் தங்க ளுடைய சாமர்த்தியத்தினாற் கிடைத்ததென்றும், தங்களுக்குத் தலைவர் சிவபெருமானென்பதை மறந்தும் அகங்கரித்தார்கள். அப் பொழுது சிவபெருமான் ஒருயக்ஷகோலந் தாங்கி இந்திரன்முன் சென்று ஒருயர்ந்த ஸ்தானத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர். அவரது ரூபத்தைத் தேவர்கள் அறிந்துகொள்ளாதபடியால் அவர்கள் யாவ ரும் அருகிலிருந்த அக்கினி பகவானைப் பார்த்து, ஓ அக்கினியே! நமக்கெதிரில் தேஜோரூபமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் யக்ஷனை நீர் இன்னனென்று தெரிந்து கொள்ளுமென்றார்கள். உடனே அக்கினி யானவன் யக்ஷமூர்த்தி எழுந்தருளியிருக்குமிடத்திற்கு ஓடோடியும் வந்தனன். அப்பொழுது அந்த யக்ஷமூர்த்தி அக் கினியைப்பார்த்து நீயாரென்று கேட்க, அக்கினி பகவான் நான் பூமியிலுள்ள சமஸ்த சராசரப் பொருள்களையும் நீறாக்கவல்லவ னென்றான். பிறகு யக்ஷமூர்த்தி ஒரு துரும்பை யெடுத்து அவன் முன்னே போட்டு இதைப் பஸ்ம மாக்குதி என்றனர். உடனே அக்கினியானவன் அதிக கோபங்கொண்டு தனது சப்தஜ்வாலை களுந் தோன்ற வியாபித்து அதைக்கொளுத்த முயன்றான். அது கொளுத்தப்படாம லிருந்தபடியால் அக்கினி பரிபவப்பட்டு அத் துரும்பைக் கொளுத்துவதற்குத் தனக்குச் சாமர்த்திய மில்லை யென்று கண்டு தேவர்களிடம் திரும்பிவந்து, ஓ தேவர்காள்! அந்த யக்ஷனுடைய மஹிமையைச் சொல்வதற்கும் நினைப்பதற்கும் சக்தி யற்றவனா யிருக்கின்றேனென்றான். பிறகு தேவர்கள் வாயு பகவானை யனுப்பினார்கள். அவனும் அப்படியே சென்று துரும்பை

யசைக்கப் பார்த்தும் முடியாமற் போனபடியால் வெட்கப்பட்டுத் திரும்பித் தேவர்களிடம் வந்து யக்ஷமூர்த்தியின் பிரபாவத்தை அக்கினி சொன்னதுபோற் சொன்னான். அப்பொழுது தேவர்களனைவரும் தேவேந்திரனைப் பார்த்து, ஓ இந்திரா! நீயாவது நமக்கெதிரி லிருக்கின்ற யக்ஷனை இன்னானென்று அறிதி யென்று சொல்ல அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரனும் யக்ஷமூர்த்தியின் சமீபத்தில் போய்நின்றான். அதுகண்ட யக்ஷமூர்த்தி மறைந்து விட்டனர். உடனே லோகமாதாவாகிய உமாதேவியார் ஆகாசத்தி லெழுந்தருள தேவேந்திரனானவன் தேஜோமயமாய் விளங்கிக் கொண்டிருந்த இமாசலத்தின் புத்திரியான உமாதேவியைப் பார்த்து இந்தயக்ஷமூர்த்தி யாரென்று கேட்டான். அப்பொழுது பார்வதியானவர் "ஓஇந்திரா! அந்த யக்ஷமூர்த்தியை என்னவென்று நினைக்கின்றாய். அவர் எமது பதி. உங்களுக்குப் பரப்ரஹ்மம். ஜயத்தை யுண்டுபண்ணியது அவருடைய சக்தியென் றறிந்து கொள்" என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். உடனே இந்திரன், வாயுவு, அக்கினி முதலிய எல்லாத் தேவர்களும் பார்வதியின திருவாக்கினாலே பரப்ரஹ்மத்தை யறிந்து உய்யும்வழிதேடிக்கொண்டார்கள். இவ்வாறு பரப்பிரமசிவமஹிமை வேதாந்தத்திலே விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் சிவபெருமானுடைய கருணையத் திருவுருவம் எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த தேவர்களுக்கும் அவனது திவ்விய திருவருட் பிரசாதத்தினாலே உணரற்பாலதன்றி வேறெவ்வகையானு மில்லையென்பது பெறப்பட்டது. அன்றியும் "அவனன்றியோரணுவு மசையாது" என்னும் ஆப்தர் திருவாக்கும் நிலைநாட்டப்பட்டது. ஈண்டு ஆரணமுடிபாகிய கேனோபநிடதம் "ஸோாப மாநா ழமாம்ஹைமவதீம்=மிகப்பிரகாசமாகிய இமாசலத்தின் புத்திரியான உமாதேவி" என்றுவியக்தமாக விளக்கியிருக்கவும் அதற்கேற்ப சங்கராசாரியர் முதலானோர் இமயமலையின் பெண்ணான பார்வதியென்று பொருள்விரித்திருக்கவும் அதனைச் சிறிதுங் கருதாது "புருஷாகாரபூதையான உமையாய்த்தோன்றிய லக்ஷ்மி என்று அர்த்தம்பண்ணி அவ்விலக்ஷ்மியால் விளக்கப்பட்ட பிரமம் யக்ஷனாய்வந்த ஸ்ரீயஃபதி என்று வைணவ ஆசாரியராகிய இராமாநுஜர் மாறுபடக் கூறியுள்ளார். இதென்கொலோ! "மெய்ப்படு

நூன் முறைகண்டும் மோகத்தாற் றம்மதமே மேற்கொண்டுள்ளார்"
என்னும் பரஞ்சோதிமுனிவர் பான்மொழியையு முய்த்துணர்க.

நள்ளுங் கீழுளும் மேலுளும் யாவுளும்-எள்ளு மெண்ணெயும்
போனின்ற வெந்தையே = உள், புறம், நடு, கீழ், மேல், பக்கம்
என்று சொல்லப்பட்ட எவ்விடத்திலும் எள்ளும் எண்ணெயும்போல்
கலந்துநின்ற எமது தந்தையே. இதனால் சிவபெருமான் விந்து,
மோகினி, மான் என்னும் மூவகைப்பிரகிருதிகளிலுமுள்ள சராசரங்
கள் யாவற்றுள்ளும் சர்வபரிபூரணனாய் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்
றானெனபது விளக்கப்பட்டது. அவன் அங்ஙனம் வியாபித்து சடசித்துக்க
ளனைத்தும் ஒருங்கே ஒரியல்பாக அறியும் அறிவும், அவைகளைத்
தொழிற்படுத்துங் கர்த்திருத்துவமும், சர்வான்மாக்களையும் அநுக்
கிரகஞ்செய்யும் பொருளும் அவனிடங் குன்றும். குன்றவே, ஐசு
வரியமுடையவனாதல், சர்வாந்தர்யாமியாதல், வியாபகனாதல் முதலிய
எல்லா அசாதாரண குணங்களுங் குன்றி ஏகதேசவர்த்தியாய்த்
தடக்குறுவன். ஆதலால் இறைவனுக்கு எஞ்ஞான்றும் சர்வவியா
பகம் எள்ளி லெண்ணெய் போலும், எரியுறு நீர்போலும் இன்றி
யமையாத இலக்கணமாம். "திலேஷு தைலம் = எள்ளிலெண்
ணெய்" என்னும் இவ்வுபமானத்தையே ப்ரஹ்மோபநிடதமும்,
மந்திரோபநிடதமும், ஹம்ஸோபநிடதமும் கிளந்தன. அல்லதூஉம்,
எல்லாப் பூதங்களுள்ளுமுள்ளவனும், எல்லாவற்றையும் வியா
பித்தவனும் பகவானாகையால் எங்கும் நிறைந்தவன் சிவனும்" என்
னும் பொருள்பட "ஸர்வபூத குஹாசய: ஸர்வ வ்யாபீச பகவாந்
தஸ்மாத்ஸர்வ கதச்சிவ:" என்று சுவேதாசுவதரோபநிடதமும்,
"எல்லாவற்றையும் வியாபித்தவனும், எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அந்த
ராத்மாவுள்ளவனும், கர்மங்களுக்கு அதிபதியும்" என்று பொருள்
போதர "ஸர்வவ்யாபீ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா - கர்மாத்யக்ஷ:"
என்று ப்ரஹ்மோபநிடதமும் சிவ வியாபகவிலக்கணத்தைத் தெளி
வாய் விளக்கின, என்னை! "அந்தர் பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய
நாராயண ஸ்தித: = உள்ளும்புறம்பும், அதனையெல்லாம் வியாபித்
து நின்றனன் நாராயணனே." என்று நாராயணோபநிடதங் கூறி
யுள்ளதே அதன்பொருள் யாதெனின், மூலப்ரகிருதி வாசுதேவ
னுருவமாகலின் அதற்குள் அவனது வியாபகம் அமைவுடைத்தென்

பதே பரமசித்தம். அடிப்புறத்துள்ள ஆன்ம தத்துவங்களுக்குக் காரணமாய மூலப்பிரகிருதிக்குமேல் வித்தியா தத்துவங்களுக்கு ஏதுவாய சூக்ஷுமப்பிரகிருதியும், சிவதத்துவங்களுக்குச் காரணமாய பரப்பிரகிருதியும், நடுப்புறதமும், தலைப்புறத்தும் இருப்பதாக "ஆத்ம தத்வமயோபாகே வித்யா தத்வஞ்ச மத்யமே - த்தக்ரே சிவதத்வந்து க்ரமாத் தத்வாநி ஸந்திஷி" என்று ஜாபாலோபநிட உரைத்தது. அன்றியும் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈசுவரம், சுத்த வித்தை என்னுஞ் சிவதத்துவங்க ளனைத்தையும், "சிவசக்திச்ச ஸாதாக்ய மீசம் வித்யாக்ய மேவச" என்று மீளவும் அவ்வுபநிட தமே எடுத்துப் போதித்தலானும், காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்றும வித்தியாதத்துவங்க ளேழையும் "கால ஸ்வபாவே நியதிர்ய த்ருச்சா" எனனும் மந்திரத்தில் சுவே தாசுவதரோபநிடதம் விளக்கிக் கூறுதலானும், முத்திற மாயா தொகுதி முழுமையிலும் நாராயணனுக்கு வியாபகமில்லை யென பதே சுருதியுக்தமாம். ஆதலினன்றே தைத்திரீயோபநிடதமானது ஸ்ரீமந் - நாராயணனை "விஸ்வம் நாராயணம்=விசுவரூபி நாரா யணன்" எனவும், சிவனை "விஸ்வாதிகோ ருத்ர:=விசுவத்தைக் கடந்தவன் உருத்திரன்" எனவுங் கூறி, சிவவிஷ்ணுக்களது ஏற்றத் தாழ்வுகளை நன்குவிளக்கியது. அன்றியும் மந்திரோபநிடதமும், முண்டகோபநிடதமும் "எவனினும் மேலானதும் கீழானதும் ஒன் றில்லை-எவனிலுஞ் சிறியதும் பெரியதும் ஒனறில்லை-எவன் விரு க்ஷம்போல் அசைவற்றவனுய் ஏகனுய் பரமாகாசத்தில் இருக்கின் ருன்-அந்தப் புருஷனுலேயே ஈதெல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருக் கின்றது" என்னும் பொருள்போதர "ய்ஸ்மாத் பரம்நா பரமஸ்தி கிஞ்சித்" என்றற் றொடக்கத்து மந்திரத்தில் தெளிவாய் போதித் திருக்கின்றன. இனனணம் அநந்த பிரமாணபாஹுள்யங்களால் சிவபிரா னொருவருக்கே சர்வபரிபூரணத்துவம் நிலைபெற்று விளங் கியதென்பது ஒருதலையாற் றுணியப்பட்டது. அர்ச்சுனன் வில் லடி, பாண்டியன் பிரம்படி ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி யோகபோக கோலம், உமாதேவியார் கண்களை மூடியலீலை, யட்சகோலந் தாங்கிவந்து துநம்பையசைக்கச் செய்தல், கண்ணன் முதலான சேதனசேதனங்களுக்குள்ளிருந்து சிவபூசை யேற்றுக்கொள்ளுதல்,

இவை முதலிய பலவேதோபப்ரஹ்மண சரித்திரங்களும் சிவபெரு மானுடைய சர்வ பரிபூரண அந்தரியாமித்துவத்தை நன்கு நிரூ

பிக்க, விஷ்ணு புராணப் பிரமாணததின்படி ஸ்ரீவாசுதேவனு டைய வியாபகப் பரப்பை விரிப்பின், நாம் வாசஞ் செய்யும் இப்பூ மண்டலமானது பிருதிவி தத்துவத்திலுள்ள ஆயிரகோடி அண்டங் களில் ஓர் பிரமாண்டத்தி லுள்ளது. அந்தப் பிரமாண்டத்தின் உயரம் அகலங்களின் பிரமாணங்களைச் சொல்லின், பூமிக்குக்கீழ் காலாக்கினி உருத்திர புவன மீறாக அண்டகடாகக் கனமுட்பட பூலோகம் வரையிலும் ஐம்பது கோடி யோசனை யுயரமும், பூலோக த்துக்குமேல் சிவலோக மீறாக அண்டகடாகக் கனமுட்பட ஐம்பது கோடி யோசனை யுயரமும், பூலோகத்தின் மத்தியிலிருக்கும் மகம் மேருவின் நடுவினின்றும் கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு இந்நான் குதிசைகளின் அண்டகடாகக் கனமீறாக ஐம்பதுகோடி யோசனை தூரமும் பொருந்தியுள்ளது. இங்ஙனம் கீழும்மேலும் பக்கங்களும் நூறு கோடி யோசனை யளவின விரிவைப் பெற்றுள்ள இந்தப் பிர மாண்டம் அண்டகடாகத்துக்கப்பால் ஜலத்தினுமேல் சூழப்பட்டுள்ளது. அந்த ஜல ஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியு மேற்றமுமுள்ள தேயுவினுமேல் சூழப்பட்டுள்ளது. அந்தத் தேயு ஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு விரிவும் உயர்ச்சியு மேற்றமு முள்ள வாயுவினாலும், அந்த வாயு ஆவரணம் அதனினும் பதின் மடங்கு அதிகமுள்ள ஆகாசத்தினாலும், அந்த ஆகாச ஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு அதிகமுள்ள அகங்காரத்தினாலும், அந்த அகங்கார ஆவரணம் அதனினும் பதின்மடங்கு அதிகமுள்ள மக தத்துவத்தினாலும், அந்த மகதத்துவ ஆவரணம் அதனினும் பதின் மடங்கு அதிகமுள்ள பிரகிருதி தத்துவத்தினாலுஞ் சூழப்பட்டுள் ளது. அந்தப் பிரகிருதி தத்துவம் அநந்த மென்று சொல்லப்படு தலால் அதில் அனேகவாயிரங் கோடிகோடி அண்டங்களுண்டு. அத்தனையும் "வாசுதேவபர: ப்ரகிருதி" என்றுசுருதி கூறியபடி ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்கு உருவமாகலின் அவற்றுள் அவனது வியா பகம் விரிந்து கிடக்கின்றது. இனி விஸ்வாதிகனுன சிவபிரானது வியாபகமோ அந்தப் பிரகிருதி தத்துவத்தின் மேலும் நூறுமடங்கு

விரிவும் உயர்ச்சியுமுள்ள அராக அண்டமும், அதன்மேலும் நூறு மடங்கு அதிகமுள்ள வித்தையண்டமும், அதன்மேலும் நூறு மடங்கு அதிகமுள்ள கலையண்டமும், அதன்மேலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ள நியதியண்டமும், அதன்மேலும் நூறுமடங்கு அதிகமுள்ள காலஅண்டமும், அதன்மேலும் ஆயிரமடங்கு அதிகமுள்ள அசுத்தமாயையும், அதனமேலும் பதினாயிரமடங்கு அதிகமுளள சுத்தமாயையிற் சுத்தவித்தையும், அதனமேலும் பதினாயிரமடங்கு அதிகமுள்ள மகேசுவரமும் அதற்குமேல் சாதாக்கியமும், அதற்கு மேல் பரவிந்தும் அதற்குமேல் பரநாதமும் ஆகிய இவற்றை யெல் லாங்கடந்து சொல்லிறந்துநின்ற தொன்மையதா யோங்கி விளங்கு தலால் அப்பிரானுக்கே சர்வ பரிபூரணத்துவம் நிலைபெறும். அத னால்எங்கும் செறிந்தவன் சிவனும் எனபது ஒருதலை. ஆதலி னன்றோ "உலகமும் பல்லுயிரு மொன்றிநிறைந் தோங்கி, இலகுஞ் சிவனெம்மிறை" என்றது ஞானக்குறள். திராவிடசூத்தியும் "அப் பாலைக் கப்பாலைக்கப்பாலானை யாருரிற்கண்டடைந்தேனே வாறே." என்று மூலமைகைப் பிரகிருதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவர் சிவபிரா னென்றுணர்த்தது. (௫௩)

எட்டினோடிரண்டு மறியேனையே=எட்டிரண்டுந் தெரிககா நின்ற பொருளை யறியாத வென்னை. எண்டு எட்டு, இரண்டு என் னும் எண்கள் தமிழில் "அ" என்றும், "உ" என்றும் குறிக்கப்படு தலால் அகாரஉகாரமகாரங்களாலாய பிரணவாக்ஷரத்தை யறியாத வென்னை என்பது பொருள். அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகியமூன் றும் ஒருங்குசேர்ந்ததே மூலமந்திரமாகிய பிரணவமாம்-நாராய ணோப நிடதமானது "அகாரஉகாரோமகாரஇதி தானேகதா ஸம்ப வத் ததேதோமிதி=அகாரம், உகாரம்,மகாரம் இவைகளை யொன்று சேர்த்தலால் பிரணவமாகின்றது" என்றுகூறிப்போந்தது. "நூ-ம" (துதித்தல்) என்ற தாதுவிலிருந்து தோத்திரம் என்ற பொருளில் "நவ" என்ற சொல்லுண்டாக அதனோடு "ப்ர" எனனும் உபசர்க் கத்தைச் சேர்க்க "ப்ரணவ" என்ற சொல்லமைந்தது. இருக்கு முதலிய சமஸ்தவேதங்களும் பிரணவத்திலிருந்துதோன்றி தோத் திர ரூபங்களாயிருத்தலால் அவையனைத்தும் பிரணவதேவதைக்கே சொந்தமாகும். பிரணவதேவதை சாக்ஷாத்பரசிவமே என்பது பதி

றாருவது விஷயசூசனத்திற்காண்க. பிரணவ மென்னுந் தனிமந்திரம் சமஷ்டிப் பிரணவமெனவும், வியஷ்டிப்பிரணவமெனவும் இருதிறப்படும். சமஷ்டிப்பிரணவமாவது தொகுத்துக் கூறுவது. அது ஓம் என்பதாகும். வியஷ்டிப் பிரணவமாவது வகுத்துக்கூறுவது. அது அ, உ, ம, என்பதாகும். இந்த வியஷ்டிப் பிரணவமாகிய அகார, உகார, மகார மென்னும் மூன்றும் முறையே இறந்தகால நிகழ்கால எதிர்காலங்களையும், சாத்துவித இராசத தாமத குணங்களையும் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களையும், காருகபத்திய தக்ஷிண ஆகவனீயாக்கினிகளையும், இருக்கு யஜுர் சாமவேதங்களையும் உணர்த்தாநிற்கும். அகாரம் வாய்திறத்தலினாலே சிருஷ்டியையும், உகாரம் இதழ்குவித்தலினாலே திதியையும், மகாரம் வாய்மூடுதலினாலே சங்காரத்தையும் குறிப்பிக்கின்றமையால் எல்லாவுலகங்களும், எல்லாச்சுருதிகளும் இந்தப்பிரணவத்திலே தோன்றி நின்று ஒடுங்குமென்பது பெறப்பட்டது. பிரணவம் அகார உகார மகாரங்களாக விரிந்து மூன்றெழுத்தாயும், இம்மூன்றுங் கூடி ஓம் என்று உச்சரிக்கப்படும்பொழுது நாதமாயும், ஓம் என்று எழுதும்போது விந்துவாயு மிருப்பதால் முதல் மூன்றெழுத்தும் இந்த விந்துநாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலிவடிவுங் கூடி ஐந்தெழுத்தாயிற்று. சுருதியும் "ப்ரதமம் தாரகாகாரம் த்விதீயம் தண்டரூபகம் – த்ருதீயம் குண்டலாகாரம் சதுர்த்தம் அர்த்தசந்த்ரகம்— பஞ்சமம் பிந்துஸம்யுக்தம் ப்ரணவம் பஞ்சலக்ஷணம்" என்றுகூறிய பிரமாணத்தின்படி முதல் நட்சத்திராகாரமும், இரண்டாவது தண்டாகாரமும், மூன்றாவது வட்டவடிவும், நான்காவது அர்த்தசந்திரவடிவும், ஐந்தாவது பிந்துவோடுகூடின வடிவுமாகிய ஐந்திலக்கணங்களுடையதாதலால் பிரணவமும் ஐங்கலைகளுடையதாயிற்று. மேலும் ருக்வேதத்தின் முதலிலேயுள்ள "அக்நிமீளே" என்னும் மந்திரத்தின் முதலில் அகாரமும், மத்தியிலுள்ள "யோநிஸ்ஸமுத்ரோபந்து" என்னும்மந்திரத்தின் மத்தியில் உகாரமும், அந்தத்திலுள்ள "சமாநம்வாம்" என்னும் மந்திரத்தின் முடிவில்மகாரமும்போந்தமையால்ருக்வேத முழுமையும் தொகுப்பாகப் பிரணவமாயிற்று. இந்தப் பிரணவம் இன்னதென்று விளக்கவே இரண்டாவதாகிய யஜுர்வேதம் எழுந்து முதலிலும், இறுதியிலும் பிரணவத்தைச் சொல்லி மத்தியில் "நமசிவாய"

என்று பஞ்சாக்ஷரத்தை யோதிப்பொலிவெய்தியது. இதனால் பிரண வமே பஞ்சாக்ஷரமாயிற்று. பிரணவத்துக்கும் பஞ்சாக்ஷரத்துக்கும் சிறிதும் பேதமின்மையால் பஞ்சாக்ஷரமானது பிரணவத்தைப் போன்று பிரதக் மந்திரமும் பரமபாவநகரமான மோட்ச மந்திரமு மாம். பிரணவம் வேறு துணை வேண்டாது உச்சரிக்கப்படுவது போல் பஞ்சாக்ஷரமும் வேறொன்றின் ஆஸ்ரயமில்லாமல் ஜபிக்கப் படும். ஆகவே இரண்டும் தம்மில் வேறுபடாத ஒரேமந்திரமாம். இவ் வுண்மையை ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் "ஓங்காரமா மைந்தெழுத் தாற் புவனத்தை யுண்டுபண்ணி - யாங்காய் நடத்தும் பொருளே யகண்ட பரசிவமே" என்று வற்புறுத்தியருளினார்கள்.

நிற்க, மேலே கூறிய பிரணவ விலக்கணங்களைந்தனுள் முதலி ரண்டு உறுப்புக்களாகிய தாரகாகார தண்டாகாரங்கள் ஏனைய மூன்று உறுப்புக்களினின்றும் நீங்கி நிற்கும்வழி, முற்றியக்கம் பெறாமை யால் ஊமையெழுத்தெனவும், வேதாந்த சிரசாய்நிற்கும் மௌனக் குறியெனவுஞ் சொல்லப்படும். அன்றியும் மூலக்கணபதி நிலைய மெனவும், அட்சரங்களின வித்தெனவும், பிள்ளையார் சுழியெனவும் புகழப்படும். இந்தக்குறி (சுழி) "உ" இதுவேயாம். இதிலுள்ள வட்ட வடிவு சிவசத்திபீடமென்றும், ஆவுடையென்றும், பிந்துவென்றும், மூலாதாரமென்றுஞ் சுருதிகள் அறையுமாறு பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்க, நீள்வடிவு-மூலஸ்தம்பமென்றும், சிவலிங்கமென்றும், நாத மென்றும், பிரமநாடியென்றும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். இந்தச் சுழியினை யாதானுமொன்றை எழுதத்தொடங்குவதன்முன் தலைப் பில் இட்டிக்கொள்ளும் சம்பிரதாயமானது, யாதாமொரு கிரியை முட்டின்றி முடித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அக்கிரியைக்குமுன பிள்ளையார் உரு பிடித்து வைத்திடுவதை யொக்கும். சாக்ஷாத் பர மேசுவரனாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இப்பிண்டத்தில் தாரக ஓங்காரம் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளதோ அவவாறே தமிழிலும் கிரந்தத் திலும் இப்பிள்ளையார் சுழி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வேறு பாஷை களில் அவ்விதம் அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை யென்பது பிரத்தியட் சப் பிரமாணமாம். இத்தகைய மேன்மைபொருந்திய பிள்ளையார்சுழி அடங்கியுள்ள பிரணவமானது சர்வதேவர்களுக்கும் பிறப்பிடமாயும், சிவபிரானொருவருக்கே யிருப்பிடமாயும் விளங்குகின்றமையால்

பராநந்தத் தாண்டவஞ் செய்யும் ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமானுடைய திவ்விய திருமேனியோடு பிரிபடாதிருக்கின்றது. இக்கருத்தையே அதர்வசிகோபநிடதமும் "ஏதத³க்ஷரம்பரம்ப்³ரஹ்ம = இவ்வட்சரமாகிய ஓங்காரம் பரப்ரஹ்ம சொரூபம்" என்று கூறிப்போந்தது. இதனால் சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமுள்ள அபேத சம்பந்தங் காரணமாகப் பிரணவமே பிரமமென நிரூபித்ததாயிற்று. விரிவை எமது பிரணவ வித்யா பரிமளம் எனனும் நூலினும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷர அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹ விளக்கத்திலுங் காணக.

ய-வது ஆனந்தாதீதம்.

விச்சதன்றியே விளைவு செய்குவாய் விண்ணு மண்ணக முழுதும் யாவையும் = விண்ணுலகம், மண்ணுலகம், ஏனைய வுலகமாகிய வெல்லாவற்றையும் வித்தில்லாமலே யுண்டாக்குவாய். பிரபஞ்சத் தொகுதி முழுதும் மாயையினின்றுந் தோன்றியதாக "மாயையி லுள்ளவஞ்சம் வருவது போவதாகும்" என்று சிவஞானசித்தி மொழிந்திருக்க, இங்கு வித்தில்லாமலேயென்று கூறியது என்னையெனின்! இச்சாமாத்திரத்திலே எல்லாஞ் செய்யவல்ல சிவபிரான் ஒருகாரணத் தினின்று ஒன்றைத் தோற்றுவித்தா னெனில் அவனது சர்வசுதந் தரத்துக்கு இழுக்குண்டாமாதலால் அவனது அகடிதகடனா சாமர்த் தியத்தை விளக்கவெழுந்தது இந்தத் திருவாக்கு. சூரியன் இச்சா வெத்தன மின்றி யிருக்கவும், அவனது சந்நிதியில் ஒன்று முகையா கவும், ஒன்று அலர்ந்தும், ஒன்று உலர்ந்தும், தாமரை முத்தொழிற் படுதல் போலும், புருஷனது சந்நிதானத்தில் ஸ்திரீக்கு இன்பம் ஜநித்தல் போலும், சிவ சந்நிதானத்தில் மாயையில் சிருஷ்டியாதி தோன்றும் என்பதே முடிபாம். முண்டகோபநிடதமும், ப்ருஹதா ரண்ணியோபநிடதமும் "த³தே³தத்ஸத்யம்யதா²ஸ ு³தீ³ப்தாத்" என்றற் றொடக்கத்து வசனத்தில் எப்படி எரிந்துகொண்டிருக்கும் அக்கினி யிலிருந்து அனேக பொறிகள் உண்டாகின்றனவோ அப்படியே அக்ஷரப் பிரமத்தினின்றும் ஸ்வரூபசத்தாய் மாத்திரம் அடங்கியிருந்த பசுபாசங்கள் நாமரூப விபாகத்துக்குரிய பலவித ஸ்தூல ரூபத்தோடு

'சிருஷ்டி காலத்தில் உண்டாகின்றன வென்று கூறுகின்றன. இழுந் கிலே நின்றும் பிறக்குந் தாமரையை சேற்றிலே நின்றும் பிறந்தது என்று பொருள்பட பங்கஜம் எனறு கூறுமாறு, மாயையிலே நின் றுந் தோன்றிய உலகத்தை பிரமததிலே நின்றுந் தோன்றிய தெனறு கூறுதல் உபசாரமேயாம். "மாயையுடையவன மாயையி னின்றும் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்றான்-அவனிடமே மற்ற வர் மாயையால் கட்டுப்பட்டுள்ளார்" எனனும் பொருள்போதர, "அஸ்மாந் மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத் தஸ்மிம் ச்சாந்யே மாயயா ஸம்நிருடாஃ" எனவும் "மாயை காரணம், மகேசுவரன்மாயீ என்றறியவேண்டியது" என்னும் பொருள்பட "மாயாந்து ப்ரக்ரு திம் வித்யாத்மாயிநந்து மஹேச்வரம்" எனவும் சுவேதாசுவதரோப நிடதம் உரைத்தலால் பிரபஞ்சத்தொகுதி முழுவதுந் தோன்றுவ தற்கு வித்தாயுள்ளது மாயை யென்பதே வேத சம்மதமாம். இத ஞல் மாயை மித்தையென்று கூறும் வாதம் அடாதாயிற்று-ஸ்ரீ தாயு மானசுவாமிகளும் "அண்டபகி ரண்டமு மாயா விகாரமே அம்மாயை யில்லாமையே" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார் - ஈண்டு அம் மாயை யென்றது மாயையின் விகாரமாய்த் தோன்றிய காரியத் தொகுதியையேயாம். (ருரு

நீத்தல் விண்ணப்பம்.

மருந்தினனே பிறவிப்பிணிப்பட்டு மடங்கினர்க்கே=பிறவிப் பிணியிலகப்பட்டு முடங்கிக் கிடந்தவர்கட்கு ஔஷதரூபமாயிருப்ப வனே. யாண்டு பிறப்புளது ஆண்டு இறப்புளது. யாண்டு பிறப் பில்லை ஆண்டு இறப்பில்லை என்பது தர்க்கசாஸ்திர நியதி. பிரபல சுருதிகளாகிய மறைமுடிகள் யாவும் அயன், அரி, அரன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளையும் நியமிக்குந் துரீயமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானு டைய மகிமையினை யெடுத்துப் பேசுந்தோறும் பேசுந்தோறும் அவ் வெம்பெருமான் நிரந்தர சிவசிந்தனையைப் பெற்ற மெய்யடியார்க ளுளங்களிக்க ஆங்காங்கு ஆவிர்ப்பவிப்பதனறி அவனுக்கு எஞ்ஞான றும் பிறப்பில்லையென்றே பகர்கின்றன. ஆதலின் அம்மகானுக்கு

மகா சங்காரகாலத்தும், "தஸ்மா உபஸம் ஹர்த்ரே மஹாக்ராஸா யவை நம:= மகாசங்காரஞ் செய்பவரும் எல்லாவற்றையும் கவளீகரணஞ் செய்பவருமா யுள்ளார்க்கு நமஸ்காரம்" என்று அதர்வசிரோபநிடதம் உரைத்தபடி, தானே அத்தொழிலை யியற்றும் வினை முதலாதலின் இறப்பு அல்லது அழிவு இல்லையென்பது துணியப்பட்டது. அங்ஙனந் துணியப்படவே அவனது இறவாத்தன்மை பசுக்களுக்குச் செய்யும் பாசநிக்கிரகத்தையும், ஞானுக்கிரகத்தையும் விளக்கி முத்திப்பேற்றை யளிக்கும் பேராற்றலையும் புலப்படுத்தா நின்றது. சுவேதாசுவதரோபநிடதம் "அஜம் த்ருவம் ஸர்வதத்வைர் விசுத்தம்= பிறவாதவரும், நித்தியரும், தத்துவங்களை யெல்லாங் கடந்தவரும்" எனவும், ப்ருஹதாரண்ணியோபநிடதம் "ஸவா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா ஜரோமர:= இந்தப்பெரிய மஹானாகிய பரமான்மா ஜரையில்லாதவரும், இறவாதவரும்" எனவுங் கூறிப்போந்தன. யூபத்திற் கட்டுப்பட்டிருக்கும் பசுவானது தானே அக்கட்டை அவிழ்த்துக்கொள்ளமாட்டாதாற்போல பிறவியென்ற பிணியில் சிக்குண்டு கிடக்கின்றவர்கள் தாமே அப்பிணியை யகற்றிக்கொள்ளமாட்டார்கள். திரிமூர்த்திகளும் பாசத்தாற் பீடிக்கப்பட்ட இப்பிணியுடையவர்களென்று வேதம்பல்காலும் பகர்தலால் அவர்களும் அச்சமுறும்படியான ஜனனமரணமாகிய துக்கத்தை யொழிக்கும் பேராற்றல் வகித்த பேரருளாளன் அப்பிணியி லகப்படாத சிவபிரானென்பதே தேற்றம். ஆகவே அச்சிவ பரம்பொருளே பவசாகரத்துக்கு மருந்தினர் என்பது வெளிப்படை. திருவெண்காட்டடிகளும் "பிறவாதிருக்க வரந்தரல்வேண்டும் பிறந்துவிட்டா, லிறவாதிருக்க மருந்துண்டு காணிதுவெப்படியோ, அறமார் புகழ்தில்லையம்பலவாண ரடிக்கமலம், மறவா திருமனமே யதுகா ணன்மருந் தனக்கே" என்று கூறி உண்மை நிறுவினார். (ருக).

திருவம்மானை.

சேர்ந்தறியாக்கையானை= பிறரை வணங்கும்பொருட்டுச் சேர்ந்தறியாத கைகளையுடையவனை. சேதன சேதன ரூபமாகிய சகலப்பிர

பஞ்சங்களையும் தமது பேரருள் வியாபகப் பரப்பில் வைத்து நியமித்து நடாத்தும் முன்னைப்பழம்பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொருளாகிய சிவபெருமான் சர்வாத்மாக்களும் தம்மை வழிபட்டுய்யும் பொருட்டே தாமே எஞ்ஞான்றும் எவ்விடத்தும் சர்வலோக சரண்யராய் நிற்றலானும், தமக்குச்சமானரும் அதிகருமில்லாமல் தாமே சர்வ சுதந்தரரா யிருத்தலானும், பிறர் சங்கற்பத்துக்கும் கன்மத்துக்கும் வசப்படாது தாமே யகில லோகங்களுக்கும் நியந்தாவாய்ப் பிரகாசித்தலானும், எல்லாவான்மாக்களுந் தம்மைக் கைகுவித்து வணங்கத் தாம் வீற்றிருப்பதனறி தாமெப்பொழுதும் பிறரை வணங்கும் பொருட்டுக் கரங்களைக் குவித்தவரல்லர். பிரமன, விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலான சமஸ்ததேவர்களும் தமக்கு எஞ்ஞான்றும் வழியடியாரெனவும், தாமெப்பொழுதும் ஒருவருக்குங் குடியல்லாத தனைமைய ரெனவும் ஆரணங்க ளறைந்தபடி ஸ்ரீஆளுடைய வாசகளும் "தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மையான சங்கரன்" என்று தமது திராவிடசூக்தியில் உபதேசித்துள்ளார். இதனால் சகலவழிபாட்டுக்கும், சர்வதோத்திரங்கட்கும் விஷயமாவார் சிவபெருமானென பதி நாட்டப்பட்டது. ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் "இந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுள ரிருக்காதி வேதமுனிவர், எண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்க ளிரவிமதி யாதியோர்கள், கந்தருவர் கின்னரர்கள் மற்றையர்க ளியாவருங் கைகுவித் திடுந்தெய்வமே, கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு கருணைகரக் கடவுளே' என்று கூறி உண்மை நிறுவினர். தைத்திரீயோபநிடதமானது "விஸ்வம் பூதம் புவனம் சித்ரம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநஞ் சயத்-ஸர்வோஹ்யேஷ ருத்ரஸ் தஸ்மை ருத்ராய நமோஅஸ்து= பிரபஞ்சம் நித்தியமோ அநித்தியமோ விசித்திரமோ அனேகவிதமாக வுண்டானதோ உண்டாகிறதோ எல்லாப் பிரபஞ்சத்திற்கும் நிர்வாஹன் இந்த வுருத்திரன். ஆதலால் அப்படிப்பட்ட உருத்திரனுக்கு நமஸ்காரம்" எனவும், "யோ ருத்ரோஅக்நௌ யோஅப்ஸு யஓஷதீஷு யோருத்ரோ விஸ்வா புவனாவிவேச தஸ்மை ருத்ராய நமோஅஸ்து= எந்த ருத்திரன் அக்கினியிலுள்ளான், எவன நீரிலுள்ளான், எவன் ஓஷதிகளிலுள்ளான், எவன் எல்லாப்புவனங்களிலும் உட்பிரவேசித்தான், அந்த உருத்திரனுக்கு நமஸ்காரம்" என

வும் கூறிப் போந்தமையால், சர்வ ஜகத்காரண பரப்பிரமம் துரீய ருத்திரரெனவும், அவரே நமஸ்காரத்துக்குரிய பரம்பொருளென வும் இனிது போதிக்கப்பட்டது. அன்றியும் நமஸ்காரங்களெல்லாம் சிவபெருமானுடைய சொத்தாயுள்ளன வென பலவேதபாகங்கள் பன்முறையெழுந்து நிரூபிக்கின்றமையால் அவருக்குச் செய்யப்படும் பலவகை வழிபாடுகளில் நமஸ்காரம் ஒன்றே மிகச்சிறந்ததென்பது நன்குணரக் கிடக்கின்றது. இவ்வுண்மையை யுணராச்சிலர் "ஸர்வ தேவ நமஸ்காரம் கேசவம் ப்ரதிகச்சதி" என்னும் ஸ்மிருதி வசனத்தை ஆதரவாகக்கொண்டு சகலதேவர்கள் செய்யும் நமஸ்காரம் கேசவனையே சாருமென்று புலம்பாநிற்பர். இது அசங்கதம். சந்தியாவந்தனம் தொடங்குகையில் பரமேசுவரப் பிரீதியார்த்தம் என்று ஆரம்பித்தலால்கேசவம் என்னும் சப்தம் பரமேசுவரராகிய துரீயசிவத்தையே பற்றுமென்பதற்கு யாதுமையுறவில்லை-ஆதலி னன்றோ "தத்வேத குஹ்யோபநிஷத்ஸு கூடம் = அந்தப்பரம் பொருள் வேதங்களில் மிகவும் ரகசியமான உபநிடதங்களில் மறைக்கப்பட்டுள்ளது" என்று மந்திரோபநிடத முரைத்தது. வேதங்களிலுள்ள எல்லா வுபநிடதங்களும் ரகசியமேயாயினும் பிரம விஷ்ணு ருத்ராதிகளைக் கடந்த துரீயப்பொருளை யுணர்த்தும் உபநிடதங்களே மிக்க ரகசியமாம் என்பது வேதாந்தத்தின் கருத்தாம். இப்படிப்பட்ட வுண்மைப்பொருள் பூர்வ புண்ணிய சுகிருதமுடைய வாகளுக்கும், திருநீற்றின் குறிவழி நிற்குங் கொள்கை யுடையவர் களுக்குமே விளங்காநிற்கும். ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளும் "சைவ சமயஞ் சமயமெனில் அச்சமயத், தெய்வம் பிறைசூடுந் தெய்வமெ னில்—ஐயமறவென், றோணந்தவெள்ளத் தழுந்துவது முத்தியெனில், வானங்காள் பெய்யுமின் மழை" என்னும் பாசுரத்தைக் கூறி தமது அரியவற்புதச் செய்கையால் சிவபரத்துவத்தை நாட்டியருளினர். பரத சாஸ்திரமும், இந்திரனைக் குலிசாயுத முத்திரையைக் கொண் டும், பிரமனைக் கமல முத்திரையைக் கொண்டும், விஷ்ணுவைச் சங்க முத்திரையைக் கொண்டும், சிவபெருமானைச் சிரசில் நமஸ்கார முத்திரையைக் கொண்டும் அபிநயஞ் செய்க வென்றது. இதனால் சிவபெருமானே நமஸ்காரத்துக்குரியவரென்பது வெளிப்படை. (ஙஎ)

திருத்தெள்ளேணம்.

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை=காத்தற்றொழிற்குரிய மஹாவிஷ்ணுவும் வராக வுருவேற்று பூமியைப் பிளந்து சென்றுங் காணொணாத திருவடியை. முன்னொரு காலத்தில் பிரமவிஷ்ணுக்களாகிய இருவரும் தம்மறிவு மயக்கத்தால் யாம் பரம் யாம்பரம் என்று அகங்கரித்து இகலியபோது அவர்களுடைய அகங்கார மொடுங்கும்படி அவர்கள் மத்தியில் அனற்பிழம்பாய் நின்றனர் சிவபெருமான். அப்பொழுது திருமாலானவர் அவ்வனற் பிழம்பின் அடியைக் காணும்பொருட்டு பூமிக்குள் தேடிச்சென்றும் அது பாதாள மேழினுக்கப்பாலும் ஊடுருவிச் சென்றமையால் அலுத்து எல்லைகாணாது மயங்கினர். பிறகு தம்மிடத் துண்டாகிய பேதமையை யொழித்துவிட்டுப் பூமியினமேல் வந்துநின்று சிவ பெருமானைப் பலவகையானுந் துதித்துச் சிவப்பிரசாதத்தை யெதிர் நோக்கி யிருந்தனர். இந்தத்திவ்விய சரித்திரம் ருக்வேத ஸம்ஹிதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அது வருமாறு:—"விஷ்ணுர்வே வராஹம் ரூபமாஸ்தாய பூமிந் விதாரயந் ஸஹஸ்ரம் ஸமா ஆஸந், பாதாந் வேஷண பரோபூத்வா, த்வமேவ மாதாஸி, த்வமேவ பிதாஸி, த்வமேவ ப்ராதாஸி, த்வமேவ ஜ்யேஷ்டோஸி, த்வமேவ ஸ்ரேஷ்டோஸி, யஏவம் மஹிமாநம், வேதா த்ருஷ்டா பவதி, விஜ்ஞாதா பவதி, கர்த்தாபவதி, காரயிதாபவதி, யஏவம் வேத, சிவ ஸாயுஜ்ய மாப்நோதி சிவஸாயுஜ்ய மாப்நோதி=விஷ்ணுவானவர் வராகமாகிப் பூமியைக் கிழித்துச் செல்லுங்கால் ஆயிரவருடங்களாயின. சிவனாரது பாதத்தைத் தேடுவதில் அவாவுடைய அவர் தாயு நீர், தந்தையுநீர், உடன்பிறந்தாருநீர், மூத்தாருநீர், உயர்ந்தாருநீர் என்று துதித்தனர். இம்மகிமையை யறிய வல்லா னெவனோ அவனே காண்கின்றவனாகின்றான், அறிந்தவனாகின்றான், கர்த்தாவாகின்றான், காரியஞ்செய்கின்றவனாகின்றான், இவ்வித மறிய வல்லானெவனோ அவனே சிவசாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான். சிவசாயுஜ்யத்தை யடைகின்றான்" என்பதாம். அன்றியும், சரபோபநிடதமும் "எவருடைய பாதார விந்தங்கள் விஷ்ணுவால் தேடப்படு

கின்றனவோ அந்த விஷ்ணுவினுடன் கூடி" என்னும் பொருள்பட "யத்பாதாம் போருஹத்வம் தவம் ம்ருக்யதே விஷ்ணு நாஸஹ" என்று கூறிப்போந்தது. இவ்வாறு இந்தச் சரித்திரம் சுருதி நிஷ்டமாயிருக்கவும் பொய்க்கதையென்று வைணவ ஆவேசம் பூண்டசிலர் குணருத்திரர் பரமாகக் கூறும் அபகாஷபுராண வசனங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு மறுக்கப்பார்க்கின்றனர். ஐயகோ! இதென்ன அவிவேகம். சுருதி வசனத்துக்கு முன் புராணவசனம் பலிஷ்டப்பிரமாணமாகுமா ? சுருதி வசனத்துக்கும் புராண வசனத்துக்கும விரோதமுண்டாகில் புராண வசனத்தைத் தள்ளி முதனூலாகிய சுருதி வசனத்தையே தழுவவேண்டுமென்னும் மீமாம்ஸ சாஸ்திர விதியை எங்கே தள்ளுவது? ஆதலின் பரந்தாமன் பன்றியுருவங் கொண்டு பரப்பிரமமாகிய பரமசிவத்தின் பாதத்தைத் தேடினனென்பதே பரம சித்தம். சங்கராசாரியரும் "விதித்வம் விஷ்ணுத்வம்" என்னுஞ் சுலோகத்தில் (ஹம்ஸமாகவும் வராஹமாகவும் பிறந்து மூன்று உன்னை மறக்கத்தக்க பிரமவிஷ்ணுக்களது பிறவிகளைவிழைந்திலேன்) என்று சிவபெருமானை நோக்கி முறையிட்டிருக்கின்றனர். ஈண்டு திருமால்கொண்ட வராகவுருவம் அவாது பத்தவதாரங்களில் அடங்கியதன்று. அப்பத்திலுள்ள வராகவதாரம் வேறு காரணம் பற்றியே யாமென்றுணரற்பாற்று. (௫௮)

திருச்சாழல்.

நலமுடைய நாரணன்ற னயனமிடந் தரனடிக்கீழ், அலராக விடவாழி யருளினன்= நன்மையுடைய ஸ்ரீமந் - நாராயணன் தன் கண்ணைப்பறித்துச் சிவபெருமானுடைய திருவடியில் மலராக அர்ச்சிக்க (அதனால் மகிழ்ந்து) சக்ராயுதத்தைப் பிரசாதித்தனர் அவ்வெம் பெருமான். இதன் வரலாறு வேதத்திலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது:— திதிகர்த்தாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி சிவபிரானுடைய திருவடிப்போதில் பேரன்பு பூண்டு நாடோறும் ஆயிரங் கமலமலர்களாலருச்சித்து வந்தனரெனவும், அங்ஙனம் அர்ச்சித்து வருகையில் ஓர்நாள் ஒரு மலர் குறையக்கண்டு அக்குறையைநிறைத்

தற்பொருட்டுத் தன்கண்ணைப் பிடுங்கி இறைவன் றிருவடிமேல் சாத்தினரெனவும், அப்பொழுது இறைவன் மகிழ்ந்து சக்கரப் படையை அவருக்கருளினரெனவும் போந்ததாம். அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்த சரபோபநிடதம் "யோவாமபாதார்ச்சித விஷ்ணு நேத்ரஸ் தஸ்மை ததௌ சக்ரமதீவ ஹ்ருஷ்டஃ-தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து=எவருடைய இடதுபாதத்தில் விஷ்ணுவானவர் தமது கண்மலரை யர்ச்சித்துச் சுதரிசன மென்னுஞ் சக்கரம் பிரசாதிக்கப்பெற்றுக்கொண்டனரோ அந்த உருத்திரமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்" எனறு கூறியது. ,தயாத வெனவும், சிவபெருமான் ஸேவ்யரெனவும், த்யேய ரெனவும் நிரூபிக்கப்பட்டது. தைத்திரீயோபநிடதமும் "தஸ்யாஃ சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஃ=அந்த நாராயணருடைய இருதயாக்கினியின் சிகாமத்தியில் பரமாத்மாவுளர்" என்று உணர்த்தியபடியானும், அதற்கிணங்க திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும் "பையஞ் சுடர்விடு நாகப்பள்ளி கொள்வா னுள்ளத்தானும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினமையானும், விஷ்ணு உபாசகரெனபது வேறு பிரமாணம் வேண்டப்படாது வலியுறுத்தப்பட்டது. அங்ஙனம் வலியுறுத்தப்படவே, அவர் சிவஞானிகளுட் சிறந்தவரெனபதூஉம், மனோ நிக்கிரகஞ் செய்து பரசிவோபாஸ்தி செய்யும் மெய்யடியார்களுக்கு அவரது கருணைபலமே பேரன்பை யுண்டாக்கு மென்பதூஉம் நாடடப்பட்டது. ஆதலாற்றான் உண்மைச் சைவர்கள் அனைவருந் தமது கிரியார்ச்சனையிற் சத்த குருபூசையில் அவரைச் சிறப்பித்துப் பூசித்து வருகின்றார்கள், அப்பையதீக்ஷித சுவாமிகளும் " அபாரம் விஜ்ஞாதும் கிரீச " என்றற் றொடக்கத்து வசனத்தில் "ஓகிரீச! உம்முடைய அளவில்லாத மகிமையினை யறியவும், உமது சரணாரவிந்தங்களில் உறுதியான அன்பைச் செலுத்தவும், உம்முடைய பூசைகளாற் பூரணமான பிரசாதத்தைப் பெறவும் உலகத்திலொருவனே சக்தன்-அவன் விஷ்ணு" என்று துதித்தனர். அவ்வாறே ஆசிரியர் ஹரதத்தாசாரியரும் "ஓ பரமேசுவரா ! இந்தப் பத்மநாபன் பரப்பிரமமென்றும், பரதத்துவமென்றும், பரஞ்சோதியென்றுஞ் சொல்லப்படுவான். உம்முடைய பாவனையிலாழ்ந்து உம்மிலும் வேறாகாது நின்றவனாதலால் கருட பாவனை

செய்யும் மாந்தரிகன் கருடனுவது போலாயினுன்'' என்றரு ளினர். இத்தகைய அநந்த பிரமாண முகங்களால் சிவபெருமானு டைய திருவடிக் கமலங்களில் அர்ச்சனையாற்றும் நெறியினன் திரு மாலென்பது தெள்ளிதிற் பெறப்பட்டது. "மாலுமோல மிட்ட லறுமம்மலர்க்கே'' என்று அடிகளார் அருளிச்செய்துள்ளார் மற்றே ரிடத்தில்.

திருவுந்தியார்.

"உருத்திர நாதனுக்குந்தீபற'' உருத்திர நாதனுக்கு = உருத்திர ஞகிய இறைவனுக்கு, அல்லது, உருத்திரர்களுக் கெல்லாந் தலைவ ஞயிருப்பவனுக்கு என்பது பொருள். உருத்திரர் ஏகாதசருத்திரர், சதருத்திரர், சஹஸ்ரருத்திரர், சம்ஹாரருத்திரர், சாலோகசாமீப சாரூபமுற்ற ருத்திரர் எனப் பலதிறப்படுவர். அவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராகிய ஸ்ரீயருத்திரரே ஈண்டு குறிக்கப்பட்டவர். அவரேதிரி மூர்த்திபரர். உருத்திரன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு உரோதனம் (அழு கையைச்) செய்பவனென்று வைணவமதத்தினர் சாதாரணமாகப் பொருள்கூறிமயங்குவர். அச்சொல் அங்ஙனமொருவாறு பொருள் தருமாயினும் "ருத்தி ஸம்ஸாரஜம் து:கம் தத்ரா வயதிய: ப்ரபு: ருத்ர இத்யுச்யதே.'' என்று உபப்ரஹ்மணங் கூறியபடி "ருத் என்பது சம்சாரதுக்கம், அதனை எவனெழிப்பான் அவனே ருத்திர னெனப்படுவான்'' என்பதே உண்மைப்பொருள். தென்மொழிக் கந்தபுராணமும் "இன்னலங் கடலுட்பட்டோர் யாரையுமெடுக்கு மாற்றல்—உன்னரும் பரமமூர்த்தி யுருத்திர னெனும்பேர் பெற் ருன்'' என்று இப்பொருளையே வற்புறுத்தியது. இன்னமும் இதன் வேறு தெளிபொருளையுஞ் சிறிது விரிப்பாம். (க) ருத் = சப்தமயப் பிரபஞ்சம், அதனைத்தன் வசப்படுத்தினவன், எனவே சர்வசப்தங்க ளாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன். (உ) ருத் = பிரமவித்தை, அதனுலே ஆன்மாக்களிடத்துப் பொருந்தியுள்ள அநாதி மலத்தைக் கரையச் செய்பவன். (௩) ருத் = ஆவரணம், அதனை யொழிப்பவன் (௪) ருத் = பிரஹ்மஞ்ஞானம், அதனைசேரிலுஞ் சதாசாரியனை யதிஷ்டித்தும்உப

தேசிப்பவன். (௫) ருத்திரன்=ஸம்ஹாரகாலத்தில் சர்வான்மாக்களை யுங் கதறச்செய்பவன். (௬) ருத்திரன்=சகல நற்பிரவிருத்திகளை யுந் தடுக்குந் தமோகுணத்தைத் தன் வசப்படுத்தினவன். (௭) ருத்திரன்=பிரமனுடைய முகாவிர்ப்பவலீலையில் அழுகையை அபிநயித்தவன். (௮) ருத்திரன்=சப்தமயப்பிரபஞ்சத்தை யொழிப்பவன், எனவே மௌனசமாதியை உபதேசிப்பவன். (௯) ருத்திரன்=உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்களிடத்தமைந்த அஞ்ஞானத்தை நோக்கித் தான் துயருறுபவன், எனவே பிறர்துயர மேற்காமை யென்ற கருணைக்கு நிதியாயுள்ளவன் (௰) ருத்திரன்=சர்வேசுவர னாதலால் சர்வஜகத் பயங்கரன். இன்னோரன்ன பலபொருள்கள் உருத்திர சப்தத்துக்குப் பாஷ்யங்களினும், புராணேதிகாசங்களினும் விரிந்து கிடக்கின்றன. ஆதலாற்றான் சிவநேயமலிந்த செல்வர்களனைவரும் தந்தம் ஆசிரியமூர்த்திகளை மோட்சத்தை யளிக்குஞ் சிவபெருமானாகப் பாவித்துப் பூசித்துவருகின்றார்கள். இவ்வாய்மைக்கு அன்று அமர்க்களத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பூசித்த பற்குணனே சாலுங்கரி இதனால் ருத்திர நாமம் ப்ரஹ்மத்துக் குரியதென்பது நிலைநாட்டப் பட்டது. (௬௰)

இன்னணம் திருவருட் களிப்பின் மிகுதியால் வரைந்து வெளிப்படுத்திய இவ்வறுபது விஷய சூசனங்களையும் பிறப்பிலிப் பிரானும் பிறைசூடிய நாதனுமான சிவபெருமானுடைய திருவடிப் போதுகளுக்கு ஓர் சிறு வில்வத்தளிராக அளித்திட்டேமாதலால் வைதிகசைவர்களனைவரும் இதனையேற்று அன்பின் பெருக்கால் ஆநந்த பரவச சித்தவிருத்தியுடையவர்களாய்ச் சிவத்தியானப் பொலிவுடன் விளங்கியிருக்கத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம். சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசனம்

(இரண்டாம் பதிப்பு)

முற்றுப்பெற்றது.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசக விஷய சூசனத்தின் அட்டவணை.

சிவபுராணம்.

விஷயம். பக்கம்.

கீர்த்தித்திருவகவல்.

திருவண்டப்பகுதி.

போற்றித் திருவகவல்.

திருச்சதகம். க-வது மெய்யுணர்தல்.

உ-வது

திருவாசக விஷய சூசனத்தின் அட்டவணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்நூலாசிரியரால் இயற்றிப்

பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்கள்.

வேதோக்த சித்தாந்த விளக்கம்	...	0	2	0
விபூதி ருத்ராக்ஷ மஹத்வ விளக்கம்	....	0	3	0
சைவ நித்யாநுஷ்டானம் (தமிழ் கிரந்த லிபிகளில் மந்திரங்களும் அஷ்ட ஸம்ஸ்கார விளக்கமும்)	...	0	6	0
பஞ்சாக்ஷர அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹ விளக்கம்	...	0	10	0
பிரணவ வித்யா பரிமளம் என்னும் ஓங்கார விளக்கம் (நானூறு வேதப் பிரமாணங்களுடன்)	...	2	4	0
அகத்தியர் தேவாரத் திரட்டாதி பன்னிரு திருமுறைத்திரட்டு. குறிப்புரையும் விஷய சூசனமும் (திருவாசகத்துக்கு சுமு தனி விஷய சூசனம் உடுமு வேதப் பிரமாணங்களுடன்) 672 பக்கங்களுடையது	...	2	12	0
திருவாசகம். குறிப்புரையும் விஷய சூசனமும் (தனி விஷய சூசனம் சுமு-உடுமு வேதப் பிரமாணங்களுடன்)	...	1	8	0

சோ. சிவஅருணகிரி முதலியார்.

ஆனந்த நிலயம், சோளங்கிபுரம்.

(வட ஆற்காடு ஜில்லா.)

Sholinghur. (North Arcot Dt.)

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்நூலாசிரியரால் இயற்றிப் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்கள் கிடைக்கும் இடங்கள்.

—••◈••—

1. சோ. சிவ அருணகிரி முதலியாரவர்கள்
ஆனந்த நிலயம, சோளங்கிபுரம்.
(வட ஆற்காடு ஜில்லா).
Sholinghur, (North Arcot Dt.)

2. சோ. சிவ அருணகிரி முதலியாரவர்கள்
159. பெரிய தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, (மதுராஸ்).
Triplicane (Madras.)

3. நா. பிச்சகுட்டி செட்டியாரவர்கள்
கண்டமாணிக்கம், (இராமநாதபுரம் ஜில்லா.)
Kandramanickam (Ramnad Dist.)